

การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์
กรณีศึกษา : เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

สระริลา ป็องพิมพ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขามหาบัณฑิต
สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2551

Cultural Transmission of Korean Culture through Movie Series

The Great Jang Geum – Jewel in the Palace

Sarila Pongphim

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication)**

Department of Business Communication

Graduate School, Dhurakij Pundit University

VED 010 : 1890, 1891

2008

เลขทะเบียน.....	0203312.....
	- 1 พ.ศ. 2552
วันลงทะเบียน.....	0 พ
เลขเรียกหนังสือ.....	302.2343
	ก 5 12 11
	[2552]
	น 2

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม”

จอมนางแห่งวังหลวง

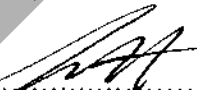
เสนอโดย สະริตา ป็องพิมพ์

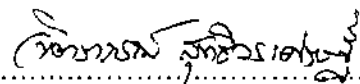
สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ กลุ่มวิชา นิเทศศาสตร์ธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.อุษา บิ๊กกินส์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(อ.อรุณ งามดี)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รศ.ดร.อุษา บิ๊กกินส์)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.จิตราภรณ์ สุทธิวรเศรษฐ์)

..... กรรมการ
(ผศ.สุวัฒนา วงษ์กะพันธ์)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผศ.ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ)

วันที่ 31 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2555

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” สำเร็จลงได้ด้วยดีก็ด้วยพระคุณและความร่วมมือของบุคคลหลายๆท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อุษา บิ๊กกินส์ เป็นอย่างสูงที่เสียสละเวลาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยได้ให้ความรู้ คำแนะนำ ดิชม คำเตือนต่างๆอันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ ขอขอบพระคุณ อาจารย์อรุณ งามดี ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุวัฒนา วงษ์กระพันธ์ และ รศ.ดร.จิตราภรณ์ สุทธิวรเศรษฐ์ ที่ให้เกียรติเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ โดยได้เสียสละเวลาอันมีค่ามาร่วมเป็นกรรมการสอบ พร้อมทั้งให้คำแนะนำ และชี้แนะสิ่งต่างๆจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา ขอขอบพระคุณเหล่าคณาจารย์ นักวิชาการ และนักวิจัยทุกท่านที่ได้เขียนคำรา บทความ งานวิจัยอันมีค่าต่อการทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบพระคุณท่านเจ้าของร้านอาหารเกาหลี KALL BE bar B-Q ผู้จัดการร้านอาหารเกาหลี Sukishi ผู้ประกอบธุรกิจร้านขาย/เช่าภาพยนตร์ซีรีส์ อาทิ ร้านSudYod Series, Piggy DvD, ร้าน โนคาเมะ ซีรีส์, ร้านchai dvd, ผู้ประกอบธุรกิจทัวร์ท่องเที่ยว และบรรดาแฟนคลับแดจังกึม ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำสัมภาษณ์ ที่เป็นประโยชน์แก่งานวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยเป็นกำลังใจ และเป็นสปอนเซอร์ อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทุกอย่าง และทำที่สุดต้องขอขอบคุณเพื่อนๆทุกคน อาทิ คุณ วิลาวัลย์ (พี้อ๊ซซ์) คุณ วิศิษฐ์(พีทหนึ่ง) คุณ วิรุฒ(ไต) คุณ ปฐมพร(เทบเป้) คุณประทีป(ทีป) น้องแนน คุณ เบียร์ คุณเจียบ คุณจัม คุณบีก คุณวินนี่ ที่เป็นทั้งแรงใจ ให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะ ดักเตือน กระตุ้น และสร้างความกดดันต่างๆจนทำให้มีวันแห่งความสำเร็จ อนึ่ง หากวิทยานิพนธ์นี้ได้ก่อให้เกิด คุณค่าต่อผู้ที่สนใจ นักเรียน นักศึกษา ผู้วิจัยขออุทิศความดีทั้งหมดนี้แด่ บพุภารี ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณต่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้ทุกท่าน และพร้อมที่จะน้อมรับความผิดพลาดไว้แค่เพียงผู้เดียว

सरररर ररररर

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๘
สารบัญตาราง.....	๑
สารบัญภาพ.....	๑
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหาการนำวิจัย.....	14
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	14
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	14
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16
1.6 นิยามศัพท์.....	18
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม.....	21
2.2 แนวคิดวัฒนธรรมเกาหลี.....	32
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา.....	48
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี.....	56
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับแฟนและแฟนดอม.....	67
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้.....	71
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	75
3. ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 ระเบียบวิธีวิจัย.....	81

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 แหล่งข้อมูล.....	82
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
3.5 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....	84
3.6 การนำเสนอข้อมูล.....	85
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี.....	87
4.2 คำถามวิจัยข้อที่ 1.....	161
4.3 ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ได้รับความนิยม.....	171
4.4 คำถามวิจัยข้อที่.....	171
4.5 ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ผู้รับสาร.....	196
4.6 คำถามวิจัยข้อที่ 3.....	207
5. สรุปผล และอภิปรายผลการวิจัย.....	215
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	222
5.2 อภิปรายผล.....	226
5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	230
5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	230
บรรณานุกรม.....	232
ภาคผนวก ก. โครงเรื่องเฉพาะตอน จำนวน 12 ตอน.....	238
ภาคผนวก ข. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	259
ภาคผนวก ค. ตาราง Coding sheet.....	261
ประวัติผู้เขียน.....	263

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 ตารางโครงสร้างวัตถุประสงค์และความสัมพันธ์ของแนวคิดทฤษฎี	17
2.1 การแสดงขั้นตอนของการกำหนดค่าดัชนีนางกำนัล	37

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 ภาพการท่องเที่ยวสถานที่ถ่ายทำในรูปแบบ Drama Tour.....	5
1.2 ร้านอาหาร “แฉ่งกิม” เมนูอาหารในแบบฉบับภาพยนตร์.....	6
1.3 ร้านอาหารพื้นเมืองเกาหลีในเมืองไทย.....	7
1.4 สื่อโฆษณาต่างๆ ของภาพยนตร์.....	9
1.5 ภาพยนตร์ซีรีส์แฉ่งกิมในรูปแบบฉบับการ์ตูนจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี.....	12
2.1 เครื่องแบบการแต่งกายในชุดฮันบกหญิง.....	35
2.2 เครื่องแบบการแต่งกายในชุดฮันบกชาย.....	36
2.3 ภาพกิมจิแบบต่างๆ.....	39
2.4 เครื่องเสวยชูราชัน.....	41
2.5 การจัดวางเครื่องเสวย.....	41
2.6 การจัดวางเครื่องเสวยชูราชัน.....	42
2.7 โสมเกาหลี.....	43
2.8 ภาพการตกแต่งอาคารเกาหลีแบบโบราณ.....	44
2.9 ภาพบ้านแบบฮาน็อก.....	45
2.10 ภาพการแสดงศิลปะทางดนตรี.....	46
2.11 ภาพยนตร์ซีรีส์ แฉ่งกิม จอมนางแห่งวังหลวง.....	66
4.1 ภาพชอจังกึมสมัยเป็นนางใน.....	96
4.2 ภาพชอจังกึมสมัยวัยเยาว์.....	97
4.3 ภาพจีจินฮีในชุดขุนนาง.....	97
4.4 ภาพฮันซังกุง.....	98
4.5 ภาพซองซังกุง.....	98
4.6 ภาพพระเจ้าซุงจง.....	99
4.7 ภาพเยนเซ็ง.....	100
4.8 ภาพแพทย์หญิงจังกึอก.....	101
4.9 ภาพแซซังกุง.....	101
4.10 ภาพแซกึมของ.....	102

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.11 ภาพกั๊กคักกู.....	103
4.12 ภาพภรรยาของกั๊กคักกู.....	104
4.13 แพทย์หลวงของอุนแป.....	104
4.14 ปีกเมียงขอมารคาซอจังกึม.....	105
4.15 ภาพชอซอน โซบิคาซอจังกึม.....	106
4.16 ภาพพระมเหสี.....	106
4.17 ภาพไทเฮา.....	107
4.18 ภาพแพทย์หญิงชินปี.....	107
4.19 หมอชินอิกปี.....	108
4.20 ได้เท้าคันเครื่อง.....	108
4.21 แพทย์หญิงเซรี.....	109
4.22 แพทย์หญิงคิม.....	109
4.23 ชุนของโน.....	110
4.24 ภาพซังกุงปกครอง.....	110
4.25 ภาพแพทย์หญิง โยรี.....	111
4.26 ภาพพ่อค้าแซปึกซุง.....	111
4.27 ภาพเสนาขวา.....	112
4.28 ภาพแผนผังรวมตัวละครสำคัญ.....	112
4.29 ภาพผังความสัมพันธ์ ของ ซอจังกึม สมัยเป็นนางกำนัล หรือ นางโน.....	113
4.30 ภาพผังความสัมพันธ์ ของ ซอจังกึม สมัยเป็น นางกำนัลในห้องเครื่อง.....	114
4.31 ภาพผังความสัมพันธ์ ของ ซอจังกึม สมัยเป็น หมอหญิง.....	115
4.32 ภาพพระราชวังชางค็อกกุง (Changdeokgung).....	117
4.33 ภาพพระราชวังเคียงบ็อกกุง.....	117
4.34 ภาพ สถานที่ถ่ายทำแดจังกึมปาร์ค.....	118
4.35 ภาพห้องทำเครื่องเสวยชูรากัน.....	118
4.36 ภาพลานประลองและฝึกนางกำนัล.....	119

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.37 ภาพห้องครัวอันชั่งกงไว้ฝึกฝนซอจังกึม.....	119
4.38 ภาพห้องทำเครื่องเสวยค่านักเล็ก.....	119
4.39 ภาพห้องตรวจตราและขนส่งอาหาร.....	120
4.40 ภาพห้องเก็บวัตถุคืบ.....	120
4.41 ภาพภาพค่านักเทเพียง และห้องครัวเทเพียง.....	120
4.42 ภาพคูกนักไทยและห้องคูกขัง.....	121
4.43 ภาพบ้านท่าเหล่าของคังคักกู.....	121
4.44 ภาพห้องเก็บยา.....	121
4.45 ภาพฉากหมู่บ้าน The Korean Folk Village.....	122
4.46 ภาพฉากบ้านบนเกาะเชจู.....	123
4.47 ภาพชายหาด Hyeopjae.....	123
4.48 ภาพทะเลแถบชอบจีโคจี.....	124
4.49 ภาพทะเลโอโดลก.....	124
4.50 ภาพหมู่บ้านเนกานียง.....	125
4.51 ภาพวัดโซนูซา.....	125
4.52 ภาพวัดเนโซซา.....	126
4.53 ภาพถ้ำของน้ำ.....	126
4.54 ภาพชายหาดปูซาน.....	126
4.55 ภาพหมู่บ้าน Hwaseong Haenggung.....	127
4.56 ภาพเนื้อวัว เนโอเบียนี.....	142
4.57 ภาพเกี่ยวน้ำเย็น.....	142
4.58 ภาพหม้อไฟจินเซโฮโล.....	143
4.59 ภาพจุก.....	143
4.60 ภาพรูปปั้นโครงว้า.....	144
4.61 ภาพเน็งเมียน.....	144
4.62 ภาพหม้อไฟจินเซโฮโล.....	144
4.63 ภาพข้าวคัมพีซ.....	145

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.64 ภาพอาหารเกาหลีจากเมนูของร้าน Sukishi.....	176
4.65 ภาพอาหารจากร้าน KALL BEE Bar B-Q	178
4.66 ภาพเว็บไซต์ร้าน โนคาเมะ ซิริส	184
4.67 ภาพเว็บไซต์ ร้านพิคกี	185
4.68 ภาพเว็บไซต์ร้าน sudyod series	186
4.69 ภาพเว็บไซต์ ของร้าน chai dvd	187
4.70 ภาพเว็บไซต์ ของคุณ ชัย ศีวีดี.....	188
4.71 ภาพสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องแดจังกึม.....	192
4.72 ภาพโฆษณาของ บริษัท โคเรีย เซ็นเตอร์ แทรเวล.....	194
4.73 ภาพโฆษณาของ บริษัท Charm tour.....	194
4.74 ภาพแผ่น โฆษณาของ บริษัท Charm tour.....	195
4.75 ภาพยนตร์การ์ตูน “แดจังกึม” และ โปสเตอร์.....	207
4.76 ภาพของสะสมของกลุ่มแฟนคลับที่เป็นสมุดบันทึก ไดอารี่ และสมุดเกมสัปดาห์.....	208
4.77 ภาพของที่ระลึกจากภาพยนตร์ซีรีส์ “แดจังกึม”.....	209
4.78 ภาพเว็บไซต์ “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง.....	214

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ กรณีศึกษา เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง
ชื่อผู้เขียน	สระริลา ป็องพิมพ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.อุษา บิ๊กกินส์
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์ธุรกิจ
ปีการศึกษา	2550

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง” เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล และสนทนากลุ่ม เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง 2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม และ 3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการรับรู้ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของกลุ่มแฟนคลับ ทำการศึกษาโดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการวิจัยเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาในครั้งนี้ ด้านความคิดเห็นที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงและองค์ประกอบต่างๆ พบว่า เมื่อศึกษาถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่กำหนด โดยศึกษาเนื้อหาสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากตัวบท โดยเลือกศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 12 ตอน คือ ตอนที่ 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 24 ที่เน้นหนักในด้านองค์ประกอบต่างๆ ของสื่อภาพยนตร์ทางวัฒนธรรมด้าน วิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ พบว่า องค์ประกอบที่พบในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องดังกล่าวประกอบด้วย โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก กิจกรรม วิธีแห่งวัฒนธรรม และแก่นเรื่อง องค์ประกอบเหล่านี้ถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โดยมีโครงเรื่องเป็นจุดศูนย์กลางเพื่อทำหน้าที่เป็นแบบแผนในการลำดับเรื่องราวเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ พฤติกรรม และวัฒนธรรมต่างๆที่เกิดขึ้นในเรื่อง

ด้านปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม จากกระแสความความนิยมในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องดังกล่าว สิ่งที่มีส่วนทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์ได้รับความนิยมในกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในเมืองไทย คือ บทภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาสนุกสนานชวนติดตาม มีการดำเนินเรื่องราวได้อย่างลงตัว เป็นเนื้อเรื่องแนวย้อนยุคที่หาดูได้ยาก ปัจจัยที่มีส่วนช่วยส่งเสริมความแรงของภาพยนตร์ซีรีส์อีกปัจจัยก็ คือ นักแสดงนำ มีการคัดเลือกดารารับนำของเกาหลีมาเพื่อสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้นๆ และปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีนี้ได้รับความนิยม นั่นคือ วัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอด คือ 1. ลักษณะวิถีชีวิต ได้แก่ สภาพสังคม ความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง 2. ลักษณะของค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ 3. ลักษณะของอุดมการณ์ ได้แก่ อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร อุดมการณ์ของแพทย์

ด้านผู้รับสาร กลุ่มแฟนคลับส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20-35 ปี ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาและวัยทำงาน มีการรับชมอยู่เป็นประจำในระดับคลั่งไคล้ ข้อมูลด้านประชากรพบว่า พฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เกิดขึ้นจากเหตุการณ์หลัก 2 ประการ ได้แก่ ปัจจัยแรก คือ การได้รับความบันเทิงจากสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ความบันเทิงที่ได้รับก่อให้เกิดพฤติกรรมการรับรู้ ที่เกิดขึ้นเฉพาะตัวของกลุ่มสมาชิกเอง ซึ่งเกิดจากผู้รับชมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนซึ่งอยู่ในวัยที่มีพฤติกรรมการรับรู้วัฒนธรรมใหม่หรือสิ่งใหม่ เกิดการคล้อยตามไปกับตัวละครเสมือนกับว่าตนเองได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งกับตัวละครที่ตัวเองชื่นชอบ ได้สังเกตการอย่างใกล้ชิด และเกิดพฤติกรรมการรับรู้เลียนแบบตัวละครที่เป็นนางเอก เช่น การฝึกหัดปรุงอาหารเกาหลีที่บ้านพร้อมๆ ไปกับนางเอกของเรื่อง หรือบ้างก็คลั่งไคล้ในการรับประทานอาหารเกาหลี เป็นต้น ปัจจัยประการที่สอง คือ พฤติกรรมการรับรู้อันเกิดจากการได้เข้าร่วมกลุ่มเพื่อน เกิดจากความสนใจเกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมเกาหลี ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ให้ความสำคัญและเวลาเกี่ยวกับการศึกษาวัฒนธรรมเกาหลี สมาชิกกลุ่มนี้เป็นวัยที่มีการคบค้าสมาคมกับเพื่อนรุ่นเดียวกันมากที่สุด เป็นวัยที่ออกจากบ้านมากกว่าปกติและเป็นกลุ่มที่ต้องการเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตนเอง ไม่เฉพาะที่บ้านหรือที่ทำงานเท่านั้นแต่ยังรวมถึงการเรียนรู้จากสื่อต่างๆ ด้วย หลายคนได้รับชมภาพยนตร์แล้วบอกต่อกันไปว่าสนุก และทำให้คนอื่นๆ ในกลุ่มหันมารับชม “แดจังกึม” และรู้สึกสนุกไปด้วยกันคุยเรื่องเดียวกันรู้เรื่อง และชักชวนกันเข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรม “แดจังกึมแฟนคลับ” โดยกลุ่มตัวแฟนคลับจะได้รับการชักชวนจากเพื่อนให้ชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีมากที่สุด เหตุผลที่กลุ่มแฟนคลับเลือกชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เพราะต้องการสนองความ

อยาก رؤอยากเห็นและสนองความสนใจของตนเองมากที่สุด สิ่งที่คุณแฟนคลับได้รับจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีมากที่สุด ได้แก่ ตอบสนองความต้องการและความสนใจของตนเอง และมีความรู้สึกสนุกสนานกับเรื่องราวที่ได้รับชมหลังจากชมละครเกาหลี ด้านความคิดเห็นที่มีต่อละครผ่านผู้แนะนำของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้ กลุ่มแฟนคลับส่วนใหญ่เห็นว่าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย มีการสอดแทรกวัฒนธรรมไว้ในเนื้อหาโดยผ่านบทภาพยนตร์และตัวละครนั้นๆ กลุ่มแฟนคลับมักรับเอาวัฒนธรรมเกาหลีที่เข้ามาโดยผ่านสื่อภาพยนตร์เกาหลี และจะหันไปเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น

Thesis Title Cultural Transmission of Korean Culture through Movie Series of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace

Author Sarila Pongphim

Thesis Advisor Assoc. Prof. Dr. Ousa Biggins

Department Business Communication

Academic Year 2550

ABSTRACT

The study of “Cultural Transmission of Korean Culture through Movie Series of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace” used the methods of qualitative research to collect data by in-depth interview and focus group as research tools. The purposes of this study were 1. To study the aspect of cultural transmission of Korean culture through movie series of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace 2. To study the factors affecting to the popularity of The Great Jang Geum 3. To study the perceptive behavior of fan club groups to the characters through leading actors of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace by analysis from descriptive research.

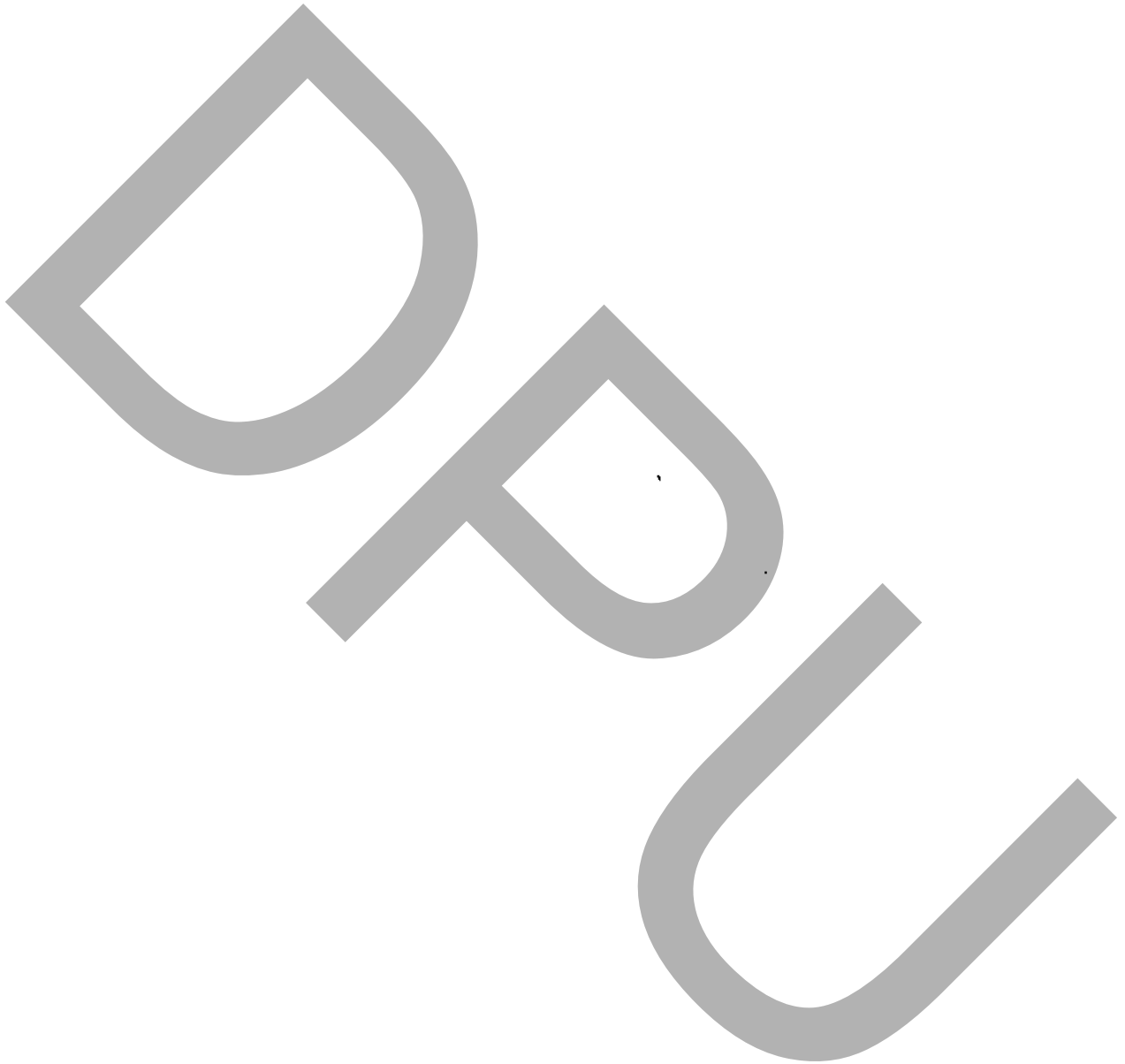
The results could be explained that to the opinion about the cultural transmission of Korean culture through movie series of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace and other elements, the author used the content analysis method to analyze the movie series of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace by 12 sections chosen from all texts which were the 3rd, 4th, 5th, 8th, 9th, 10th, 11th, 12th, 13th, 15th, 17th and 24th sections. These parts emphasized different elements of the movie about culture, way of life, social value and ideology. Moreover, it found that the elements in such Korean movie series contained with plot, character, setting, theme, activity and various cultural ways. These elements were related with each other while the plot was the center as the pattern of sequences to pass incidents, behaviors and cultures in this movie.

However, the factor affecting to the popularity in Thailand of The Great Jang Geum – Jewel in the Palace was the screenplay. It was enjoyable, observable, continually run and

abbreviated period movie also. Besides, another factor promoting the popularity of this series was the leading actors. They were chosen from Korean topnotch stars to perform as each character. Anyway, the most important factor supporting this Korean series' popularity was the transmitted culture that was to say, 1. The way of life – social condition, livelihood and ruling class 2. The aspect of social value – such as the value of occupations 3. The aspect of ideology – such as the ideology of humanism, cook and even doctor.

In addition, most fan clubs were female between 20-35 years old in studying age of undergraduate level and working age. They always crazily paid attention to this series. Regarding to the population profile, it showed that the perceptive behavior of fan club groups through the leading actors of *The Great Jang Geum – Jewel in the Palace* was stemmed from 2 main points. Firstly, they received an entertainment from Korean movie series and it caused the individual perceptive behavior of members group because almost of them were in the age which was sensible to perceive new cultures or new things and complied with the character as if they are partial of such favourite character. They closely observed the character, perceived and imitated the behavior of the main actress, for instance, the practice of Korean cooking at home together with the main actress or the Korean food craziness etc. Secondly, the perceptive behavior from friends group was caused by the interest in Korean society and culture. They attended and spent time for Korean cultural study. Members of this group were the age connecting with friends in the same age most. They went outside more than other age groups and also needed to know everything about themselves not only at home or workplace, but also learning from various media. Some watched this Korean series and passed along other people that it was very fun. Then, other members in friends group began to watch this series too. They had same feeling and could talk about same things. Finally, they induced each other to join the membership of “The Great Jang Geum Fan Club” which fan club members would be persuaded by friends to mostly watch Korean movie series. The reason they chose Korean series was they wanted most to respond their own curiosity and interest. Additional, the things fan club members received most from Korean series watching were the response of their own need and interest, and the enjoyment from Korean series' plot. Nevertheless, to the opinion about the series through the leading actors, almost fan club members felt that Korean movie series broadcasted via the television station in

Thailand had the cultural insertion in the screenplay contents and such leading actors which resulted in more Korean cultural imitation from Korean movies.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

“วัฒนธรรม” มีความหมายและความเข้าใจ แตกต่างกันไปตามความรู้ และพื้นฐานของแต่ละบุคคล แต่การทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมตั้งอยู่บนพื้นฐานร่วมกันที่ว่า วัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือประดิษฐ์ขึ้น มิใช่สิ่งที่มนุษย์กระทำไปโดยธรรมชาติ หรือโดยสัญชาตญาณ สำหรับความหมายของคำว่า “วัฒนธรรม” นั้น พอดีจะแยกได้ดังนี้

คำว่า “วัฒนธรรม” เป็นคำที่มาจากภาษาบาลี และสันสกฤต คำว่า “วัฒนธรรม” เป็นภาษาบาลี แปลว่าสิ่งที่เจริญงอกงาม ความก้าวหน้า “ธรรม” เป็นภาษาสันสกฤต หมายถึงคุณความดี เมื่อนำมารวมกันแล้ว “วัฒนธรรม” จึงหมายถึง คุณธรรม หรือลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม

การถ่ายทอดวัฒนธรรม (Cultural Transmission) นั้น เรย์มอนด์ วิลเลียมส์ (Raymond Williams) นักคิดสำนักวัฒนธรรมนิยม (Culturalism) ชาวอังกฤษ ได้กล่าวไว้ว่า “สังคมกลุ่มหนึ่งๆ ประกอบด้วยปฏิบัติการสังคม (Social Practice) จำนวนมากมายที่ก่อตัวเป็นองค์รวมที่เป็นรูปธรรมของสังคม (Concrete Social Whole Totality) และวัฒนธรรมก็คือ การสถาปนาของปฏิบัติทางสังคม (Constitution of Social Practices) ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติที่มีมูลเหตุจูงใจ เนื่องมาจากสังคมมีเป้าหมายที่จะบรรลุตามที่ได้รับ การปลูกฝังมาจากสังคม และวิธีการที่จะใช้ให้บรรลุเป้าหมายก็ต้องเป็นไปตามกรอบที่สังคมกำหนดไว้” จากอิทธิพลด้านความคิดที่ได้จากสำนักเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy of Media) ทำให้ วิลเลียมส์ เน้นว่า แนวทางในการศึกษาวัฒนธรรมนั้นจะต้องพิจารณาอย่างเป็นรูปธรรม คือ ต้องศึกษาทั้งกระบวนการผลิตวัฒนธรรม (Production) และกระบวนการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดวัฒนธรรมนั้น (Reproduction) ต้องศึกษาว่าวัฒนธรรมนั้นผลิตขึ้นมาได้อย่างไร ใครผลิต และดำเนินการอย่างไร

จากแนวคิดเรื่อง Production และ Reproduction ของสำนักเศรษฐศาสตร์การเมืองซึ่งได้กล่าวเอาไว้ว่า เมื่อมีการผลิตสิ่งใดขึ้นมาแล้วจำเป็นจะต้องมีการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดอยู่เสมอ จึงจะ

เป็นหลักประกันความต่อเนื่องยืนยาวของสิ่งนั้น หากขาดการผลิตซ้ำ วัฒนธรรมนั้นก็อาจสูญสลายได้ จากหลักการดังกล่าววิลเลียมส์ได้นำมาประยุกต์อธิบายว่า ในขณะที่ทุกวันปฏิบัติการทางสังคมก่อให้เกิดวัฒนธรรมผ่านสื่อต่างๆอยู่ตลอดเวลา แต่ในระยะยาวแล้ว จะมีเพียงบางวัฒนธรรมเท่านั้นที่จะยังคงมีชีวิตยืนยาว เพราะได้รับการผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นในแต่ละกลุ่มชนแต่ละสังคม ก็จะมีวัฒนธรรมในการเลือกสรรสื่อบางชนิดเอาไว้ หรือคัดสื่อบางชนิดทิ้งไป ที่เราเรียกว่า “วัฒนธรรมในการเลือกสรร” (Tradition of Selection) ดังนั้น สถาบันหรือบุคคลที่มีอำนาจในการผลิตสื่อจึงเป็นปัจจัยชี้ขาดความยืนยงของวัฒนธรรมนั้น (กาญจนา แก้วเทพ, 2539 : 23-27)

ปัจจุบันวัฒนธรรมเกาหลีได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในสังคมไทยอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะ สื่อบันเทิงที่เป็นภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ซึ่งเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีได้อย่างชัดเจน และยังได้รับความนิยมอย่างมากในสังคมไทย วัฒนธรรมหรือขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ที่ได้นำเสนอผ่านเนื้อหาของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเป็นเรื่องที่คนไทยหลงใหล และให้การยอมรับโดยกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมการแต่งกาย บทเพลง ละคร ดารานักร้อง นักแสดงเกาหลี เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการได้รับอิทธิพลและวัฒนธรรมมาจากประเทศเกาหลี จนกลายเป็นกระแสที่เวอร์ของคนในสังคมไทย การตลาดจากการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมเริ่มแพร่หลายเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งก่อนหน้านี้ ประเทศจีนและญี่ปุ่น เคยเป็นเจ้าแห่งวัฒนธรรมที่เคยสามารถครองตลาดสังคมไทยได้ ในช่วงระยะที่ผ่านมา จนกระทั่งมาถึงกระแสที่ผู้คนให้ความสนใจมากที่สุดในปัจจุบัน คือ วัฒนธรรมของประเทศเกาหลี การรับอิทธิพลต่างๆ มานี้เริ่มจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี แล้วทำให้ผู้คนได้เห็นถึงวิธีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมในสังคมไทย และแตกต่างจากวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้เกิดความสนใจในการเปิดรับวัฒนธรรมเกาหลีเป็นไปอย่างรวดเร็ว เพราะภาพลักษณ์ของประเทศเกาหลีที่ดีขึ้น และเข้าใจในวัฒนธรรมเกาหลีของผู้บริโภคเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ได้รับความนิยม และส่งผลกระทบต่อสินค้าเกาหลีได้รับความนิยมจากคนในสังคมไทยอย่างมากในปัจจุบัน ซึ่งสิ่งหนึ่งที่เป็นตัวกลางสำคัญทำให้เกิดอิทธิพลเหล่านั้น คือ “สื่อสารมวลชน”

ขณะนี้โลกเข้าสู่ยุคการสื่อสารไร้พรมแดน (Globalization) ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่างๆสามารถส่งผ่านถึงกันได้ทั่วโลก โดยอาศัยช่องทางที่มีอยู่มากมาย ช่องทางสำคัญที่ช่วยให้ข้อมูลข่าวสารสามารถส่งต่อถึงกันได้ภายในระยะเวลาอันสั้นและส่งผลกระทบกว้างไกลก็คือ “สื่อสารมวลชน” ประสิทธิภาพของการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อมวลชนนั้นครอบคลุมอาณาเขตที่กว้างไกลและมีอิทธิพลเหนือสมาชิกของสังคมในวงกว้าง ยิ่งเทคโนโลยีด้านสื่อสารมวลชนได้รับการพัฒนามากขึ้นเท่าไร สถาบันการสื่อสารมวลชนก็ยังมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอด

วัฒนธรรมมากขึ้นเท่านั้น สื่อสารมวลชนได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนการศึกษา ทั้งนี้เนื่องมาจากลักษณะเฉพาะอันโดดเด่นของสื่อสารมวลชนในการเผยแพร่ข่าวสาร ไปถึงผู้รับสารจำนวนมากในเวลารวดเร็ว จึงเป็นสาเหตุให้มีการค้นหาและเรียนรู้เพื่อเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ ตอบสนองความต้องการของตนเอง ภาพยนตร์ คือความสำเร็จส่วนหนึ่งที่ตอบสนองความอยากรู้และความต้องการได้ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีย้อนยุคกลายเป็นตัวจุดกระแสให้ภาพยนตร์ละครแนวซีรีส์พื้นตัวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมๆ กับการใช้วิธีการสื่อสารในการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่มีศิลปะแขนงต่างๆ เป็นตัวถ่ายทอดเรื่องราวระหว่างวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งสอดคล้องไปกับการนำสื่อภาพยนตร์มาประยุกต์ใช้ในการถ่ายทอด เพื่อกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภคให้หันกลับมาสนใจ เพราะพฤติกรรมของผู้บริโภคล้วนแต่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และมีความเกี่ยวข้องกับบทบาททางด้านการตลาดทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า สื่อมวลชน คือ ตัวจักรสำคัญที่เป็นสื่อกลางให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นในแต่ละสังคม นอกจากนั้นยังถือเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด ภาษา ทักษะคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปยังอีกสังคมหนึ่งทั้งในระดับบุคคลและระดับมวลชน “เพราะอุตสาหกรรมสื่อมวลชนไม่ได้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคทั่วไป” แต่เป็นผู้ผลิตสินค้าทางวัฒนธรรม (Cultural Product) ผลิตความคิดอุดมการณ์ (Ideological message) ที่มีอิทธิพลเหนือจิตใจของผู้คนในสังคม (วิภา อุดมฉันท, 2544 : 144)

พัฒนาการที่ต่อเนื่องของภาพยนตร์ ทำให้กลายเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของศตวรรษที่ 20 ดังที่ โรเบิร์ต เกสส์เนอร์ ได้กล่าวสรุปไว้ใน International Encyclopedia Of The Social Sciences “ปรากฏการณ์ทางศิลปะ สังคม และเศรษฐกิจนี้ส่งผลกระทบต่อค่านิยมทางวัฒนธรรมทั้งของผู้สร้างและผู้รับชมอย่างไร บ้าง คือปัญหาระดับระหว่างประเทศที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง เนื่องด้วยภาพยนตร์เป็น “ภาษาโลก” ที่สามารถเข้าถึงได้ทั้งคนที่ไม่รู้หนังสือและคนที่มีการศึกษา สุนทรียศาสตร์เกิด ไปสัมพันธ์กับเรื่องราวทางเศรษฐกิจ ภาพยนตร์จึงเป็นพลังทางวัฒนธรรมที่มีความสำคัญมากในครึ่งหลัง ศตวรรษที่ 20” มาร์แชลล์ แม็กลูฮาน นักทฤษฎีทางการสื่อสารมวลชน ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งซึ่งมีบทบาทสำคัญมากในสังคมปัจจุบัน ภาพยนตร์เป็นสิ่งจำลองชีวิตมนุษย์หลายรูปแบบ ภาพยนตร์บางเรื่องสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม บ้างสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคม และตีแผ่เรื่องราวความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ทั้งยังเสนอทางออกสำหรับปัญหา

ต่างๆ บทบาทของภาพยนตร์ถือว่า “ สื่อคือตัวข่าวสาร ” (Medium is the Message) โดยที่ภาพยนตร์จัดเป็นทั้งสื่อและตัวข่าวสารในเวลาเดียวกัน สาเหตุที่ทำให้มีความจำเป็นและต้องศึกษาด้านภาพยนตร์นั้นเป็นเพราะภาพยนตร์เป็นแหล่งที่มาของความพึงพอใจ และยังมีนัยที่เกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรมของสังคมด้วย ภาพยนตร์มีลักษณะเป็นตัวแทน ของกระบวนการทางสังคม ซึ่งภาพ เสียง หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ในภาพยนตร์ล้วนแต่เป็นตัวแทนของสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสังคม (ฉัตรชัย จันทศรี, 2544 : 49-52)

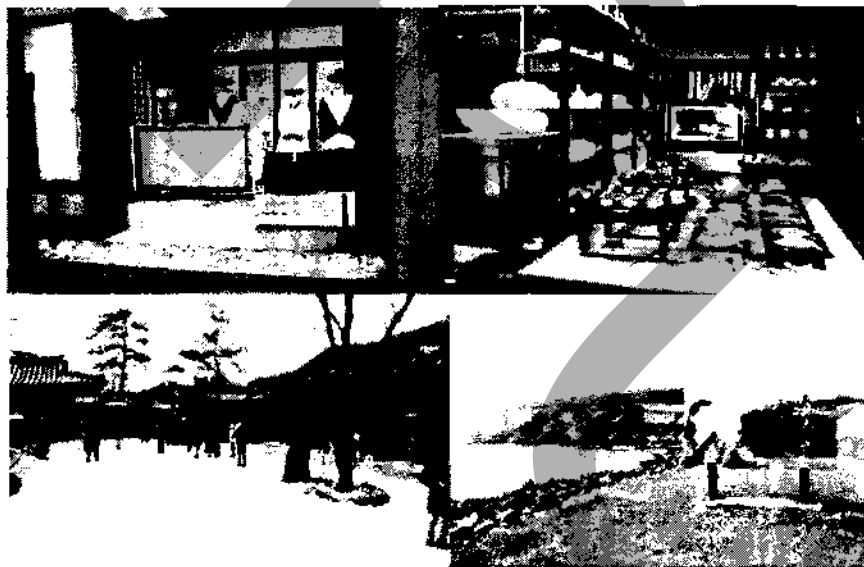
นโยบายรัฐบาลในการสนับสนุนการส่งออกวัฒนธรรมของเกาหลี

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของแต่ละชาติว่า มีความแตกต่างกันไปตามภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์ของกลุ่มมนุษย์กลุ่มชนต่างๆ ของทุกส่วนในโลก วิถีชีวิตของคนกลุ่มหนึ่ง สังคมหนึ่ง มีแบบแผนแนวทางปฏิบัติเป็นแบบเฉพาะของตนเอง แสดงถึงความรู้สึกนึกคิดซึ่งจะได้รับการยอมรับ เข้าใจ ปฏิบัติร่วมกันของคนในสังคมนั้นเป็นเวลายาวนาน โดยปกติพื้นฐานแล้ว มนุษย์เรามีความภูมิใจในเชื้อชาติ ศาสนาของตัวเอง ถ้าใช้กำลังบังคับคงไม่มีใครที่จะยอมรับวัฒนธรรมของประเทศอื่นได้ แต่ถ้าใช้ความบันเทิง เช่น การ์ตูน ภาพยนตร์ เพลง แฟชั่น คนในเชื้อชาตินั้นๆ ก็จะเปิดใจขึ้น และค่อยๆ เสพ และรู้สึกดีๆ กับวัฒนธรรมของประเทศอื่น ส่งผลให้หลายประเทศเริ่มใช้กระบวนการแปรวัฒนธรรมของประเทศตนเองให้เป็นสินค้า (Commodification) ซึ่งประเทศเกาหลีเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เข้าใจคำว่า “Culture Impact” หรือ ผลกระทบทางวัฒนธรรม ได้เป็นอย่างดี ว่ามีขั้นตอนอย่างไร และควรใช้ธุรกิจไหนเข้าไป รัฐบาลเกาหลีจึงหันมาให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนแก่อุตสาหกรรมบันเทิงของประเทศ จนปัจจุบันเกาหลีเริ่มประสบความสำเร็จในอุตสาหกรรมบันเทิง เช่นเดียวกับประเทศอเมริกา และญี่ปุ่น ซึ่งส่งผลให้เกิดผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมตามไปด้วย

สินค้าทางวัฒนธรรมเกาหลีเป็นสินค้าที่ทำรายได้ให้กับประเทศถึง 10% ของมูลค่าธุรกิจทั้งหมดในประเทศ จากผลการสำรวจมูลค่าการส่งออกของประเทศเกาหลีนั้น มีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นทุกปี อันเป็นผลเนื่องมาจากการใช้วัฒนธรรมเป็นตัวนำในการถ่ายทอดวัฒนธรรมเพื่อสื่อสารทางการตลาดของประเทศเกาหลี โดยเห็นได้จากข้อมูลการส่งออกของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในปี 2547 อยู่ที่ประมาณ \$71.46 ล้านดอลลาร์ ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2546 ถึง 69.6% และในปีเดียวกัน ราคาขายลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีต่อ 1 ยูนิท (1ยูนิท = 50 นาที) เพิ่มขึ้นจาก \$ 2,198 เหรียญไปถึง \$ 4046 เหรียญ คิดเป็นอัตราเพิ่มถึง 84% ส่งผลให้รัฐบาลเกาหลีเริ่มมองเห็นถึงความสำคัญของสินค้าทางวัฒนธรรม โดยพยายามที่จะทำให้สินค้าวัฒนธรรมอยู่ได้นานและ

กว้างขวางขึ้น ซึ่งทำให้ได้เข้าไปมีบทบาทในฝั่งอเมริกา และยุโรปได้ เช่น การบริโภคอาหารเกาหลี เป็นต้น (สัทธา สุขษา, 2549 : เว็บไซต์)

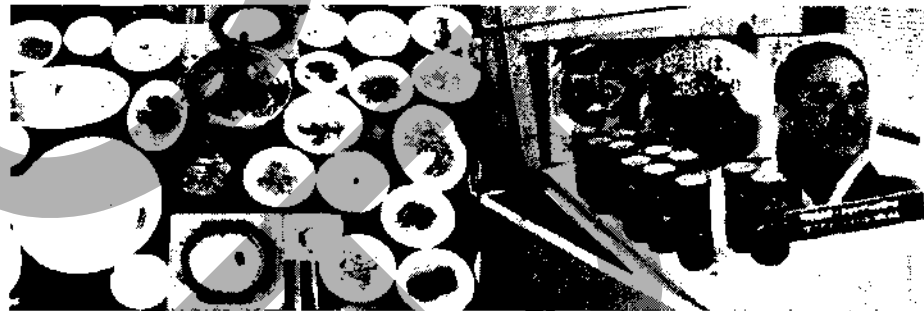
การส่งออกวัฒนธรรมเป็นนโยบายหลักที่รัฐบาลเกาหลีให้ความสนใจ จึงเน้นสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจอย่างจริงจัง ทั้งในด้านเทคโนโลยี งบประมาณ การทูต และการท่องเที่ยว ส่งผลให้ทุกวันนี้เกาหลีให้บริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง (Broad Band) ครอบคลุมทั่วประเทศ ตลอดจนมีสินค้าไอทีและเครื่องใช้ไฟฟ้าส่งออกไปทั่วโลก อาทิ แบรินด์ LG หรือ Samsung และเกมออนไลน์ เป็นต้น ทั้งนี้รัฐบาลเกาหลียังมีการสนับสนุนการส่งออก Korea Culture ส่งผลให้วัฒนธรรมเกาหลีถูกหยิบยกขึ้นมาพูดในเชิงธุรกิจเพื่อพัฒนาสู่การส่งออกเป็นหลัก โดยวางตำแหน่งให้วัฒนธรรมเป็นสินค้าหนึ่งเพื่อการส่งออก ตั้งแต่การท่องเที่ยว อาหาร และเสื้อผ้า จนกลายเป็นแพ็คเกจที่หาซื้อทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยที่สนใจท่องเที่ยวแบบ Drama Tour ในเกาหลีมากขึ้น (เพลินทิศ ศรีบูรินทร์, 2549 : เว็บไซต์)

ภาพที่ 1.1 การท่องเที่ยวสถานที่ถ่ายทำในรูปแบบ Drama Tour

รัฐบาลเกาหลียังให้ความสำคัญโดยการจัดตั้ง องค์การที่มีบทบาทในการส่งเสริม Cultural Content Industry ซึ่งเป็นองค์กรภายใต้กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว (Ministry of Culture and Tourism) ที่มีชื่อว่า Korea Culture & Contents Agency (KOCCA) จัดตั้งขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคม 2544 ทำหน้าที่สนับสนุนผู้ประกอบการในประเทศให้มีส่วนร่วมในงานแสดงสินค้าและบริการในต่างประเทศ เปิดตลาดต่างประเทศและช่วยให้มีการร่วมเป็นหุ้นส่วนและร่วมลงทุนจาก

ต่างประเทศ คลอบคลุมหลายประเภท เช่น ภาพยนตร์ การ์ตูน เพลง เกมส์ และ Animation ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่รัฐบาลได้วางยุทธศาสตร์ของประเทศ และตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะเป็นผู้ผลิตหลักในเอเชีย นอกจาก KOCCA จะทำหน้าที่หลักในการสนับสนุนอุตสาหกรรมภายในประเทศที่มีเนื้อหา ด้านวัฒนธรรมนี้ให้ไปสู่ตลาดต่างประเทศอย่างมีระบบ โดยมีสำนักงานสาขาในต่างประเทศที่มีตลาดที่มีศักยภาพ คือ ลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา ลอนดอน ประเทศอังกฤษ โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น และปักกิ่ง ประเทศจีนแล้ว KOCCA ยังสนับสนุนด้าน Learning Center และ เทคโนโลยีเชื่อมโยงองค์ความรู้จากมหาวิทยาลัยที่มีคณะหรือภาควิชาที่เกี่ยวข้องกับด้าน วัฒนธรรม ไปสู่ผู้ประกอบการ (จุฬาทอง จารุมิติ, 2549)

ภาพที่ 1.2 ร้านอาหาร “แดจังกึม” เมนูอาหารในแบบฉบับภาพยนตร์

นอกจากนี้อาหารเกาหลีหลายประเภทเริ่มเกิดความนิยมขึ้นมากมาย มีร้านอาหารชื่อ “แดจังกึม” ที่เกิดเป็นธุรกิจร้านอาหารแฟรนไชส์ แดกแขนงออกเป็นร้านอาหารนับสิบแห่งที่กรุง ไซลประเทศเกาหลี ร้านอาหารเกาหลี “แดจังกึม” เป็นธุรกิจของ 2 พี่น้องเกาหลี Yoon Sook Lee ผู้ เป็น Director และ Bok ki Min ซึ่งเป็น Franchising Mananer ที่เริ่มธุรกิจร้านอาหารเกาหลีใน เมืองไทยเป็นแห่งแรก ด้วยการวางแผนขยายธุรกิจด้วยแฟรนไชส์เป็นหลักและเริ่มเข้าไปยึดครอง พื้นที่ในห้างสรรพสินค้าชื่อดังทั่วกรุงเทพ มีการนำเสนออาหารเกาหลีในรูปแบบต้นตำรับเป็น Korean Traditional Food และศักยภาพของการเปิดร้านในศูนย์การค้าช่วยดึงดูดผู้บริโภคคนไทยใน สังคมไทยเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การส่งเสริมอาหารพื้นเมืองอย่าง “กิมจิ” และ “กั๋ง กู บา น่า” (เนื้อปิ้งบนรถเข็น หรือ ร้านหมูย่างเกาหลีริมถนนข้างทาง) และเหล้าเกาหลีอย่าง “โซจู” ก็ถูก ผสมผสานแทรกซึมอยู่ในแต่ละฉากของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ซึ่งถือว่าเป็นการนำเสนอวัฒนธรรม ของเกาหลีให้เป็นที่รู้จัก และขายวัฒนธรรมไปพร้อมๆกันในตัว โดยที่ผู้ชมไม่รู้ตัว อีกทั้งยังมีการขอ สั่งซื้อลิขสิทธิ์ในการนำเข้าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีประเภทต่างๆ ทั้งยังมีการเพิ่มช่องรายการในการ เผยแพร่ภาพยนตร์เกาหลี ของแต่ละช่องสถานีที่มีแนวโน้มสูงมากขึ้นเป็นลำดับ (อรรถสิทธิ์ เหมือนมาศย์ ,Positioning New Value Magazine)

ภาพที่ 1.3 ร้านอาหารพื้นเมืองเกาหลีในเมืองไทย

การถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีสู่ประเทศในแถบเอเชียเริ่มมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคในแถบเอเชียที่มีพฤติกรรมการบริโภควัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกัน หลังจากนั้นขยายไปสู่กลุ่มเกาหลีฟีเวอร์ อย่างเช่นในอเมริกา และยุโรป “กระแสเกาหลีฟีเวอร์” ของเอเชียมาแรงมากในยุคนี้ โดยเฉพาะกับกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มคนเมือง ให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ ความสำเร็จส่วนหนึ่งของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในประเทศไทยมาจากความเป็นเอเชียด้วยกันทั้งในแง่ของมุมมอง การดำเนินชีวิต ทักษะคติ และวัฒนธรรมประเพณี ทำให้คนในสังคมไทยเมื่อได้ดูภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้แล้วสามารถเข้าใจและสามารถนำมาเป็นแบบอย่างได้ เนื่องจากรัฐบาลเกาหลีให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี โดยเรื่องของการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม อีกทั้งยังทำให้ผู้บริโภคคนเอเชีย อาทิ ญี่ปุ่น ไต้หวัน จีน และ คนไทย เกิดความนิยมไปท่องเที่ยวที่ประเทศเกาหลีกันอย่างมากมาย หลังจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีและหนังเกาหลี ดึงดูดญี่ปุ่นสำเร็จ นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ไปเที่ยวเกาหลีเพิ่มมากขึ้น จากปี 2547 นักท่องเที่ยวญี่ปุ่นทำรายได้เข้าประเทศเกาหลีสูงถึง 200,000 ล้านบาท นอกจากนี้ยังมีธุรกิจใหม่เกิดขึ้น เช่น Cine/Studio เป็นสถานที่บรรจุเรื่องราวของหนังและภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่มีชื่อเสียงหลายเรื่อง คนที่คลั่งไคล้ในภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องใดก็สามารถเข้าไปชมฉากละครและถ่ายรูปเป็นที่ระลึกได้ จนเกิดเป็นเศรษฐกิจทางการค้าให้แก่ประเทศเกาหลีอย่างมหาศาล และยังเกิดกระแสความนิยมสินค้าเกาหลีเหล่านั้นในรูปแบบ “สินค้าวัฒนธรรม” หลากหลาย ปรากฏการณ์นั้นสะท้อนภาพเทรนด์ใหม่ของธุรกิจ สินค้า ไม่ว่าจะเป็น เพลง คอนเสิร์ต ภาพยนตร์ ละครชุด หนังสือนิยาย การ์ตูน เกมออนไลน์ ร้านอาหาร โรงเรียนสอนภาษา และทัวร์ท่องเที่ยว หรือสินค้าอุปโภค บริโภค ทั้งรถยนต์ มือถือ เครื่องสำอางค์ เหล่านี้เป็นปรากฏการณ์ “Korea Wave Fever” ทั้งสิ้น

ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในประเทศไทย

วัฒนธรรมเกาหลีได้เริ่มมีอิทธิพลต่อสังคมไทยมากขึ้น ธุรกิจภาพยนตร์ซีรีส์ยอดฮิตจากเกาหลีได้เข้ามามีบทบาทมากในสังคมไทย เป็นรูปแบบของความบันเทิงหนึ่งที่ได้รับค่านิยมจากผู้ชมในสังคมไทยอย่างมาก ออกอากาศทางสื่อโทรทัศน์จนได้รับกระแสความนิยมในกลุ่มผู้รับชมอย่างมากทั่วทั้งเอเชียจนเกิดความความคลั่งไคล้ ซึ่งสามารถจับกลุ่มผู้ชมในระดับฐานที่กว้างได้มากนั้น ปรากฏการณ์กระแส “เกาหลีที่เวอร์” ได้ประทุขึ้นเป็นวงกว้างสังเกตได้จากวัฒนธรรมการกินของคนเกาหลีเริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นต่อสังคมไทยในทุกวันนี้ เนื่องจากการดำเนินชีวิตของคนไทยมีความผูกพันกับการเปิดรับสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ และภาพยนตร์มากขึ้น จึงนับเป็นการเปิดโอกาสให้กระแสวัฒนธรรมจากประเทศต่างๆ สามารถเข้ามาครอบงำทัศนคติ ความคิดของประชาชนได้ง่ายยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคการสื่อสารไร้พรมแดน

ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์จากต่างประเทศ จัดเป็นเครื่องมือในการครอบงำวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่ให้ความบันเทิง ถ่ายทอดความคิดและเผยแพร่วัฒนธรรม ซึ่งการไหลบ่าทางวัฒนธรรมผ่านทางภาพยนตร์และละครโทรทัศน์จากต่างประเทศ โดยเฉพาะภาพยนตร์ซีรีส์จากต่างประเทศกำลังเริ่มกลืนกินวัฒนธรรมไทยโดยที่เราไม่ทันรู้ตัว จุดเริ่มต้นของการนำภาพยนตร์ซีรีส์จากต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยนั้น เริ่มมาตั้งแต่เมื่อประมาณ 10 ปีที่แล้ว โดยสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้นำเอาภาพยนตร์ละครญี่ปุ่นมาฉายในช่วงเวลาบ่ายของวันธรรมดาทำให้เด็กนักเรียนติดละครญี่ปุ่นกันเป็นอย่างมาก เนื่องจากเนื้อหาของละครเป็นเนื้อหาจากการ์ตูนญี่ปุ่นแต่ภายหลังก็เจียบหายไป หลังจากนั้นภาพยนตร์ซีรีส์ของประเทศในแถบทวีปเอเชียก็เริ่มเข้ามามีบทบาทให้เห็นก่อนจะกลับมาได้รับความนิยมอีกครั้งในปีพ.ศ.2547 เมื่อสถานีโทรทัศน์ไอทีวีได้หาทางเลือกใหม่ให้กับผู้รับชมโทรทัศน์ โดยการนำเสนอภาพยนตร์ซีรีส์เอเชียโดยใช้ชื่อว่า “เอเชียซีรีส์” ทำให้คนในสังคมไทยเริ่มหันมาให้ความสนใจและเลือกรับชมเป็นจำนวนมาก จนถึงขนาดมีการนำภาพยนตร์ซีรีส์ออกมาขายในรูปแบบของวีซีดี-ดีวีดี รวมทั้งมีเว็บไซต์ส่วนตัวของซีรีส์เรื่องนั้นๆ โดยเฉพาะอีกด้วย จากกระแสความนิยมนี้เองทำให้สถานีโทรทัศน์ช่องอื่นๆ หันมาเลียนแบบไอทีวี ด้วยการนำเอาภาพยนตร์ซีรีส์จากประเทศต่างๆ ในแถบเอเชียมาประชันกัน ไม่ว่าจะเป็นได้หัววัน ญี่ปุ่น และเกาหลี อาทิเช่น สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 นำเรื่อง “FRIEND” เป็นภาพยนตร์ซีรีส์ที่ประเทศเกาหลีและญี่ปุ่นร่วมกันสร้างมาฉาย และสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 นำภาพยนตร์ซีรีส์ได้หัววัน เรื่อง “รักใสใสหัวใจ 4 ดวง” ซึ่งก็ได้รับ

ความนิยมจากผู้ชมเป็นอย่างมาก หรือแม้แต่สถานีกองทัพบกช่อง 5 ก็ได้มีการเผยแพร่ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “ฟินิกซ์ ลิขิตรักเพลิงริษยา” และมีกระแสแรงมากที่สุดเมื่อทางไทยทีวีสีช่อง 3 ได้นำเสนอภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ออกมาเผยแพร่ทางจอโทรทัศน์ อย่างไรก็ตามที่ได้รับความนิยมมากที่สุดก็ยังคงเป็นภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีนั้น ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่าง พระเอก นางเอก โดยบทของหนังจะใส่ใจกับรายละเอียดมีการผูกปมไว้ระหว่างเรื่องแล้วมาเฉลยคอนท้าย กล่าวคือ ทุกอย่างออกแบบให้มีความหมายแฝง นอกจากนี้นางเอกของเรื่องจะเป็นคนธรรมดาอาจสวยสู้นางร้ายไม่ได้ แต่นี่คือตัวแทนของคนดูส่วนใหญ่ที่เป็นคนเดินดินที่มีฝันอยากประสบความสำเร็จหรือไต่เต้าข้ามชนชั้นได้ นอกจากนี้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีมักจะเกี่ยวกับเรื่องความบังเอิญ การข้ามเวลา พรหมลิขิต ซึ่งเป็นการสะท้อนความรู้สึกเล็กๆของชาวเกาหลีที่ส่วนใหญ่หวังให้มีพรหมลิขิต หรือย้อนเวลากลับไปในช่วงที่ประเทศปรองดองกัน (นันทขว้าง สิริสุนทร, 2548)

ภาพที่ 1.4 สื่อโฆษณาต่างๆ ของภาพยนตร์

กล่าวได้ว่า สาเหตุที่ภาพยนตร์ซีรีส์หรือละครชุดเกาหลี สามารถเข้าไปมีอิทธิพลในแถบเอเชียได้อย่างรวดเร็ว อาจเกิดจากความคล้ายคลึงกันทางด้านทัศนคติ ความเชื่อ และวัฒนธรรมต่างๆ น่าจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่งด้วย เช่น “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่คนไทยติดองแอม แม้จะเป็นเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ ของเกาหลี แต่ถ้าพิจารณาให้ลึก ๆ จุดที่นำเสนอก็ไม่ต่างกันนักกับของไทย ที่แสดงให้เห็นในเรื่องของ คุณธรรม ความกตัญญู ความรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน มีสัมมาคารวะ ความซื่อสัตย์ หรือการเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ประกอบกับความสามารถของผู้นำกับเกาหลีที่สอดแทรกเรื่องราวเหล่านี้ เข้าไปในวัฒนธรรมประเพณีของเกาหลีได้อย่างลงตัวและไม่ขัดแย้ง ความคล้ายคลึงกันดังกล่าว ประกอบกับเนื้อหาที่ดี จึงเป็นผลทำให้คนดูสามารถเข้าใจและซึมซับได้ง่าย แม้จะเป็นคนละประเทศ แต่กับดูไม่ไกลจากตัวจนเกินไป คนในสังคมไทยและคนทั่วทั้ง

ทวีปเอเชียหันมาให้ความสนใจใน “สินค้าวัฒนธรรม” ว่ามีอิทธิพลต่อ “ค่านิยม” ใหม่ในสังคมว่าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีสามารถดูได้ทุกเพศทุกวัย ขณะเดียวกันผู้บริโภคก็พร้อมที่จะตอบรับ “ภาพลักษณ์” เกาหลีในด้านอื่นๆ และกำลังตอบรับกระแสดังกล่าวอย่างสูงขึ้นไปด้วย เพราะ “ภาพยนตร์ซีรีส์” ไม่ใช่แค่เพียง เป็น “สินค้า” ส่งออกที่ทำรายได้มหาศาลให้กับบริษัท แต่ยังเป็น “สื่อโฆษณา” ไม่นับธุรกิจต่อเนื่องอื่นๆ ที่ได้รับผลพวงจากความสำเร็จของภาพยนตร์ซีรีส์และภาพยนตร์ชนโรง วันนี้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีกำลังทำให้คนไทย คนเอเชีย และคนชาติตะวันตก ได้คุ้นเคยกับวัฒนธรรมของเกาหลีมากขึ้น แต่เป็นการสร้างความคุ้นเคยแบบ “ตั้งใจ” อย่างยิ่ง ตั้งใจสร้าง “คิมานด์” เพื่อให้ระบบธุรกิจของสินค้าวัฒนธรรมเคลื่อนตัวต่อไป นี่คือน K-Marketing หรือ Korea Marketing ของประเทศเกาหลี (จิราจารีย์ ชัยมุสิก , 2549 : เว็บไซต์)

วัฒนธรรมเกาหลีผ่านบทภาพยนตร์

ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง โดยเนื้อหาแล้วเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวประเพณีวัฒนธรรมของคนในสมัยราชวงศ์โชซอน เป็นระบบความคิดลัทธิขงจื้อ เชื่อว่า การเกิดสถานภาพชนชั้นถูกกำหนดโดยบัญชาแห่งสวรรค์ หน้าที่ของแต่ละคนที่ได้รับจึงแตกต่างกัน ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงชนชั้นจึงเป็นไปได้ยากบุคคลในชั้นสามารถแต่งงานเฉพาะในชนชั้นเดียวกันเท่านั้นหากฝ่าฝืนจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมเกาหลีที่น่าเสนอผ่านบทภาพยนตร์ซีรีส์ สามารถเรียบเรียงได้ดังนี้ (บุศรา คำหาญ, หนังสืออินไซด์ แดจังกึม 2548 : 110)

- ชนชั้นของเกาหลี

สังคมเกาหลีในสมัยราชวงศ์โชซอน เป็นการผสมผสานระหว่างลัทธิขงจื้อกับระบบชนชั้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ชนชั้น คือ

- 1) ชนชั้น “ฮันบง” หรือ ชนชั้นสูง ประกอบด้วยขุนนางระดับกลางขึ้นไปเป็นชนชั้นที่มีอิทธิพลในสังคมเกาหลี
- 2) ชนชั้น “ซุงอิน” หรือ ชนชั้นกลาง ประกอบด้วย ขุนนางระดับล่าง คนชั้นนี้สามารถรับตำแหน่งสูงสุดได้ถึงขุนนางระดับสามเท่านั้น
- 3) ชนชั้น “ซังมิน” ประกอบด้วย ชาวนา พ่อค้า ช่างฝีมือ ซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ
- 4) ชนชั้น “ซอนมิน” ประกอบด้วย ทาส นักแสดง แม่บดหมอผี

- ลำดับชั้นนางกำนัล

นางกำนัลในสมัยนั้นถือเป็นตำแหน่ง ที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และยังเป็นหลักในการรับผิดชอบห้องเครื่อง และดูแลเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์และเชื้อพระราชนัดดา นางกำนัลที่เข้าวังจะต้องผ่านการฝึกอบรมรวมทั้งทักษะและกฎระเบียบต่างๆอย่างเคร่งครัด เมื่ออายุครบ 15 ปี ก็จะต้องเลื่อนชั้นเป็นนางกำนัลฝ่ายใน โดยจะต้องทดสอบและแข่งขันกัน ลำดับชั้นนางกำนัล แบ่งเป็น

1. ช่างกุง เป็น นางกำนัลชั้นสูงสุด
2. เน่ยเหิน เป็น นางกำนัลที่ดูแลห้องเครื่องและเครื่องเสวย
3. อุซางกง เป็น นางกำนัลทั่วไป การแต่งกายของนางกำนัลฝ่ายใน สวมสีเขียวเป็นหลัก นางกำนัลที่ดูแลต้นเครื่อง สวมสีแดงเป็นหลัก นางกำนัลชั้นเล็กๆ สวมสีชมพูเป็นหลัก

- วัฒนธรรมการเตรียมสำหรับ

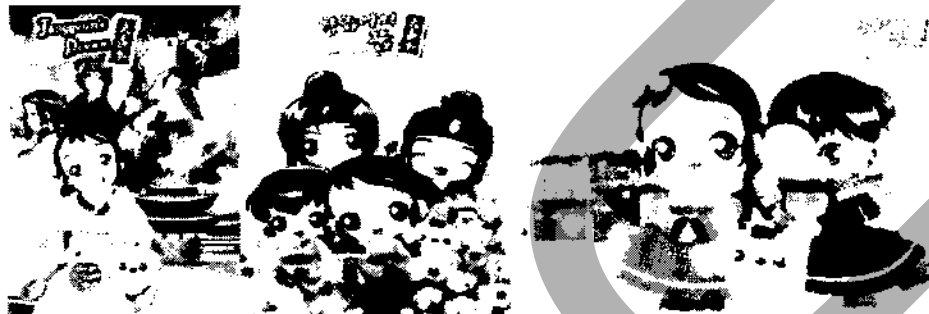
เครื่องเสวยวังหลวง คือ ชูรา ถือเป็นเครื่องเสวยชั้นเยี่ยมที่สุดในบรรดาอาหารเกาหลีของจักรพรรดิและของเขา วัตถุประสงค์ต่างๆถูกคิดสรรอย่างดี และมีความประณีตพิถีพิถันในการปรุงอาหาร เครื่องเสวยนี้ถือเป็นหน้าเป็นตาและแสดงถึงความมั่งคั่งของราชวงศ์ การจัดเครื่องเสวย หรือที่เรียกว่า “ชูราชั้น” มีการจัดวางแต่ละอย่างจะมีตำแหน่งที่ชัดเจน ในการระบุตำแหน่งเครื่องเสวยทั้งหมด 32 อย่าง บนโต๊ะอาหาร “ชูราชั้น” จะเสิร์ฟ 2 ครั้งต่อวัน เมื่อเวลา 10 โมงเช้า และตอน 5 โมงเย็น ส่วนมื้ออื่นๆ ก็มีคือ อาหารว่างจะถูกเสิร์ฟในช่วง บ่าย 2 ส่วนในตอนเช้าตรู่จะเสิร์ฟอาหารประเภทข้าวต้ม ที่เรียกว่า “โซโจบัน”

- วัฒนธรรมนิยมประเพณีการแพทย์แบบดั้งเดิม

การแพทย์ของเกาหลีมีรากฐานมาจากการแพทย์แผนจีน และมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ มีแนวคิดด้านสุขภาพคือ โรคต่างๆ เกิดจากการที่พลังกำลังถดถอยและภูมิคุ้มกันที่อ่อนแอ เป็น การสูญเสียสมดุลพลังแห่งชีวิตในร่างกาย โดยร่วม ดังนั้นการแพทย์แบบตะวันออกจึงใช้วิธีการรักษา โดยการฟื้นฟูระบบภูมิคุ้มกันและเสริมสร้างความประสานกลมกลืนของร่างกายโดยรวม มิใช่ โดยวิธีกำจัดเชื้อโรค วิธีการรักษาแบบตะวันออกมีทั้ง บริโภคสมุนไพร การฝังเข็ม การใช้ลูกประคบ และการบำบัดโดยการคว่ำด้วยสุญญากาศ เป็นต้น

ด้วยเหตุที่กล่าวมาข้างต้นจะทำให้เข้าใจและสามารถอธิบายได้ว่า งานภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีมีการรอบในการนำเสนอเนื้อหาเชิงถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีอย่างไร ในลักษณะของความมุ่งหวังที่จะนำกลุ่มผู้รับสาร ไปสู่ขั้นตอนของการยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น จากการถ่ายทอด

ผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ทำให้ได้เห็นถึงกลยุทธ์ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมของเกาหลีออกสู่สายตาชาวโลก ไม่ว่าจะเป็นอาหาร การเมือง สถานที่ท่องเที่ยว และการแต่งกาย (เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย) ด้วยวิธีการแฝงเนื้อหา หลักข้อคิด และวัฒนธรรมแทรกตัวไปกับบทภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ที่มีความต่อเนื่องและน่าติดตาม โดยเน้นความไม่ซ้ำซากจำเจและมีจุดยืน “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จึงเป็นเหมือนบทพิสูจน์ความสามารถของเกาหลีที่สามารถสร้างเรื่องราวและตอบโจทย์ความต้องการของคนไทยได้ เมื่อมองในแง่ของรูปแบบละคร ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ก็คงจะเหมือนละครต่างชาติอย่าง “F 4 รักใสใสหัวใจตีดวง” ที่สร้างความฮือฮาในเมืองไทย แต่ในแง่ของการค้าแล้ว “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ไม่ใช่แค่ “ละคร” แต่มันคือหนึ่งใน “สินค้า” ทางวัฒนธรรมของเกาหลี เป็น “สินค้า” ที่เกิดขึ้นอย่างตั้งใจ โดยมีกระบวนการวางแผนเป็นอย่างดีของรัฐบาลและภาคเอกชนของเกาหลี จนมีบทบาทเป็นอย่างมากในประเทศแถบเอเชีย ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเกาหลีเกิดเป็นธุรกิจใหม่ ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้ถือเป็นกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่ขาย “STORY” และ “จินตนาการ” ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เมื่อดูจากสื่อโฆษณาของหนัง การซื้อลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ซีรีส์มาคิดแปลงในรูปแบบหนังสือการ์ตูน และภาพยนตร์การ์ตูนของประเทศจีน และญี่ปุ่น การทำของที่ระลึกเกี่ยวกับแดจังกึมมากมาย การขยายสาขาร้านอาหารแดจังกึมในรูปแบบแฟรนไชส์ทั่วโลก ทำให้เกาหลีเป็นที่รู้จักกันเพิ่มมากขึ้น

ภาพที่ 1.5 ภาพยนตร์ซีรีส์แดจังกึมในรูปแบบฉบับการ์ตูนจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี

ในการศึกษารั้วนี้ จึงเป็นที่มาของการศึกษาวิจัยที่ผู้วิจัยสนใจ “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์” โดย ศึกษาจากผลงานภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจในการศึกษาเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมเกาหลี โดยได้ทำการศึกษาภาพยนตร์เพื่อวิเคราะห์ถึงภาพรวมของกรอบแนวคิดทั้งหมด ที่ต้องการนำเสนอผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เพื่อที่จะรับรู้ถึงวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ซึ่งรายละเอียดของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ว่ามีวิธีการถ่ายทอดเป็นอย่างไรบ้างที่มี

ผลให้ภาพยนตร์ซีรีส์ดังกล่าวได้รับกระแสความนิยม รวมทั้งมีปัจจัยด้านโคบัง ที่ทำให้ได้รับความนิยมจนสามารถสร้างอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกรับชมภาพยนตร์ซีรีส์ของกลุ่มคนที่คลั่งไคล้ในสังคมไทย

ทั้งนี้ได้รวมถึงการศึกษาถึงเนื้อหาความสำคัญของบทภาพยนตร์ และกลไกที่สำคัญในการชักจูงหรือโน้มน้าวใจ ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมอื่นๆที่แตกต่างกันด้วย ดังนั้นการศึกษาวิเคราะห์บริบททางด้านประวัติศาสตร์เพื่อพิจารณาขั้นตอนการก่อเกิดทางวัฒนธรรม ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมทางวัฒนธรรมนั้นก็เป็นกระจุกสะท้อนให้เห็นลักษณะวัฒนธรรมและความเป็นชาติของเกาหลี ที่ส่งผลให้กรอบทางวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิตได้รับการบันทึกสืบทอดอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นที่มาของการวิจัยการถ่ายทอดวัฒนธรรมดังกล่าว และไม่ควรถูกมองข้ามกระแสความนิยมวัฒนธรรมเกาหลีในแง่มุมอื่นๆต่อไป โดยผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยชิ้นนี้จะมีส่วนช่วยรวบรวมข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้สนใจจะศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีในมุขลิก หรือเป็นส่วนเสริมความรู้ในการวิจัยของสาขาวิชาอื่นๆ ในโอกาสต่อไปในอนาคต

1.2 ปัญหาการวิจัย

1. ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มีแนวทางอย่างไร
2. ปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม เป็นอย่างไร
3. พฤติกรรมการรับรู้ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของกลุ่มแฟนคลับ เป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี ผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม
3. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับ ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้วิจัยเรื่อง การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ กรณีศึกษา เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มีขอบเขตดังนี้

1. ในด้านเนื้อหาภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ถึงเนื้อหาของการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นการศึกษาจาก ตัวบท (text) ที่เคยออกฉายทางไทยทีวีสีช่อง 3 ทั้งหมด 54 ตอน โดยมีวิธีการเลือกตัวอย่างเพียง 12 ตอน คือ ตอนที่ 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 24 ที่เน้นหนักการศึกษาทางด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ ที่พบในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่มีเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์หลากหลายแง่มุม สามารถแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แคจกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

ด้านวิถีชีวิต

วัฒนธรรมของวิถีชีวิต ทางด้านสังคมชนชั้นการปกครอง และระบอบศักดินา ซึ่งมีการลำดับชั้นนางกำนัลในวังหลวง แบ่งจากการแต่งกายอย่างชัดเจน และถือเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง อีกทั้งยังมีการแบ่งชนชั้นวรรณะอย่างเห็นได้ชัดเจนคือ ขุนนาง ไพร่ และ ทาส

ด้านค่านิยม

วัฒนธรรมของชนชาติเกาหลีในอดีต ซึ่งมีการยอมรับนับถือและปฏิบัติตามคุณค่าของจริยธรรม ซึ่งมีแนวคิด ปรัชญาในการดำเนินชีวิต ถือเป็นแบบแผนความประพฤติในการใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติร่วมกัน จนเป็นจุดมุ่งหมายของชีวิตถ่ายทอดออกไปในสังคม

ด้านอุตสาหกรรม

วัฒนธรรมจากความเชื่อและความคิดในการประพฤติปฏิบัติ เช่น วัฒนธรรมการแพทย์ เป็นการประกอบอาชีพแพทย์หลวงรักษาผู้ป่วย และการใช้สมุนไพรเกาหลีแบบดั้งเดิม ได้แก่ การยึดหลักการในการรักษาโดยยึดหลักจรรยาบรรณแพทย์อย่างเคร่งครัด วัฒนธรรมการทำอาหาร เป็นการประกอบอาชีพเป็นแม่ครัวในห้องเครื่องของวังหลวง มีศิลปะในการปรุงอาหาร ได้แก่ การมีวิวัฒนาการในการปรุงอาหารที่มีความหลากหลาย ทำให้เกิดประโยชน์ต่อร่างกายมากที่สุด โดยมีหลักการและตั้งมั่นบนจรรยาบรรณของแม่ครัวในการปรุงอาหารที่ดีมีประโยชน์ ไม่ใช้อาหารเป็นเครื่องมือในการทำร้ายคนอื่น เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แคจกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม

ศึกษาจำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 นักวิจารณ์ นักวิชาการ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสื่อภาพยนตร์

- เสกสรร สุขวิฒโณ ผู้จัดการสายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์ สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด
- รศ.ภญ.ดร.สุปราณี แจ่มบำรุง อดีตนายกสมาคมโภชนาการแห่งประเทศไทย
- ดร. เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์ กรมองค์การระหว่างประเทศ
- ดวงหทัย ศรีธราทิพย์ นักเขียนบทโทรทัศน์
- รพีพรรณ สายัณห์ตระกูล ผู้จัดการรายวัน
- วาดวิมล เศษเกตู นักวิชาการ
- อลงกต สุริยาวงษ์ นักวิชาการ
- จิราจารีย์ ชัยมุสิก นักวิจารณ์

กลุ่มที่ 2 นักธุรกิจที่ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี

- ธุรกิจ ขาย/เช่า ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี

ร้าน โนคาเมะ, ร้าน SudYod, ร้าน PiggyDvD

- ธุรกิจร้านอาหารสไตล์เกาหลี

ร้าน Sukishi, ร้าน kall be

- ธุรกิจทัวร์และท่องเที่ยว

บริษัท Discovery Korea, บริษัท Charm Toure, บริษัท ไทเรีย เซ็นเตอร์ แทรเวล

ส่วนที่ 3 ผู้รับสาร

เป็นการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มแฟนคลับ ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเฉพาะกลุ่มแฟนคลับ จำนวน 12 คน เนื่องจากเป็นกลุ่มแฟนคลับที่มีลักษณะเป็นทางการ และมีการทำกิจกรรมกลุ่มต่อเนื่องในปัจจุบัน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผ่านกระบวนการรับรู้ถ่ายทอด ไปสู่ผู้รับชม
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับจากความนิยม
3. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ได้จากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของกลุ่มแฟนคลับ
4. ทำให้ทราบถึงลักษณะบางประการของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เช่น ความมีชื่อเสียงของดารานำแสดง และความมีชื่อเสียงของบทประพันธ์
5. ทำให้ทราบถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม จากการผลจากการถ่ายทอดต่างวัฒนธรรม
6. ผลจากการศึกษาสามารถใช้ในการประยุกต์บทภาพยนตร์ไทย และพัฒนาสินค้าทางวัฒนธรรมของไทยสู่สากลได้

ตารางที่ 1.1 โครงสร้างวัตถุประสงค์และความสัมพันธ์ของแนวคิดทฤษฎีและวิธีการดำเนินการ

วัตถุประสงค์	สัมพันธ์กับแนวคิดและทฤษฎี	วิธีการ
<p>1. เพื่อศึกษาลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม - แนวคิดวัฒนธรรมเกาหลี - แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา - แนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิเคราะห์เนื้อหาถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง 2. วิเคราะห์แหล่งข้อมูลต่างๆ
<p>2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม</p>	<ul style="list-style-type: none"> - แนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์ 	<ul style="list-style-type: none"> - สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง - ศึกษาเอกสาร - นักวิชาการ และนักวิจารณ์ - กลุ่มนักธุรกิจที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมเกาหลี
<p>3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำ จากการชมภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - แนวคิดแฟนและแฟนคอม - แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ 	<ul style="list-style-type: none"> - สัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) และสนทนากลุ่ม กับกลุ่มแฟนคลับ จำนวน 12 คน

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรม หมายถึง การถ่ายทอดวัฒนธรรมที่มาจากวัฒนธรรมของสังคมหนึ่ง เผยแพร่เข้าสู่อีกสังคมหนึ่ง ทำให้เกิดการปรับวัฒนธรรมเข้าหากัน ทั้งนี้โดยอาศัยสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เป็นสื่อตัวกลางในการถ่ายทอด

วัฒนธรรมเกาหลี หมายถึง วิธีการดำเนินชีวิตของชาวเกาหลีที่สมาชิกในสังคมยอมรับ มี ระบบการแบ่งปันร่วมกันในการใช้ความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติ และแบบแผนความประพฤติ ถือเป็นแนวทางปฏิบัติร่วมกันในสังคม มีการยึดถือเป็นแบบแผนในการดำรงชีวิตโดยเน้นหนักในด้านสังคมของวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ของตัวละคร คือ 1. ลักษณะวิถีชีวิต ได้แก่ สภาพสังคม ความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง 2. ลักษณะของค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ 3. ลักษณะของอุดมการณ์ ได้แก่ อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร อุดมการณ์ของแพทย์

ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี หมายถึง ภาพยนตร์หรือละครของประเทศเกาหลี มีลักษณะการถ่ายทอดเรื่องราวที่ได้มาจาก หนังสือ ชีวิตประวัติ นวนิยาย บทประพันธ์ หรือ จากการแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียนนำมาผลิตขึ้นจนเป็นบทภาพยนตร์ละคร มีนักแสดงเข้ามาสวมบทบาทเป็นตัวละครถ่าย ทอดเรื่องราวผ่านสื่อโทรทัศน์ ออกอากาศฉายเป็นแบบคอนยาว ตอนละประมาณ 60 นาที ในการออกอากาศนั้นขึ้นอยู่กับความยาวของเนื้อเรื่องแต่ละเรื่อง แล้วแต่เนื้อหาของบทภาพยนตร์จะมีความแตกต่างกัน นำเสนอเนื้อหาที่สนุกสนาน เข้มข้น ให้เรียนรู้ และใช้สติปัญญาмиแก่งคิดเอาแปลงนำติดตาม

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง หมายถึง ภาพยนตร์ซีรีส์ที่เป็นละครเกาหลีแนวประวัติศาสตร์ มีทั้งหมด 54 ตอน นำเสนอเนื้อหาที่สร้างขึ้นจากเรื่องจริงของหญิงสาวผู้มีนามว่า “ซอจังกึม” ซึ่งเป็นผู้หญิงคนแรกของเกาหลี ที่ได้ศึกษาวิชาการปรุงยาจนชำนาญกลายเป็นหมอหญิงที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์เกาหลี ที่เป็นแพทย์คอยรักษาอาการเจ็บป่วยให้กับเชื้อพระวงศ์ในวังหลวง และมีความรู้ในวิธีการปรุงอาหารกลายเป็นก๊กมือหนึ่ง จนได้รับการยกย่องจากกษัตริย์ให้เป็น “แดจังกึม” ซึ่งหมายถึง จังกึมผู้ยิ่งใหญ่

ปัจจัย หมายถึง สิ่งที่มีส่วนทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยมในกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในเมืองไทย อาทิ ตัวละครนักแสดงนำ บทภาพยนตร์ วัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอด

พฤติกรรมผู้บริโภค หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงกระบวนการตัดสินใจ และกิจกรรมทางกายภาพ ที่กลุ่มบุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง เช่น การใช้หรือจับจ่ายใช้สอย สินค้า บริการ หรือการบริโภค อันเกี่ยวกับความคิด หรือ ประสบการณ์ เพื่อสนองความต้องการต่างๆ ให้ได้รับความพอใจสูงสุด

ตัวละคร หมายถึง บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องราวของภาพยนตร์ เป็นตัวดำเนินเรื่องและดำเนินเหตุการณ์ต่างๆ มีคุณสมบัติพิเศษทางศีลธรรมและรูปร่างหน้าตาอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวละครนั้นๆ มีบุคลิกลักษณะหลากหลายแตกต่างกันไป

ผู้แสดงนำ หมายถึง คาราหรือนักแสดง ผู้สวมบทบาทเป็นตัวละครต่างๆ เพื่อดำเนินการถ่ายทอดเรื่องราว โดยผ่านบทบาทการแสดง ที่ถูกฝึกฝนมาเป็นอย่างดี อาทิ

อี ยอง เอ ผู้รับบท “แดจังกึม” นางเอกของเรื่อง เป็นนางก้านิลฝ่ายในผู้เลอโฉม ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความสามารถด้านการปรุงเครื่องเสวยและรักษาโรคแบบดั้งเดิม มีความรู้ความสามารถสูง ขยัน อดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค สามารถเอาชนะคนพาลด้วยการทำความดี จนในที่สุดเธอก็กลายเป็นผู้หญิงคนแรกของเกาหลี ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นแพทย์หลวงคอยรักษาเชื้อพระวงศ์

จี จิน ฮี ผู้รับบท “มินจุงโอ” พระเอกของเรื่อง เป็นองครักษ์วังหลวง ราชบริพารหนุ่มหล่อซึ่งเพียบพร้อมไปด้วยบุคลิกภาพอันสุขุม เยือกเย็น และมีวิद्याยุทธเป็นเลิศของราชสำนักเกาหลี แต่โชคร้ายที่ต้องสูญเสียภรรยา ไปก่อนวัยอันสมควร

ยาง มิ เตียง ผู้รับบท “ฮันซังกุง” เป็นหัวหน้าแม่ครัวในราชสำนัก เธอเป็นเพื่อนสนิทของแม่จังกึม เป็นคนที่เข้มงวดในกฎระเบียบเป็นอย่างมาก แต่ที่จริงเธอเป็นคนที่มีความใจดี รักและเอ็นดูจังกึมเหมือนลูกสาวแท้ๆ แต่สุดท้ายต้องจบชีวิตลงด้วยแผนร้าย

ฉิ ยุน จี ผู้รับบท “ซองซังกุง” เป็นนางกำนัลสูงสุดของห้องเครื่อง มีจิตใจดี พยายามที่จะปฏิบัติปรับปรุงห้องเครื่องให้พัฒนาขึ้น แต่ภายหลังถูกวางแผนร้ายให้ถูกขับออกจากวังหลวง

ปัก อุน ฮุย ผู้รับบท “ชินเซียง” เป็นเพื่อนสนิทและคอยให้ความช่วยเหลือ เห็นอกเห็นใจ “จังกึม” อยู่เสมอ ภายหลังได้รับแต่งตั้งเป็นพระสนม

ฮอง ฉินา ผู้รับบท “เชกิมยอง” เป็นลูกหลานของตระกูลเซซังซึ่งครอบครองตำแหน่งสูงสุดในครัวหลวงมาหลายชั่วอายุคน เป็นผู้หลงรัก มินจุงโฮ มานานแต่ไม่สมหวัง เธอจึงเกลียดจังกึมและเป็นคู่ปรปักษ์ต่อกัน แต่ที่สุดตระกูลเธอก็แพ้ภัยตัวเองไป

ยิม โฮ ผู้รับบท “พระเจ้าซุงจง” เป็นกษัตริย์ที่มีคุณธรรม บุคลิกสุภาพอ่อนโยน สง่าผ่าเผย ทรงโปรดปราน จังกึม เป็นอย่างมาก ในตอนหลังเป็นผู้แต่งตั้ง “ซองจังกึม” เป็น “แดจังกึม”

แพนคัลับ หมายถึง กลุ่มคนที่เป็นผู้ติดตามรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นประจำอย่างค่อเนื่องใกล้ชิดจนมีพฤติกรรมที่คลั่งไคล้ และจะสืบข้อมูลและเรื่องราวต่างๆที่เป็นเกร็ดความรู้ในภาพยนตร์ซีรีส์ “แดจังกึม” นำมาถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆที่รู้นั้นให้กับสมาชิกภายในกลุ่มของตน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์” กรณีศึกษา เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นกรอบทางความคิด เพื่อการศึกษาที่บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม
- 2.2 แนวคิดวัฒนธรรมเกาหลี
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี
- 2.5 แนวคิดแฟนและแฟนดอม
- 2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม

คำว่า “วัฒนธรรม” เป็นคำที่พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ทรงบัญญัติขึ้น และมีใช้เป็นหลักฐานทางราชการครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2483 โดยทรงแปลมาจากภาษาอังกฤษคือคำว่า Culture ซึ่งเป็นคำที่มาจาก Cultura ในภาษาลาติน อันหมายถึงการเพาะปลูก หรือการปลูกฝัง (จำนง อดิวัฒนสิทธิ์ และคณะ, 2543 :15)

ในการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรม นักมานุษยวิทยาได้นำคำนี้มาใช้ให้ความหมายแตกต่างกันไป ได้แก่

เลสลี่ เอ. ไวท์ (Leslie A. White) (อ้างถึงใน จำนง อดิวัฒนสิทธิ์ และคณะ, 2543 : 14-16) ได้ให้คำจำกัดความคำว่าวัฒนธรรมว่า เป็นปรากฏการณ์ที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ ประกอบด้วย การกระทำ (แบบแผนของพฤติกรรม) วัตถุ (เครื่องมือเครื่องใช้ หรือสิ่งที่ใช้สร้างเครื่องมือเครื่องใช้)

ความคิด (ความเชื่อ ความรู้) และความรู้สึกร่วม (ทัศนคติ ค่านิยม) ที่แสดงออกมาให้เห็นชัดเจน วัฒนธรรมเป็นผลงานที่มาจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ และมีลักษณะชัดเจน ดังนั้น จึงสามารถถ่ายทอดจากคนหนึ่งไปสู่คนอื่นได้ง่าย

ไคลด์ คลัคคอกห์น (Clyde Kluckhohn) (อ้างถึงใน งานง อดีวัฒนธรรม และคณะ, 2543 : 14-16) ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมว่าเป็นระบบที่ได้รับสืบทอดมาจากบรรพชน ซึ่งเป็นแบบของการดำเนินชีวิตที่เห็นจากภายนอก (Explicit Designs) และแบบที่อยู่ภายใน (Implicit Designs) ที่สมาชิกของกลุ่มหรือสังคมร่วมกันสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมทั้งหมด รวมทั้งความเชื่อ และค่านิยม

เอฟ. บี. ไทเลอร์ (F.B.Tylor) (อ้างถึงใน งานง อดีวัฒนธรรม และคณะ, 2543 : 14-16) อธิบายว่า วัฒนธรรมหมายถึงสิ่งทั้งปวงอันซับซ้อนที่รวมความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนศกยภาพ และนิสัยอื่นๆ ของมนุษย์ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาจากการเป็นสมาชิกของสังคม

นอกจากนั้น โจเซฟ เอส. รูเซค และโรแลนด์ แอล. วอร์เรน (Joseph S. Roucek and Roland L. Warren, 1967 : 8) ยังได้ให้คำจำกัดความของคำว่าวัฒนธรรมว่า วัฒนธรรมคือวิถีชีวิต ซึ่งสังคมมนุษย์ทำให้เจริญขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการอันเป็นมูลฐานที่มีต่อความดำรงอยู่รอด ความถาวรแห่งเชื้อสาย และการจัดระเบียบแห่งการประสบเหตุการณ์ของสังคม วัฒนธรรมจึงหมายถึงแบบแผนความประพฤติที่ได้รับการอบรมมาแล้ว ความรู้ ความเชื่อ และการดำเนินงานอื่นๆ ทั้งปวง ซึ่งได้มีการทำให้เจริญขึ้นในสังคมของมนุษย์

ส่วนศาสตราจารย์ อี.ที. มิลเลอร์ (E.T.Miller, 1947 : 19) กล่าวถึงวัฒนธรรมว่า หมายถึง กฎเกณฑ์ ความคิด และวิธีที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ วิธีใช้วัตถุที่เกี่ยวข้องกับเหตุแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ วิธีปฏิบัติต่อร่างกายของเรา และวิธีจัดระเบียบเรื่องราว อันจะต้องประพฤติปฏิบัติเกี่ยวกับชีวิตนั้น ส่วนใหญ่ได้วางเป็นหลักและเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนที่จะเราจะเกิดมาบนโลก แบบแผนแห่งความคิดและการกระทำภายในสังคมดังกล่าวรวมเรียกว่า “วัฒนธรรม”

จากความแตกต่างของความหมายดังกล่าวมาเป็นตัวอย่างข้างต้น อัลเฟรด โครเบอร์ (Alfred Kroeber) และไคลด์ คลัคคอกห์น (Clyde Kluckhohn) จึงได้รวบรวมความหมายต่างๆ ของ

คำว่าวัฒนธรรม ไว้ในหนังสือ “วัฒนธรรม” ที่ตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1952 พบว่า มีผู้ให้ความหมายของคำนี้ไว้ถึง 175 ความหมาย ซึ่งพอจะจำแนกออกได้สองประเภทคือ ตามทัศนะของกลุ่ม Totalist View และอีกประเภทหนึ่งเป็นของกลุ่ม Mentalist View (จ้านงค์ อคิวัฒนสิทธิ์ และคณะ, 2543)

กลุ่ม Totalist View พิจารณาความหมายของคำว่าวัฒนธรรมว่า วัฒนธรรมหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่รวมเอาความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ประเพณี ความสามารถ และนิสัยอื่นๆ ที่มนุษย์ได้มาในฐานะเป็นสมาชิกของสังคม ดังเช่นที่ ไทเลอร์ได้ให้ความหมายไว้

กลุ่ม Mentalist View พิจารณาความหมายของคำว่า วัฒนธรรม ในฐานะเป็นระบบความคิดหรือในลักษณะระบบความรู้ และความเชื่อที่คนในสังคมได้รับรู้ มีประสบการณ์ และตัดสินใจในรูปของการทำร่วมกัน

จากคำอธิบายข้างต้นจึงพอจะกล่าวได้ว่า วัฒนธรรมเป็นมรดกทางสังคมที่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคม ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง วัฒนธรรมประกอบด้วยความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ประเพณี วิชาการ และทุกสิ่งทุกอย่างที่คิด และทำในฐานะเป็นสมาชิกของสังคม โดยแต่ละสังคมต่างก็มีวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง เพราะเป็นวิถีชีวิตที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่มสังคม การที่มนุษย์ต่างกลุ่มมีความแตกต่างกันอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากวัฒนธรรม เช่น กลุ่มของชาวป่า ป่าก็มี เอสกิโม และชาวโรมันโบราณ หรือแม้แต่กลุ่มนักบริหาร นักบัญชี ต่างก็เป็นมนุษย์ที่มีวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มแตกต่างกันไปด้วยกันทั้งนั้น (ถักรชัย จันทรศรี, 2544 : 20)

สำหรับในแง่ของการสื่อสาร เกรกอรี เบทสัน และเจอร์เก้น รุสซ์ (อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2539 :10) ได้ให้คำนิยามว่าวัฒนธรรมเป็นชุดของขบวนการสื่อสาร (Set of Communication Process) ซึ่งหมายความว่าคำว่า “วัฒนธรรม” และ “การสื่อสาร” นั้นมีความหมายเท่าเทียมกัน และถึงแม้ว่าวัฒนธรรมและการสื่อสารจะเป็นคนละอย่างกัน แต่ก็ยังเป็นสองสิ่งที่ไม่อาจแยกจากกันได้ ดังนั้น ในยุคปัจจุบันนี้จึงมีผู้ขนานนามว่าเป็นยุคแห่ง “อุตสาหกรรมสร้างวัฒนธรรม” (Culture Industry) โดยมีสื่อมวลชนสมัยใหม่เป็นตัวจักรสำคัญในการกลั่นวัฒนธรรมให้แก่สังคม

จากแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ได้กล่าวถึงไปแล้วข้างต้น อาจแบ่งแนวทางการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมออกได้เป็นสองกลุ่มหลักๆ ด้วยกัน คือ กลุ่มที่ศึกษาวัฒนธรรมในแง่ของขนบธรรมเนียมประเพณี และความเจริญงอกงามของสังคม กับอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งพิจารณาวัฒนธรรมในแง่ของวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคม ซึ่งอาจมีทั้งค่านิยมและลัทธิ ทั้งนี้เป็นไปตามลักษณะเฉพาะของสังคมนั้นๆ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาวิจัยว่าเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมของภาพยนตร์ที่ศึกษาจะเน้นที่วิถีชีวิต (Lifestyle) ค่านิยม (Value) และอุดมการณ์ (Ideology) ของตัวละครในเรื่องเป็นหลัก ซึ่งในแต่ละประเด็นได้มีผู้ให้ความหมาย และคำจำกัดความไว้ดังนี้

วิถีชีวิต (Lifestyle)

คำว่า “วิถีชีวิต” หรือ Lifestyle เป็นคำที่เกิดขึ้นโดยนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง คือ อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler) หมายความว่า พฤติกรรม และนิสัยของบุคคลในชีวิตประจำวันในการบริโภคสินค้า และรับบริการต่างๆ วิถีชีวิตของบุคคลคือ การที่บุคคลใช้เวลาในชีวิตของตนทำสิ่งต่างๆ เช่น ไปที่ใดบ้าง รวมกลุ่มกับใครบ้าง และทำอะไรที่ซ้ำๆ ในช่วงหนึ่งของชีวิต วิถีชีวิตจึงเป็นการกระทำของบุคคลอย่างมีรูปแบบที่คงที่ และเป็นแบบแผนที่สอดคล้องกัน โดยบุคคลกระทำอย่างจงใจ และรู้ตัวว่าได้เลือกที่จะกระทำสิ่งนั้นบ่อยครั้งกว่าที่จะกระทำสิ่งอื่นๆ วิถีชีวิตของบุคคลได้รับอิทธิพลจากทั้งภายนอก และภายในตนเอง อิทธิพลจากภายนอกคือ ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม ความยาก ความต้องการ การยอมรับหลักปฏิบัติจากครอบครัว โรงเรียน ศาสนา ทำให้บุคคลมองเห็นว่า อะไรถูก ควรทำเป็นประจำ และอะไรผิด อะไรชั่ว ควรหลีกเลี่ยง (ฉัตรชัย จันทร์ศรี, 2544 : 23)

ค่านิยม (Value)

คำว่า “ค่านิยม” หรือ Value มีความหมายตามที่ผู้ให้คำจำกัดความต่างๆ กัน เช่น Dictionary of Social Science กล่าวว่า ค่านิยมในเชิงสังคมวิทยา และมานุษยวิทยาหมายถึงมาตรฐานทางวัฒนธรรมที่ได้รับการยอมรับกันแล้ว ในจุดมุ่งหมายด้านเจตคติ ความปรารถนา และความต้องการของจริยธรรม สุนทรียภาพ และปรัชญา อันได้เปรียบเทียบ และพิจารณาแล้ว ดังนั้น ค่านิยมจึงหมายถึง การยอมรับนับถือและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคุณค่าที่ตนหรือกลุ่มคนที่มีอยู่ต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจเป็นวัตถุ ความคิด อุดมคติ รวมทั้งการกระทำในด้านเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรม และสุนทรียภาพ ทั้งนี้ โดยได้ทำการประเมินจากทัศนะต่างๆ โดยถี่

ถ้วนรอบคอบแล้ว (พนัส หันนาคินทร์, 2523 : 18-19)

อุดมการณ์ (Ideology)

คำว่า “อุดมการณ์” หรือ Ideology นั้น มีรากศัพท์จากภาษาฝรั่งเศสว่า Ideologues หมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับแนวคิด (Study of Ideas) หรือ “ศาสตร์แห่งความคิด” ซึ่งหมายถึง การศึกษาด้านตอ การกำเนิด วิวัฒนาการ และธรรมชาติของความคิด ในสมัยต่อมา คำว่า “อุดมการณ์” ได้ถูกนำมาใช้ เพื่อกล่าวถึงความเชื่อ ความคิด หรือแม้แต่ทัศนคติของคนกลุ่มหนึ่ง หรือชุมชนหนึ่ง ความเชื่อ และความคิดดังกล่าวนี้ อาจจะมีจำกัดอยู่เฉพาะคนเพียงไม่กี่คน หรือหลาย คนก็ได้ หรือเป็นความเชื่อที่มีผู้คนยึดถืออยู่ในสมัยหนึ่ง แต่ไม่มีอิทธิพลในเวลาต่อมาก็ได้ระบบ ความระบอบความเชื่อถือที่เป็นอุดมการณ์นั้นจะต้องมีลักษณะดังนี้ คือ

1. ความเชื่อที่ได้รับการยอมรับร่วมกันในกลุ่มชน
2. ความเชื่อนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีความสำคัญต่อกลุ่ม เช่น หลักเกณฑ์ในการ ประพฤติปฏิบัติตัว และดำเนินชีวิต
3. ความเชื่อนั้นจะต้องเป็นความเชื่อที่คนหันเข้ามา และใช้เป็นแนวทางในการ กำหนดการประพฤติปฏิบัติตัวอย่างสม่ำเสมอ และในหลายๆ โอกาส
4. ความเชื่อนั้นต้องช่วยยึดเหนี่ยวคนในกลุ่มไว้ด้วยกัน หรือช่วยสนับสนุน หรือให้คน นำมาใช้เป็นข้ออ้างในการทำกิจการต่างๆ (ชัยอนันต์ สมุทวนิช, 2523 : 1-2)

จอห์น พลาเมนาทซ์ John Plamenatz (อ้างถึงใน ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2544 : 28-30)

ได้วิเคราะห์ความหมายของอุดมการณ์ไว้ว่าอุดมการณ์เกิดจากสภาวะทางสังคม เป็นความเชื่อหรือ ทฤษฎีที่ลักษณะจงใจ ซึ่งหมายความว่าสามารถอธิบาย คัดสิน สนับสนุน บังคับ ให้ความหวังแก่ คนเราในการเข้าใจสังคม และแสดงพฤติกรรมต่างๆ ทางสังคม อบรมบ่มนิสัย และหล่อหลอมคน ให้ยอมรับโดยไม่รู้ตัว เป็นความเชื่อที่คนเราใช้บ่อยๆ ในหลายโอกาส เป็นสิ่งที่เกิดจากการประพฤติ ปฏิบัติของคนในสังคมเป็นพื้นฐาน ดังนั้น อุดมการณ์ทางสังคมจึงเป็นเครื่องอธิบาย และเป็นหลัก ยึดสำหรับการปฏิบัติ ในสังคมหนึ่งอาจมีอุดมการณ์หลายอุดมการณ์ บางอุดมการณ์ก็อาจ สอดคล้องกันหรืออาจขัดแย้งกันได้ ในโอกาสต่างกัน ไม่จำเป็นต้องยึดเหนี่ยวเสมอต้นเสมอปลาย เพราะอุดมการณ์เป็นสิ่งจำกัดเฉพาะยุคสมัยหนึ่งๆ หรือกลุ่มหนึ่งๆ

จากแนวคิดข้างต้นจึงสามารถสรุปลักษณะของอุดมการณ์ได้ 3 ประการ (ฉัตรชัย จันทร์ศรี, 2544 : 25) ดังนี้

1. อุดมการณ์เป็นความเชื่อที่คนยึดถือร่วมกัน และนำเอาความเชื่อนั้นมาเป็นหลักเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติในหลายๆ โอกาส อุดมการณ์จึงทำหน้าที่สำคัญในการกำหนดความคิด ทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมของบุคคล

2. อุดมการณ์ไม่ได้เกิดเพราะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่เป็นผลเนื่องมาจากกระบวนการทางประวัติศาสตร์ และเหตุการณ์ทางสังคมในสมัยนั้น อุดมการณ์จะได้รับการสั่งสม และถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง นอกจากนั้น อุดมการณ์ยังเป็นกระบวนการกล่อมเกลาสังคม และการอบรมสั่งสอนกันได้นั้นจะเป็นไปในรูปของการจูงใจให้เชื่อตาม และปฏิบัติตามความเชื่อของผู้สอน

3. อุดมการณ์เป็นความเชื่อที่มีลักษณะบูรณาการ (Integrated) และมีความยั่งยืน (Presistent) มากน้อยแตกต่างกัน อุดมการณ์หนึ่งอาจเสื่อมและสลายตัวจนหมดไป เมื่อมีอุดมการณ์ใหม่ที่มีอำนาจ หรือมีผู้ศรัทธามากกว่าขึ้นมาทดแทนอุดมการณ์เดิม

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม [Intercultural communication]

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม มีการสื่อสาร 2 วัฒนธรรมขึ้นไป มีการติดต่อสื่อสารกันมีทั้งแง่บวกและแง่ลบ ในการสื่อสารนี้ ในแต่ละวัฒนธรรมมีข้อกำหนดพื้นฐานที่ทำให้แตกต่างกัน การศึกษาจะต้องวิเคราะห์เกี่ยวกับตัวแปรทางสังคม จิตวิทยา และวัฒนธรรม ที่มีผลกระทบต่อคนที่มีความแตกต่างกัน มีการประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อการเข้าใจสังคม ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาสังคมและพัฒนาชีวิตของตนเอง

ประชากรโลกโดยประมาณ 6000 ล้านคน ประเทศไทย 63 ล้านคน ตัวแปรการสื่อสารระหว่างกัน เช่น เพศ วัย การศึกษา เป็นต้น

วัฒนธรรม (cultural) ประกอบด้วย

- Symbol เป็น สัญลักษณ์ อาจเป็นวัตถุที่สามารถบ่งบอกความหมายบางสิ่งบางอย่างได้
- Rituals เป็น พิธีกรรมในชุมชนต้องมีพิธีกรรมที่สอดคล้องกันอยู่เสมอกันให้คนอยู่รวมกัน
- Values เป็น ค่านิยม แต่ละวัฒนธรรมมีค่านิยมแตกต่างกันออกไปเมื่อมีการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมอาจมีการขัดแย้งกันได้
- Heroes แต่ละวัฒนธรรมมีวีระบุรุษ วีระสตรี ในแต่ละวัฒนธรรมนั้นๆ และอาจมีได้หลายคนขึ้นอยู่กับสถานการณ์เป็นของตัวเอง

Kluckhohn & Kelly (1945) (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548 : 32-35) กล่าวว่า “วัฒนธรรม เป็นแบบแผน สำหรับดำรงชีวิตไม่ว่าจะได้ระบอบออกมาอย่างเด่นชัดหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าจะจะมีเหตุผลหรือไม่ก็ตาม ซึ่งมีอยู่ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งในสถานที่ ที่เป็นแนวทางการประพฤติตนของมนุษย์”

จากการเปรียบเทียบวัฒนธรรมต่างๆ ทั่วโลก สามารถสรุปลักษณะพื้นฐานที่สำคัญของวัฒนธรรมได้ 6 ประการ

1. วัฒนธรรมเป็นความคิดร่วม
2. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้
3. วัฒนธรรมมีพื้นฐานมาจากการใช้สัญลักษณ์
4. วัฒนธรรมองค์รวมของความรู้และภูมิปัญญา
5. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง
6. วัฒนธรรม คือ กระบวนการที่มนุษย์กำหนดนิยามความหมายให้กับชีวิตและสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบๆตัวเรา (เมตตา วิวัฒนานุกูล. การสื่อสารต่างวัฒนธรรม, 2548 : 32-35)

Danaiel Bates และ Fred Plog (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548 : 34-35) ได้ให้นิยามของวัฒนธรรม ไว้ว่า วัฒนธรรม คือระบบการแบ่งปันร่วมกันในการใช้ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี พฤติกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ที่สมาชิกในสังคมใช้เพื่อติดต่อสัมพันธ์ในโลกของเขาต่อกัน และกัน และมีการส่งต่อกันระหว่างรุ่นสู่รุ่น โดยกระบวนการเรียนรู้ รวมถึงรูปแบบพฤติกรรมและรูปแบบความคิด และความสามารถในการติดต่อทางวัฒนธรรมและเทคนิคในการใช้สิ่งประดิษฐ์ต่างๆ

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนและตีความสัญลักษณ์และบริบทหนึ่งๆ โดยในกระบวนการสื่อสารนั้นมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมมากในระดับที่มีการตีความและมีความคาดหวังเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมแตกต่างกัน นำไปสู่ความหมายที่ไม่เหมือนกัน ความหมายของ “การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม” (intercultural communication) มักเน้นการสื่อสารระหว่างบุคคล (interpersonal communication) ที่มาจากวัฒนธรรมต่างกันแบบไม่ผ่านสื่อ (non-mediated) เน้นการสื่อสารแบบเห็นหน้าคำตากัน (face-to-face) และปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน (interactive) ต่างจาก “ การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ” (cross - cultural communication) ที่เน้นการศึกษาซึ่งเปรียบเทียบว่าคนในแต่ละวัฒนธรรมสื่อสารต่างกันอย่างไร โดยที่คู่สื่อสารไม่จำเป็นต้องมาจากต่างวัฒนธรรมกัน

ประเภทของวัฒนธรรม

ในการแบ่งประเภทของวัฒนธรรม นักสังคมวิทยา และนักมานุษยวิทยาส่วนใหญ่มักแบ่งวัฒนธรรมออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ คือ (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548 : 52-57)

1. วัฒนธรรมด้านวัตถุ (Material Culture) เป็นวัฒนธรรมที่เน้นสิ่งที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ สิ่งของ หรือวัตถุที่มนุษย์ได้ประดิษฐ์คิดค้น และสร้างขึ้น เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ เครื่องบิน เครื่องยนต์ สิ่งก่อสร้าง และอาคารบ้านเรือน เป็นต้น
2. วัฒนธรรมที่ไม่ใช่ด้านวัตถุ (Non-material Culture) เป็นวัฒนธรรมที่เน้นสิ่งที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ภาษา ความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณีต่างๆ ที่มีผลต่อการดำรงชีพของมนุษย์

ขณะเดียวกัน นักการสังคมวิทยาบางท่านเห็นว่า น่าจะแบ่งประเภทของวัฒนธรรมออกเป็น 4 ประเภท ได้ดังนี้

1. วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องทางด้านวัตถุ
2. วัฒนธรรมทางสังคม เป็น วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับความประพฤติปฏิบัติตามมารยาทสังคม
3. วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย เป็น วัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดระเบียบกฎหมาย ในสังคม
4. วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับจิตใจและศีลธรรม เป็นวัฒนธรรมที่เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ นักวิชาการทางด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยายังมีการแบ่งประเภทวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุออกเป็นหมวดหมู่ ดังนี้
 1. ภาษา อาจกล่าวได้ว่า ทุกวัฒนธรรมมีภาษาทั้งนั้น มนุษย์บางวัฒนธรรม อาจมีแต่ภาษาพูดแต่ไม่มีภาษาเขียน
 2. ศาสนาและอุดมการณ์ เป็นตัวอธิบายความเป็นมาและจุดหมายปลายทางในชีวิต
 3. ระบบเศรษฐกิจ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือในการผลิตการแลกเปลี่ยน และแจกจ่ายสิ่งที่ผลิตขึ้นมา
 4. จริยธรรม หมายถึง ระเบียบกฎหมายในสังคมที่วางไว้ เพื่อให้สมาชิกในสังคมปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ
 5. คุณค่าหรือคุณธรรม ทุกวัฒนธรรมจะต้องมีการจัดระเบียบการปกครอง มีวิธีมอบอำนาจให้บางคนเป็นผู้ใช้ มีการจัดการกับผู้ที่ไม่เป็นระเบียบในสังคม

6. การใช้อำนาจ ทุกวัฒนธรรมจะต้องมีการจัดการปกครอง ปกครอง มีวิธีมอบอำนาจให้บางคน เป็นผู้ใช้ มีการจัดการกับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบของสังคม

7. การแสดงออกในศิลปะ และ สุนทรียศาสตร์ ทุกวัฒนธรรมมีการแสดงออกทางศิลปะ และสุนทรียศาสตร์ของตนเอง วางมาตรฐานของความงามของสิ่งต่างๆ (เมตตา วัฒนานุกูล, 2548: 52-57)

สำหรับในแง่ของการสื่อสาร เกรกอรี เบทสันและ เจอร์เก้น รุสช์ (Jurgen Ruesch) ได้ให้คำนิยามว่า วัฒนธรรมเป็นชุดของกระบวนการสื่อสาร (Set of Communication Process) ซึ่งหมายความว่า คำว่า “วัฒนธรรม” และ “การสื่อสาร” นั้น มีความเท่าเทียมกัน และถึงแม้ว่าวัฒนธรรมและการสื่อสารจะเป็นคนละอย่างกัน แต่ก็ยังเป็นสองสิ่งที่ไม่อาจแยกจากกันได้ ดังนั้น ในยุคปัจจุบันนี้ จึงมีผู้ขนานนามว่าเป็นยุคแห่ง “อุตสาหกรรมการสร้างวัฒนธรรม” (Culture Industry) โดยมีสื่อมวลชนสมัยใหม่เป็นตัวจักรสำคัญในการกลั่นวัฒนธรรมให้แก่สังคม (กาญจนา แก้วเทพ, 2539 : 10)

ความแตกต่างทางวัฒนธรรม

การสื่อสารต่างวัฒนธรรม เพื่อศึกษาว่า เราจะสื่อสารกับคนในสังคมที่มีวัฒนธรรมแบบใด และรู้ว่าวัฒนธรรมเหล่านั้นปฏิบัติต่อกันต่างวัฒนธรรมอย่างไร ด้วยเหตุนี้ นักวิชาการจึงพยายามวิเคราะห์และแยกแยะองค์ประกอบ หรือส่วนประกอบของวัฒนธรรม ที่มีผู้ศึกษาภาคได้แก่

ปรัชญาการมองโลกและแนวโน้มค่านิยม (worldview / value orientation)

ในการศึกษาถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรม สะท้อนจากปรัชญาการมองโลก (worldview) และแนวโน้มค่านิยม (value orientation) ว่าแต่ละสังคมมีความโน้มเอียงในการรับรู้ และให้ความสำคัญกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไปทางใดนั้นแนวคิดสำคัญที่มีถูกยกมาอธิบายพฤติกรรม การสื่อสารของมนุษย์ มีอย่างน้อย 3 แนวคิด ได้แก่

แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบค่านิยมของ Parson (Parson's Pattern Variables)

Parson (1951) (อ้างถึงใน เมตตา วัฒนานุกูล, 2548 : 57-59) ได้แบ่งประเภทรูปแบบความแตกต่างของค่านิยมหรือวัฒนธรรม ตามกระบวนการคิดของแต่ละบุคคล ที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่มีผลต่อการตอบสนองต่อสถานการณ์ การเลือกอาจเกิดได้โดยที่ไม่รู้ตัวหรือรู้ตัวก็ได้ แต่

ส่วนใหญ่โดยทั่วไปเกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจภายใต้จิตใต้สำนึกที่ถูกกระบวนการทางสังคมขัดเกลาตั้งแต่เด็ก

ทั้งนี้ Parson ได้แบ่งค่านิยมที่เห็นเด่นชัดในสังคมออกเป็น 6 scale คือ

1. Self – Collective Orientation

เป็นการเน้นความเป็นปัจเจกบุคคลเน้นเป้าหมายของบุคคลในขณะที่ Collective Orientation เป้าหมายของกลุ่มจะต้องมาก่อนความต้องการและเป้าหมายของบุคคล

2. Affectivity – Affective Neutrality

เป็นแบบแนวความคิดที่แบ่งแยกระหว่างคนที่ต้องการผลลัพธ์ทันที โดยการกระทำหรือแสดงออกทันทีที่มีโอกาส ในขณะที่ Affective Neutrality จะไม่แสดงออกถึงความต้องการแต่คำนึงถึงหลักการและเหตุผลหรือบรรทัดฐานของสังคมเป็นหลัก Affectivity คือ รูปแบบค่านิยมที่คู่ค้ำกับการแสดงออกตามสัญชาตญาณความรู้สึก

3. Universalism – Particularism

Universalism เป็นการจัดประเภทคนหรือวัตถุในแง่ของความเป็นสากล หรือในกรอบอ้างอิงทั่วไป กล่าวคือ จะสื่อสารวิธีเดียวกันกับทุกคน ในทุกสถานการณ์

Particularism เป็นการจัดประเภทคนหรือวัตถุต่างๆ ที่เฉพาะเจาะจง คือการจัดประเภทคนทุกคนไม่เท่ากัน มีการปฏิบัติต่อบุคคลต่างๆ ในสังคมแตกต่างกัน พบมากในวัฒนธรรมพวกพ้อง และมีรูปแบบการสื่อสารที่ขึ้นกับวัฒนธรรมในประเทศเขตเอเชีย

4. Diffuseness – Specificity

เป็นการจัดหมวดหมู่ของคนและสิ่งต่างๆ ต่างกัน แต่รูปแบบนี้เป็นการที่บุคคลตอบสนอง ต่อสิ่งต่างๆ ต่างกัน Diffuseness เป็นการตอบสนองต่อบุคคลหนึ่งหรือสิ่งหนึ่ง Specificity เป็นการตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามสถานการณ์

5. Ascription – Achievement

เป็นการให้ความสำคัญกับคน คนหนึ่งโดยใช้เกณฑ์ต่างกัน Ascription ให้ความสำคัญกับลักษณะที่ติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิดและภูมิหลังบุคคล เช่น เพศ ฐานะทางครอบครัว ชาติ ตระกูล รวมถึงชนชั้นและเผ่าพันธุ์ Achievement เป็นการให้คุณค่าและให้ความสำคัญสิ่งที่คุณนั้นสร้างหรือ ทำเอง หรือจากประสบความสำเร็จด้วยตัวเอง เช่น ความสามารถ ความก้าวหน้าทางอาชีพ ที่เน้นผล หรือการกระทำ

6. Instrumental – Expressive

เป็นการเน้นวิธีการในการสื่อสาร ด้วยการสื่อสารแบบบอกกล่าวหรือทำให้เห็น

แสดงออกให้ผู้อื่นรู้ ตัวการสื่อสารคือ “การสร้างความสัมพันธ์” การปฏิสัมพันธ์หรือพฤติกรรม เป็นสิ่งที่มีคุณค่าในตัวเอง

Instrumental Orientation ให้ความสำคัญกับเป้าหมายหรือผลของการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น พฤติกรรมหรือการสื่อสารจึงเป็นเครื่องมือหรือสิ่งนำไปสู่จุดมุ่งหมาย

แนวคิดเกี่ยวกับแนวโน้มนิยม (Value Orientation)

ของ Kluckhohn and Strodtbeck (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548 :57-61)

1. แนวโน้มในการมองธรรมชาติของมนุษย์ (Human Nature Orientation)

เป็นการมองลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ แบ่งได้เป็น 3 ทางคือ

- 1.1 มนุษย์เป็นสิ่งชั่วร้าย
- 1.2 มนุษย์เป็นทั้งสิ่งดีงามและสิ่งชั่วร้าย
- 1.3 มนุษย์เป็นสิ่งดีงาม

2. แนวโน้มในการมองความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์หรือบุคคลกับธรรมชาติ

- 2.1 มนุษย์ขึ้นกับธรรมชาติ
- 2.2 มนุษย์อยู่อย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ
- 2.3 มนุษย์เป็นนายเหนือธรรมชาติ

3. แนวโน้มในการมองเรื่องเวลา (Time Orientation) ความหมายของเวลา ไม่ใช่เวลาที่เป็น วินาที เดือน ปี แต่เป็นแนวคิดแบบกว้างๆ คือ

3.1 เน้นอดีต มีอิทธิพลในวัฒนธรรมที่มีค่านิยมเกี่ยวกับจารีตและขนบธรรมเนียมประเพณี รวมถึง วัฒนธรรมที่นิยมประเพณีและระบบชั้นขุนนางแต่อดีต

3.2 เน้นปัจจุบัน มีอิทธิพลต่อสังคมที่ให้ความสนใจไม่มากนักกับเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

3.3 เน้นอนาคต มีอิทธิพลในสังคม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงมีคุณค่าสูงอนาคตถูกมองว่าดีกว่า

4. แนวโน้มในการมองการกระทำของมนุษย์ (Activity Orientation)

- 4.1 การแสดงออกซึ่งเป็นไปตามสัญชาตญาณ
- 4.2 การกระทำเพื่อพัฒนาตนเอง
- 4.3 การกระทำซึ่งได้รับแรงกระตุ้นจากความสำเร็จ

การแบ่งประเภทค่านิยม

การศึกษาและวิจัยทางการสื่อสารต่างวัฒนธรรม ถึงความแตกต่าง ค่านิยม ของแต่ละกลุ่ม แต่ละประเทศ ซึ่งเป็นการศึกษาองค์ประกอบพื้นฐานทางวัฒนธรรม มีการแบ่งประเภทค่านิยม ดังนี้ (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกุล, 2548 : 57-42)

1. แบ่งตามความสำคัญของค่านิยม

- 1.1 ค่านิยมชั้นหนึ่ง คือ ค่านิยมหลักที่สำคัญที่สุด เป็นค่านิยมที่คนในวัฒนธรรมนั้นๆ ถือเป็นค่านิยม “ประจำ” ชาติ ประเทศ หรือ กลุ่ม
- 1.2 ค่านิยมชั้นสอง คือ ค่านิยมที่สำคัญรองลงมา เป็นค่านิยมคนในชุมชนให้ความสำคัญ แต่อาจไม่ได้สนใจเต็มที่ เพื่อที่จะดำรงอยู่ค่านิยมเหล่านั้นไว้
- 1.3 ค่านิยมชั้นสาม คือ ค่านิยมที่คนในสังคมให้ความสำคัญ และสนใจน้อย เปลี่ยนแปลงได้ง่าย

2. แบ่งตามระดับความยึดถือ และจำนวนคนที่ยึดถือ

- 2.1 ค่านิยมหลักหรือค่านิยมกระแสหลัก เป็นค่านิยมที่ปลูกฝังถ่ายทอดกันมาเป็นเวลานาน ยากแก่การเปลี่ยนแปลง เป็นสิ่งที่คนในสังคมส่วนใหญ่ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจต่างๆ ของสังคม
- 2.2 ค่านิยมหันแปร เป็นค่านิยมที่ยึดถือเฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะบางช่วงเวลา ขึ้นกับลักษณะทางสังคมและสภาพแวดล้อม

2.2 แนวคิดวัฒนธรรมเกาหลี

วัฒนธรรมประเทศเกาหลี

คาบสมุทรเกาหลีทอดตัวไปทางทิศใต้ทางด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย มีความยาว 1,020 กิโลเมตร และกว้าง 175 กิโลเมตร ณ จุดที่แคบที่สุดของคาบสมุทร พื้นที่ 70 % ของประเทศเป็นเทือกเขา จึงจัดเป็นประเทศที่มีภูมิประเทศเป็นเทือกเขามากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก โดยมียอดเขาอัลลาซาน บนเกาะเชจู 1,950 เมตร ยอดเขาซีริซาน 1,915 เมตร และยอดเขาซอรั๊กซาน 1,708 เมตร คาบสมุทรเกาหลีถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ที่บริเวณเหนือเส้นขนานที่ 38 คือ ประเทศระบอบประชาธิปไตย สาธารณรัฐเกาหลีอยู่ทางใต้ และประเทศระบอบคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือ โดยถูกคั่นกลางโดยเขตปลอดทหาร

ประเทศเกาหลีใต้มีพื้นที่ 99,500 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 47.9 ล้านคน (คศ. 2003) ประกอบด้วย 9 จังหวัด กรุงโซล เป็นเมืองหลวงของประเทศ และประกอบด้วยเมืองใหญ่ๆ 6 เมือง คือ พูซาน แทกู อินชอน ควางจู แทจอน และ อุลซาน รวมมีเมืองทั้งหมด 77 เมือง 88 มณฑล ใน 9 จังหวัด

ภูมิอากาศ

เกาหลี มีสภาพอากาศอยู่ในเขตอบอุ่น มีสี่ฤดูที่แตกต่างกันคือ ฤดูใบไม้ผลิ ปลายเดือน มีนาคม ถึงเดือนพฤษภาคม อุณหภูมิประมาณ 5 - 15 องศาเซลเซียส เป็นช่วงเวลาที่ต้นไม้ดอกไม้แตกใบงดงาม เหมาะแก่การชมธรรมชาติของเกาหลีฤดูร้อน เดือนมิถุนายน ถึงเดือนสิงหาคม อุณหภูมิประมาณ 20 องศาเซลเซียส และอาจมีฝนตกตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน ถึงปลายเดือน กรกฎาคม หากเป็นช่วงที่พืชผลเจริญงอกงามชุ่มฉ่ำ อากาศร้อนที่สุดในเดือนสิงหาคม ประมาณ 25 องศาเซลเซียสฤดูใบไม้ร่วง ปลายเดือนกันยายน ถึงพฤศจิกายน เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของปี เพราะเย็นสบาย และใบไม้ตามที่แตกต่างกัน จะเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงสวยงาม อุณหภูมิช่วงคืนฤดูประมาณ 18 องศาเซลเซียส และจะต่ำลงในปลายฤดูประมาณ 5 องศาเซลเซียส ฤดูหนาว เดือนธันวาคม ถึงเดือน กุมภาพันธ์ อากาศหนาวเหน็บ มีหิมะสลับกับมีฝนประปราย เป็นช่วงเวลาแห่งความสนุกสนาน สำหรับคนรักสกี อุณหภูมิอยู่ระหว่าง 5 ถึง - 10 องศาเซลเซียส หรืออาจจะต่ำกว่า

ธงประจำชาติ

ธงประจำชาติเกาหลีมีชื่อเรียกว่า “แทกกึงกี” ลวดลายของธงสะท้อนถึงปรัชญาของอิจิง วงกลมตรงกลาง แทนหยินหยาง ซึ่งเป็นวงจรของการเปลี่ยนแปลง วงกลมนี้ล้อมรอบด้วยสัญลักษณ์สี่อย่าง อยู่ที่แต่ละมุม คือ สวรรค์ โลก ไฟ น้ำ

ศาสนา

ประเทศเกาหลี ให้ความสำคัญต่อเสรีภาพในการนับถือศาสนาโดยมีลัทธิประเภททรงเจ้า บูชาผี ศาสนาพุทธ และลัทธิขงจื้อ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นหลักปรัชญาในการพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศก็ได้ นอกจากนี้ยังมีศาสนาย่อยๆ ที่เกิดขึ้นใหม่จากการผสมผสาน

แนวความคิดบางอย่างในศาสนาดั้งเดิม และยังมีผู้หันไปนับถือศาสนาคริสต์เป็นจำนวนมาก นับตั้งแต่เริ่มเข้ามาเผยแพร่เมื่อปลายศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา

ภาษา

ภาษาเกาหลีจัดอยู่ในกลุ่ม ยูราล-อัลเทอิก เช่นเดียวกับ ภาษาอังกฤษ เยอรมัน ตุรกี มองโกลเลีย และฟินนิช ตัวอักษรของเกาหลีเรียกว่า ฮันกึล (อักษรเกาหลี) และประกอบด้วยสระ 10 ตัว และพยัญชนะ 14 ตัว ภาษาพูดได้แปลงมาเป็นภาษาเขียน ในสมัยกษัตริย์เซจง โดยนักการศึกษา กลุ่มหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1443 ผลงานของนักศึกษากลุ่มนี้ถูกกล่าวขวัญว่าเป็นการสร้างสรรค์ที่ อัจฉริยะอย่างแท้จริง

วัฒนธรรมการแต่งกายในชุดฮันบก : ชุดแต่งกายตามประเพณีชาติเกาหลี

ชาวเกาหลีมีชุดประจำชาติมาตั้งแต่สมัยโบราณเรียกว่า “ฮันบก” คำว่า “ฮัน” แปลว่า ชาวเกาหลี ส่วน “บก” แปลว่า ชุด ฮันบกของผู้หญิงหรือผู้ชายจะมีลักษณะหลวม เพื่อความสะดวกสบายในการสวมใส่ ปัจจุบัน “ฮันบก” จะใช้ในงานเฉลิมฉลองหรือพิธีต่างๆ ส่วนชุดที่ ลีของเอ ตัวละครเอกในเรื่อง แดจังกึม สวมใส่ก็คือ “ฮันบก” เช่นเดียวกัน

ชุดฮันบก จัดเป็นชุดประจำชาติของเกาหลีซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะมานานนับพันๆปี มีความสวยงาม และสุขภาพของวัฒนธรรมเกาหลีล้วนฉายอยู่ในรูปภาพของผู้หญิงในชุดฮันบก ก่อน อิทธิพลของเครื่องแต่งกายแบบตะวันตกจะเข้ามาแทนที่

“ฮันบก” เคยถูกใช้เป็นชุดแต่งกายประจำวัน โดยผู้ชายสมัยก่อนจะสวมใส่ “ชอกอริ” (เสื้อนอกแบบเกาหลี) และ “พาจิ” (กางเกงขายาว) ขณะที่ผู้หญิงจะสวมใส่ “ชอกอริ” กับ “จีมา” (กระโปรง) แต่ปัจจุบันชาวเกาหลีมักจะใส่ “ฮันบก” เฉพาะโอกาสที่มีงานเฉลิมฉลอง หรือวัน สำคัญๆ เช่น วันแต่งงาน วันชอลลัล (วันขึ้นปีใหม่ทางจันทรคติ) หรือวันชูชก (วันชอบคุณพระ เจ้า)

ผ้าที่นำมาใช้ตัดชุดฮันบคมียู่มากมายหลายชนิดด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น ผ้าป่าน ผ้าฝ้าย มัสลิน ผ้าไหม ผ้าแพร โดยผู้สวมใส่จะเลือกใส่ชุดที่ตัดจากผ้าชนิดใดขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศ ฮันบก ที่ใช้สำหรับแต่งกายในฤดูหนาวมักใช้ผ้าที่ทอจากฝ้าย และกางเกงขายาวมีสายรัดที่ข้อเท้าซึ่ง ช่วยในการเก็บความร้อนของร่างกาย ในขณะที่ช่วงฤดูร้อนจะใช้ผ้าป่านลงแป้งแข็งหรือผ้ารามี่ซึ่ง ช่วยในการซึมซับและการแผ่กระจายของความร้อนในร่างกาย สีผ้าที่ถูกเลือกมาใช้ตัดชุดฮันบก

ส่วนใหญ่จะเป็นสีขาว ซึ่งสื่อถึงความสะอาด และความบริสุทธิ์ แต่หาก หากต้องการชุดที่ดูหรู ขึ้นมาอีกนิดสำหรับสวมใส่ไปในงานสำคัญ ก็จะใช้ผ้าสีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน และ สีดำมา ประกอบ การแต่งกายด้วยชุดชั้นบนไม่ได้มีการกำหนดว่าจะต้องเป็นสีใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความ พอใจของผู้สวมใส่เป็นหลัก

หญิงสาวชาวเกาหลีตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่จะมีชุดชั้นบน เป็นของตนเองสำหรับใช้ใส่ ในวันสำคัญต่างๆ โดยจะสังเกตได้ว่า ชุดชั้นบนของหญิงสาวจะถูกออกแบบมาให้เป็นกระโปรง พองยาว และเสื้อตัวสั้นทั้งนี้ก็เพื่อพรางรูปร่าง และปกปิดส่วนเว้าส่วนโค้งของผู้สวมใส่ ไม่ให้ เป็นที่ดึงดูดสายตาของเพศตรงข้ามมากนักเอง ในตอนต้นของราชวงศ์โชซอน กษัตริย์ได้สร้าง ธรรมเนียมตามหลักการของลัทธิขงจื้อใหม่ ซึ่งเน้นไปที่ระเบียบแบบแผนและจรรยา ซึ่งส่งผลต่อ การแต่งกายของราชสำนัก ข้าราชการและคนสามัญ ซึ่งมีรูปแบบการแต่งกายแตกต่างกัน ในหลายโอกาส เช่น การแต่งงาน จนถึงงานศพ ความซื่อสัตย์มั่นคงของผู้ชาย และความบริสุทธิ์ ของผู้หญิง กลายเป็นค่านิยมทางสังคมซึ่งสะท้อนออกมาในเครื่องแต่งกาย

ชุดของผู้หญิงประกอบด้วย

ภาพที่ 2.1 เครื่องแบบการแต่งกายในชุดชั้นบนหญิง

ท่อนล่าง	สวม “แพนที” หรือกางเกงใน
ท่อนบน	สวม “ซ็อกซิมมา” หรือผ้าแบบคินใหญ่ใช้ มัดอกแทนเสื้อยกทรง และ ป้องกัน ไม่ให้เห็นทรวงทรวง เพราะในสมัยโบราณเชื่อว่าผู้หญิง ที่มีหน้าอกโต จะเป็นคนโง่ อากัฟ และไม่น่ารัก แต่ปัจจุบันความเชื่อนี้ ได้เสื่อมไป ผู้หญิงที่มีหน้าอกโตอวบอ้อมกลับเป็นที่นิยมอย่างยิ่ง

ชั้นนอก	สวม “ซิมมา” หรือกระโปรงยาวกรอมเท้า ขอบเอวสูงเข็มเป็นจีบรอบ รวบขึ้นเหนืออก มีลักษณะบาง แต่มีซับในหลายชั้น
เสื้อ	“จอโกรี” เป็นส่วนบนของชั้นนอก เป็นเสื้อสวมค่านอก แขนยาวแต่ตัว สั้นชายเสื้อต่ำกว่าอกเล็กน้อย ไม่มีปกนำตัวเสื้อมาไขว้ไว้ด้านหลังบริเวณ อกด้านขวา ผูกโบขนาดใหญ่ และยาวเพื่อให้ดูสวยสะกดตา
สายเสื้อ	“อด โคริม” เป็นเครื่องประดับสำหรับผู้หญิงซึ่งจะพาดขวางเสื้อซิมมา
คอเสื้อ	“องจ็อง” ชุดชั้นปกจะมีคอปกเสื้อสีขาว เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว
เสื้อ	“ทูรูมาติ” เป็นเสื้อคลุมใช้คลุมในฤดูหนาว
ถุงเท้า	“พอซ็อน” สวมใส่เมื่อมีอากาศหนาวเย็น และเพื่อความสวยงาม
รองเท้า	“โกมุจิน” เป็นรองเท้ายางสีขาว มีปลายงอนขึ้นเล็กน้อยเป็นที่นิยมกัน อย่างแพร่หลาย

ชุดผู้ชายประกอบด้วย

ภาพที่ 2.2 เครื่องแบบการแต่งกายในชุดชั้นนอกชาย

ท่อนล่าง	สวม “ปิ่นซื่อ” ปัจจุบันเรียก “แพนที” หรือ Panties เช่นเดียวกับผู้หญิง
ท่อนบน	สวม “บัน โซเม” เป็นเสื้อรัดรูปแขนสั้น ไขว้ข้างใน
เสื้อชั้นนอก	สวม “จอโกรี” เป็นเสื้อแขนยาวไม่มีปก ไม่มีกระเป๋ายางที่จะสวมเสื้อ
ก๊ัก	“โจ๊ะกั” มีกระเป๋ายางไม่มีแขนในช่วงฤดูหนาว หรือเมื่อออกจากบ้านก็ จะสวม “ทูรูมาติ” เป็นเสื้อคลุมยาวถึงน่อง อกด้านขวาก็จะผูกโบเพื่อ

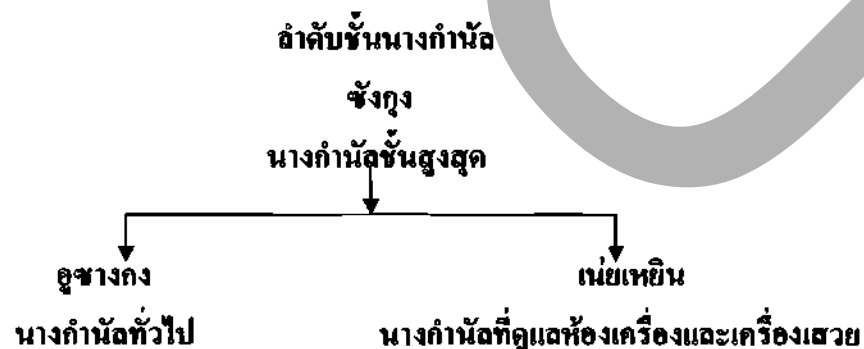
	ความสวยงาม เช่นเดียวกับผู้หญิง
ชั้นนอก	สวม “บาจี” เป็นกางเกงขายาวหลวมๆ รวบปลายขาไว้ด้วย “แทนิม” เป็นแถบผ้าใช้มัดขากางเกงตรงข้อเท้า
หมวก	“ทังก้อน” เป็นหมวกสีดำไม่มีปีก มีลักษณะเป็นผ้าโปร่งรัดรอบศีรษะ แล้วสวม “คัช” ซึ่งเป็น หมวกทรงสูงมีปีก สานด้วยขนม้าสีดำ และยังมีหมวกอีกหลายชนิดตามฐานะ และอาชีพของแต่ละคน

ลำดับชั้นนาง.....นางกำนัลในวังหลวง

นางกำนัลในราชสำนักนั้นถือว่าเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญยิ่ง และยังเป็นกลไกหลักในการรับผิดชอบห้องเครื่อง และดูแลเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์ และเชื้อพระวงศ์ เครื่องเสวย ที่มีคุณภาพประโยชน์ต่อพระวรกาย คือสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นสิ่งแรก ดังนั้นนางกำนัลทั้งหลายที่มีหน้าที่ในการปรุงอาหาร จะต้องพิถีพิถัน และมีความชำนาญในการประกอบอาหารเป็นอย่างดี

นางกำนัลที่เข้าสู่วังหลวงในช่วงแรก จะต้องการฝึกอบรมทักษะและกฎระเบียบต่างๆ ของราชสำนักอย่างเคร่งครัด เมื่ออายุครบ 15 ปี ก็จะได้เลื่อนชั้นสวมหมวกเป็นนางกำนัลฝ่ายในส่วนการเลื่อนชั้นสวมหมวกเป็นนางกำนัลฝ่ายใน ส่วนการเลื่อนชั้นในแต่ละครั้งก็จะมีการทดสอบและแข่งขันกัน ฉะนั้นนางกำนัลทุกคนจะต้องสั่งสมบารมี และรวบรวมพวกพ้องให้มีเสียงมากที่สุดเพื่อจะได้มีอำนาจ เหนือบรรดานางกำนัลในลำดับชั้นเดียวกัน

ตารางที่ 2.1 การแสดงขั้นตอนของการกำหนดลำดับชั้นนางกำนัล

การแต่งกายของนางกำนัล

นางกำนัลฝ่ายใน	สวม	สีเขียวเป็นหลัก
นางกำนัลที่ดูแลคันเคี้ยว	สวม	สีแดงเป็นหลัก
นางกำนัลชั้นเล็กๆ	สวม	สีชมพูเป็นหลัก

ส่วนนางกำนัลที่ผ่านการแต่งงานมาแล้วจะต้องสวมที่ครอบผม ซึ่งทำจากผมปลอม (ถ้าเปียวนรอบศีรษะหลายชั้น หรือแผ่นไม้ ถ้าที่ครอบผมของนางกำนัลมีขนาดใหญ่อยู่ถ่วงการ และสวยงามเท่าใด ก็จะแสดงได้ถึงความมีฐานะชาติตระกูลดี) นางกำนัลชั้นสูงนั้นแม้จะมีห้องพักรับรองและมีบริวารคอยรับใช้อย่างสุขสบายก็จริง แต่ยามใดที่เจ็บไข้ถึงขั้นรุนแรงนางกำนัลเหล่านั้นก็จะถูกส่งตัว ออกจากวังหลวงโดยทันที เพราะนอกจากกษัตริย์ และเชื้อพระวงศ์ในราชสำนักแล้ว ผู้อื่นไม่สามารถตายในวังหลวง ได้ถือเป็นประเพณีปฏิบัติที่สืบต่อมาอย่างช้านาน กฎเหล็กดังกล่าวจึงสร้างความเศร้าโศก และสะเทือนจิตใจในช่วงบั้นปลายชีวิต ของบรรดานางกำนัลเป็นที่สุด

ลำดับชนชั้นของเกาหลี

ในสมัยโชซอนมีการจัดแบ่งขุนนางออกเป็น 2 ส่วน คือ ขุนนางสายพลเรือน เรียกว่า “มุนบิน” ขุนนางสายทหาร เรียกว่า “มูบัน” นอกจากนี้ยังมีการแบ่งขุนนางออกเป็น 9 ระดับ ได้แก่

- ขุนนางระดับ 1-3 ถือเป็น ขุนนางระดับสูง
- ขุนนางระดับ 4-6 ถือเป็น ขุนนางระดับกลาง
- ขุนนางระดับ 7-9 ถือเป็น ขุนนางระดับล่าง

โดยในแต่ละระดับมีการแบ่งออกเป็นขั้นสูงและขั้นต่ำ และมีขั้นย่อย 2 ชั้น ในแต่ละชั้นระบบขุนนางในสมัยนั้นจึงแบ่งย่อยได้เป็น 36 ชั้น โดยทั่วไปขุนนางฝ่ายพลเรือนจะได้รับตำแหน่งสูงกว่าขุนนางฝ่ายทหาร มีบันทึกในช่วงต้นสมัยราชวงศ์โชซอนระบุว่าจำนวนตำแหน่งขุนนางมีทั้งหมด 4,820 ตำแหน่ง

สังคมเกาหลีในสมัยโชซอนเป็นการผสมผสานระหว่างลัทธิขงจื้อกับระบบชนชั้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ชนชั้น คือ

1. ชนชั้น “ยงบัน” หรือ ชนชั้นสูง ประกอบด้วยขุนนางระดับกลางขึ้นไปเป็นชนชั้นที่มีอิทธิพลในสังคมเกาหลี

2. ชั้น “ ซุงอิง ” หรือ ชั้นกลาง ประกอบด้วยขุนนางระดับล่าง คนในชั้นนี้สามารถรับตำแหน่งสูงสุดได้ถึงขุนนางระดับสามเท่า
3. ชั้น “ ซังมิน ” ประกอบด้วย ชาวนา ทอผ้า ช่างฝีมือ ซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ
4. ชั้น “ ซอนมิน ” เช่น ทาส นักแสดง มดง (แม่ตหมอผี)

ระบบความคิดในลัทธิขงจื้อเชื่อว่า การเกิดหรือสถานภาพชนชั้นถูกกำหนดโดยบังเอิญสวรรค์ หน้าที่ของแต่ละคนที่ได้รับจึงแตกต่างกัน ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงชนชั้นจึงเป็นไปได้ยาก บุคคลในชั้นยังันสามารถแต่งงานได้เฉพาะในชั้นเดียวกัน หากฝ่าฝืนจารีตจะถูกลงโทษรุนแรง แม้บุตรที่เกิดกับชนชั้นต่ำกว่าจะถูกจัดให้อยู่ในชั้นซุงอิงเท่านั้น

วัฒนธรรมค่านานอาหารเกาหลี

กิมจิ อาหารที่เลื่องชื่อลือชา เป็นอาหารประจำชาติ จนกลายเป็นสัญลักษณ์ประจำชาติเกาหลี คือ “กิมจิ” หรือ “ KIMCHI ” ชาวเกาหลีเชื่อว่ากิมจินามาจากคำว่า SHIMCHAE “ชิมเซ” (ผักกาดดองเค็ม) แต่สำเนียงการเรียกเปลี่ยนไปตามกาลเวลา จาก “ชิมเซ” เป็น “กิมเซ” และกลายเป็น “กิมจิ” ในที่สุด จากคำบอกเล่าของคนโบราณ “กิมจิ” น่าจะถือกำเนิดเกิดขึ้นในยุคที่ชาวเกาหลีนิยมการถือครองที่ดินสำหรับพระ และจากสภาพภูมิอากาศที่หนาวเหน็บในฤดูหนาวของประเทศเกาหลี จึงเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร คนโบราณในสมัยนั้นจำเป็นต้องศึกษา และเรียนรู้วิธีการถนอมอาหารประเภทผัก เพื่อเก็บรักษาไว้บริโภคในครัวเรือนด้วยเหตุนี้ “กิมจิ” จึงเป็นเมนูคู่ครัวของชาวเกาหลีตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ภาพที่ 2.3 ภาพกิมจิแบบต่างๆ

สมัยโชซอน

แรกเริ่มผักที่นำมาหมักเป็น “กิมจิ” นิยมใช้กะหล่ำปลี (Cabbage) ซึ่งเป็นผักที่นำเข้ามาจากต่างประเทศในขณะนั้นและศตวรรษที่ 17 หรือหลังจากที่ถูกญี่ปุ่นรุกรานในปี ค.ศ. 1592 ผักเศรษฐกิจอย่างพริก ถูกนำมาบริโภคในเกาหลีอย่างแพร่หลาย และเป็นที่นิยมอย่างมากในการนำพริกมาใช้เป็นส่วนผสมของ “กิมจิ” ดังนั้นในปลายสมัยโชซอน “กิมจิ” จึงมีสีแดง ในสมัยดังกล่าวนี้มีการนำ “กิมจิ” ขึ้นถวายต่อกษัตริย์ในราชวงศ์ 3 ชนิดด้วยกัน ได้แก่

1. กิมจิหัวไชเท้า หรือ คักคูกิ (Kkakdugi)
2. กิมจิน้ำตำรับโชซอน คือ โชซอน-มาซางซางซิก-โยริเจบ็อบ (Joseon-Massangsansik-Yorijebeop)
3. กิมจิกะหล่ำปลี ซอทกุกจิ (Jeotaukji) ส่วนผสมที่สำคัญ คือ ปลาหมึก และกิมจิน้ำ ที่กษัตริย์โกจง (Gojong) ซึ่งเป็นกษัตริย์พระองค์สุดท้ายของราชวงศ์โชซอน ทรงโปรดปรานที่จะเสวยผสมกับกัวยเตี๋ยเย็น พร้อมด้วยน้ำซุปลี เป็นอาหารมื้อค่ำในฤดูหนาวมากที่สุด จากนั้นจึงมีการคิดค้นกิมจิน้ำสูตรพิเศษขึ้น มีส่วนผสมที่สำคัญคือ ลูกแพร์ ซึ่งมีไว้เสวยกับกัวยเตี๋ยเย็น โดยเฉพาะ

สมัยอาณาจักรโค-รยอ หรือ โคเรีย (Koryo)

สมัยอาณาจักร โค-รยอ หรือ โคเรีย นี้ กะหล่ำปลี ยังเป็นผักที่ชาวเกาหลีนิยมนำมาหมักเป็น “กิมจิ” เช่นเดียวกับสมัยโชซอนและยังถูกกล่าวถึงในคำบรรยายรักษาโรค ทางภาคตะวันออก เรียกว่า ฮันยักกูกึบบัง (Hanyagugeupbang) “กิมจิ” ในสมัยดังกล่าว มี 2 ชนิดด้วยกัน ได้แก่

1. กิมจิ จางอาจิ (Khimchi Jangajji) ซึ่งมีส่วนผสมจากหัวไชเท้าผ่านเป็นแผ่นบาง และคองด้วยซอสถั่วเหลือง
 2. ซุมมู โซกึมซอลรี (Summu Sogeumjeori) ซึ่งมีส่วนผสมจากหัวไชโป๊
- ในสมัยนี้ มีการพัฒนา “กิมจิ” ให้มีรสชาติจัดจ้าน และเข้มข้นขึ้น โดยไม่ได้คำนึงถึงฤดูกาลและการถนอมรักษาในฤดูหนาวแต่อย่างใด

เครื่องเสวยวังหลวง

ซูรา ถือเป็นเครื่องเสวยชั้นเยี่ยมที่สุดในบรรดาอาหารเกาหลีของจักรพรรดิและสองเฮา วัตถุประสงค์ต่างๆ ที่นำมาปรุงจะถูกคัดสรรอย่างดี คนปรุงต้องเป็นพ่อครัวชั้นเยี่ยม และมีความประณีตพิถีพิถันในการปรุงอาหารเมนูนี้ถือเป็นหน้าเป็นตา และแสดงถึงความมั่งคั่งของราชวงศ์ได้อย่างดี

2. กระท้ำหมักเกลือ
3. กิมจิน้ำ
4. จานผัก
5. จานของแห้ง
6. จานของเคี้ยว
7. จานทอด
8. เบอรัล
9. จานผัก
10. อาหารทะเลหมักเกลือ
11. เนื้อคัม
12. จานเผา
13. ซามว่างสำหรับใส่กระดูกปลา
14. ซีอิ้วขาว
15. ซีอิ้วน้ำส้ม
16. ซอสถั่วเหลืองพริกไทยเปรี้ยว
18. ซุปสาหร่ายทะเล
20. กากา
21. ซามกระเบื้องเพิ่มเติม
22. จานอบ
23. เนื้อวัวคิบผ่าน
24. ไข่ต้ม
25. ซามเงิน
26. ซามอบทองเหลืองพร้อมฝาปิด
27. ข้าวเหนียวและถั่วแดง
28. จานย่าง
29. ซุปแข็งวัว
30. ซองอบและหม้ออบ
31. จานย่างพร้อมกับส่วนผสมพริกไทยแดง
32. สตูดของคอง

คำว่า ซูรา ไม่ได้มีกำเนิดจากเกาหลี แต่เป็นคำที่นำมาจากมองโกล ที่ถูกนำมาเผยแพร่ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ โค รยอ คอนปลาย (ราชวงศ์ก่อนหน้าโชซอน) เมื่อครั้งที่อาณาจักร โค รยอ เป็นประเทศราชของอาณาจักรมองโกล ซูราชั้น จะเสิร์ฟ สองครั้งต่อวัน เมื่อเวลา สิบโมงเช้า และ ตอนห้าโมงเย็น ส่วนมื้ออื่นๆ ก็มี คืออาหารว่างจะถูกเสิร์ฟในช่วงบ่ายสองโมง ส่วนในตอนเช้าครูจะเสิร์ฟอาหารประเภทข้าวคัม ที่เรียกว่า โชโจบัน (Chojoban)

ภาพที่ 2.6 การจัดวางเครื่องเสวยซูราชั้น

วัฒนธรรมการแพทย์เกาหลีแบบดั้งเดิม

การแพทย์เกาหลีมีรากฐานมาจากการแพทย์แผนจีน และมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ แต่หลักพื้นฐานเหมือนกัน แนวคิดด้านสุขภาพก็คือ โรคต่างๆ ที่จริงแล้วเกิดจากการที่พลังกำลังทศถ้อยและภูมิด้านทานที่อ่อนลง ไม่ได้เกี่ยวกับส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายโดยเฉพาะ แต่เป็นการเสียสมดุลของพลังงานแห่งชีวิตในร่างกายโดยรวม ดังนั้นการแพทย์ตะวันออกจึงใช้วิธีการรักษา โดยใช้หลักฟื้นฟูระบบภูมิด้านทาน และเสริมสร้างความประสาน กลมกลืน ของร่างกายโดยรวม มิใช่โดยวิธีการกำจัดเชื้อโรค วิธีการรักษาแบบตะวันออกมีทั้ง การบริโภคนยาสมุนไพร การฝังเข็ม การใช้ลูกประคบ และการบำบัดโดยการคว่ำด้วยสูญญากาศ

โสม : วัฒนธรรมการบริโภคโสมเกาหลี

โสมเป็นพืชที่นิยมปลูกกันทั่วไปในเกาหลี ซึ่งมีภูมิอากาศและสภาพดินดีเหมาะกับการปลูกโสมที่มีคุณภาพดีที่สุดในโลก โสมเกาหลีมีชื่อเรียกเฉพาะว่า “โสมกอริโย” (GORYEO GINSENG) ซึ่งตั้งตามชื่อของราชวงศ์กอริโยโบราณ เพื่อให้ต่างจากโสมที่นำไปปลูกตามที่ต่างๆ ทั่วโลก และชื่อประเทศเกาหลีที่เป็นภาษาอังกฤษว่า “KOREA” ก็ได้มาจากชื่อนี้ โสมรับประทานเป็นยาบำรุงร่างกาย หรือเป็นยาเจริญอาหาร เชื่อกันว่าโสมทำให้กล้ามเนื้อต่างๆ และร่างกายแข็งแรง ช่วยกระตุ้นหัวใจ ป้องกันโรคเกี่ยวกับกระเพาะอาหาร เป็นยาชูกำลังและช่วยระงับประสาท โสมเป็นตัวยาสำคัญสำหรับการแพทย์แผนโบราณทางตะวันออก แต่ชาวเกาหลีนิยมดื่มโสมจนกลายเป็นวัฒนธรรมดื่มโสม เช่นเดียวกับ การดื่มชา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

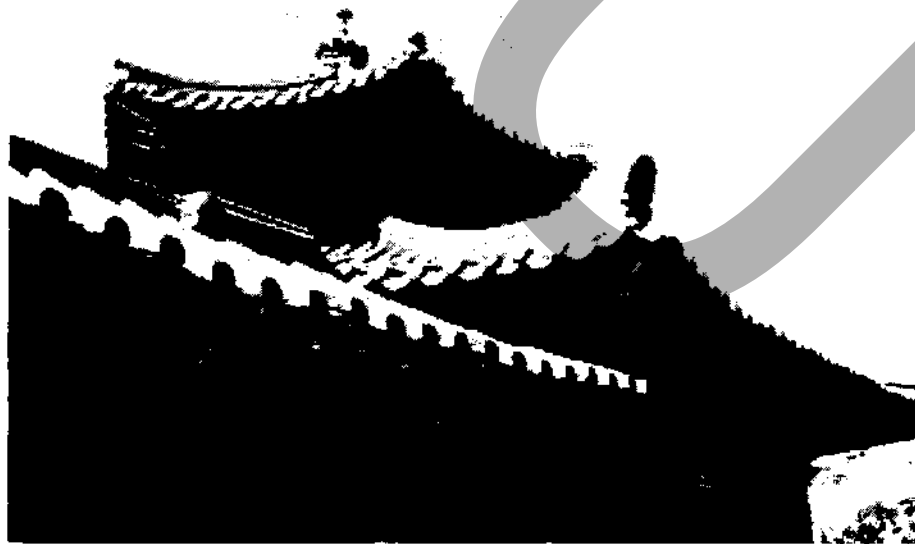
ภาพที่ 2.7 โสมเกาหลี

โสมเป็นสมุนไพรที่ช่วยบำรุงร่างกาย และรักษาโรคต่างๆ มากมาย เช่น ลดความดัน

โลหิตสูง ลดปริมาณน้ำตาลในโลหิต กระตุ้นการไหลเวียนของโลหิต แก้โรคหืดจาง ไขข้ออักเสบ เบาหวาน ช่วยลดอาการอ่อนเพลียในระยะพักฟื้นและช่วยบำบัดผู้ที่เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ โสม จึงถูกขนานนามว่า เป็นยาเทวดามาแต่โบราณ และเกาหลีก็เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยโสม อาหารในวัง ต้องใช้โสมเป็นส่วนประกอบ เพราะมีสรรพคุณในการแก้ความเหนื่อยล้า เพิ่มภูมิคุ้มกันต้านทาน เมื่อบวกกับยาอื่นๆ ยิ่งทำให้สรรพคุณเลิศยิ่งขึ้น แต่นอกจากอาหารแล้วการใช้เป็นยาพิษ ของชาวเกาหลี ก็นิยมผสมโสม เพื่อให้ยาออกฤทธิ์เร็วขึ้น โสมที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยู้งักกันอย่างแพร่หลาย ได้แก่ โสมเกาหลี และโสมจีน ซึ่งเป็นโสมที่มีคุณภาพดี และราคาแพงมากที่สุด โดยเฉพาะ “ซานซม” หรือโสมภูเขา ส่วนประเทศจีนเรียก “โสมพันปี” เรียกได้ว่าราคาแพงยิ่งกว่าทองคำ เพราะเป็นของหายากที่มีสรรพคุณในการรักษาสารพัดโรคครอบคลุมจักรวาล

วัฒนธรรมรูปแบบการตกแต่งเรือนเกาหลี

คันทอง หมายถึง การตกแต่งอาคารและสิ่งของอื่นๆ ด้วยสีต่างๆ ตามสไตลเกาหลี แสดงถึงความสวยงามและความมีสง่า ภูมิฐาน คันทองใช้สี 5 สี คือ สีแดง สีน้ำเงิน สีเหลือง สีดำ และสีขาว นอกจากนี้คันทองจะประคิษฐ์ขึ้นเพื่อให้มีความสวยงามแล้วยังมีประโยชน์ในด้านอื่นๆ อีกคือ เป็นการรักษาพื้นผนังของอาคาร และปกปิดวัสดุที่นำมาก่อสร้างบางอย่างที่ดูไม่งามตา ไม่สวยงาม ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้อาคารดังกล่าวโดดเด่นมีความสง่างามยิ่งขึ้น ส่วนใหญ่แล้วคันทองใช้กับอาคารสถาปัตยกรรม รวมทั้งวัดวาอารามทั้งในกรุงโซลและภูมิภาคต่างๆ ของเกาหลี

ภาพที่ 2.8 ภาพการตกแต่งอาคารเกาหลีแบบโบราณ

รูปแบบลวดลาย

รูปแบบลวดลายต่างๆ นั้นมีที่มาจากรูปภาพแสดงความหมายต่างๆ ในสมัยก่อน โดยที่รูปแบบลวดลายเหล่านั้น เป็นเครื่องบ่งบอกถึงความต้องการที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ อารมณ์ ความรู้สึกต่อสิ่งที่อยู่รอบตัว แล้วพัฒนามาเป็นรูปแบบของศิลปะการตกแต่ง ในบรรดา รูปแบบลวดลายต่างๆ ที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ประจำชาติของเกาหลี คือ มังกร และนกฟีนิกซ์ และ “แทก๊ก” สัญลักษณ์นี้ใช้ในธงชาติเกาหลี หมายถึง สิ่งที่แตกต่างกัน หรือตรงข้ามกัน 2 อย่าง ระหว่าง อิม กับ หยาง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความสงบเยือกเย็นกับการเคลื่อนไหว ความอ่อนแอกับความแข็งแกร่ง ความมืดกับความสว่างและเพศชายกับเพศหญิง รูปแบบเหล่านี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของความมีชีวิตยืนยาว 10 อย่าง คือ หิน ภูเขา น้ำ เมฆ ต้นสน เต่า กวาง นกกระเรียน เห็นราที่ไม่มีวันตาย และ พระอาทิตย์

ภาพที่ 2.9 ภาพบ้านแบบฮาน็อก

บ้านของชาวเกาหลีเรียกว่า ฮาน็อก ซึ่งเป็นแบบสถาปัตยกรรมโบราณของเกาหลี การออกแบบจะคำนึงถึงสภาพแวดล้อมรอบข้างทั้งพื้นที่และฤดูกาล ตามประเพณีของเกาหลีนั้นห้องต่างๆ จะใช้เพื่อจุดประสงค์หลายอย่าง และไม่มีการใช้หรือเรียกห้องตามการใช้งานของมัน เช่น ห้องนอน ห้องอาหาร เป็นต้น แต่จะมีการนำโต๊ะและเสื่อเข้าไปไว้ตามห้องต่างๆ ตามจุดประสงค์การใช้งาน ประชาชนส่วนใหญ่จะนอนบนเสื่อหนาปูบนพื้น ใต้พื้นห้องจะมีท่อระบายอากาศที่ทำด้วยหินหรือคอนกรีต ในสมัยโบราณลมร้อนจะระบายผ่านช่องเพื่อให้เกิดความร้อน ดินเหนียวและปูนจะถูกนำมาวางบนหิน เพื่อป้องกันผู้อยู่อาศัยมิให้ถูกกระทบด้วยก๊าซพิษ ระบบทำความร้อนใต้พื้นนี้เรียกว่า “อนคอลล” ในยุคปัจจุบันใช้ท่อน้ำร้อนให้ไหลผ่านพื้นซีเมนต์ซึ่งคลุมด้วยพรมน้ำมัน

ศิลปะ

ชนชาติ เกาหลี ได้ถ่ายทอดความเป็นอัจฉริยะทางศิลปะผ่านทางดนตรี นาฏศิลป์ และ จิตรกรรม ซึ่งได้มีการพัฒนามาตลอดระยะเวลา 5,000 ปีของ ประวัติศาสตร์เกาหลี แม้ว่าศิลปะ ตะวันตกในรูปแบบต่าง ๆ จะแพร่หลายอยู่ในประเทศ แต่ ศิลปะเกาหลี อันมีเอกลักษณ์ เฉพาะตัวยัง ได้รับความนิยมนอย่างกว้างขวาง

ภาพที่ 2.10 ภาพการแสดงศิลปะทางดนตรี

ธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานอาหาร

มารยาทในการรับประทานอาหารตั้งแต่สมัยก่อนได้รับการสืบทอดเป็นธรรมเนียม มาถึงทุกวันนี้ ตัวอย่างมารยาทในการทานอาหารของสังคมเกาหลี เช่น

- เมื่อทานอาหารกับผู้ที่มียูมากกว่า ต้องรอให้ผู้อาวุโสหยิบช้อน หรือตะเกียบขึ้นมา ก่อน
- อย่าถือช้อน หรือตะเกียบ ด้วยมือเดียวกัน เมื่อใช้ตะเกียบ จะต้องวางช้อนก่อน หรือ กลับกัน และอย่าวางช้อนหรือตะเกียบในชามหรือจานใดๆ
- ขั้นตอนการรับประทานอาหาร ให้ลองชุปหรือกิมจิก่อน แล้วค่อยชิมข้าว หรือกับข้าว ให้ใช้ ช้อนกับอาหารที่มีน้ำ เช่น กิมจิ สตู หรือ ซุป ส่วนตะเกียบให้ใช้อาหารอื่น
- อย่าส่งเสียงคังขณะกิน (หรืออย่าเคี้ยวให้มีเสียงจู้บจิบ)
- อย่ากั้ยข้าวหรือกับข้าวด้วยช้อน และอย่าเขี่ยสิ่งที่ไม่ชอบ
- อย่าทิ้งหิ้งเศษอาหารบนช้อนขณะกำลังทาน ให้เทขังบูง (น้ำร้อนในหม้อหุงข้าว) ลงใน ชามข้าวและคีมปิดท้าย
- ให้ใช้ภาชนะแยกสำหรับอาหารที่เสิร์ฟให้แต่ละคน รวมถึงขอสปูรงรสแต่ละชนิดด้วย

- ระหว่างมือ ส่วนที่กินไม่ได้ เช่นกระดูกให้แยกออกโดยห่อด้วยกระดาษ และอย่าทิ้งไว้บนโต๊ะหรือพื้น

ศิลปะร่วมสมัย : มารยาทแบบเกาหลี

1. การทักทายและการบอก ขอบคุ้ม เป็นเรื่องสำคัญมากของคนเกาหลี คนเกาหลีมักกล่าวคำทักทายและขอบคุ้มพร้อมกันหัวค้ำับเสมอ โค้งค้ำาระดับไหนนั้นขึ้นอยู่กับความอาวุโสของผู้พูด ทั้ง2ฝ่าย
2. คนเกาหลีไม่นิยมการแสดงออกโดยเปิดเผย และมักจะจำกัดการถูกเนื้อต้องตัวเพียงแค่การจับมือทักทายกันอย่างสุภาพ
3. ตามประเพณีดั้งเดิม คนเกาหลี นั่งรับประทาน และนอนบนพื้น ดังนั้น จึงควรถอดรองเท้าเสมอ ก่อนเข้าบ้านของ คนเกาหลี เมื่อท่านไปเยี่ยมชมครอบครัว คนเกาหลี ที่บ้านท่านควรสวมถุงเท้าหรือถุงน่อง เพราะการนั่งเท้าเปล่าต่อหน้าผู้ที่มีอายุสูงกว่าถือว่าไม่สุภาพ
4. คนเกาหลี ไม่นิยมแชร์ค้ำาอาหารกัน ยกเว้นในกรณีพิเศษ ควรเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ที่จะ เป็นเจ้าภาพหรือไม่ก็เป็นแขก
5. ตามประเพณีการพูดคุยกันระหว่างมืออาหารมากเกินไปถือว่าไม่สุภาพ คนเกาหลี น้อมรับค้ำาชมเกี่ยวกับรสชาติอาหาร และการบริการ การสั่งน้ํามุกใน โต๊ะอาหารถือว่าไม่สุภาพ

สำหรับการศึกษาวิจัยเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์” กรณีศึกษาเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยมุ่งศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม เพราะว่ามีความจำเป็น และความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา ซึ่งมีส่วนในการพัฒนาสังคม สามารถเข้าใจถึงความหมาย และความสำคัญของวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต ที่ได้จากการถ่ายทอดผ่านบทภาพยนตร์ซีรีส์เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง และเป็นกลไกสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมไม่ให้สูญหายไป

เนื่องจากแนวคิดดังกล่าว จะทำให้เข้าใจถึงความหมายของลักษณะวัฒนธรรม และขอบเขตการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วัฒนธรรมด้านสังคมวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ ซึ่งมีส่วนในการพัฒนาชีวิตของบุคคลภายในสังคมที่แตกต่างกัน และได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมเกาหลีแบบดั้งเดิม และวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่มีความน่าสนใจและแตกต่างจากวัฒนธรรมไทยอย่างไร จากแนวคิดนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษารวมถึง ความรู้ความเชื่อ ศิลปะศิลปกรรม

วัฒนธรรมชนบทแบบประเพณี และลักษณะนิสัยของผู้ที่ได้รับจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์ เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ว่ามีรูปแบบความคิด ความประพฤติ และความสามารถในการติดต่อทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยมีการเปลี่ยนแปลงเป็นรูปแบบอย่างไร นอกจากนั้น แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมนี้จะช่วยอธิบายถึงความสำคัญของวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ที่ถูกถ่ายทอดผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องดังกล่าว โดยผู้วิจัยหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็นในการศึกษาได้ว่า ภาพยนตร์นั้นถือเป็นสถาบันและกลไกทางสังคม ในการสืบทอดวัฒนธรรมไม่ให้อาณาสูญไปนั่นเอง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

การวิเคราะห์เนื้อหา เป็นระเบียบวิธีวิจัยประเภทหนึ่งที่มีพิจารณา “สาร” เป็นหลัก ซึ่งผลจากการวิเคราะห์เนื้อหาสาร จะช่วยให้สามารถวิเคราะห์ไปยังผู้รับสาร และปฏิกิริยาตอบกลับของผู้รับสารได้ด้วย

ทั้งนี้ก็มีผู้ให้นิยามความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหาดังนี้ Richard W. Budd , Robert K. Thorp , Lewis Donohew , Budd Kthorp And Donohew กล่าวว่า การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่มีระบบ ใช้สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหาสาร และเป็นเครื่องมือในการสังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมสื่อสารที่แสดงออกมา (รศนา ไคร์ครวญ , 2545 : 33-34)

ทำไมจึงต้องมีการวิเคราะห์เนื้อหา

1. สัญญาณตัวหรือตัวบ่งชี้

สามารถแสดงให้เห็นได้อย่างเด่นชัดที่สุด พิจารณาได้จาก “เนื้อหา” และ “ความหมาย” ที่ถูกถ่ายทอดและเปิดรับผ่านสื่อประเภทต่างๆ นั้นเอง ในสื่อโทรทัศน์นั้น มีลักษณะค่อนข้างตายตัว ในขณะที่ “ตัวความหมาย” กลับแฝงเร้นอยู่อย่างไม่อาจสังเกตได้โดยตรง และยังมีลักษณะที่มาหยุดนิ่งตายตัว

2. พัฒนาการของการศึกษาเนื้อหาของสื่อ

ความสนใจในเรื่องเนื้อหาของสื่อ นั้นที่อยู่ในกระแสความเชื่อว่าสื่อที่ทรงพลังต่อผู้รับสาร มีค่าตามอยู่ 2 ประการคือ ผลกระทบจากสื่อมีมากน้อยเพียงใด และลักษณะเนื้อหาแบบใดที่เรียกหรือความสนใจหรือสามารถโน้มน้าวผู้รับสารได้

ที่มาของแนววัฒนธรรมศึกษาที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาสื่อที่มาจากหลายแนวทางด้วยกัน เช่น การวิจารณ์วรรณกรรมแบบที่เคยกระทำกันมา การวิเคราะห์แบบสัญญาวิทยา รวมทั้งการวิเคราะห์แนวเศรษฐศาสตร์การเมือง แนวคิดหลักของแนววัฒนธรรม ดังนี้

1.) คำวาท (Text)

มีความหมายคือ 1. “คำวาท” นี้ หมายถึง ผลงานทุกชนิดของสื่อมวลชน เช่น ภาพยนตร์ รายการละครในโทรทัศน์ เป็นต้น 2. “คำวาท” หมายถึง ผลรวมที่เกิดขึ้นจากปฏิริยาระหว่าง “เนื้อหา” กับ “ผู้อ่าน” ละครเรื่องหนึ่งจะยังไม่กลายเป็นคำวาท จนกว่าจะมี คนมาอ่าน

การวิเคราะห์แนววัฒนธรรมศึกษา คือ แนวคิดที่ว่าคำวาทหนึ่งของสื่อ นั้นประกอบไปด้วยความหมายที่หลากหลาย คนแต่ละกลุ่มอาจจะ อ่านความหมาย ออกมาแตกต่างกัน เป็นคุณลักษณะที่สำคัญของวัฒนธรรมสื่อประชานิยม คือ ความหมายหลากหลายมากยิ่งขึ้น ยังมีโอกาสเรียกความสนใจจากคนดูได้หลายกลุ่ม หลายชนชั้น หลายประเภทได้มากยิ่งขึ้น

2.) การใส่รหัสอย่างหลากหลาย (Differential Encoding)

ในขั้นตอนการผลิตนั้น ผู้ผลิตย่อมพยายามควบคุมจำกัดชี้แนะ ให้ผู้รับสารมองเห็น “ความหมายเพียงอันหนึ่ง” ที่ผู้ส่งสารต้องการและหากผู้รับสารยอมถอครหัสตาม ก็จะเรียกเป็นแบบแผนการอ่านรหัส

3.) วิธีการอ่านอย่างหลากหลาย (Differential Reading)

เมื่อมีคำวาทเกิดขึ้น ผู้ผลิตได้ “สร้างผู้อ่าน” ขึ้นมาเช่นเดียวกับ การสร้างละครเรื่องหนึ่ง ฝ่ายผู้ผลิตก็ต้องคิดถึงกลุ่มผู้รับชมหนึ่งขึ้นมา ด้วยเหตุนี้จึงมีการวิเคราะห์ คำวาท นั้น ซึ่งเป็นการร้องเรียก เชิญชวน ให้ผู้ชมไปร่วมในภาพลักษณ์ของสินค้าที่สร้างขึ้น

4.) การเชื่อมโยงระหว่างคำวาท (Intertextuality)

การผลิตรายการ โทรทัศน์ ได้นำเสนอรายการต่างๆอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นในขณะที่ผู้รับสารดูรายการเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง ผู้รับสารอาจข้ามพรมแดนเส้นกั้นระหว่างรายการต่างๆ ด้วยการดูเป็นเรื่องเดียวกัน ในฝ่ายผู้ผลิตเอง อาจมีการนำคำวาทที่นำเสนอในรูปแบบของภาพยนตร์มาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ หรือ ที่นิยมมากที่สุด จากนวนิยาย ไปเป็นบทละครโทรทัศน์ ที่มีเนื้อหาเรื่องราว จากสื่อประเภทหนึ่งข้ามพรมแดนหรือเชื่อมโยงไปสู่สื่ออีกประเภทหนึ่ง

5.) การเล่าเรื่อง (Narrative)

การศึกษาด้วยบท ในฐานะ “การเล่าเรื่อง” แนวคิดเรื่อง “การเล่าเรื่อง” นั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับการวิเคราะห์เนื้อหาของสื่อ แนวคิดนี้สามารถครอบคลุมประเภทของเนื้อหาสื่อได้กว้างมาก โดยเฉพาะ ภาพยนตร์ ละคร เนื้อหาส่วนใหญ่จะบอกเล่าเรื่อง เพื่อช่วยให้ผู้รับฟังสามารถสร้างความหมายด้วยการปะติดปะต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ รวมถึงเข้ามาเป็นเรื่องเดียวกันจนเข้าใจได้

องค์ประกอบต่างๆ ของสื่อภาพยนตร์

1. โครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่อง คือ แบบแผนหรือระบบที่นักประพันธ์สร้างขึ้นเพื่อเล่าเหตุการณ์ พฤติกรรม และปฏิกิริยาต่างๆ ของตัวละคร หรือหากกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าโครงเรื่องเป็นแนวทางที่นักประพันธ์ใช้กำหนดลักษณะ บทบาท และอาการของตัวละคร โครงเรื่องจึงเป็นตัวกำหนดเหตุการณ์ข้อเท็จจริงของเรื่อง อีกทั้งยังมีบทบาทต่อการดำเนินเรื่องและการพัฒนาของตัวละครไปในแนวทางที่นักประพันธ์วางไว้ โครงเรื่องเปรียบเสมือนกรอบของเรื่องที่นักประพันธ์กำหนดขึ้นเพื่อใช้เขียนเรื่อง

นอกจากนั้น โครงเรื่องยังเป็นลำดับเหตุการณ์หรือพฤติกรรม การลำดับเหตุการณ์และการลำดับพฤติกรรมนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง โดยจะมีการพัฒนาของเหตุการณ์และพฤติกรรมนั้นท่ามกลางความขัดแย้งชนิดต่างๆ โครงเรื่องถือเป็นแบบแปลนชีวิตที่นักประพันธ์พยายามถ่ายทอดการรับรู้และประสบการณ์ชีวิต สังคม และโลกผ่านเครื่องมือที่ตนคิดขึ้น โดยในการถ่ายทอดประสบการณ์ออกมาในรูปแบบของเหตุการณ์หรือพฤติกรรม นักประพันธ์จะต้องคำนึงว่าเหตุการณ์นั้นสมเหตุสมผลหรือไม่ จะให้เหตุการณ์นั้นเกี่ยวข้องกับตัวละครในลักษณะใด จะให้ผู้ชมทราบจุดประสงค์ของนักประพันธ์อย่างไร ปัญหาและความขัดแย้งในเรื่องจะเสนอให้ผู้ชมทราบได้อย่างไร ลักษณะของโครงเรื่องประกอบด้วยรายละเอียดต่างๆ

- **ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning, Exposition หรือ Opening)** ตอนเริ่มเรื่องถือว่าเป็นตอนที่สำคัญ เพราะนักประพันธ์ต้องสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นในใจผู้ชม ทำให้ผู้ชมอยากที่จะติดตามเรื่องต่อไป ทั้งยังจะต้องทำให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อเรื่องต่อไปได้ง่ายยิ่งขึ้น ตอนเริ่มเรื่องมักจะเป็นการแนะนำตัวละคร สถานที่เกิดเหตุ ซึ่งอาจใช้พรรณนาโวหาร บทสนทนา หรือบรรยายโวหาร การดำเนินเรื่องจะมีทั้งส่วนที่เปิดเผยและส่วนที่เป็นเงื่อนงำหรือปมของเรื่องแฝงอยู่ เมื่อผู้ชม ได้ชมต่อไปความลับ

ที่ซ่อนเร้นอยู่จะถูกเปิดเผยให้ปรากฏชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ โดยทั่วไปแล้วนักประพันธ์มักใช้เทคนิคในการเริ่มเรื่อง 2 แบบด้วยกัน คือ การเริ่มต้นไปตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากจุดเริ่มต้นไปตามลำดับจนความขัดแย้งทวีความตึงเครียดแล้วคลี่คลายและจบในที่สุด กับอีกแบบหนึ่งเป็นการเริ่มเรื่องจากตอนกลางหรือตอนปลาย หรือการเริ่มเรื่องโดยย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะถึงตอนเริ่มต้นเรื่อง โดยการเริ่มเรื่องจะเป็นแบบใดขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และวิธีการเสนอเรื่องของนักประพันธ์

- **ขั้นพัฒนาของเหตุการณ์ในเรื่อง (Rising Action)** ขั้นนี้เรื่องจะดำเนินไป โดยมีเหตุการณ์เกิดขึ้นติดต่อกัน และมีเหตุมีผลต่อกัน บางครั้งเรียกขั้นนี้ว่าเป็นตอนกลางของเรื่อง ขั้นพัฒนาของเหตุการณ์ในเรื่องมักเป็นตอนที่เจื่อนำในตอนเริ่มเรื่องเริ่มเปิดเผยออกมาเป็นปัญหาความขัดแย้ง ซึ่งอาจเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างคนกับคน (Man against Man) ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในใจของตัวเอง (Man against Himself) หรือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับพลังภายนอก (Man against External Force) และมีปัญหาซับซ้อนไปจนถึงจุดแห่งการเขม็งเกลียวถึงที่สุด ซึ่งเราเรียกช่วงเวลานี้ว่า “ช่วงแห่งความยุ่งยาก” (Complication)

- **จุดวิกฤติของเรื่อง (Climax หรือ Peripety)** เมื่อเหตุการณ์หรือความขัดแย้งค่อยสะสมเพิ่มความซับซ้อนของปัญหาเข้าสู่จุดที่ต้องแตกหักหรือจุดวิกฤติที่สุด ตัวละครของเรื่องจะอยู่ในภาวะหรือวินาทีที่สำคัญอย่างยิ่งยวด ต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นทางออกหรือทางแก้ปัญหาล้วนผู้อ่านเมื่อถึงขั้นตอนที่เป็นช่วงวิกฤติสุดของเรื่องจะมีความรู้สึกรอคอยติดตามเรื่องเป็นที่สุด มีความอยากรู้อย่างยิ่งว่าจะเกิดอะไรขึ้นและเรื่องจะจบลงอย่างไร

- **ภาวะคลี่คลายของเรื่อง (Falling Actions)** เมื่อเรื่องดำเนินผ่านจุดวิกฤติไปแล้ว ปมเงื่อนต่างๆ ที่เคยมีเจื่อนำหรือมีปริศนาที่จะเปิดเผยออกมา จุดวิกฤติก็จะคลี่คลายลงไปเรื่อยๆ

- **ตอนจบ (Denouement หรือ Ending)** เป็นตอนที่ปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ ในเรื่องได้สิ้นสุดลงแล้ว โดยผู้ประพันธ์สามารถเลือกจบวรรณกรรมได้หลายลักษณะ โดยสามารถแบ่งได้เป็น 4 แบบอันแสดงวัตถุประสงค์ในการเลือกตอนจบของผู้ประพันธ์ได้ ดังนี้

1. การจบโดยตัวละครประสบความสำเร็จ (Happy Ending) เป็นการจบที่ผู้ประพันธ์มุ่งหมายที่จะให้ความหวังกำลังใจแก่ผู้ชม

2. การจบโดยที่ตัวละครประสบโศกเศร้า (Unhappy Ending) ถือเป็น การสะท้อนภาพชีวิตที่ถูกต้องชัดเจน อันมีผลทำให้ผู้ชมได้ครุ่นคิดเกี่ยวกับ ชีวิต ได้เรียนรู้แง่คิดที่สำคัญเกี่ยวกับชีวิตในด้านต่างๆ

3. การจบแบบไม่คาดคิดหรือแบบหักมุม (Surprise or Twist Ending) เป็นการเสริม ความหมายและความชัดเจนให้กับเรื่องที่ชมและยังทำให้ผู้ชมมีความกระตือรือร้นในการชมละคร

4. การจบเรื่องโดยไม่มีข้อยุติชัดเจน (Intermediate Ending) ให้นูมมองว่า ในชีวิตจริงคนเราก็อาจจะพบกับสภาพที่ไม่สามารถแก้ปัญหาหรือเอาชนะอุปสรรคบางอย่างได้เหตุการณ์จึงดำเนินต่อไปอย่าง ไม่มีที่สิ้นสุด

นอกจากองค์ประกอบหลักที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว โครงเรื่องที่ดียังควร ประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญอื่นๆ ที่จะสร้างคุณค่าและความน่าสนใจให้กับ วรรณกรรมอีกด้วยไม่ว่าจะเป็นความสมเหตุสมผล (Plausibility) เพื่อให้ผู้รับชมมีความรู้สึกล้อยตามและมีเหตุผลที่จะเชื่อถือเรื่องราวของผู้ประพันธ์ ความประหลาด (Surprise) ซึ่งจะทำให้ผู้ชมมีความสนใจติดตามชมเรื่องไปจนจบและการสร้างความ กระหายอยากรู้อยากติดตามเรื่อง (Suspense) เช่น การเกริ่นหรือการกล่าวเป็นกลาง (Foreshadows) การสร้างปริศนา (Mystery) และภาวะกับชนที่ต้องหาทางออก (Dilemma) เป็นต้น

3. ตัวละคร (Character)

Perrine (อ้างถึงใน ปรินญา เก๋ฮุนน, 2537 : 36) ได้อธิบายความหมายของตัวละครไว้ 2 ประการด้วยกัน ประการแรกตัวละคร คือ บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่อง (Any of persons involved in story) ความหมายประการที่สองคือ คุณสมบัตพิเศษทางศีลธรรมและรูปร่างหน้าตาอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวละคร (The distinguishing moral qualities and personal traits of character) โดย E.M. Forester ได้แบ่งลักษณะของตัวละครที่ปรากฏในสื่อวรรณกรรมออกได้เป็น ดังนี้

- ตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน (Flat, Simplified หรือ Simple Character) เป็นตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะเพียงอย่างเดียวหรือสองอย่างเท่านั้น ตัวละครประเภทนี้สะท้อนให้เห็นบุคลิกเพียงส่วนเดียวจากหลายลักษณะที่เป็นจริงในชีวิตมนุษย์ บางครั้งตัวละครชนิดนี้ถูกสร้างขึ้น

เพื่อเป็นตัวแทนของความคิดหรือคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้ชมจะรู้จักและจำตัวละครประเภทนี้ได้ง่ายโดยไม่ต้องใช้ความพยายามในการสังเกตหรือทำความเข้าใจ เพราะเป็นลักษณะที่ได้เรียนรู้กันโดยทั่วไปแล้ว ตัวละครประเภทนี้ไม่สามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้ชมได้ ขาดความเหมือนมนุษย์ในความเป็นจริงและมักจะปรากฏในเรื่องด้วยลักษณะนิสัยอย่างเดิมตลอดเวลา

- **ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน (Round or Complex Character)** นักประพันธ์สร้างตัวละครประเภทนี้จากหลายๆแง่มุมของชีวิต ดังนั้นตัวละครตัวหนึ่งจะมีบุคลิกลักษณะหลากหลายแตกต่างกันไปตามเวลา โอกาส และสถานที่ ไม่ว่าจะเป็ความรู้สึกร อารมณ์ ทัศนคติ ปฏิกริยา ก็จะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมและสิ่งกระตุ้น ผู้ชมสามารถรู้จักและเรียนรู้ตัวละครได้ในทุกแง่มุมราวกับว่าตัวละครตัวนั้นมีชีวิตจริง ตัวละครประเภทนี้สามารถเปลี่ยนแปลงพัฒนาได้ตามสภาพแวดล้อมของสังคมและความกดดันหรือแรงจูงใจต่างๆ และมักสร้างความประหลาดใจและความไม่คาดฝันแก่ผู้ชมได้ ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อนมีลักษณะคล้ายมนุษย์ในสังคมจริง และมักปรากฏในเรื่องด้วยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม หรือค่อยๆ เผยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิมออกมา

- **การทำความเข้าใจตัวละครในภาพยนตร์** เป็นหลักเดียวกันกับการทำความเข้าใจมนุษย์ในชีวิตจริง จะแตกต่างกันก็ตรงที่ว่าในชีวิตจริงเรารู้จักมนุษย์ด้วยกันโดยอาศัยการสัมผัสหรือการสนทนา แต่ในวรรณกรรมเราสามารถเรียนรู้ตัวละครจากภาษาที่นักประพันธ์ใช้เป็นสื่อเพื่อสื่อความหมายต่างๆ ซึ่งภาษาที่นักประพันธ์ใช้ในการสื่อสารเกี่ยวกับตัวละครจะถ่ายทอดลักษณะของตัวละคร ทำให้ผู้ชมสามารถเรียนรู้ความรู้สึกภายในหรือการเปลี่ยนแปลงพัฒนาและประสบการณ์ต่างๆของตัวละครได้

3. ฉาก (Setting)

ความหมายของฉากสามารถอธิบายได้ในรูปของสถานที่ และช่วงเวลาหรือยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ฉากเป็นเทคนิคเชิงศิลปะการประพันธ์อย่างหนึ่งที่นักประพันธ์นำมาใช้เพื่อสร้างแก่นเรื่อง นอกจากนั้นถ้ากล่าวถึงฉากในแง่ความเป็นจริงในชีวิตแล้วก็สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นสิ่งแวดล้อมหรือสภาพการณ์ในช่วงเวลาหรือยุคต่างๆ ซึ่งสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ก็มีอิทธิพลต่อมนุษย์ในด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็นการหาเลี้ยงชีพ ที่พักอาศัย ประเพณีวัฒนธรรม เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้นแล้ว

สิ่งแวดล้อมหรือฉากยังมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ การกระทำ หรือแม้แต่วิธีคิดหรือแนวคิดของตัวละครหรือต่อบุคคล

William Kenney (อ้างถึงใน ปรินญา เกื่อหนูน, 2537:40) ได้แบ่งเนื้อหาของฉากออกเป็นลักษณะต่างๆ ดังนี้

- ฉากประเภทสภาพภูมิประเทศ มักเป็นทิวทัศน์ที่นักประพันธ์พรรณนาออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้ชมได้รับรู้ ฉากประเภทนี้รวมไปถึงการพรรณนาตกแต่งภายในบ้านเรือน หรือห้องในอาคารต่างๆ

- ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร แสดงการดำเนินชีวิตของตัวละคร ทั้งในชีวิตประจำวันและทุกๆ ไป รวมทั้งการดำเนินชีวิตของสมาชิกในชุมชนที่ตัวละครมีชีวิตอยู่ และการประกอบอาชีพของตัวละครก็จะได้รับการพรรณนาให้ผู้ชมได้รับรู้เพื่อจะได้มองเห็นภาพพจน์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

- ฉากที่บอกยุคสมัยหรือช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่อง เป็นการบอกเวลาหรือช่วงของการเกิดเหตุการณ์ หรือยุคสมัยที่เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นจะช่วยสร้างความเข้าใจและบรรยากาศที่เด่นชัดขึ้นในจินตนาการของผู้ชม เวลาที่กล่าวมานี้รวมถึงฤดูกาลช่วงเวลาต่างๆ ของกลางวันและกลางคืน

เวลาในสื่อวรรณกรรมเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินเรื่ององค์ประกอบด้านเวลาสามารถแสดงการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของตัวละครอีกทั้งยังสร้างความตึงเครียด และสร้างการคลี่คลายของเหตุการณ์ในเรื่องได้ นอกจากนี้แล้วองค์ประกอบด้านเวลายังมีความสำคัญในด้านการเชื่อมโยงแต่ละเหตุการณ์เข้าด้วยกัน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะแสดงอิทธิพลหรือผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง เวลาในเรื่องนั้นก็คล้ายกับเวลาในชีวิตจริงของมนุษย์ เหตุการณ์ที่กระทำก่อนย่อมส่งผลสะท้อนต่อเหตุการณ์ที่ตามมา

4. แก่นเรื่อง (Theme)

Kenny (อ้างถึงใน ปรินญา เกื่อหนูน, 2537:42) กล่าวว่าแก่นเรื่องคือความหมายของเรื่อง (Meaning of the Story) เป็นความคิดที่ควบคุมการดำเนินเรื่อง เป็นความคิดรวบยอดของเรื่องหรือทฤษฎีที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดให้ผู้ชมได้รับรู้

GIII (อ้างถึงใน ปริญา เกื้อหนุน, 2537:43) ได้อธิบายความหมายของแก่นเรื่องเพิ่มเติมว่าเป็นการตีความหมายและพิจารณาชีวิต การแสดงออกของมนุษย์ ความส่ายตาหรือการรับรู้ของนักประพันธ์ ซึ่งอาศัยการรับรู้ข้อมูลโดยวิธีอัตนัยหรือด้วยจิตใจและความนึกคิด (Subjective) ดังนั้น แก่นเรื่องจึงเป็นความจริงโดยทั่วไปเกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์ของมนุษย์ตามความนึกคิด หรือตามส่ายตาของนักประพันธ์ ผู้ชมสามารถทำความเข้าใจแก่นเรื่องได้โดยสังเกตจากสิ่งต่างๆ ดังนี้

- การสังเกตชื่อเรื่อง นักประพันธ์สามารถใช้ชื่อเรื่องในการบอกให้ผู้ชมทราบสาระสำคัญบางอย่างในเรื่อง หรือบอกแก่นของเรื่อง

- การสังเกตความสนใจของนักประพันธ์ นักประพันธ์จะแสดงความสนใจในชีวิตมนุษย์ในมุมใดมุมหนึ่ง ซึ่งผู้ชมสามารถสังเกตได้จากการที่นักประพันธ์สละหน้ากระดาษ ให้ความสำคัญกับประเด็นนั้นละเอียดมากขึ้นเพียงใด แต่ในขณะเดียวกัน นักประพันธ์ก็มักจะไมกล่าวถึงประเด็นที่เป็นแก่นของเรื่องจริงๆ แต่จะเขียนถึงผลต่อเนื่อง (Consequence) ที่ตามมาของแก่นเรื่อง ที่นักประพันธ์ต้องการบอกให้ผู้ชมได้เรียนรู้

- การสังเกตบทบาทสัญลักษณ์ (Symbol) การใช้สัญลักษณ์ซ้ำๆ กันหลายครั้งหรือใช้เหตุการณ์สำคัญของเรื่องย่อมาทำให้ผู้ชมสังเกตได้ว่านักประพันธ์ต้องการบอกถึงแก่นเรื่อง

- การใช้คำเชิงแสดงคุณค่าทางศีลธรรมของตัวละคร การใช้คำแสดงคุณค่าทางศีลธรรมจะทำให้ผู้ชมสามารถตัดสินตัวละครจากคำพูดของตัวละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตัวละครสำคัญคำพูดที่ตัวละครแสดงออกมาถึงความเจริญหรือความหนักแน่นของสาระ จะทำให้ผู้ชมสามารถค้นหาแก่นเรื่องได้

- การสังเกตบทสนทนาของตัวละคร ผู้ชมต้องพยายามสังเกตบทสนทนาโดยเฉพาะในตอนที่สำคัญๆ ตัวละครบางตัวแสดงออกโดยการพูดเป็นส่วนมาก ถ้าผู้ชมสามารถจับสาระของบทสนทนาได้อย่างลึกซึ้งแล้วสามารถใช้เป็นแนวทางหาแก่นเรื่องได้

- การสังเกตตัวละคร ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับเสนอแก่นเรื่องถ้าผู้ชมสามารถเข้าใจลักษณะตัวละครได้ จะมีผลต่อการทำความเข้าใจแก่นเรื่อง

- การสังเกตแรงงูใจของตัวละคร แรงงูใจหมายถึง เหตุผลหรือสาเหตุว่าทำไมตัวละครจึงกระทำอย่างนั้นหรือสิ่งนั้น ผู้ชมควรทำความเข้าใจว่าการกระทำของตัวละครเกิดจากแรงงูใจที่ชัดเจนเพียงใด แรงงูใจมีอิทธิพลครอบงำตัวละครเพียงใด และตัวละครเข้าใจถึงแรงงูใจของการกระทำพฤติกรรมของคนเพียงใด

- การสังเกตฉาก ผู้ชมต้องสังเกตว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อชีวิตของตัวละครเพียงใดฉากสะท้อนให้เห็นประสบการณ์ สภาพจิตใจ และค่านิยม

- การสังเกตวิธีการเสนอเรื่อง การนำเสนอเรื่องมีความสำคัญอย่างมากต่อแนวคิดเรื่อง วิธีการนำเสนอที่แตกต่างกัน ทำให้แก่นเรื่องมีความต่างกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกรอบในการวิเคราะห์เนื้อหาว่า ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง นั้นมีองค์ประกอบส่วนใดบ้าง ตลอดจนปัจจัยใดที่ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับความนิยม จนสามารถปรากฏบนสื่อต่างๆ โดยนำเอาแนวคิดการวิเคราะห์เนื้อหา มาปรับใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาและปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยม เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี

หนังสือวิทยาศาสตร์สำหรับประชาชน ได้ให้ความหมายภาพยนตร์ในเชิงของวิทยาศาสตร์ว่า ภาพยนตร์คือ ภาพนิ่งที่สามารถเคลื่อนไหวได้โดยอาศัยหลักการคงตัวของประสาทตาของมนุษย์ ซึ่งเมื่อนำภาพนิ่งที่มีความเปลี่ยนแปลงทีละน้อยเรียงกัน และให้ปรากฏแก่สายตาครั้งละภาพจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จะทำให้มนุษย์มองเห็นภาพ ณ จุดที่มองเห็นว่าภาพนิ่งหลายภาพที่เปลี่ยนไปเป็นภาพเดียวกันที่เคลื่อนไหวได้

หนังสือศัพท์ของสมาคมเทคโนโลยีสื่อสาร การสื่อสารได้ให้ความหมายของภาพยนตร์ในเชิงการสื่อสารว่า ภาพยนตร์คือ สื่อการถ่ายทอด ความรู้ ทักษะ ทักษะ แนวคิด และความบันเทิงแก่ผู้ชม

รัฐบาลเกาหลีได้วิจัย สิ่งที่เรียกว่า “ฮัลลิต” หรือวัฒนธรรมสมัยใหม่อย่างเป็นระบบ โดยมีการตั้งกรมวัฒนธรรมร่วมสมัย สังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว โดยจุดประสงค์เริ่มต้น คือ สร้างวัฒนธรรมสมัยใหม่ให้กับวัยรุ่นเกาหลี เพื่อด้านอำนาจ กับการครอบงำของวัฒนธรรมตะวันตก ที่เต็มไปด้วยเรื่องเซ็กซี่ และความรุนแรง ที่สำคัญ คือ เพื่อต่อต้านญี่ปุ่น ชาติที่เกาหลีเรียกว่า ผู้ปกครองทรราช โดยรัฐบาลเกาหลีได้สั่งห้ามนำเข้าสื่อทางวัฒนธรรมทุกชนิดจากญี่ปุ่นอย่างยาวนาน จนเพิ่งมีการยกเลิกเมื่อเดือนมกราคมปี 2547 เจตนารมณ์ของรัฐบาลได้รับการตอบรับอย่างดีจากประชาชนเกาหลี โดยงานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลี มักแบ่งชาวเกาหลีในรุ่นต่างๆ ออกเป็น 4 กลุ่ม (นันทขว้าง สิริสุนทร, 2548) คือ

กลุ่มแรก คือ ชาวเกาหลีที่ใช้ชีวิตอยู่ในยุคอาณานิคมญี่ปุ่น (ค.ศ. 1900 -1920) คนกลุ่มนี้

ถือเป็นการรากฐานของวัฒนธรรมเกาหลีดั้งเดิม แต่เนื่องจากคนรุ่นนี้ได้เสียชีวิตไปเกือบหมดแล้ว อิทธิพลต่อวัฒนธรรมสมัยใหม่จึงมีไม่มากนัก

กลุ่มที่สอง คือ ชาวเกาหลีรุ่นสงคราม (ค.ศ. 1921-1933) คนรุ่นนี้เติบโตและได้รับการศึกษา ตามที่ญี่ปุ่นจัดให้ และมีบทบาทร่วมสงครามเกาหลี ทำให้มีความรู้สึกต่อต้านคอมมิวนิสต์อย่างแรงกล้า คนรุ่นนี้ผ่านประสบการณ์ทั้งดีและร้ายมาอย่างโชกโชน ทั้งชัยชนะในการขับไล่ญี่ปุ่น จนถึงความแค้นแค้นของเศรษฐกิจเกาหลีหลังสงคราม อย่างไรก็ตาม ชาวเกาหลีรุ่นสงครามนี้ ก็ยังห่างไกลจากวัฒนธรรมสมัยใหม่อยู่มาก

กลุ่มที่สาม คือ ชาวเกาหลีรุ่นประชาธิปไตย (ค.ศ. 1934-1953) ชาวเกาหลีรุ่นนี้เติบโตในช่วงที่สหรัฐอเมริกาปกครองเกาหลี จึงได้สัมผัสทั้งคนตรีของเอลวิส เพลสลีย์ และภาพยนตร์จากฮอลลีวู้ด พวกเขาารู้สึกว่า เกาหลีนั้นอ่อนแอเหลือเกิน ซึ่งปมด้อยนี้เองที่เป็นแรงขับเคลื่อนให้พวกเขา ร่วมกันสร้างมหัศจรรย์ทางเศรษฐกิจ ภายใต้แคมเปญ "เกาหลีทำได้" เพื่อผลักดันให้เกาหลี ก้าวจากตำแหน่งชายขอบของโลก เข้าสู่ศูนย์กลาง ซึ่งแคมเปญ "เกาหลีทำได้" นี้มีบทบาทอย่างมากในการสร้างความภูมิใจในชาติเกาหลี และเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างวัฒนธรรมเกาหลีให้โดดเด่นบนเวทีโลก

กลุ่มที่สี่ คือ รุ่นหลังสงครามโลก หรือ เบบี้บูมเมอร์ (ค.ศ. 1954-1971) ชาวเกาหลีรุ่นนี้มีโอกาสเห็นการสร้างประชาธิปไตยในเกาหลี หลังได้รับการปกครองคืนจากสหรัฐอเมริกา คนรุ่นนี้คือผู้กำหนดทิศทางเศรษฐกิจและการเมือง ผู้กำกับภาพยนตร์ นักดนตรี และศิลปินซึ่งเป็นแกนนำสร้างกระแสเกาหลีทุกวันนี้ ล้วนแต่มีชีวิตอยู่ในรุ่นนี้ อย่างไรก็ตามผลงานของคนรุ่นนี้ก็ยังคงมีกลิ่นอายของวัฒนธรรมอเมริกัน และญี่ปุ่นอยู่มาก

ภาพยนตร์นั้นได้รับการยกย่องให้เป็นงานศิลปะ แต่ความจริงประการหนึ่งก็คือ นอกเหนือจากการเป็นงานศิลปะแล้ว ภาพยนตร์ยังจัดเป็นงานด้านสื่อสารมวลชน และถือเป็นสื่อสารมวลชนที่ขึ้นหน้าขึ้นตาเป็นสากล และใหญ่โตที่สุดของโลก ได้มีผู้ให้ความหมายของภาพยนตร์ไว้หลายแนวคิด แต่พอสรุปได้ว่าความหมายของภาพยนตร์ในเชิงศิลปะและความหมายของภาพยนตร์ในเชิงวิทยาศาสตร์ ในแนวของศิลปะหนังสือ "โลกของภาพยนตร์และการผลิตภาพยนตร์" ได้ให้ความหมายของภาพยนตร์ว่า "ภาพยนตร์ไม่ใช้การบรรยายซ้ำของเดิมด้วยวาจา แต่เป็นการใช้ศิลปะการออกแบบและรูปทรงเพื่อผลิตผลของอารมณ์" (โคม สุขวงศ์, 2526:7)

ความสำคัญของภาพยนตร์

ในวงการภาพยนตร์สหรัฐฯ มีการถกเถียงมานานพื้นฐานแห่งการถกเถียงกันคือการยึดมั่นในความคิดความเชื่อที่มีต่อภาพยนตร์แตกต่างกันอย่างตรงกันข้าม ฝ่ายหนึ่งบอกว่าภาพยนตร์เป็นความบันเทิง มีหน้าที่มอบความเพลิดเพลินแก่ผู้ชม เชื่อว่าภาพยนตร์เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ชม “หลีกหนี” จากเรื่องราวในชีวิตอีกฝ่ายหนึ่งบอกว่า ภาพยนตร์ควรสะท้อนปัญหาสังคมให้ผู้ชมรับทราบมากกว่าเพียงแค่ความบันเทิง (กฤษดา เกิดดี, 2541)

ภาพยนตร์เป็นเครื่องมือสำคัญสิ่งหนึ่งในฐานะสื่อที่สามารถเปลี่ยนแปลงสังคมในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ภาพยนตร์ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากภาพยนตร์สามารถนำเอาภาพและเสียงของศิลปวัฒนธรรมจากแหล่งหนึ่งไปสู่ประชาชนในแหล่งอื่นๆ เช่น การนำเอาศิลปวัฒนธรรมด้านดนตรี และการแสดงของประเทศทางแถบตะวันตกไปสู่สายตาผู้ชมภาพยนตร์ในประเทศทางแถบเอเชีย เช่น ประเทศไทย ทำให้เกิดการเลียนแบบแฟชั่นการแต่งกาย การแสดงออกด้านพฤติกรรมของการดำเนินชีวิตและศิลปวัฒนธรรมด้านอื่นๆ

2. ภาพยนตร์มีความสำคัญในด้านการศึกษา โดยการถ่ายทอดความรู้ เนื่องจากภาพยนตร์สามารถนำเอาความรู้ที่อยู่ห่างไกล หรือความรู้ที่ไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่ามาศึกษาได้อย่างดี ทำให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจในความรู้ด้านต่างๆ นั้นได้อย่างดี เช่น การศึกษาเรื่องอวกาศ หรือการศึกษาสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงเร็วหรือซ้ำ ให้ช้าหรือเร็วขึ้นพอที่จะศึกษาได้อย่างชัดเจน

3. ภาพยนตร์มีความสำคัญต่อกิจกรรมทหารและความมั่นคงของประเทศ โดยในทางการทหารใช้ภาพยนตร์เพื่อบันทึกวิถีการรบ ภูมิประเทศ และสถานที่ตั้งทางการทหารของข้าศึกเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ใช้ภาพยนตร์บันทึกเหตุการณ์เพื่อการประเมินกำลังข้าศึกและประเมินผลการปฏิบัติการรบของฝ่ายตน ดิคว่ารายงานด้วยวาจาหรือการเขียนรายงาน

4. ภาพยนตร์มีความสำคัญต่อกิจการแพทย์ นอกจากจะใช้ภาพยนตร์เพื่อการเผยแพร่ความรู้ทางการแพทย์และสาธารณสุขแล้ว ภาพยนตร์ถูกนำมาใช้ในการบันทึกอาการของผู้ป่วยเพื่อการวินิจฉัยโรค และถ่ายทอดการปฏิบัติการทางการแพทย์จากที่หนึ่ง ไปสู่อีกที่หนึ่งเพื่อการพัฒนาการแพทย์ได้อย่างดี

5. ภาพยนตร์เพื่อกิจการสารสนเทศ นับเป็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สนใจในการค้นคว้าข้อมูลและการตัดสินใจของประชาชนในสังคม เช่น การศึกษาค้นคว้าด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมด้านอื่นๆ ปัจจุบันเราสามารถค้นคว้าหาข้อมูลได้จากศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติซึ่งกำลังอยู่ระหว่างดำเนินการจัดตั้งให้สมบูรณ์ และเมื่อเสร็จสมบูรณ์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางด้าน

เศรษฐกิจสังคมและการเมืองจะสามารถค้นคว้าได้จากศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติของประเทศไทยในอนาคตอันใกล้

6. ภาพยนตร์มีความสำคัญต่อการประชาสัมพันธ์ เพื่อเผยแพร่เหตุการณ์หรือองค์กรตั้งแต่ขนาดเล็กจนถึงการประชาสัมพันธ์ระดับชาติ เช่น การประชาสัมพันธ์ประเทศไทยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งภาพยนตร์จะให้ความรู้ ทศนคติ ทักษะ แก่ผู้ชมใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุดกว่าสื่ออื่นๆ

7. ภาพยนตร์นับว่ามีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสังคม ภาพยนตร์บางเรื่องที่เรียกว่าภาพยนตร์เงินล้าน ซึ่งหมายถึงภาพยนตร์ที่มีจำนวนผู้ชมจำนวนมาก จะสามารถโน้มน้าวพฤติกรรมของสังคมตั้งแต่การแต่งกาย บุคลิกของตัวแสดงจะทำให้ผู้ชมหลายคนกระทำตาม ในประวัติภาพยนตร์ไทยราวปี 2502 มีภาพยนตร์ซึ่งมีพระเอกของเรื่องจะเดินคอเอียงตลอดเวลาทำให้ผู้ชมหลายร้อยคนนิยมเดินคอเอียงเพื่อให้เหมือนพระเอกในภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำคัญของภาพยนตร์คือภาวะของสังคมภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ มักจะมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของประชากรในสังคมอย่างยิ่ง

การเขียนบทภาพยนตร์ละครซีรีส์เกาหลี

ผู้เขียนบทภาพยนตร์ละคร จะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบของบทละครที่นำไปสู่รูปแบบของการเขียนบทละครโทรทัศน์ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้ (จากหนังสือ Poetics ของ Aristotle อ้างถึงใน มาณวิภา ดันติสุกฤติ, 2528 : 134-143)

1. แก้วโครงเรื่อง หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในละคร อย่างมีเหตุผล และมีจุดหมายปลายทาง แก้วโครงเรื่องที่ดีจะต้องมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง มีความยาวพอเหมาะประกอบด้วยตอนต้น กลาง และ จบ เหตุการณ์ทุกตอนมีความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุสมผลตามกฎแห่งกรรม คือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในฉากหนึ่งจะต้องเป็นผลสืบเนื่องจากการกระทำในฉากที่นำมาก่อนและในทำนองเดียวกัน ก็จะเป็นสาเหตุของเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นในฉากต่อไป

2. ตัวละครและการวางนิสัยของตัวละคร ซึ่งหมายรวมถึง พัฒนาการของนิสัยของตัวละครด้วย

ตัวละครคือ ผู้กระทำและผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำในบทละคร แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ตัวละครที่มีลักษณะเป็นแบบตายตัว หมายถึง ตัวละครที่สามารถมองเห็นได้เพียงด้านเดียว และมีลักษณะนิสัยตามแบบฉบับที่นิยมใช้กันในบทละครทั่วไป เช่น พระเอก นางเอก ผู้ร้าย ตัวโกง ตัวอิจฉา เป็นต้น

2.2 ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน หมายถึง ตัวละครประเภทที่มีความลึกซึ้งและเข้าใจยากกว่าตัวละครประเภทแรก มักมีลักษณะคล้ายชีวิตของคนจริงๆ ซึ่งอาจมองเห็นได้โดยรอบด้าน มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย และต้องศึกษาอย่างละเอียดจึงสามารถเข้าใจได้

ส่วนการวางลักษณะนิสัยนิสัยของตัวละครคือ การที่กำหนดให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยตามความเหมาะสมกับเรื่องราวที่เสนอ ส่วนพัฒนาการของนิสัยตัวละครนั้น หมายถึง การที่นิสัยใจคอหรือทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตของตัวละครมีพัฒนาการหรือเปลี่ยนแปลงไปต่อเนื่องจากประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่มากระทบวิถีชีวิตของคน

3. ความคิด ความคิดที่อยู่ในบทละครนั้นคือ ข้อเสนอที่ผู้เขียนพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงจากเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร กล่าวคือ หลังจากที่ได้ชมละครเรื่องนั้นๆ ไปแล้ว ผู้ชมจะได้รับแง่คิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารต่อผู้ชม

ความคิดที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวในละครก็คือ จุดหมายหรือความหมายของบทละครเรื่องนั้น ในปัจจุบันมักมีผู้นิยมใช้คำว่า แก่น ของเรื่อง ซึ่งหมายความว่า ละครเรื่องนี้พูดถึงอะไร และพูดถึงเรื่องนี้ว่าอย่างไร ความคิดที่อยู่ในบทละครจะต้องมีความกลมกลืนเป็นโครงเรื่องและตัวละครอย่างที่จะแยกจากกันไม่ได้ วิธีการแสดงความคิดของผู้เขียนบทก็คือ แสดงผ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครซึ่งจะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลและมีความเหมาะสมทั้งในแง่ของโครงเรื่องและตัวละครหลักของการให้ความคิดที่ถูกต้องจะต้องเป็นการให้ความคิดอย่างแนบเนียน โดยที่ผู้ชมจะได้รับความคิดจากประสบการณ์ในการติดตามเรื่องราวในตัวละคร ความคิดเบื้องหลังบทละครจะต้องเป็นสิ่งที่เหตุการณ์ในละครพิสูจน์ให้เราเห็นว่าเป็นความจากการกระทำของตัวละครและผลจากที่ตัวละครได้รับการกระทำอันนั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับการวางเค้าโครงเรื่องที่ดี การสร้างตัวละครที่น่าสนใจและความลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังบทละครเรื่องนั้นๆ

4. การให้ภาษา หรือคำพูดของตัวละคร หมายถึง ศิลปะของการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ที่แสดงออกมาทางคำพูดของตัวละครหรือบทสนทนา การเขียนบทเจรจาที่ดีผู้เขียนจะต้องสามารถเขียนให้เหมาะสมกับประเภทของบทละคร ลักษณะนิสัยของผู้พูดและเหตุการณ์แต่ละตอนในละคร และยังคงต้องมีความกระชับเพียงพอที่ผู้ชมฟังแล้วจะสามารถเข้าใจและติดตามเรื่องราวได้โดยตลอดด้วย นอกจากนี้ บทเจรจาที่ดีนั้นควรจะแสดงลักษณะนิสัย

ความคิดอ่าน ความเห็น ความรู้สึก ตลอดจนอารมณ์ของผู้พูด มีความหมายภายใต้คำพูดที่นำไปสู่ การแสดงออกของตัวละครในแง่ของการกระทำ ตลอดจนมีผลเกี่ยวเนื่องในการดำเนินเรื่องอีกด้วย

5. เพลง หมายถึง ศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทาง บทเพลงที่ตัวละครขับร้อง แม้ว่าปัจจุบันบทละครจะมีได้มีเพลงทุกเรื่อง เราก็สามารถใช้บทเพลง ให้เป็นส่วนหนึ่งของบทละครได้ และบทเพลงในละครเรื่องนั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับ องค์ประกอบอื่นๆ อย่างชนิดที่ไม่สามารถตัดทิ้งได้เลยโดยไม่กระทบกระเทือนค่าของบทละคร นั้นๆ

6. ภาพ เนื่องจากบทละครไม่ได้เขียนขึ้นมาสำหรับการอ่าน แต่เป็นการเขียนขึ้นเพื่อ นำมาแสดง ความคิดเด่นของบทละครจึงมีได้อยู่ที่คำพูดของตัวละครที่พิมพ์ไว้บนหน้ากระดาษเพียง อย่างเดียว สิ่งต่างๆ เช่น บทบาทของตัวละครที่จะสามารถนำมาแสดงให้เห็นได้ด้วยใบหน้า ท่าทางและจังหวะการเคลื่อนไหวที่แนบเนียน จะช่วยเพิ่มพูนรสชาติให้แก่ละครเรื่องนั้นๆ ได้เป็น อย่างมากบทละครที่คิดเด่นมักจะเต็มไปด้วยจุดต่างๆ ที่นักแสดง ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบ และ สร้างสรรค์ทางด้านต่างๆ จะสามารถนำมาตีแผ่ความหมายและการแสดงออกในแง่ของภาพที่ ปรากฏสู่สายตาผู้ชมได้อย่างมีศิลปะชวนให้ติดตาม

สำหรับเนื้อหาของบทละครโทรทัศน์ คุณภาพของเนื้อหาเป็นสิ่งที่ทำให้ละคร โทรทัศน์นั้นมีคุณภาพและมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น Nossiter (อ้างถึงใน คันธिया วงศ์จินทา, 2541:23) ได้สรุปว่า คุณภาพของเนื้อหาพิจารณาจากปัจจัย 3 ประการ คือ

1. ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ในการประเมินค่าของเนื้อหานั้น กล่าวคือ ผู้ผลิตต้องม วัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจนในเรื่องหรือในประเด็นที่ทำอยู่ รวมทั้งในเรื่องของ ลักษณะนิสัยตัวละครและชัดเจนในสิ่งที่ต้องการจะให้ผู้ชมติดตาม
2. คุณภาพในเรื่องของความแปลกใหม่ คือ การใช้กับสื่อใหม่ๆ สร้างสรรค์ในรูปแบบใหม่ หรือขยายโลกทัศน์ของผู้ชมให้กว้างขึ้น
3. คุณภาพในเรื่องของความเหมาะสมกับสถานการณ์ พิจารณาจากความสัมพันธ์ของ เนื้อหาต่อเหตุการณ์ร่วมสมัย ที่ทำให้คนคิดถึงประเด็นปัญหาที่อยู่รอบๆ ตัวซึ่งทำได้โดย การนำเสนอความหมายที่มากขึ้น กล่าวคือ ผู้ผลิตเลือกเรื่องราวที่ร่วมสมัยโดยนำเสนอ แบบอ้อมๆ ที่ทำให้คนดูไม่รู้สึกว่าถูกสอน

J.S.R. Goodlad (อ้างถึงใน คันธिया วงศ์จันทร์, 2541 : 23) ได้แบ่งประเภทของตัวละครที่นำเสนอต่อผู้ชม โดยวิเคราะห์จากแก่นเรื่องของละคร (The analysis of them) ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. **Love Theme** ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับความรัก เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องของความรักไม่ว่าจะเป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว สามภรรยา โดยจะเป็นเรื่องราวของการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ความสัมพันธ์ของความรักเกิดขึ้นได้อย่างไร มีอุปสรรคอย่างไรและจบลงอย่างไร และแนวเรื่องความรักนี้จะรวมถึงความรักในครอบครัวด้วย

2. **Morality Theme** ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา เนื้อเรื่องจะเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมของสังคม ละครจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการกระทำ ความดีว่าเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งที่สังคมปรารถนา หรือแสดงให้เห็นถึงการที่บุคคลเลือกที่จะกระทำระหว่างความดีกับความชั่ว และผลที่จะได้รับจากการทำความดีและความชั่ว

3. **Idealism Theme** ละครที่มีแนวเรื่องประเภทนี้ จะแสดงให้เห็นถึงบุคคลที่มีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุในสิ่งที่ตนปรารถนา บุคคลประเภทนี้อาจจะเป็นนักปฏิวัติ ผู้ที่มีอุดมการณ์ชาตินิยม เสรีนิยม เป็นนักบวชหรือเป็นศิลปินก็ได้ ซึ่งมีความคิดที่แตกต่างไปจากบุคคลบุคคลทั่วไปในสังคม อาจรุนแรงกว่า หรืออาจเป็นการต่อต้านกับสิ่งที่สังคมเป็นอยู่

4. **Power Theme** เป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจ เป็นเรื่องของความขัดแย้งระหว่างบุคคลสองคน หรือ สองกลุ่ม ที่มีความต้องการในสิ่งเดียวกัน เช่น ตำแหน่งหน้าที่ การมีอำนาจในการควบคุมสถานการณ์ ความขัดแย้งส่วนบุคคล ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น รวมถึงการแสวงหาอำนาจด้วยการต่อสู้ กับอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ

5. **Career Theme** เนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จโดยมีเป้าหมายหลักคือ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จส่วนตัว ไม่ใช่ความสำเร็จเพื่อสถาบันหรือประเทศชาติ โดยจะต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

6. **Outcast Theme** เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องของคนที่ดำเนินชีวิตในสังคม ที่แตกต่างจากคนทั่วไปเนื่องจากสาเหตุต่างๆ ได้แก่ สาเหตุทางร่างกาย เช่น คนพิการ รูปร่างหน้าตาหน้าเกลียด หรือเนื่องมาจากสาเหตุทางสังคม เช่น นักโทษ โสเภณี เด็กกำพร้า โดยเนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของบุคคลเหล่านี้ในสังคม ปฏิกริยาที่เขาแสดงออกต่อสังคมและสิ่งที่สังคมปฏิบัติต่อเขา

สำหรับภาพยนตร์ละครซีรีส์เกาหลีที่นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นละครโทรทัศน์ยอดนิยมที่มีผู้ชมสูงสุด พบว่ามีการใช้เนื้อหาผสมหลายแบบเพื่อความสนุกสนานเข้มข้น ส่วนใหญ่เป็นแบบ Love theme คือมีแนวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรักระหว่างหนุ่มสาวซึ่งละครโทรทัศน์ในขณะนี้

มักมีเนื้อในลักษณะนี้ด้วย ผสมผสานด้วยแบบ Idealism Theme คือ ตัวละครเป็นบุคคล ที่มีอุดมการณ์ที่ชัดเจน และ Career Theme คือ ตัวละครแสดงให้เห็นถึงการมีความพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จโดยบรรลุเป้าหมาย และเพิ่มความเข้มข้นมากขึ้น เมื่อบวกกับ แนว Power Theme เมื่อเรื่องราวมีเรื่องความขัดแย้งส่วนบุคคลและระหว่างชนชั้นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

ในอดีตที่ผ่านมาวงการภาพยนตร์ประเทศเกาหลีไม่ได้เติบโตและพัฒนาเหมือนเช่นทุกวันนี้ แต่เมื่อรัฐบาลเกาหลีมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างจริงจัง ให้ความสำคัญและสนับสนุนบรรดาผู้กำกับ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ยกเลิกการเซ็นเซอร์ เพื่อให้ผู้สร้างหนังมีเสรีภาพ ในการผลิตผลงานคุณภาพอย่างเต็มที่ สิ่งเหล่านี้เลยทำให้วงการภาพยนตร์เกาหลีคืบตัวขึ้น ประกอบกับความอ่อนแอของละครโทรทัศน์ญี่ปุ่น และการเดินทางค้นของฮอลลีวูด ซึ่งเห็นได้ชัดจากการที่มีผู้กำกับฯ หลายคนเข้ามาซื้อบทภาพยนตร์จากเอเชียไปผลิตภาพยนตร์ ถือเป็นอีกเหตุหนึ่งที่ทำให้เกาหลีสามารถขึ้นมาเทียบเคียงมหาอำนาจทางวัฒนธรรมทั้ง 2 ประเทศได้ไม่ยาก สาเหตุที่เกาหลีหันมารุกทางวัฒนธรรมอย่างหนักในช่วงหลังนี้ น่าจะเนื่องจากเกาหลีมองว่า ถ้าประเทศคนเป็นที่รู้จักของประเทศอื่น ๆ แล้ว จะได้ผลพลอยได้หลายประการ เพราะเมื่อรู้จักแล้ว จะทำให้คนรู้จักสินค้าที่ส่งออกไปจากเกาหลีมากขึ้น รวมทั้งไปท่องเที่ยวยังเกาหลีมากขึ้น แล้วยุทธศาสตร์ดังกล่าว ก็ถูกกำหนดขึ้นท่ามกลางภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ในตอนปลายทศวรรษที่ 2530 โดยรัฐบาลเกาหลีได้ทำการส่งเสริมให้เร่งขยายอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม (cultural industry) ให้มีความแข็งแกร่ง ในสมัยรัฐบาล “คิม แด จุง” ก็ประกาศนโยบายเสริมสร้างวัฒนธรรมพื้นฐานปี 2544 รัฐบาลเกาหลีได้วิจัย สิ่งที่เรียกว่า ‘ฮัลลิต’ หรือวัฒนธรรมสมัยใหม่อย่างเป็นระบบ โดยมีการตั้งกรมวัฒนธรรมร่วมสมัย สังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว โดยจุดประสงค์เริ่มต้น คือสร้างวัฒนธรรมสมัยใหม่ให้กับวัยรุ่นเกาหลี เพื่อคานอำนาจกับการครอบงำของวัฒนธรรมตะวันตก ที่เต็มไปด้วยเรื่องเซ็กซี่ และความรุนแรง และที่สำคัญ คือ เพื่อต่อต้านญี่ปุ่น (การ์ตูนญี่ปุ่น – นำเอาเกาหลี กับวิถีคนไทย, 2548)

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง แม้จะเป็นเรื่องจักรๆ วงศ์ๆ ของเกาหลี แต่ถ้าพิจารณาให้ลึกๆ จุดที่นำเสนอก็ไม่ต่างกันเท่าไรกับของไทย แสดงให้เห็นในเรื่องของคุณธรรมความกตัญญู ความรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน มีสัมมาคารวะ ความซื่อสัตย์ หรือการเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ประกอบกับความสามารถของผู้กำกับเกาหลี ที่สอดแทรกเรื่องราวเหล่านี้ เข้าไปในวัฒนธรรม

ประเพณีของเกาหลีได้อย่างลงตัว และไม่ซัดเงิน ความคล้ายคลึงกันดังกล่าว ประกอบกับเนื้อเรื่องที่ ดี จึงเป็นผลทำให้คนดูสามารถเข้าใจและซึมซับได้ง่าย แม้จะเป็นคนละประเทศแต่กลับดูไม่ไกล จากตัวจนเกินไป ในบรรดาสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีทั้งหมด “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ถือเป็นภาพยนตร์สะท้อนให้เห็นถึงการศึกษา ในการให้ข้อคิดและคำสั่งสอนที่มีการเปรียบเทียบ เป็นครูบาอาจารย์ที่สั่งสอนศิษย์ในโรงเรียน โดยมีการถ่ายทอดเจตนารมณ์ที่เป็นจุดยืนให้แก่ชีวิต ให้กับบรรดาลูกศิษย์ต่างๆ ได้ยึดถือ ประพฤติปฏิบัติจนสามารถใช้เป็นแนวทางและเป้าหมายในการ ดำเนินชีวิตได้ ตามจรรยาบรรณในตำแหน่งที่ได้รับผิดชอบ ซึ่งในเรื่องนี้ เป็นเรื่องราวชีวิตของ ผู้หญิงคนแรกของเกาหลี ที่ทำหน้าที่เป็นแพทย์หลวงรักษาพระมหาราชกุมารีแห่งราชวงศ์โชซอน และเป็นเรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมประเพณีภายในราชสำนักของเกาหลีที่สืบทอด กันยาวนาน โดยเฉพาะบทบาทของตัวละคร 3 ตัว กล่าวคือ “แดจังกึม” เป็น นางเอกของเรื่อง , “ฮัน ซังกุง” เป็น ตัวละครของครูมืออาชีพ , “ซองซังกุง” เป็น ตัวละครที่เป็นผู้บริหารมืออาชีพ เป็นต้น ซึ่งมีผลในการยึดเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติของคนในสังคมปัจจุบันได้

ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นละครแนว ประวัติศาสตร์ มีทั้งหมด 54 ตอน (ตอนละ 60 นาที) ออกอากาศที่สถานี MBC ในเกาหลี เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2003 – 23 มีนาคม 2004 ในคืน วันจันทร์และวันอังคาร เวลา 09.55 น. สูงอันดับ 1 ตลอด ระยะเวลาที่ละครแพร่ภาพในเกาหลี ซึ่งเป็นการสร้างปรากฏการณ์ความนิยมที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับ ละครเรื่องไหนมาก่อน และกวาดรายได้เฉพาะค่าลิขสิทธิ์ไปแล้วกว่า 200 ล้านบาท และยังมีอีก หลายประเทศที่สนใจนำภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องนี้ไปฉาย อาทิ ประเทศในเอเชียได้แก่ ญี่ปุ่น ไต้หวัน จีน ฟิลิปปินส์ และประเทศไทย จากการเปิดเผยของบริษัท MBC ในเกาหลี (27 พฤษภาคม 2005) ภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง กวาดรายได้เฉพาะลิขสิทธิ์ไปแล้ว กว่า 5 พันล้านบาท ในเวลาต่อมาได้ออกอากาศที่สถานี KBF-D-TV ในฮาวาย โดยไม่มีไตเติลภาษาอังกฤษ เมื่อ 1 ธันวาคม ปี 2003 - 2 มิถุนายน ปี 2004 ในคืนวันจันทร์และอังคารเวลา 09.25 น. ในประเทศ ไทยหลังจากการออกฉายไม่นานก็เกิดปรากฏการณ์กระแสไฟเวอร์ “แดจังกึม” ทางสื่อโทรทัศน์ที่ได้ สดกคผู้ชม ผู้ “ผู้อ่าน” จนเป็นสถิติสูงสุดในรอบเดือน มียอดจัดจำหน่ายจากการพิมพ์ทะลุหลักแสน และได้สร้างชื่อให้ค่าย “สยามอินเตอร์บุ๊คส์” ในเครือกลุ่มบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย ในกลุ่ม หนังสือ “เกาหลี” หลังจากทำงานเปลี่ยออกวางตลาดจนถึงปัจจุบัน ประมาณ 30 เรื่อง (ไม่รวม การ์ตูนเกาหลีอีกนับร้อย) อีกทั้งยังรักษาฐานะผู้บุกเบิกซีรีส์แปลเอเชียมานานเกือบ 20 ปี โดยเฉพาะนวนิยายจีนกำลังภายใน ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างสูงจนกลายเป็นสำนักพิมพ์แรกและ สำนักพิมพ์เดียวที่ถือลิขสิทธิ์หนังสือกำลังภายใน ของ กิมย้ง ไกวเล้ง อึ้งเอ็ง หวงอี้ อุ้นสู่อัน เป็น

ต้น เรื่องแปลเกาหลี บริษัทสยามอินเตอร์มัลติมีเดีย ได้เข้าไปจับตลาดครั้งแรกเมื่อ 10 ปีก่อนด้วยการซื้อลิขสิทธิ์การ์ตูน ซึ่งที่ผ่านมาก็ได้รับความนิยมใน นิยายเกาหลี ครั้งแรกที่สำนักพิมพ์ซื้อลิขสิทธิ์มาตีพิมพ์แปล รวบรวม 4-5 ปีที่ผ่านมา เรื่อง “กาซึโกกิ” เป็นชื่อของปลาชนิดหนึ่ง เป็นหนังสือที่คิดอันดับขายดีแทบทุกร้าน เป็นเรื่องราวโศกนาฏกรรมเศร้าที่ทำให้คนเกาหลีหลังน้ำตา ในเมืองไทยมียอดขายประมาณ 6 ครั้ง คิดเป็นยอดขาย 30,000 จนเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้นวนิยายเกาหลีเป็นที่รู้จักกับนักอ่านไทย (อ้างถึงใน จิราจารีย์ ชัยมุสิก, 2549)

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง นิยายชุดภาคภาษาไทย มีจำนวนทั้งหมด 4 เล่ม เล่มแรกพิมพ์ครั้งที่ 1 ออกวางตลาดราวเดือนพฤศจิกายน จำนวน 288 หน้าราคา 200 บาท มียอดขายทั้ง 4 เล่มรวม 2 แสนเล่ม เฉลี่ยปกละ 50,000 เล่มๆ ปก สำนักพิมพ์คาดว่า ยอดพิมพ์อาจเพิ่มอีกปกละ 50,000 เล่ม และมียอดขายเพิ่มอีกไม่ต่ำกว่า 100,000 เล่ม หลังจากที่ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในรูปแบบวีซีดีชุดแรก ซึ่งทั้งหมดมี 3 ชุด เพื่อเจาะตลาดคนที่ไม่เคยดูหรือดูไม่ทันละครออกอากาศ เพราะเมื่อคนดูแล้วก็อยากอ่านหนังสือ โดยอ่านรายละเอียดที่โทรทัศน์ไม่สามารถถ่ายทอดได้หมด หรือหลายครั้ง ไม่ว่าจะป็นยศ ตำแหน่งขุนนาง สรรพคุณยา ส่วนประกอบอาหาร ฯลฯ ที่สามารถเก็บรายละเอียดเหล่านี้ได้จากการอ่านหนังสือนั่นเอง (จิราจารีย์ ชัยมุสิก, 2549)

“แดจังกึม” เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ ที่มีตัวตนอยู่จริง เรื่องราวความเป็นมาเริ่มขึ้นในสมัยพระเจ้าจงจง ซึ่งเป็นลำดับที่ 9 แห่งราชวงศ์โชซอน และสืบเนื่องไปจนถึงสิ้นรัชกาลพระเจ้าซุงจงซึ่งเป็นกษัตริย์องค์ที่ 11 ราชวงศ์โชซอนก่อตั้งขึ้นโดย นายพล ลี ซอง-กเย ซึ่งยึดอำนาจมาจาก ราชวงศ์โค-รยอ (คนไทยเรียกว่า โคเรีย) และสถาปนาตัวเองเป็นพระเจ้า “แทโจ” ซึ่งเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ กษัตริย์แทโจ ได้เจริญไมตรีสัมพันธ์กับราชวงศ์หมิงของจีนและให้จักรพรรดิฉินทรงเลือกชื่อราชวงศ์ใหม่ของเกาหลี เป็นชื่อโชซอน ให้เป็นชื่อราชวงศ์ใหม่ และพระเจ้าแทโจ ได้ทรงย้ายเมืองหลวงจากเมืองแคซองไปเมืองฮันยาง หรือกรุงโซล ในปัจจุบัน

ภาพที่ 2.11 ภาพยนตร์ซีรีส์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

เนื้อเรื่องโดยย่อของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

เมื่อ 500 ปีที่ผ่านมา เรื่องราวของแดจังกึมเริ่มในปี 1482 ซึ่งเป็นปีที่ 13 ของกษัตริย์ของจง ซึ่งทรงครองราชย์ในปี ค.ศ. 1469-1494 พระเจ้าจงจงเป็นกษัตริย์ในลำดับที่ 9 แห่งราชวงศ์โชซอน พระองค์ทรงครองราชย์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ก่อนหน้ารัชสมัยของพระองค์เกิดความวุ่นวายในการชิงอำนาจราชสำนัก ซึ่งหลังจากที่พระองค์ได้ครองราชย์ ก็มีการกวาดล้างขุนนางเก่าที่สนับสนุนพระเจ้าองค์ก่อน ต่อมาเมื่อกษัตริย์ของจงสิ้นพระชนม์ในปี 1494 เจ้าชายยอนชันได้เถลิงอำนาจต่อจากบิดาพระองค์เป็นผู้นำที่มีชื่อเสียงอื้อฉาวที่สุดในประวัติศาสตร์เกาหลี ด้วยนิสัยที่เสเพล เผล่จกการไร้คุณธรรม ในปี 1504 หลังจากที่พระเจ้ายอนชันทราบเรื่องที่มีการก่อกำจัดออกไปจากราชสำนัก โดยมีขุนนางอาวุโสในรัชสมัยก่อนพระองค์อยู่เบื้องหลัง พระองค์จึงลงอาญาประหารเหล่าขุนนางและบรรดาเครือญาติทั้งหมดกว่าร้อยชีวิต ซึ่งผู้ประพันธ์แดจังกึม ได้จับเอาประวัติศาสตร์ช่วงนี้มาผูกเป็นเรื่องพ่อแดจังกึม ที่จำใจทำหน้าที่นายพาไปปลงพระชนม์ราชินี ซึ่งเป็นมารดาของพระเจ้ายอนชัน เมื่อเจ้าชายยอนชันครองราชย์ พ่อของแดจังกึมจึงต้องหลบหนีออกจากเมืองหลวงและไปพบแม่ของแดจังกึมในที่สุด ช่วงสมัยนั้นประเทศเกาหลียังคงปกครองด้วยกฎเกณฑ์ที่ผู้ชายมีอำนาจมากกว่าผู้หญิง เรื่องราวของแดจังกึมหญิงสาวคนแรกของเกาหลีที่เป็นแพทย์รักษาอาการเจ็บป่วยให้กับเชื้อพระวงศ์ในหลวง ก่อนหน้านั้นเธอเป็นเด็กที่เกิดในครอบครัวสามัญชนที่มีฐานะยากจน เธอได้สูญเสียพ่อแม่ไปตั้งแต่เด็ก แต่โชคก็ยังเข้าข้างเมื่อเธอได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาการปรุงอาหารในพระราชสำนัก ด้วยความที่เป็นเด็กฉลาดจึงทำให้เธอกลายเป็นแม่ครัวมือหนึ่งที่ได้รับความไว้วางใจจากเชื้อพระวงศ์ ต่อมาเธอถูกใส่ร้ายว่าวางยาพิษกษัตริย์จึงถูกขับไล่ออกจากวัง แต่ภายหลังเธอก็ได้ไปศึกษาวิชาแพทย์และสามารถกลับมารักษาพระองค์ได้ในที่สุด

อย่างไรก็ดี เล่ห์กลของคนในวังและอำนาจทางการเมืองก็มักจะเป็นอุปสรรคให้เธอต้องฝ่าฟันอยู่เรื่อย หน้าที่เพื่อนที่เติบโตมาด้วยกันก็ยิ่งกลายมาเป็นคู่แข่งที่สร้างปัญหาให้เธอตลอดเวลา แต่เธอก็ได้ใช้สติปัญญาต่อกรกับศัตรูที่มีอยู่มากมายในพระราชสำนัก เพื่อให้มาตรฐานทางสังคมเกิดความเท่าเทียมกัน ซึ่งในประวัติศาสตร์ของเกาหลี ไม่เคยมีสตรีผู้ใดทำได้เช่นเธอ

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อประกอบการศึกษาเกี่ยวกับวิจัย “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง” เพื่อให้ทราบถึงรายละเอียดต่างๆ ของบทภาพยนตร์ซีรีส์ ก่อนจะมาเป็นภาพยนตร์ และเพื่อให้ทำความเข้าใจเนื้อหาและเรื่องราวของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ในเบื้องต้น

2.5 แนวคิดแฟนและแฟนคอม (Fans & fandom)

“แฟน” (Fans) เป็นคำที่ติดปากคนไทยมานาน โดย Henry Jenkins กล่าวว่า แฟนมีประวัติยาวนานมาก โดยคำนี้มาจากคำว่า “Fanatic” ซึ่งหมายถึงผู้หลงใหล ผู้คลั่งไคล้ ส่วน “fandom” เป็นลักษณะของกลุ่มผู้คลั่งไคล้ เป็นลักษณะอาการทางจิตวิทยา ที่ต้องการได้รับสิ่งที่ตนสนใจต้องการ ได้รับสิ่งต่างๆ เพื่อทดแทนสิ่งที่ตนขาดและจำเป็นต้องมีวิถีดำเนินชีวิตที่ทันสมัย (อ้างถึงใน ชไมพร แก้วประไพ , 2541 :32)

แฟนเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อศตวรรษที่ 19 เมื่อนักหนังสือพิมพ์ได้พยายามอธิบายถึงคนที่คอยติดตามทีมนักกีฬาอาชีพ จึงกำหนดคำว่า “แฟน” ขึ้นมาเรียกคนกลุ่มนี้ หลังจากนั้นก็พัฒนาความหมายของคำๆ นี้ต่อมาเรื่อยๆ โดยขยายความรวมถึงความจงรักภักดีของผู้ที่ศรัทธาเพื่อการศึกษาและบันเทิงต่างๆ เข้าไปด้วย แฟนแต่ละกลุ่มจะมีความชื่นชอบต่างกัน จึงมีลักษณะต่างกันทั้งในด้านลักษณะ ภาพลักษณ์ และพฤติกรรม

Lisa A. Lewis (อ้างถึงใน ชไมพร แก้วประไพ, 2541 :34) กล่าวว่า เราต่างก็เป็นแฟนของสิ่งใดสิ่งหนึ่งยามที่เรารู้สึกชื่นชม นับถือ และปรารถนา ดังนั้น เราจึงแยกแยะความรู้สึกและสร้างข้อผูกมัดของตนเองขึ้นมา เราจะสามารถเข้าใจตัวเราเองได้ดียิ่งขึ้น ถ้าเราได้พยายามเข้าใจแรงผลักดันในการเป็นแฟนต่อสิ่งนั้น การเป็นแฟนแสดงให้เห็นว่าสามารถใช้สิ่งที่ได้รับจากการติดตามเพื่อสร้างความนับถือตนเอง เป็นการแสดงอำนาจอย่างหนึ่งในสังคมของเขา ทำให้เกิดความ

มันใจในสถานการณ์ต่างๆ การมีสิ่งที่คุณชอบทำให้แฟนมีโอกาสสร้างความหมายของการมีตัวตนในสังคมและประสบการณ์ทางสังคมที่คนสนใจ และมีหน้าที่ต้องทำ

McQuail (อ้างถึงใน ซไมพร แก้วประไพ, 2541 :35) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องแฟนไว้ว่า เป็นกลุ่มที่ติดตามผลงานของสื่อมวลชนที่ขาดลักษณะทางสังคม สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาชดเชยกับเนื้อหาสาระที่มีผู้นำเสนอ ถ้าเนื้อหาสาระเปลี่ยนไปกลุ่มแฟนจะสลายตัวได้ทันที ซึ่งบุคคลมักจะไม่รู้ตัวว่าตนเองอยู่ในกลุ่มนี้ บางครั้งกลุ่มนี้อาจได้รับแรงกระตุ้นจากสื่อหรือด้วยความสนใจที่จะรวมกลุ่มกัน นอกจากนี้ กลุ่มผู้รับสารที่เป็นแฟนของเนื้อหา เป็นการกำหนดรูปแบบพื้นฐานความพอใจในเนื้อหาสาระเฉพาะเรื่องหรือเฉพาะประเภท หรือความผูกพันกับลักษณะเฉพาะหรือรสนิยมทางวัฒนธรรมเฉพาะเรื่อง ลักษณะเช่นนี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา สื่อจะเป็นผู้กระตุ้นหรือกลุ่มแฟนเป็นผู้กระตุ้นตัวเองเพื่อให้เข้าไปอยู่ในกลุ่มสังคม แฟนของเนื้อหานี้มักแสดงความสัมพันธ์กับภาพลักษณ์ของสื่อ ตัวละคร และแก่นเรื่องด้วยผลผลิตทางการค้าอย่างกระตือรือร้น

Joli Jenson (อ้างถึงใน ซไมพร แก้วประไพ, 2541 : 35) ให้คำจำกัดความของคำว่า “แฟน” โดยแบ่งออกตามลักษณะอาการดังนี้

- แฟนผู้หลงใหลแต่เพียงลำพัง (Obsessed Loner) เกี่ยวข้องกับความรู้สึกลึก ที่อยากให้คุณแตกต่างจากผู้อื่น ทำให้ความเป็นมวลชนลดลงตัดตัวเองออกจากครอบครัว สังคม เพื่อนฝูง ชีวิตจะถูกครอบงำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากความมีชื่อเสียง ความโด่งดังของสิ่งที่ตนเองชื่นชอบ จนสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง คนเช่นนี้จะถูกยัดเยียดโดยสื่อมวลชน นำไปสู่โลกมายาจนเข้าไปสู่อารมณ์ทางจิตที่อยากจะทำหน้าที่ตนถือว่าเป็นเจ้าของเพื่อให้สมความปรารถนาที่จะครอบครองของคน

- แฟนกลุ่มผู้คลั่งไคล้ (Frenzied Fan) เป็นกลุ่มของแฟนที่หลงใหลและบ้าคลั่งสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างสมเหตุสมผลมีความจงรักภักดีต่อสิ่งที่ตนคลั่งไคล้ แฟนกลุ่มนี้ได้รับการชักจูงหรือครอบงำจากอิทธิพลจากภายนอกได้ง่าย

ภาพของแฟนคอม (fandom) ถูกมองอย่างตายตัวในแง่ลบมานาน กล่าวคือ ประการแรก แฟนเป็น วัฒนธรรมประชานิยม (Popular culture) ที่แสดงออกถึงส่วนที่มีลักษณะวิพากษ์วิจารณ์ในระดับต่ำที่สุด ผู้รับสารถูกมองว่าสามารถถูกครอบงำและทำให้ไขว้เขวได้ง่าย อีกทั้งยังถูกผลักดันเพียงเพื่อแสวงหาผลกำไร เท่านั้น วัฒนธรรมประชานิยมที่มีหลายรูปแบบแสดงให้เห็นความปรารถนาและความต้องการของผู้รับสาร ที่ทำให้พวกเขาเฉื่อยชาและเพิกเฉยมากขึ้น ไม่

ช่างวิพากษ์วิจารณ์อย่างเคย แฟนไม่อาจยอมรับได้ว่าวัฒนธรรมที่เขาพอใจถูกใช้เพื่อหลอกลวงและทำให้เขาสับสน ประการที่สองมีผู้สันนิษฐานว่าแฟนเป็นกลุ่มผู้รับสารที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะยังต้องรอเวลาที่จะเติบโต และยังคงสนุกสนานกับการที่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อการเป็นแฟนคอมของตน

แต่ในความเป็นจริงแฟนเป็นกลุ่มที่มีความคิดสร้างสรรค์และกระตือรือร้น แม้อยู่ในสถานะแวดล้อมทางสังคมที่บีบรัดและยังเป็นผู้ผลิตวัฒนธรรมในแบบของตนเองขึ้นมาด้วย จากเดิมที่แฟนถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม อันประกอบด้วยแฟนกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ และแฟนกลุ่มที่มีขนาดเล็กซึ่งแฟนกลุ่มแรกเป็นส่วนที่ถูกมองว่าเป็นกลุ่มบริโภคนิยม (Text) ของวัฒนธรรมประชานิยมที่มีความเฉื่อยชา แต่แฟนในกลุ่มที่สองซึ่งอยู่อย่างกระเจายนั้น กลับเป็นผู้ใช้ตัวบทที่มีลักษณะเฉพาะอย่างที่มีความกระตือรือร้นและให้ความสำคัญกับความหมายดั้งเดิมและความหมายใหม่ นอกจากนี้กลุ่มแฟนที่มีขนาดเล็กยังเป็นกลุ่มที่ใช้วัฒนธรรมประชานิยมเพื่อแสดงออกถึงประสพการณ์ชีวิตของตนและผู้อื่น ลักษณะเช่นนี้จัดเป็นแฟนที่แท้จริง เพราะถึงแม้ว่ากลุ่มแฟนกลุ่มนี้จะมีขนาดเล็ก แต่ก็ถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากกว่ากลุ่มแฟนที่มีขนาดใหญ่ แฟนจึงสามารถจำแนกโดยอาศัยรูปแบบประชานิยม และผลของความพยายามของกระแสทางการค้าที่ถูกจัดเตรียมไว้

การเป็นแฟนของสื่อขึ้นอยู่กับความรู้สึกของผู้รับสารที่มีต่อ ตัวบท (Text) ทางวัฒนธรรม โดยเป็นความสัมพันธ์เฉพาะเรื่องที่รวมแต่ละบริบทเข้าด้วยกัน บางคนให้ความสนใจกับตัวบทเพียงบางเรื่องเท่านั้น จึงนำไปสู่การตีความอย่างเฉพาะเจาะจงลงไป และบางครั้งอาจทำให้มีอำนาจในการปฏิเสธตัวบทอื่น ความรู้สึกของผู้บริโภคจึงสามารถวัดได้จากโครงสร้างความพอใจ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อนและมีความสัมพันธ์ต่างกัน ที่สามารถวัดได้ในระดับการยอมรับการบริโภค เกิดความสุขจากการทำสิ่งที่คนอื่นบอกให้ทำ เกิดความเพลิดเพลินจากการทำในสิ่งที่ตนต้องการ เกิดความสนุกสนานจากการหลีกหนีกฎเกณฑ์ เกิดการเติมเต็มความรู้สึกเพื่อให้สมความปรารถนา

แฟนผูกพันกับรูปแบบวัฒนธรรมประชานิยมเพราะเกิดความเพลิดเพลิน ความปิติยินดี การผลิตวัฒนธรรมแห่งความพอใจเป็นตัวตัดสินความสัมพันธ์ของแฟนกับวัฒนธรรมประชานิยม ความเข้าใจในประเภทของแฟนต้องอาศัยความสัมพันธ์ของความรู้สึกที่ต่างกัน ความรู้สึกรักใคร่ (Affect) ซึ่งเป็นสิ่งผูกพันใกล้ชิดกับสิ่งที่เราอธิบายได้ว่า เป็นความรู้สึกที่มีชีวิตชีวา เราสามารถเข้าใจชีวิตคนอื่นได้โดยการเข้าไปร่วมแบ่งความหมายและความพอใจในสิ่งเดียวกัน แต่เราไม่อาจรู้ได้ว่าให้ความรู้สึกกับเขาอย่างไรอารมณ์ความรู้สึก (Feeling) เป็นขอบเขตของผลทางวัฒนธรรมในสังคมที่สร้างขึ้น ประสบการณ์อย่างเดียวกันจะเปลี่ยนไปเมื่ออารมณ์ความรู้สึกเปลี่ยนแปลงไปวัตถุชนิดเดียวกันที่มีความหมายเหมือนกันเคยให้ความพอใจเหมือนกัน แต่เมื่อความสัมพันธ์เชิงรักใคร่

ของเราต่อสิ่งนั้นเปลี่ยนแปลงไป ก็จะก่อให้เกิดความพอใจต่างกันได้ สำหรับแฟนนั้นรูปแบบของบริบททางวัฒนธรรมบางรูปแบบกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกเต็มเปี่ยมด้วยความรัก ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในบริบทสามารถนิยามได้โดยอาศัยความรู้สึกที่รักใคร่

การตอบรับของแฟนเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับความหลงใหล (Fascination) และความนิยมชมชอบ (Adoration) นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับความหงุดหงิดผิดหวัง (Frustration) การต่อต้าน (Antagonism) องค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นตัวเชื่อมที่ผลักดันให้แฟนเกิดความรู้สึกผูกพันกับสื่อเมื่อแฟนเกิดความรู้สึกนิยมชมชอบก็จะผลักดันให้เกิดความหลงใหลในสาร สารจะทำให้เกิดอาการหวาดระแวงหรือต้องการสารเหล่านั้นอย่างมาก ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม การติดตามสื่อมวลชนประเภทต่างๆ อย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อใดที่แฟนเกิดความรู้สึกผิดหวังในสารที่ตนรับ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกไม่พอใจและต่อต้าน ซึ่งจะนำไปสู่การเรียกร้องสิทธิที่ตนพึงได้รับในฐานะที่ตนเป็นผู้รับสาร

Michel de Certeau (อ้างถึงใน ซไมพร, แก้วประไพ, 2541 : 40) กล่าวว่า วัฒนธรรมแฟนเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อนและมีหลากหลายมิติ มีรูปแบบของการเข้าร่วมหลายระดับ และมีความรู้สึกเป็นเจ้าของในสื่อ นั้น เช่น ในสื่อหนังสือ ผู้อ่านมีความคิดว่าตนเป็นเจ้าของบทความนั้นๆ และจะต้องมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นและเป็นตัวแทนที่มีปากเสียงให้กลุ่มของตนเอง และในสื่อภาพยนตร์ ผู้ชม มีความคิดว่า ตนเองมีส่วนร่วมในบทละครนั้น เหมือนได้อยู่ในเหตุการณ์คอยติดตามเรื่องราวต่างๆ

สำหรับการศึกษาวิจัยเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ กรณีศึกษาเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง” ผู้วิจัยมุ่งศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับแฟนและแฟนคอม โดยเชื่อว่าคนเรามีความคลั่งไคล้แตกต่างกัน ในกลุ่มแฟนของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง กลุ่มแฟนมีการติดตามภาพยนตร์ซีรีส์อย่างใกล้ชิดต่อเนื่อง และมีการรวบรวมผลงานอื่นๆของนักแสดงนำที่เขาโปรดปรานในบทภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากการติดตามชมผลงานภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องอื่นๆ ซึ่งไม่จำกัดอยู่เฉพาะตัวสื่อภาพยนตร์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงสื่ออื่นๆที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง รวมทั้งผลผลิตจากสื่อประเภทอื่นเพื่อให้สามารถเข้าสู่ความเป็นตัวแทนของสื่อ อันจะนำไปสู่ประสบการณ์ทางสังคมของกลุ่มแฟน

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้

โดยทั่วไป การกล่าวถึง ความหมายของการรับรู้ว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการแปลความหมายของสิ่งเร้า ที่ได้รับสัมผัส การแปลความหมายจะเกิดขึ้นที่สมองใหญ่ ทำให้เข้าใจสารที่รับเข้ามาเมื่อมีการสัมผัส เป็นกระบวนการบูรณาการต่อเนื่องมาจากการสัมผัส ให้เป็นเนื้อเดียวกันกับการทำงานของความคิดและความจำ

การรับรู้ คือ กระบวนการอินทรีย์ต่างๆ พยายามที่จะแสดงความรู้สึกจากสิ่งที่ตนได้รับรู้ ออกมาในรูปของการกระทำใดกระทำหนึ่ง (อ้างถึงใน โสภา ชูพิบูล, 2520 : 129)

การรับรู้ คือ กระบวนการแปลความหมาย ของสิ่งเร้าที่มากระทบกับประสาทสัมผัสต่างๆ และการแปลความหมายอย่างไรนั้นขึ้น โดยตรงกับประสบการณ์ในอดีตของเราสภาพจิตในปัจจุบัน

แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ (Concept of Perception) เป็นกระบวนการตีความหมายสิ่งที่เราพบเห็นในสิ่งแวดล้อม ส่วนความหมาย (Meaning) คือสิ่งที่เกิดจากกระบวนการตีความหมายหรือการรับรู้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเราจะมีความหมายต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่อย่างไร ขึ้นอยู่กับการที่เรารับรู้ (Perceive) หรือตีความหมาย (Interpret) สิ่งนั้นอย่างไร ในการรับรู้และตีความหมายสิ่งที่เราได้พบนั้นเรากระทำโดยอาศัยประสบการณ์ของเรา ประสบการณ์ของเรามีอิทธิพลต่อการรับรู้และความหมายของเราต่อสิ่งที่เราพบนั่นเอง

ประสบการณ์ คือ สิ่งที่เรารับรู้ พบเห็น มีความหมายและจดจำไว้ใช้ ซึ่งได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม ภาษา ความรู้ สถานะทางสังคม ทัศนคติ บุคลิกลักษณะ ศาสนา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี อาชีพ ความต้องการ อารมณ์ เป็นต้น เรารับรู้และตีความหมายสิ่งที่เราประสบโดยอาศัยความหมายจากประสบการณ์ที่เรามีอยู่ หากสิ่งที่เราพบเห็นเป็นสิ่งที่ใหม่ซึ่งเราไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนเราก็ทำในสิ่งนั้นมีความหมายได้ด้วยการเลือก(Select) เพิ่มเติม(Add) บิดเบือน(Distort) หรือโยง(Relate) สิ่งนั้นให้เข้ากับประสบการณ์ของเรา ดังได้กล่าวแล้วว่า ประสบการณ์(Experience) มีอิทธิพลต่อการรับรู้ (Perception) และความหมาย (Meaning) ของคน แต่เนื่องจากคนแต่ละคนมีประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ไม่มีใครที่จะมีประสบการณ์เหมือนกัน

ดังนั้น แต่ละคนจึงมีการรับรู้และความหมายต่อสิ่งที่พบเห็นแตกต่างกันไป ในเรื่อง การรับรู้นี้ เนื่องจากคนเราจะมีการรับรู้ที่แตกต่างกัน ความล้มเหลวของการสื่อสารจึงอาจเกิดขึ้น ได้ถ้าเราไม่ยอมรับความแตกต่างในเรื่องการรับรู้ของแต่ละบุคคล การรับรู้เป็นตัวกำหนด พฤติกรรมการสื่อสาร ทักษะคิด และความคาดหวังของผู้สื่อสาร การรับรู้เป็นขบวนการทางจิตที่ ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับเป็นกระบวนการเลือกรับสาร การจัดสารเข้าด้วยกัน และการสื่อสารที่ ได้รับตามความที่เข้าใจและความรู้สึกของตนเอง จึงสามารถนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้

โดยทั่วไป การรับรู้กระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือตั้งใจ และมักเกิดตาม ประสบการณ์และการสั่งสมทางสังคม โดยที่เราไม่สามารถให้ความสนใจกับสิ่งต่างๆ รอบตัวได้ ทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนเท่านั้น แต่ละคนมีความสนใจและรับรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ต่างกันฉะนั้น เมื่อได้รับสารเดียวกันผู้รับสารสองคนอาจทำให้ความสนใจและรับรู้สารเดียวกัน ต่างกัน โดยทั่วไปการรับรู้ที่แตกต่างกันเกิดจากอิทธิพลหรือตัวกรอง (Filter) บางอย่าง คือ (อ้างถึง ใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, พัทธนี เขยจรรยา, 2541:113)

1. แรงผลักดันหรือแรงจูงใจ (Motives) เรามักเห็นในสิ่งที่เราต้องการเห็นและได้ยิน ในสิ่งที่เราต้องการได้ยินเพื่อสนองความต้องการของตนเอง
2. ประสบการณ์เดิม (Past experience) คนเราต่างเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อม ต่างกันหรือถูกเลี้ยงด้วยวิธีต่างกันและคบหาสมาคมกับคนต่างกัน จึงมีการรับรู้ที่แตกต่าง กัน ตามประสบการณ์เดิมที่ต่างกัน
3. กรอบอ้างอิง (Frame of reference) ซึ่งเกิดจากการสั่งสมอบรมทางครอบครัวและ สังคม ฉะนั้น คนต่างศาสนาต่างกันจึงมีความเชื่อและทัศนคติในเรื่องต่างๆกัน
4. สภาพแวดล้อม เช่นคนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน อุณหภูมิ บรรยากาศ สถานที่ ฯลฯ ก็จะตีความสารที่ได้รับนั้นแตกต่างกัน
5. สภาวะจิตใจและอารมณ์ ได้แก่ ความโกรธ ความกลัว ฯลฯ คนเราที่มีสภาวะ จิตใจและอารมณ์ที่แตกต่างกันก็จะมีมุมมองที่จะรับรู้สารแตกต่างกัน

อิทธิพลทางด้านจิตวิทยา-วัฒนธรรม มีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการรับสาร ซึ่งต้อง อาศัยกระบวนการการรับรู้ / การตีความ ทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของสาร ประจักษ์อิทธิพล ทางด้านจิตวิทยา – วัฒนธรรม มีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการสื่อสารทั้ง การรับสาร-การส่งสาร กล่าวคือ กระบวนการรับรู้ ตีความ ซึ่งได้รับอิทธิพลทางด้านจิตวิทยา-วัฒนธรรม บทบาทที่สำคัญ ต่อกระบวนการสื่อสารนำมาเสนอ ได้แก่

กระบวนการรับรู้ (perception)

เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่าง ความรู้สึก ความเข้าใจ การคิด การเรียนรู้ การตัดสินใจ เป็นการแสดงพฤติกรรม การสัมผัสที่มีความหมาย และการรับรู้ เป็นการแปล หรือตีความแห่งสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายอันเป็นที่รู้จักและเข้าใจกันในการแปล หรือตีความของการสัมผัสนั้น จำเป็นที่อินทรีย์จะต้องใช้ประสบการณ์เดิม หรือ ความชัดเจนแต่หนหลัง หากคนเราไม่มีความรู้เดิมหรือลึมเรื่องนั้นๆ ไป ก็จะไม่มีการรับรู้สิ่งนั้นๆ จะมีก็แต่เพียงการสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น (อ้างถึงใน กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2530 : 91)

กระบวนการรับรู้ เป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับการตีความและการระบุความหมาย ให้แก่บุคคลและวัตถุต่างๆ (Fisher & Adams, 1994) ในกระบวนการรับรู้นี้ประกอบด้วย กระบวนการย่อย ที่สำคัญ 3 กระบวนการ ได้แก่ (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2541:111-113)

- 1.) การเลือกรับสาร (selection)
- 2.) การเรียบเรียงสาร (organization)
- 3.) การตีความสาร (inference)

“วัฒนธรรม” มีบทบาทต่อการรับรู้ของบุคคลและมีผลต่อกระบวนการรับรู้ในแต่ละขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็น การเลือกรับสาร การเรียบเรียงสาร และการตีความสาร และมีผลต่อการแสดงออกหรือลักษณะกระบวนการย่อย ทั้ง 3 ดังต่อไปนี้

1.) การเลือกรับสาร (selection)

การเลือกรับสารเกิดขึ้นเมื่อได้รับผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 แล้วเลือกที่จะมุ่งสนใจไปยังสารใดสารหนึ่งที่เราสนใจมากที่สุด หรือมีผลประโยชน์กับเรามากที่สุด วัฒนธรรม ที่ต่างกันมีผลต่อการเลือกรับสาร ต่างกัน

2.) การเรียบเรียงสาร (organization)

การเรียบเรียงสารเป็นกระบวนการที่บุคคลนำแบบแผน หรือ โครงสร้าง เข้าไปจัดข้อมูลที่ประสาทสัมผัสได้รับมาให้เป็นเรื่องราวที่เข้าใจได้ เกิดขึ้นหลังจากที่มีการเลือก

รับสาร แล้วนำสารนั้นมาจัดแบบแผนหรือโครงสร้าง ที่เข้าใจได้ เหล่านี้มีประโยชน์ในการรับรู้ของเรา แล้วในชีวิตประจำวันของเรามีแนวโน้มจดจำเป็นแบบแผนด้วย

3.) การตีความสาร (inference)

คือ การสรุป ตัดสินข้อมูลต่างๆ ที่ผ่านกระบวนการ การเลือกรับสาร การตีความอยู่ที่ การเลือกและการเรียบเรียงตามความเข้าใจ โดย “วัฒนธรรม” มีส่วนเป็นอย่างมากในการทำให้บุคคลต่างวัฒนธรรมซึ่งรับสารเดียวกันแต่ตีความแตกต่างกัน

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ (Concept of Perception) นี้ เพื่อจะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว หรือตั้งใจก็ได้ มักเกิดขึ้นตามประสบการณ์ และการสั่งสมทางสังคม แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้เป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวพันกันกับลักษณะความแตกต่างกันทางด้านประชากรศาสตร์ และรวมทั้งความแตกต่างกันในเรื่องของลักษณะทางจิตวิทยาของผู้รับสารด้วยการรับรู้จะเป็นกระบวนการเบื้องต้น ที่จะนำผู้รับสารไปสู่การมีความรู้ จนไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรม ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาวิจัยในเรื่องของ การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ด้วยเช่นกัน ฉะนั้นจากแนวคิดที่ได้กล่าวมานี้ จึงสามารถนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หทัยทิพย์ ฮีฮังซ์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์” เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย เพื่อศึกษาความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อเนื้อหาทางวัฒนธรรมเกาหลี และการถ่ายทอดผ่านทางละครเกาหลี และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นไทยชมละครเกาหลี

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 18-20 ปี ศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย และมีรายได้อยู่ระหว่าง 5,001-7,000 บาท ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเปิดรับวัฒนธรรมเกาหลีจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ พบว่า ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างดูละครเกาหลีมากที่สุด คือ ช่วงเวลา 13.05-14.00 น. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับชมละครเกาหลีเดือนละ 4-6 ครั้ง และรับชมมาเป็นระยะเวลา 6 เดือน – 1 ปี กลุ่มตัวอย่างชมละครเกาหลีทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 มากที่สุด โดยรับชมละครเกาหลีประเภทแนวตลกขบขันมากที่สุด และรับข้อมูลเกี่ยวกับละครเกาหลีจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด

ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านทางละครโทรทัศน์นั้น ผลการศึกษาละครเกาหลีโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี และเมื่อศึกษาจากละครเกาหลีที่กำหนด พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่า ละครโทรทัศน์ทั้ง 4 เรื่อง คือ เรื่องคุณแม่มือใหม่หัวใจเกินร้อย เรื่องสะตูดรักที่หักใจ เรื่องรักเหมียว ๆ ขอบกั๊วหัวใจ เรื่องเพลงรักในสายลมหนาว มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีที่สุด เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกชมละครเกาหลีเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นและสนองความสนใจของตนเองมากที่สุด สิ่งที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากการชมละครเกาหลีมากที่สุด ได้แก่ คอบสนองความต้องการและความสนใจของตนเองและกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกสนุกสนานกับเรื่องราวที่ได้รับชมหลังจากชมละครเกาหลีมากที่สุด ด้านความคิดเห็นที่มีต่อละครเกาหลี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าละครซีรีส์เกาหลีที่เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย มีการสอดแทรกวัฒนธรรมไว้ในเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยว่าการที่เยาวชนรับเอาวัฒนธรรมเกาหลีที่เข้ามาโดยผ่านสื่อละครเกาหลีจะหันไปเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น และไม่เห็นด้วยว่าการนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีในละครเกาหลีที่เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

อุบลรัตน์ สุขมาก (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความนิยมชมชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์” และการปรับเปลี่ยนจินตนาการ(fantasia) จากวรรณกรรมให้เข้ากับชีวิตจริงของชมรมคนรัก แฮรี่ พอตเตอร์ ในประเทศไทย” โดยแบ่งการศึกษาเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาสื่อวรรณกรรมเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์” จำนวน 4 เล่ม เพื่อศึกษาองค์ประกอบต่างๆของสื่อวรรณกรรม ตลอดจนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความนิยมชมชอบและการปรับเปลี่ยนจินตนาการให้เข้ากับชีวิตจริงของกลุ่มชมรมคนรักเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์”

ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบต่างๆของสื่อวรรณกรรมเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์” นั้นมีทั้งหมด 7 องค์ประกอบด้วยกันคือ องค์ประกอบด้านโครงเรื่อง ด้านตัวละคร ด้านฉาก ด้านแก่นเรื่อง ด้านกิจกรรม ด้านสัญลักษณ์ และด้านจินตนาการ

กัญทิมา บัวเยี่ยม (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ ไทยและต่างประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์พฤติกรรมในการชมภาพยนตร์ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อกับพฤติกรรมในการชมภาพยนตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบในภาพยนตร์ไทยกับพฤติกรรมในการชมภาพยนตร์

ผลการศึกษาพบว่า การเปิดรับสื่อมวลชน สื่อที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารมากที่สุดคือสื่อโทรทัศน์ ปัจจัยจากองค์ประกอบพบว่า ภาพยนตร์และเทคนิคการถ่ายทำมีผลต่อการตัดสินใจรับชมและปัจจัยการสื่อสารการตลาดก็มีผลต่อพฤติกรรมในการรับชมภาพยนตร์

ฉัตรชัย จันทร์ศรี (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ศึกษาการถ่ายทอดวัฒนธรรมอเมริกันของภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด” เพื่อศึกษาการนำเสนอเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมอเมริกัน และลักษณะการแสดงออกทางวัฒนธรรมอเมริกันของภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด โดยเน้นประเด็นเกี่ยวกับแก่นความคิดของภาพยนตร์ ลักษณะวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละคร และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม และอุดมการณ์

ผลการศึกษาพบว่า แก่นความคิดของภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดมีลักษณะเป็นสากล โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ และสิ่งรอบตัว จึงทำให้เนื้อหาต่างๆ ของภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดเป็นเรื่องที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ และมีส่วนทำให้ภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ลักษณะวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละครในภาพยนตร์ฮอลลีวูด มีการแสดงออกถึงสภาพของสังคมที่มีความเจริญทางด้านวัตถุอย่างสูง โดยภาพยนตร์ฮอลลีวูดหลายเรื่องเน้นความสำคัญของสถาบันครอบครัวเป็นพิเศษ ตัวละครส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตตามแนวทางของความฝันแบบอเมริกัน และตัวละครเหล่านี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมเพื่อให้เกิดความถูกต้องชอบธรรมแก่ตนเองและสังคม

ในส่วนของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม และอุดมการณ์ พบว่า ค่านิยมที่พบมาก ได้แก่ ค่านิยมเกี่ยวกับครอบครัว ค่านิยมเกี่ยวกับมิตรภาพ ค่านิยมเกี่ยวกับความรับผิดชอบค่านิยมเกี่ยวกับความกล้าหาญ ค่านิยมเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้อื่น ฯลฯ ส่วนอุดมการณ์ที่พบ ได้แก่ อุดมการณ์มนุษยนิยม อุดมการณ์การย้อนกลับสู่สามัญ อุดมการณ์ปัจเจกชนนิยม อุดมการณ์ชาตินิยม อุดมการณ์ทุนนิยม และอุดมการณ์อเมริกันนิยม โดยภาพยนตร์ฮอลลีวูดนั้น ถือเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่มีการผลิตวัฒนธรรม และผลิตซ้ำวัฒนธรรมเหล่านี้ เพื่อให้เกิดการสืบทอดวัฒนธรรมอเมริกันต่อไป

ศิษยา งามสุข (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นที่มีต่อภาพยนตร์ไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร” เพื่อศึกษาพฤติกรรมการดูภาพยนตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย

ผลการศึกษาพบว่า ช่วงเวลาที่เลือกดูภาพยนตร์ไทยและลักษณะการเข้าไปดูภาพยนตร์ไทยที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยในแง่บทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนพฤติกรรมการดูภาพยนตร์ไทยอันประกอบด้วยช่วงเวลาที่เลือกดูภาพยนตร์ไทยที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยในแง่ผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และการศึกษาแตกต่างกัน และจากการสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อภาพยนตร์ไทยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยในแง่องค์ประกอบภาพยนตร์และในแง่บทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนในระดับที่ดี ส่วนในแง่ผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมและการศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง

เสริมสุข วงศ์วิวัฒน์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ศึกษาความคิดเห็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการครอบงำทางวัฒนธรรมอเมริกันในภาพยนตร์ฮอลลีวูด” เพื่อให้ได้

ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อเนื้อหาการครอบงำวัฒนธรรมอเมริกันในภาพยนตร์ฮอลลีวูด เพื่อผลการศึกษจะได้เรียนรู้วิเคราะห์วัฒนธรรมอเมริกันและเทคนิควิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมและครอบงำวัฒนธรรมไปทั่วโลก โดยศึกษาวิจัยแบบสำรวจ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในทางลบต่อการครอบงำวัฒนธรรมอเมริกันไปทั่วโลก ด้วยมีความพึงพอใจและเห็นด้วยกับวัฒนธรรมอเมริกันพรในประเทศไทยอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยน้อย ส่วนความคิดเห็นต่อประเด็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดเป็นสื่อมวลชนที่มีประสิทธิภาพได้รับความนิยชมจากผู้ชม เป็นการส่งเสริมการครอบงำทางวัฒนธรรมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในทางบวกอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยน้อย และสุดท้ายความคิดเห็นกระแส โลกาภิวัตน์ก่อให้เกิดการครอบงำทางวัฒนธรรมจากตะวันตกสู่ประเทศไทย

ทางด้านความคิดเห็นต่อภาพยนตร์ฮอลลีวูด พบว่า นักศึกษาให้การยอมรับต่อวัฒนธรรมอเมริกันในภาพยนตร์ฮอลลีวูดจะเห็นด้วยมากกว่า ภาพยนตร์ฮอลลีวูดมีความเหมาะสมในแง่เนื้อหาการนำเสนอภาพยนตร์ฮอลลีวูดเป็นสิ่งปกติในสังคมไทยและเห็นความหมายสำคัญและมีประโยชน์ต่อนักศึกษา แต่ส่วนที่ไม่เห็นด้วยกับการครอบงำทางวัฒนธรรมอเมริกันที่เยาวชนรุ่นหลังมักรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติค่านิยมต่างๆ แล้วเกิดการเปลี่ยนแปลงประเพณีวัฒนธรรมไทยไปเลียนแบบต่างชาติไม่สมควรอย่างยิ่ง

จิรารัตน์ รักประยูร (2545 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง “การเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย เพื่อศึกษาให้เข้าใจถึงการเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย” งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทยได้รับแรงผลักดันจากทั้งองค์ประกอบใน และองค์ประกอบแวดล้อมขององค์สื่อ ระบบธุรกิจเป็นปัจจัยภายในองค์กรที่มีอิทธิพลต่อการเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า องค์ประกอบภายนอกองค์กรก็มีอิทธิพลต่อการเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทยเช่นกัน อาทิ องค์ประกอบด้านความต้องการของตลาด ผู้สนับสนุนรายการ เหตุการณ์ในสังคม และคู่แข่งขัน ในแง่ของรายละเอียดอาจมีความแตกต่างกันไปบ้าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเอกลักษณ์ของแต่ละองค์กร

ดนตรีถือเป็นรูปแบบวัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นที่ถูกเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนในประเทศไทยมากที่สุด

วิจารณ์ พันธุ์ฤทธิ์คำ (2544 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่ออัตลักษณ์ของวัยรุ่นไทย” เพื่อการศึกษาถึงพฤติกรรมการฟังดนตรีญี่ปุ่นของวัยรุ่นไทย ในฐานะที่เป็นกิจกรรมการบริโภคอย่างหนึ่ง รวมทั้งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความนิยมดนตรีญี่ปุ่นของวัยรุ่นกับกระบวนการอัตลักษณ์ของวัยรุ่นผู้นิยมดนตรีญี่ปุ่น

ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสื่อ และและเพื่อนของวัยรุ่นมีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นได้รู้จักดนตรีญี่ปุ่นเทคนิคการสร้างความสุนทรีย์ระทางดนตรีของเทคโนโลยีในปัจจุบัน ทำให้วัยรุ่นเกิดจินตนาการและเพลิดเพลินกับความรื่นรมย์ที่ได้รับ วัยรุ่นแสวงหาความบันเทิงนี้ได้ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือนิตยสาร รวมทั้งอินเทอร์เน็ต พวกเขามีพฤติกรรมความนิยมดนตรีญี่ปุ่นใน 2 กระบวนการคือ กระบวนการสร้างและแสวงหาความโดดเด่น กับกระบวนการเลียนแบบ แม้ดนตรีญี่ปุ่นจะเป็นเพียงวัฒนธรรมย่อยหนึ่งในสังคม แต่วัฒนธรรมของวัยรุ่นในสมัยปัจจุบันมักแสวงหาความแปลกใหม่ที่แตกต่างจากวัฒนธรรมกระแสหลัก วัยรุ่นจึงฟังดนตรีญี่ปุ่นที่เป็นวัฒนธรรมหนึ่งของสังคมในฐานะวัฒนธรรมกระแสหลักของกลุ่ม โดยการมาชุมนุมและทำกิจกรรมร่วมกันในทุกๆวันหยุด และทุกปีวัยรุ่นจะร่วมกันจัดงานคอนเสิร์ตรวมคนนิยมดนตรีญี่ปุ่น แสดงออกถึงอัตลักษณ์ร่วมของกลุ่มผ่านเรื่อร่าง ด้วยการแต่งการเลียนแบบนักร้องดนตรีญี่ปุ่นไปร่วมงาน แสดงท่าทางเหมือนนักร้องที่ตนแต่งกายเลียนแบบ และสร้างภาษาเฉพาะที่เข้าใจกันในกลุ่ม พฤติกรรมต่างๆที่แสดงออกเหล่านี้บ่งบอก ความเป็นตัวตน ของวัยรุ่น และความเป็นตัวตนของวัยรุ่นก็เลื่อนไหลไปได้ตามบริบทที่เปลี่ยนไป

ฉอองรัตน์ ทิพย์มาน (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา “โครงสร้างการเล่าเรื่องภาพยนตร์อเมริกันที่มีตัวเอกเป็นสตรี” โดยเป็นการศึกษาเนื้อหา และกระบวนการสื่อความหมายที่แฝงอยู่ในภาพยนตร์อเมริกันจำนวนหกเรื่อง

ผลการศึกษาพบว่าภาพยนตร์อเมริกันที่มีตัวเอกเป็นสตรี มีโครงสร้างการเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์พิเศษ ได้แก่ แก่นความคิด และข้อขัดแย้งที่เป็นเรื่องราวของผู้หญิงกับความรัก ครอบครัว และสังคม โดยทั่วไปตัวละครหญิงจะมีบทบาทหลากหลายและลักษณะเป็นผู้กระทำมากกว่าตัวละครหญิงในภาพยนตร์ทั่วไป สำหรับฉากที่ตัวละครหญิงมักเข้าไปเกี่ยวข้องคือฉากภายนอก ซึ่งได้แก่ สถานที่ทำงาน และท้องถนน ส่วนการใช้สัญลักษณ์พิเศษจะเกี่ยวข้องกับความรัก ครอบครัว

และสังคม

โครงสร้างการเล่าเรื่องที่มีลักษณะร่วมกับภาพยนตร์ทั่วไป ได้แก่ การลำดับโครงเรื่อง ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเล่าเรื่องเป็นสำคัญ เช่นเดียวกับจุดยืนการเล่าเรื่องซึ่งมีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเล่าเรื่องเป็นสำคัญ เช่นเดียวกับจุดยืนการเล่าเรื่องที่มีการใช้จุดยืนแบบผู้รู้แจ้ง สำหรับกระบวนการสื่อความหมายในภาพยนตร์ มีการสื่อความหมายถึงเพศหญิงว่า ควรมีท่าทีที่สอดคล้องกับความจริงคือเรื่องความรัก ครอบครัว และสังคม ขณะเดียวกันสังคมควรมีความเข้าใจเพศหญิง โดยพิจารณาเพศหญิงจากสภาพชีวิตที่เป็นจริง

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์” กรณีศึกษา เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มุ่งศึกษาการนำเสนอเนื้อหาวัฒนธรรมเกาหลีและการถ่ายทอดโดยวิเคราะห์ข้อมูลผ่านทางภาพยนตร์ ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยโดยอาศัยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และปัจจัยที่ทำให้ได้รับความนิยม ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เพื่อเสนอผลการศึกษา

3.1 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ กรณีศึกษา เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1. เป็นการศึกษาเนื้อหาจากตัวบท (text) ด้านการวิเคราะห์เนื้อหาสื่อ (Content Analysis) โดยเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลที่ได้ในภาพยนตร์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประเด็นในการนำเสนอเนื้อหาถึง ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากผู้ผลิตภาพยนตร์ผ่านทางสื่อโทรทัศน์ที่เคยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 3 ที่มีการออกอากาศ ระหว่างวันที่ 15 ตุลาคม 2548 ถึง วันที่ 12 มีนาคม 2549 เป็นระยะเวลา 6 เดือน โดยเลือกศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 12 ตอน คือ ตอนที่ 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 24 ที่เน้นหนักการศึกษาทางด้านวัฒนธรรมวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์

ส่วนที่ 2. การศึกษาปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม และส่วนที่ 3. การศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ด้านการศึกษากลุ่มผู้รับสาร ที่ให้ข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ คือ การสัมภาษณ์เชิงเจาะลึกรายบุคคล (In-depth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ มีการกำหนดประเด็นไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ และเปิดโอกาสให้ผู้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลที่น่าสนใจเพิ่มเติมได้

3.2 แหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการศึกษาองค์ประกอบของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลเอกสาร และวีดิทัศน์

อันประกอบไปด้วย แหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทประพันธ์ ซีวีดีภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เอกสารสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือที่มีความเกี่ยวข้องกับสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง รวมทั้งบทความในหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสื่อ และการวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

2. แหล่งข้อมูลประเภทบุคคล

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแนวทางวัตถุประสงค์และมุมมองในการศึกษาการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและสนทนากลุ่ม กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย จำนวน 4 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการที่ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม 3 กลุ่ม และกลุ่มที่ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมผู้บริโภค 1 กลุ่ม ได้แก่

2.1) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการที่ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยม

- กลุ่มนักวิชาการ และนักวิจารณ์
- กลุ่มนักธุรกิจที่ได้รับอิทธิพลจากการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี จำนวน 3 กลุ่ม

ธุรกิจร้านอาหารสไตล์ จำนวน 2 ร้าน

คุณ พรทิพย์ บังอุทา ผู้จัดการ ร้านอาหารญี่ปุ่น- เกาหลี Sukishi

Mr. Kim

เจ้าของร้าน KALL BEE BAR B-Q

- ธุรกิจร้านขาย/เช่า เกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี จำนวน 3 ร้าน

ร้าน Piggy DVD

ร้าน Sud yod Series

ร้าน โนคาเมะ ซีรีส์

- ธุรกิจทัวร์และการท่องเที่ยว จำนวน 3 ร้าน

บริษัท โคเรีย เซ็นเตอร์ แทรเวล

บริษัท Charm Tour

บริษัท Discovery Korea

2.2) กลุ่มที่ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมผู้บริโภค

- กลุ่มแฟนคลับจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง
จำนวน 12 คน

3. แหล่งข้อมูลประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์

อันประกอบด้วย แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับ เว็บไซต์ต่างๆ ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่สามารถค้นหาได้ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประเด็นในการนำเสนอ เนื้อหาทางด้านการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง อันประกอบด้วยการศึกษาจาก ดัชนีบท (text) ที่ได้เลือกศึกษา จำนวน 12 ตอน โดยมีประเด็นในการวิเคราะห์ภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่มีการถ่ายทอดด้านวัฒนธรรมเกาหลี แก่นความคิดหลักของภาพยนตร์ ในฐานะที่เป็นบริบททางประวัติศาสตร์ ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละครสำคัญในภาพยนตร์ และการดำเนินชีวิตภายใต้กรอบแห่งวัฒนธรรมเกาหลีที่ปรากฏในภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก(In-depth Interview) ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ในการให้สัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม จากกลุ่มตัวอย่างการวิจัย โดยการเก็บข้อมูลในระหว่างการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะใช้เครื่องมือช่วยในการเก็บข้อมูล โดยการ บันทึกเทปและจดบันทึกคำสัมภาษณ์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

แหล่งข้อมูลเอกสารสิ่งพิมพ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับสื่อภาพยนตร์ซีรีส์ เป็นการเก็บรวบรวมเอกสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสารบันเทิง นิตยสาร

ทั่วไปที่มีการเขียนข้อมูลถึงภาพยนตร์เรื่องที่ทำการศึกษา ทั้งยังรวบรวมบทความ บทวิจารณ์จากสื่อ อินเทอร์เน็ตด้วย

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

1.) ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูล ความ และหาความหมายของข้อมูล โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม แนวคิดการวิเคราะห์เนื้อหา และแนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี มาเป็นกรอบในการพิจารณา ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีพิจารณาด้านองค์ประกอบต่างๆ ของการสร้างสรรค์สื่อ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี

2.) การศึกษาเกี่ยวกับลักษณะผู้รับสารที่เป็นกลุ่มแฟนคลับ ของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง และการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ ที่เป็นแหล่งข้อมูลในการวิจัย 3 กลุ่ม เพื่อศึกษาให้เห็นถึง ปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังที่ได้รับความนิยม และพฤติกรรมกรรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง โดยการวิเคราะห์แนวคำถาม คำตอบ ที่ใช้กรอบแนวคิดแฟนและแฟนคอม และแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ในการตั้งคำถาม สำหรับผลข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล จะใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

3.5 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

1. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยอาศัยตารางลงรหัส (Coding Sheet) ผู้วิจัยออกแบบขึ้นโดยอาศัยกรอบแนวคิดทฤษฎีเป็นเครื่องมือ โดยตารางลงรหัสนี้จะประกอบด้วย Category System ที่สร้างขึ้นเพื่อค้นหาองค์ประกอบต่างๆ ของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

2. ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างคำถาม (Structured Interview) โดยการสร้างแนวคำถาม โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหา แนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี แนวคิดแฟนและแฟนคอม และแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้

3.6 การนำเสนอข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ การนำเสนอเนื้อหาในบริบททางด้าน การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ในครั้งนี้มีการนำเสนอข้อมูลจากผลการวิจัยเชิงพรรณนา (Analysis Description) โดยมี 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การนำเสนอข้อมูลในส่วนที่เป็นลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่าน ภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

-การนำเสนอเนื้อหาจากภาพยนตร์ทั้งสิ้น จำนวน 12 ตอน ที่เน้นหนักการศึกษาทางด้าน วัฒนธรรมของวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ ที่พบในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่มีเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์หลากหลายแง่มุม

ส่วนที่ 2 การนำเสนอข้อมูลปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอม นางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม ได้แก่

1. นำเสนอข้อมูลของนักวิชาการ และนักวิจารณ์ที่มีข้อมูลเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ทำให้ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม
2. นำเสนอข้อมูลของกลุ่มนักธุรกิจที่ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากการถ่ายทอดวัฒนธรรม เกาหลี

ส่วนที่ 3 การนำเสนอข้อมูลของผู้รับสารในส่วนที่เป็นพฤติกรรมการรับรู้ที่มีต่อตัว ละครผ่านผู้แสดงนำจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ กรณีศึกษา เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง 2. ปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม รวมไปถึง 3. พฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

ส่วนแรก เป็นการศึกษาเนื้อหาสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากตัวบท (text) โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Method) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ด้านวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ โดยสามารถแจกแจงรายละเอียดของการศึกษาเนื้อหาและประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้ 1. องค์ประกอบด้านโครงเรื่อง (Plot) 2. องค์ประกอบด้านตัวละคร (Character) 3. องค์ประกอบด้านฉาก (Setting) 4. องค์ประกอบด้านแก่นเรื่อง (Theme) 5. องค์ประกอบด้านกิจกรรม (Activities) 6. องค์ประกอบด้านวิถีแห่งวัฒนธรรมด้านต่างๆ เช่น วัฒนธรรมการประกอบอาหาร วัฒนธรรมด้านการแพทย์ วัฒนธรรมด้านภาษา วัฒนธรรมคำสั่งสอนเป็นสุภาษิต โดยเน้นให้นักการศึกษาวิจัยถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากผู้ผลิตภาพยนตร์ผ่านทางสื่อโทรทัศน์ที่เคยออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 3 ที่มีการออกอากาศระหว่างวันที่ 15 ตุลาคม 2548 ถึง วันที่ 12 มีนาคม 2549 เป็นระยะเวลา 6 เดือน โดยเลือกศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 12 ตอน คือ ตอนที่ 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 24. ที่เน้นหนักในด้านองค์ประกอบต่างๆของสื่อภาพยนตร์ทางวัฒนธรรมด้าน วิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์

ส่วนที่สอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี

เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม ได้แก่ การนำเสนอข้อมูลของนักวิชาการ และนักวิจารณ์ที่มีข้อมูลเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยม และการนำเสนอข้อมูลของกลุ่มนักธุรกิจที่ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี ได้แก่ /เช่า ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ร้านอาหารสไตส์เกาหลี บริษัททัวร์และท่องเที่ยว

ส่วนที่สาม เป็นการศึกษาจากผู้รับสาร โดยอาศัยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงเจาะลึกรายบุคคล (In-depth Interview) และสนทนากลุ่ม เป็นการศึกษาที่ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการรับรู้ (กลุ่มแฟนคลับ)

4.1 ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี

ในการศึกษาเรื่อง การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของสื่อภาพยนตร์ เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง เพื่อทำการตอบคำถามเกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆ ในด้านการถ่ายทอดวัฒนธรรมของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง นั้นมีองค์ประกอบต่างๆ ครบถ้วนตามลักษณะทั่วไปของสื่อภาพยนตร์ โดยสามารถแจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาพยนตร์ได้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านโครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่องถือเป็นแบบแผนหรือระบบที่นักประพันธ์สร้างขึ้นเพื่อเล่าเหตุการณ์ พฤติกรรมและปฏิกิริยาต่างๆ ของตัวตัวละคร โครงเรื่องเป็นแนวทางที่นักประพันธ์ใช้กำหนด ลักษณะ บทบาท และอาการของตัวละคร โครงเรื่องจึงเป็นตัวกำหนดเหตุการณ์และข้อเท็จจริงของเรื่อง อีกทั้งยังมีบทบาทต่อการดำเนินเรื่อง และการพัฒนาของตัวละคร ไปในแนวทางที่นักประพันธ์วางไว้ โครงเรื่องเปรียบเสมือนกับกรอบของเรื่องที่นักประพันธ์กำหนดขึ้นเพื่อใช้ถ่ายทอดเรื่องราว โดยโครงเรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 โครงเรื่องหลัก

เป็นการวางโครงเรื่องโดยรวมของตัวสื่อภาพยนตร์ โครงเรื่องหลักของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นการวางโครงเรื่องที่ถูกสร้างขึ้นมาจากเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นจริงในอดีต จากการถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ชาติเกาหลีตามตำนานของวีรสตรี ออกมาในลักษณะของบทประพันธ์ โดยมีลักษณะเป็นแบบคงรูปซึ่งจะมีลักษณะเหมือนกันในทุก ตอนของนวนิยายบทประพันธ์ มีการเริ่มต้น การดำเนินเรื่อง และการสรุปจบของเรื่องราว เหตุการณ์ เพียงแต่จะมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาไปตามเนื้อเรื่องของแต่ละตอน โดยสามารถเรียบเรียง การวางโครงเรื่องได้ดังนี้

เนื้อเรื่องสั้น ของ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

“แดจังกึม” เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ ที่มีตัวตนอยู่จริง เรื่องราวความเป็นมาเริ่มขึ้น ในสมัยพระเจ้าจงจง ซึ่งเป็นลำดับที่ 9 แห่งราชวงศ์โชซอน และสืบเนื่องไปจนถึงสิ้นรัชกาลพระเจ้าจงจงซึ่งเป็นกษัตริย์องค์ที่ 11 ราชวงศ์โชซอนก่อตั้งขึ้นโดย นายพล ลี ซอง-กย ซึ่งยึดอำนาจมาจาก ราชวงศ์โค-รยอ (คนไทยเรียกว่า ไคเรียว) และสถาปนาตัวเองเป็นพระเจ้า “แทโจ” ซึ่งเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ กษัตริย์แทโจ ได้เจริญไมตรีสัมพันธ์กับราชวงศ์หมิงของจีนและให้จักรพรรดิจีน ทรงเลือกชื่อราชวงศ์ใหม่ของเกาหลี เป็นชื่อโชซอน ให้เป็นชื่อราชวงศ์ใหม่ และพระเจ้าแทโจ ได้ทรงย้ายเมืองหลวงจากเมืองแคซองไปเมืองฮันยาง หรือกรุงโซล ในปัจจุบัน

เรื่องราวของแดจังกึมเริ่มในปี 1482 ซึ่งเป็นปีที่ 13 ของกษัตริย์จงจง ซึ่งทรงครองราชย์ ในปี ค.ศ. 1469-1494 พระเจ้าจงจงเป็นกษัตริย์ในลำดับที่ 9 แห่งราชวงศ์โชซอน พระองค์ทรงครองราชย์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ก่อนหน้ารัชสมัยของพระองค์เกิดความวุ่นวายในการชิงอำนาจราชสำนัก ซึ่งหลังจากที่พระองค์ได้ครองราชย์ ก็มีการกวาดล้างขุนนางเก่าที่สนับสนุนพระเจ้าองค์ก่อน ต่อมาเมื่อกษัตริย์จงจงสิ้นพระชนม์ในปี 1494 เจ้าชายยอนชันได้เถลิงอำนาจต่อจากบิดาพระองค์ เป็นผู้นำที่มีชื่อเสียงอื้อฉาวที่สุดในประวัติศาสตร์เกาหลี ด้วยนิสัยที่เสเพล เผลอการไร้คุณธรรม ในปี 1504 หลังจากที่พระเจ้ายอนชันทราบเรื่องที่มีการถูกกำจัดออกไปจากราชสำนัก โดยมีขุนนาง ฮวาโสในรัชสมัยก่อนพระองค์อยู่เบื้องหลัง พระองค์จึงลงอาญาประหารเหล่าขุนนางและบรรดา เครือญาติทั้งหมดกว่าร้อยชีวิต ซึ่งผู้ประพันธ์แดจังกึม ได้จับเอาประวัติศาสตร์ช่วงนี้มาผูกเป็นเรื่อง พ้อจังกึม ที่จำใจทำหน้าที่นำพาไปปลงพระชนม์ราชินี ซึ่งเป็นมารดาของพระเจ้ายอนชัน เมื่อ เจ้าชายยอนชันครองราชย์ พ่อของจังกึมจึงต้องหลบหนีออกจากเมืองหลวงและไปพบแม่ของจังกึม ในที่สุด ในช่วง 2-3 ปีสุดท้ายของราชสมัยยอนชัน พระองค์เสเพลมากขึ้น ทรงละเลยประเพณีไม่สนพระทัยต่อราชการแผ่นดินเอาแต่เสพสุข ทรงยึดวัดพุทธมาเป็นสถานที่เลี้ยงม้า ขับไล่เหล่า อาจารย์ออกจากสถาบันการศึกษาเพื่อเอาสถานที่มาไว้เสพสุขส่วนพระองค์ และบัญชาให้คัดเลือก

สาวงามทั่วประเทศนำมาถวาย ในที่สุดกลุ่มขุนนางที่รอดจากการกวาดล้างได้รวมตัวกันเพื่อขับไล่
 ทหารราชออกไปจากราชบัลลังก์ และสถาปนาเจ้าชายจีนของจีนครองราชย์แทน ทรงพระนามว่าพระ
 เจ้า “ซุงจง” ในรัชสมัยพระเจ้าซุงจง เป็นยุคที่ราชสำนักมีความมั่นคง ไม่มีศึกสงคราม เป็นยุคที่สงบ
 สุขและรุ่งเรืองพระองค์ทรงปรับปรุงประเพณีการปกครองขึ้นใหม่หลายอย่าง เช่น การคัดเลือกขุน
 นาง โดยมีการสอบต่อพระพักตร์กษัตริย์ด้วย

หลังจากพระเจ้า “ซุงจง” ขึ้นครองราชย์ เรื่องราวของหญิงสาวคนแรกของประเทศ
 ประวัติศาสตร์ชนชาติเกาหลี ที่เป็นแพทย์รักษาอาการเจ็บป่วยให้กับเชื้อพระวงศ์ในวังหลวง และ
 เป็นแพทย์ส่วนพระองค์ของกษัตริย์ นาม “แดจังกึม” ก็เริ่มขึ้น เรื่องราวของ หญิงสาวที่มีนามว่า
 “ซอจังกึม” ซึ่ง เธอเป็นเด็กที่เกิดในครอบครัวสามัญชนที่มีฐานะยากจน เธอได้สูญเสียพ่อแม่ไป
 ตั้งแต่เด็ก แต่โชคก็ยังเข้าข้าง เมื่อเธอได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาการปรุงอาหารในพระราชสำนัก ซึ่ง
 กลายเป็นสถานที่ที่เธอได้พบกับฮันซังกุงแม่ครัวมือวางอันดับหนึ่งของวังหลวง ที่เป็นทั้งเพื่อน
 สนิทกับมารดาที่จากไปของซอจังกึม และทั้งยังเป็นอาจารย์ที่ซอจังกึมให้ความเคารพรัก นับถือ
 อย่างสูง ฮันซังกุงฝึกทักษะวิชาการปรุงอาหารมากมายให้ซอจังกึม และด้วยความที่ซอจังกึมเป็น
 เด็กฉลาด ใฝ่รู้ จึงทำให้เธอมีความเก่งกาจในการปรุงอาหาร และมีความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบที่ใช้
 ประกอบอาหารในรูปแบบต่างๆ ทั้งยังสามารถพลิกแพลงอาหารได้หลายรูปแบบให้เกิดรสชาติ
 ใหม่ ๆ ได้ แต่ด้วยความสามารถนี้เองที่ทำให้ซอจังกึมเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่างๆ จนเกือบ
 เอาตัวไม่รอดหลายต่อหลายครั้ง

ซอจังกึมตั้งแต่เข้ามาอยู่ในวังหลวงครั้งเมื่อวัยเยาว์นั้น นางมีเพื่อนที่รักมากและเติบโต
 มาด้วยกัน นามว่าเยนเซียงซึ่งเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดและรักมากที่สุดของซอจังกึม ทั้งสองช่วยเหลือ
 เชื้อกูลกันมาตั้งแต่ครั้งยังเป็นนางกำนัลเด็กจนถึงนางกำนัลฝึกหัด ตลอดจนกระทั่งทั้งสองได้สอบ
 ผ่านระดับสุดท้ายจากนางกำนัลฝึกหัด ไปเป็นนางในหรือนางวังประจำห้องเครื่องเสวยของวังหลวง
 อย่างไม่รู้ตัวด้วยเล่ห์กลของคนในวังหลวง และอำนาจทางการเมืองก็มักจะเป็นอุปสรรคให้เธอทั้ง
 สองต้องฝ่าฟันอยู่เสมอ แต่ซอจังกึมก็ได้ใช้สติปัญญาต่อกรกับศัตรูที่มีอยู่มากมายในพระราชสำนัก
 ด้วยเหตุการณ์หลายอย่างนี้เองทำให้ซอจังกึมได้พบกับมินจุงโฮ ที่ดำรงตำแหน่งเป็นราชองค์รักษ์ใน
 เวลานั้น ให้การช่วยเหลือดูแลอยู่เสมอจนเกิดเป็นความผูกพันอันบริสุทธิ์ และหลงรักนางในเวลา
 ต่อมา ซอจังกึมมีคู่แข่งเกี่ยวกับการปรุงอาหารที่เติบโตมาด้วยกันคนหนึ่งนามว่าแซกึมยอง ทั้ง
 ทางด้านทักษะฝีมือการปรุงอาหารของแซกึมยองนั้น ไม่ได้เป็นรองซอจังกึมแม้แต่น้อย และทั้งนาง
 ยังถือว่าซอจังกึมเป็นคู่แข่งเรื่องความรักอีกด้วย แซกึมยองเป็นแม่ครัวที่มีความเก่งกาจไม่แพ้

ซอจิ้งกิม แต่แซกกี๋มของและแซชงกุงสองอาหลานมีความอิจฉาริษยาในตัวซอจิ้งกิมและฮันซังกุง อยู่มาภาย ทั้งสองพยายามหาวิธีจัดการซอจิ้งกิมและฮันซังกุงออกไปจากวังหลวงตลอดเวลา

ต่อมาในวังหลวงเกิดความวุ่นวายใหญ่ขึ้นเมื่อองค์ชายเสวยน้ำซุ่ปเปิดถึงเข้า ที่ท่านอาตังของซอจิ้งกิม นามว่ากั้งคักกุงซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นพ่อครัวหลวง เป็นผู้ปรุงถวาย เกิดอาการตัวชาและหมดสติไป เหตุการณ์นี้ทำให้ท่านอาตังของซอจิ้งกิมถูกขังคุกและต้องโทษอาญา ซอจิ้งกิมจึงต้องหาวิธีการช่วยด้วยการเอาตัวเองเป็นตัวทดลองหาสาเหตุของการประชวรสุดท้ายนางก็สามารถหาสาเหตุจนพบและรักษาอาการประชวรขององค์ชายได้ แต่เหตุการณ์ครั้งนี้เองก็ทำให้ซอจิ้งกิมต้องสูญเสียประสาทรบรสสัมผัสไป นางไม่สามารถรับรู้รสชาติต่างๆ ได้อีก ซอจิ้งกิมได้รับกำลังใจที่อบอุ่นจากฮันซังกุง นางได้คิดค้นวิधिพิศดารที่สามารถสอนซอจิ้งกิมปรุงอาหารได้นั้นคือ การจินตนาการรสชาติของอาหาร ซอจิ้งกิมจึงเริ่มฝึกวิधिนี้กับฮันซังกุงและผลลัพธ์ก็คือ ซอจิ้งกิมยังสามารถปรุงอาหารได้ดีและรสชาติไม่มีที่คิด แต่เรื่องนี้ได้ยินไปถึงหูของแซชงกุงจึงทำให้ซอจิ้งกิม ต้องพิสูจน์ตัวเองว่ายังสามารถปรุงเครื่องเสวยในห้องเครื่องควว และอยู่ในวังหลวงได้ต่อไปหรือไม่ โดยการทดสอบในการปรุงเครื่องเสวยที่ทำมาจากเนื้อปลาวาฬ ที่เป็นเนื้อที่ไม่มีผู้ใดเคยทานมาก่อน อาหารที่ไม่มีผู้ใดเคยทานมาก่อนซอจิ้งกิมจะสามารถทำได้อย่างไร แต่ผลปรากฏว่าซอจิ้งกิม สามารถทดสอบผ่านขั้นตอนนี้ของแซชงกุงทั้งหมด ทำให้นางโกรธแค้นเป็นอย่างมากเพราะซอจิ้งกิม กลายเป็นที่พอพระทัยเป็นอย่างมากขององค์ฮ่องเต้ในปรุงเครื่องเสวยที่ทำจากเนื้อปลาวาฬ และการหาสาเหตุการประชวรขององค์ชายได้ หลังจากการทดสอบในครั้งนี้ได้ทำให้นางหายป่วยจากโรคสูญเสียประสาทสัมผัส จากการกลิ่นคิหมิของอาตังที่หาจากป่าลึกมาให้ และจากการรักษาโดยการฝังเข็มด้วยการใช้เข็มเหล็กในฝัง ของหมอยาของอุนแม่ ขุนนางที่สนิทกับซอจิ้งกิมเมื่อครั้งถูกย้ายไปอยู่เขตทาเจที่ถูกรังคาลครั้งสมัยซอจิ้งกิมยังเป็นนางกำนัลฝึกหัด

เหตุการณ์ทุกอย่างกำลังราบรื่นขึ้น ความสงบสุขที่อยู่ได้ไม่นานก็เกิดความวุ่นวายอีกครั้ง เมื่อซอซังกุง ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นซังกุงสูงสุดในขณะนั้น เกิดล้มป่วยหนัก จึงต้องออกจากตำแหน่งซังกุงสูงสุด แต่ซอซังกุงไม่ต้องการให้ใครใช้อาหารเป็นเครื่องมือในการแสวงหาอำนาจอาหารควรเป็นสิ่งที่ไม่ทำประโยชน์ให้แก่ผู้ทานอาหารนั้นไม่ใช่มุ่งให้โทษแก่ผู้ทาน จึงต้องการรักษาจรรยาบรรณนี้ไว้ ก่อนที่ซอซังกุงจะไปจากวังหลวงนั้น นางได้ไปทูลขอต่อองค์ฮ่องเต้ให้จัดการแข่งขันการประลองทำเครื่องเสวยสำหรับฮ่องเต้ เพื่อเป็นการคัดเลือกตัวผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งซังกุงสูงสุดที่ดูแลห้องเครื่องและแก่งที่สุดในเมืองโซซอน มาเป็นซังกุงสูงสุดคนใหม่ จากการแข่งขันในครั้งนี้ฮันซังกุงและซอจิ้งกิมที่ได้เป็นนาง ในระดับสูง ได้ลงแข่งขันกับแซชงกุงและ

แซกมียอง แต่ออกจะเสียบเปรียบอยู่บ้างเพราะตระกูลแซสามารถหาวัตถุดิบที่ดีและหาวัตถุดิบจากเมืองจีนที่ถือได้ว่าหายากและแพงที่สุด สึกประลองการชิงตำแหน่งซังกงสูงสุดประจำห้องเครื่องของเมืองโซซอน ถูกจัดแบ่งออกเป็นการแข่งขันที่ครั้ง โดยที่ครั้งแรกเป็นการประลองหาสาเหตุการเปลี่ยนรสชาติของเครื่องปรุงในวังหลวง พร้อมทั้งหาวิธีการแก้ไขสาเหตุเหล่านั้นด้วย การแข่งขันรอบแรกนี้ซอจังกึมสามารถหาสาเหตุในการเปลี่ยนรสชาติของเครื่องปรุงว่าเกิดจากการคัดค้านไม้ในวังหลวงนั่นเอง การแข่งขันครั้งที่หนึ่งนี้ถือว่าอันซังกงและซอจังกึมเป็นฝ่ายชนะไป ส่วนการแข่งขันรอบที่สองนี้ โทเฮาทรงออกใจทงยีให้ปรุงน้ำแกงและอาหารที่ปรุงจากวัตถุดิบที่ไม่มีใครใช้ปรุงอาหารหรือวัตถุดิบเหลือทิ้ง นำมาปรุงอาหารที่ชาวบ้านสามารถปรุงทานได้ ครั้งนี้ซอจังกึมเชื่อมั่นในตัวเองเกินไป นางมีความคิดที่มุ่งจะหาแต่วัตถุดิบดีๆ และใช้ทางลัดในการประหยัดเวลาในการปรุงอาหาร ด้วยความที่ไม่ใส่ใจในการทำลงไปด้วย มีผลทำให้อันซังกงและซอจังกึมต้องแพ้ในรอบนี้ไป จนมาถึงการแข่งขันครั้งที่สาม ซึ่งถูกจัดขึ้นเมื่อมีคณะทูตค้าหมีมาเยือนเมืองฮันยาง และเข้าพักที่ตำหนักแทเพียง ในครั้งนี้จึงเป็นศึกของการประลองระหว่างอาหารชั้นเลิศที่มีค่าหาราคาเปรียบมิได้ อย่าง หมิ่นสำหรับได้ห้ำ ที่ว่ากันว่ามีเพียงองค์ฮ่องเต้จีนเท่านั้นที่สามารถเสวยอาหารชนิดนี้ได้ของแซซังกงและแซกมียอง ประชันกับอาหารที่ร่ำพิศเพื่อสุขภาพ รักษาโรคภัยของอันซังกงและซอจังกึม ที่ทำอาหารมุ่งรักษาอาการท้องผูกและร้อนในของคณะทูตค้าหมี ซึ่งการประลองครั้งนี้ก็สามารถเอาชนะแซซังกงและแซกมียองได้ เพราะซอจังกึมยึดหลักจรรยาบรรณของผู้ปรุงอาหารที่ดีคืออย่าทำร้ายผู้ที่ทาน จึงมุ่งมั่นที่จะปรุงอาหารเพื่อรักษาโรคของทูตค้าหมี และทูตค้าหมีเองก็รู้ถึงความดูแลเอาใจใส่นี้ เมื่อผู้ปรุงมีจรรยาบรรณในการทำอาหารผู้ที่ทานก็ควรมีจรรยาบรรณในการทานด้วยเช่นกัน คือ การที่จะไม่ทำร้ายตัวเองจากการทานเป็นเหตุให้ทูตค้าหมีเลือกที่จะรับประทานอาหารของอันซังกงและซอจังกึม มากกว่าการทานอาหารหมิ่นสำหรับได้ห้ำของแซซังกงและกึมยอง และศึกการประลองปรุงอาหารครั้งสุดท้ายก็จบลงที่โจทงยีทำอาหารที่ดีที่สุด มีประโยชน์ที่สุดนำถวายของฮ่องเต้ในวันประสูติ การแข่งขันในครั้งสุดท้ายนี้เป็นการประลองอาหารของแซซังกงและซอจังกึม เนื่องจากอันซังกงถูกละทิ้งกลอุบายของตระกูลแซ ถูกจับขังตัวไว้ในระหว่างการแข่งขันนั่นเอง ซอจังกึมจึงต้องเป็นผู้ปรุงเครื่องเสวยถวายทั้งหมด แต่สุดท้ายการแข่งขันในครั้งนี้อันซังกงและซอจังกึมถูกตัดสินเป็นฝ่ายชนะ ซอจังกึมจึงกลายเป็นแม่ครัวมือหนึ่งที่ได้รับการไว้วางใจจากเชื้อพระวงศ์ และอันซังกงก็ได้ตำแหน่งซังกงสูงสุดประจำห้องเครื่องของเมืองโซซอน

จากการพ่ายแพ้ในการประลองแข่งขันครั้งนั้น ทำให้แซซังกงและกึมยองโกรธแค้นเป็นอย่างมาก ด้วยความที่ซอจังกึมและอันซังกงเป็นคนดีที่ไม่อาจใช้ชีวิตอยู่ในวังหลวงได้ ทั้งสองจึงถูก

แซ่ชังกงวางแผนให้ร้าย เพื่อต้องการแย่งชิงตำแหน่งซังกงสูงสุดกลับมาครอบครอง จนเกิดเป็น เหตุการณ์เปิดก้ามะถันขึ้น เมื่อพระเจ้าจุงจงเสวยน้ำดื่มเบ็ดครั้งออกไปเสด็จประพาสและแช่น้ำแร่ เกิดล้มป่วยกะทันหัน ทำให้ซอจิงกิมและฮันซังกงถูกต้องโทษและสอบสวน จนสุดท้ายทั้งซอจิงกิม และฮันซังกงโดนใส่ร้ายว่าวางยาพิษกษัตริย์พระเจ้าจุงจง จึงถูกปลดจากตำแหน่งให้ไปเป็นทาส หลวงแล้วขับไล่ออกจากวังหลวง ไปเป็นทาสใช้แรงงานอยู่ที่เกาะเซจู ระหว่างการเดินทางไปที่ เกาะเซจูนั้น ฮันซังกงทนพิษบาปแปลจากการลงทัณฑ์ไม้แดงไม้หวงจึงเสียชีวิตระหว่างการเดินทาง ทำให้ซอจิงกิมเสียใจยิ่งนักและโกรธแค้นพวกที่ทำกับคนและฮันซังกงเป็นอย่างมาก นางต้อง สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอีกเป็นครั้งที่สาม ระหว่างที่อยู่บนเกาะเซจูในช่วงแรกนางหาทางหนีออก จากเกาะตลอดเวลาเพื่อที่จะกลับไปแก้แค้นพวกที่อยู่ในวังหลวง ซอจิงกิมพบว่าครั้งนี้เองที่มินจุงโฮ ตามมาดูแลนางและมาอยู่ที่เกาะนี้ด้วย มินจุงโฮได้ให้กำลังใจแก่ซอจิงกิมในการมีชีวิตอยู่และต่อสู้ ต่อไปเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับปาร์คเมียงยองแม่ของซอจิงกิมและฮันซังกง ด้วยที่ทั้งสอง คนนี้ต่างก็ถูกใส่ร้ายจนต้องถูกขับไล่ออกจากวังหลวงและต้องจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ

บนเกาะเซจูซอจิงกิมได้พบกับแพทย์หญิงนามว่าจิ้งค็อก เป็นผู้ที่มีความเก่งกาจในการ ใช้สมุนไพรและใช้พิษในการรักษาคน จิ้งค็อกชอบนิสัยใจคอของซอจิงกิมและต้องการรับนางเป็น ศิษย์ถ่ายทอดวิชาการแพทย์ให้ เมื่อซอจิงกิมทราบว่าทาสหลวงสามารถสอบเป็นแพทย์หญิงได้จึงดีใจอย่างมาก และนำเรื่องนี้ไปบอกมินจุงโฮว่านางสามารถหาวิธีกลับไปวังหลวงอีกครั้งได้แล้ว คือ การเข้าสอบคัดเลือกเป็นแพทย์หรือเป็นหมอมหญิง ซอจิงกิมเริ่มการฝึกฝนอย่างหนักเพื่อที่จะเป็น เป็นหมอ เริ่มจากการท่องจำตำรามากมายถึงวิธีการรักษาคนไข้ในโรคต่างๆและการฝังเข็ม เมื่อมี เวลาว่างซอจิงกิมจะออกไปรักษาคนไข้นอกสถานที่กับหมोजิ้งค็อก จากนั้นหมोजิ้งค็อกก็สอน วิชาการปรุงสมุนไพรและการปรุงสมุนไพรมีพิษ ต่อด้วยการฝังเข็มที่จุดต่างๆ ต่างๆจนทำให้ซอจิงกิมมีทักษะความรู้เกี่ยวกับการแพทย์มากมาย จากนั้นคำคืนหนึ่งที่แสนเจ็บปวด สงบกลับมีโจรสลัดญี่ปุ่นบุกขึ้นมายึดเกาะซึ่งเป็นช่วงที่มินจุงโฮและทหารจำนวนหนึ่งออกไปตรวจ คราเกาะอื่น ส่วนขุนนางผู้ใหญ่ที่ดูแลรักษาเกาะในเวลานั้นกลับหนีเอาตัวรอดขึ้นไปหลบอยู่บนเขา หัวหน้าโจรสลัดล้มป่วยต้องการหมอที่จะรักษา จึงบังคับให้ซอจิงกิมรักษาให้ นางแอบส่งสารลับๆ ให้มินจุงโฮในการ โจมตีเพื่อยึดเกาะกลับคืนมาและจับพวกโจรสลัดได้ในที่สุด เรื่องราวในครั้งนี้ ร่วงรู้ไปถึงวังหลวง จึงมีคำสั่งให้นำตัวหมอมหญิงที่รักษาหัวหน้าโจรสลัดเข้ามาสอบสวน ซอจิงกิมจึงต้องเดินทางไปเมืองฮันยางเพื่อเข้ารับการสอบสวนผลปรากฏว่า ซอจิงกิมถูกใส่ร้ายจาก ขุนนางผู้ใหญ่ที่แอบหนีไปหลบบนเขา เพราะกลัวความผิดจึง โยนให้ซอจิงกิม แต่มินจุงโฮมาช่วย เปิดโปงเรื่องราวในครั้งนี้ให้จึงได้พ้นมลทินและต้องเดินทางกลับไปยังเกาะเซจูตามเดิม ระหว่าง

เดินทางไปยังท่าเรือที่จะเดินทางไปเกาะเชจู ได้ทราบข่าวว่าวังหลวงเปิดรับสมัครการสอบเข้าคัดเลือกเป็นแพทย์หญิง จึงตัดสินใจเดินทางกลับไปยังวังหลวงเพื่อเข้าสอบคัดเลือกเป็นแพทย์หญิง

ซอจังกึมเข้าไปฝึกหัดงานด้านการแพทย์ในสำนักหมอลหลวง และได้เรียนรู้ด้านการแพทย์กับหมอชิน ช่วงที่เรียนวิชาแพทย์อยู่นี้ซอจังกึมได้พบกับชินปีเพื่อนนักเรียนแพทย์ด้วยกันในขณะนั้นด้วย ทั้งซอจังกึมและชินปีต่างก็สามารถสอบผ่านและถูกคัดเลือกให้ประจำอยู่ในสำนักหมอลหลวง โดยทำหน้าที่เป็นแพทย์รับใช้คอยให้การรับใช้แก่พวกนางใน และรักษาพวกนางกำนัลเด็ก จากนั้นไม่นานนักก็เหตุการณ์ประจวบของพระมเหสีที่มีอาการทรงแท้ง ทั้งสำนักหมอลหลวงเกิดความวุ่นวายเป็นอย่างมาก เพราะหมอลหลวงชายไม่สามารถเข้าตรวจอาการเองได้จึงเป็นหน้าที่ของหมอโยริ แต่หมอหญิงโยริไม่สามารถวินิจฉัยโรคได้จริงและรักษาไม่ถูกต้อง ซอจังกึมสังเกตเห็นถึงอาการที่ผิดปกติของพระมเหสี จึงลองตรวจด้วยตัวเองพบว่าพระมเหสีทรงครรภ์ถูกแผ่ค ยังมีซากเด็กข้างอยู่ข้างใน จึงเป็นที่มาของอาการป่วยในครั้งนี้ ซอจังกึมจึงถวายการรักษาจนเป็นที่พอพระทัยต่อฮ่องเต้และมเหสีจนได้รับความไว้วางใจ ในระหว่างนี้เองซอจังกึมได้พบกับแซชงกุงที่ดำรงตำแหน่งเป็นซังกุงปกครอง และแซกึมยงที่ดำรงตำแหน่งเป็นซังกุงสูงสุด ซอจังกึมเริ่มพบความไม่ชอบมาพากลต่างๆ ในวังหลวง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นแผนของตระกูลแซ ทำให้ตระกูลแซต้องคิดหาทางที่จะขับไล่ซอจังกึมอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเกิดโรคระบาดที่เมืองหนึ่งไม่ไกลจากวังหลวง หมอทุกคนในวังและแพทย์หญิงต้องออกนอกวังเพื่อไปรักษาและลดการระบาดของโรค ตระกูลแซได้รับความร่วมมือจากหมอลหลวงและแพทย์หญิงโยริในการกำจัดซอจังกึมให้พ้นทางไป โดยทั้งนางไว้ที่เมืองโรคระบาดนี้แต่แล้วมินจุงโฮก็มาช่วยซอจังกึมไว้ได้ ทั้งซอจังกึมและหมอหญิงจึงต้องช่วยกันรักษาชาวบ้านและหาสาเหตุของการระบาดของโรค ผลสุดท้ายก็สามารถรู้ว่าการระบาดนี้เกิดมาจากอาหารเป็นพิษนั่นเอง เมื่อกลับเข้ามาในวังหลวงเย็นเซียงเพื่อนสนิทของซอจังกึม ที่ดำรงตำแหน่งเป็นพระสนมถูกไทเฮาเรียกตัวเข้าเฝ้า และถูกตำหนิอย่างหนักกับเรื่องของซอจังกึม เย็นเซียงจึงเกิดอาการป่วยเป็นโรคลมชักพร้อมทั้งทรงครรภ์ จึงเจ็บท้องคลอดก่อนกำหนดเนื่องจากความเครียด ทำให้ซอจังกึมต้องรีบเข้าช่วยเหลือชีวิตเพื่อนสนิทคนนี้ เย็นเซียงรอดตายมาได้และให้กำเนิดพระธิดาในที่สุด หลังจากเหตุการณ์นี้ไม่นานนักพระเจ้าซุงจงองค์ฮ่องเต้ก็ประชวรอย่างหนัก และหาสาเหตุของการประชวรไม่ได้ หมอลหลวงใหญ่จึงโยนความผิดไปที่อาหารทำให้ห้องเครื่องและซังกุงสูงสุดคือแซกึมยงถูกจับ ซอจังกึมต้องการรู้สาเหตุเรื่องนี้ให้ได้จึงแอบลักลอบไปอ่านบันทึกประวัติการรักษาพระเจ้าซุงจง เมื่อพระมเหสีทรงทราบเรื่องนี้จึงมีคำสั่งให้จับซอจังกึม แต่นางกลับยืนยันว่าการประชวรขององค์ฮ่องเต้ในครั้งนี้ ไม่ได้เกิดจากความบกพร่องของอาหารแต่เกิดจากการตรวจผิด พระมเหสีจึงออกคำสั่งให้ซอจังกึมเป็น

ผู้รักษาอาการประชวรของพระเจ้าซุงจง และหาสาเหตุการประชวรด้วย โดยมีชีวิตของซอจังกึม และมินจุงโฮเป็นเดิมพัน สุดท้ายซอจังกึมก็สามารถพบสาเหตุของการประชวรว่า เกิดจากการเสวยนมโคที่ได้รับสารหนู จากการที่โคดื่มน้ำแร่ที่มีสารหนูตกค้างนั่นเอง ทำให้ทุกคนต้องทิ้งถึงความสามารถของซอจังกึมยิ่งนัก ซอจังกึมมีความคิดความชอบมากมายเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าซุงจงยิ่งนัก เมื่อพระเจ้าซุงจงทรงจะประทานรางวัลให้กับซอจังกึมแต่นางกลับขอแค่ข้อเดียว คือ การเลื่อนขั้นยศของเป็ดก้ามระถัน เพราะเหตุการณ์ในครั้งนั้นคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในครั้งนี้ เป็นยิ่งนัก ซอจังกึมทูลว่าต้องการที่จะล้างมลทินให้กับฮันซังกุงอาจารย์ที่นางเคารพรัก พระเจ้าซุงจงจึงออกคำสั่งให้เริ่มการเลื่อนขั้นยศเป็ดก้ามระถันในอดีตขึ้น ทำให้ขุนนางที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีตครั้งนั้นต้องเข้ารับการไต่สวนทั้งหมด ทำให้ฝ่ายของเสนาขวาและตระกูลแซเป็นที่เดือดเนื้อร้อนใจยิ่งนัก เนื่องจากทั้งสองมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในครั้งนั้น และยังพัวพันไปถึงเหตุการณ์ในอดีต เมื่อครั้งที่แม่ของซอจังกึมยังเป็นนางในและต้องถูกให้ร้ายจนต้องออกจากวังหลวงไป ซอจังกึมพบว่าร่างกายของเป็ดนั้นสามารถย่อยสลายสารก้ามระถันได้ แคมเนื้อเป็ดที่ได้ผ่านการย่อยสลายก้ามระถัน จะกลายเป็นยาโค็บชั้นดีอีกด้วย ซอจังกึมยังพบอีกว่าสาเหตุหลักจริงๆ คือการตรวจผิด แต่เพราะหมอหลวงไม่ต้องการรับโทษนี้จึงได้โยนความพินทั้งหมดให้ซังกุงสูงสุดในสมัยนั้น คือ ฮันซังกุง เป็นคนรับโทษแทน โดยได้รับการบงการมาจากแซซังกุงอีกทีซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ในครั้งนั้นทั้งหมด แซซังกุงต้องการหลบหนีแต่สุดท้ายก็ต้องจบชีวิตลง แซกึมของถูกปลดจากตำแหน่งและถูกเนรเทศออกไปจากวังหลวง ซอจังกึมได้เข้าไปดำรงตำแหน่งซังกุงสูงสุดแทนเป็นการชั่วคราว ทั้งนี้เพื่อสานต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากมารดา ก่อนตาย ที่ให้ซอจังกึมบันทึกความเจ็บปวดของมารดาครั้งยังเป็นนางในที่ถูกใส่ร้ายและบังคับให้รับโทษตาย โดยการตัดสินใจโทษกันเองลงไว้ในบันทึกของซังกุงสูงสุด เพื่อเป็นอนุสรณ์ หลังจากบันทึกและจัดประลองการคัดเลือกซังกุงสูงสุดคนใหม่เสร็จสิ้นลง ซอจังกึมก็กลับมาเป็นแพทย์หญิงตามเดิม

ซอจังกึมเป็นที่วางใจและพอพระทัยของพระเจ้าซุงจงและพระมเหสีอย่างมาก จนทำให้พระเจ้าซุงจงทรงปลื้มอยู่ลึก พระมเหสีมีรับสั่งให้ซอจังกึมช่วยงานสำคัญเรื่องหนึ่ง คือการให้อองค์ชายรัชทายาทของพระมเหสีองค์ก่อนทรงสิ้นพระชนม์ไปอย่างช้าๆ จากโรคหัวใจ แต่ซอจังกึมกลับปฏิเสธเนื่องจากไม่ใช่วิธีการที่คนขี้ดีถือ ทำให้พระมเหสีทรงกริ้วมากซอจังกึมจึงบอกให้มินจุงโฮพาตนหนีไป สุดท้ายทั้งสองก็หนีไปไม่รอดเมื่อเสนาซ้ายหัวหน้าของมินจุงโฮมาตามกลับวังหลวงเพราะมีรับสั่งเข้าเฝ้าจากพระเจ้าซุงจง เพราะพระเจ้าซุงจงทรงทราบเรื่องรับสั่งของพระมเหสีที่มีกับซอจังกึมเกี่ยวกับเรื่องอองค์ชาย พระเจ้าซุงจงอยากช่วยซอจังกึมจึงออกคำสั่งให้ซอจังกึมเป็นแพทย์ส่วนตัวพระองค์ แต่ได้รับการคัดค้านจากเหล่าขุนนางน้อยใหญ่มากมาย ซอจังกึมจึง

ขอตาออกไปเป็นแพทย์ชุมชน ในตอนนั้นเองได้เกิดโรคหัดระบาดในหลายหมู่บ้าน และมีผลทำให้ องค์ชายน้อยวอนจา โอรสของพระมเหสีก็ประชวรเพราะโรคนี้เช่นกัน สำนักหมอหลวงเกิดความ โกลาหลวุ่นวายอีกครั้งหนึ่ง และไม่สามารถหาวิธีการรักษาคณะชายน้อยได้ หมอหลวงในราชสำนักจึง ต้องออกไปข้างนอก เพื่อหาวิธีการรักษา จนกระทั่งได้ยินข่าวว่าลูกขอทานคนหนึ่งหายป่วยจาก โรคนี้ได้ เมื่อสืบไปเรื่อยๆ จึงพบว่า เป็นขอจังกึมนี่เองที่เป็นผู้รักษาอาการหัดของลูกขอทาน เรื่องนี้ รุ่งรู้ถึงพระมเหสี จึงทรงออกมาตามขอจังกึมให้กลับไปรักษาองค์ชายด้วยตัวเอง เมื่อขอจังกึม กลับไปก็ช่วยรักษาคณะชาย พร้อมทั้งมีหมอหลวงมากมายที่ช่วยกันปฐมพยาบาลองค์ชาย เพราะ เห็นถึงความสามารถที่แท้จริง และความมีจิตเมตตาอันบริสุทธิ์ในการรักษาคนป่วยด้วยใจจริง ของ ขอจังกึม เมื่อองค์ชายน้อยหายประชวรแล้วทั้งสำนักหมอหลวงจึงให้การยอมรับขอจังกึมด้วยความ เต็มใจ จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เองด้วยความดีความชอบที่มีมากมายของขอจังกึม จึงทำให้พระเจ้า ชุงจงทรงแต่งตั้งให้ขอจังกึมเป็นขุนนาง ดำรงตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นที่สี่ และเป็นแพทย์รักษาส่วน พระองค์โดยไม่ขึ้นอยู่กัหน่วยงานใด พระเจ้าชุงจงได้พระราชทานทินนามนำหน้าชื่อว่า “แค” เป็น “แคจังกึม” ซึ่งหมายถึง จังกึมผู้ยิ่งใหญ่ และห้ามมิการใช้ตำแหน่งไว้เพื่อขอจังกึมเพียงผู้เดียว เพื่อให้มาตรฐานทางสังคมเกิดความเท่าเทียมกัน ซึ่งประวัติศาสตร์ของชนชาติเกาหลีไม่เคยมี สตรีผู้ใดทำได้เช่นนาง แคจังกึมจึงกลายเป็นผู้หญิงคนแรกของเมืองโซซอนที่ได้เป็นแพทย์หญิง ส่วนพระองค์จากนั้นเป็นต้นมา เรื่องราวของแคจังกึมจบลงหลังจากที่พระเจ้าชุงจงสวรรคต ซึ่งหลังจากนั้นก็เกิดความวุ่นวายเนื่องจากไม่มีรัชทายาท เพราะราชินีไม่มีพระ โอรสเพื่อสืบทอดราช สมบัติ ทำให้เกิดการต่อสู้ระหว่างพระสนมเพื่อผลักดันให้บุตรของตนเป็นกษัตริย์องค์ ต่อไป ซึ่งเจ้าชายในพระสนมองค์ที่ 2 ได้เป็นกษัตริย์นามว่า “อินจง” แต่ก็ทรงครองราชย์ได้เพียง 1 ปี พระองค์และพระมารดาต่างสิ้นพระชนม์อย่างลึกลับ จากนั้นเจ้าชายในสนมองค์ที่ 3 ก็ได้ครองราชย์ ต่อ และทรงพระนามว่า “มยองจง” จากนั้นเกาหลีก็มีกษัตริย์ ต่อมาท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิงอำนาจ ในราชสำนัก จนถึงสิ้นยุคราชวงศ์โซซอนสมัยพระเจ้าชุนจง ซึ่งทรงสละราชสมบัติไปในที่สุด

1.1 โครงเรื่องเฉพาะของแต่ละตอน

เป็นการวางโครงเรื่องที่จะลำดับเหตุการณ์เฉพาะของแต่ละตอน ของภาพยนตร์ ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 54 ตอน ว่าเรื่องราวในแต่ละภาคต้องการ จะกล่าวหรือเล่าถึงเรื่องราวอะไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีใครอยู่ในเหตุการณ์บ้าง โครงเรื่องเฉพาะของ แต่ละตอนบางส่วนของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่เลือก นำมาใช้ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 12 ตอน ซึ่งสามารถอธิบายเล่าเรื่องราวแบ่งออกได้ทั้งหมด

2. องค์ประกอบด้านตัวละคร

ตัวละคร คือ บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่อง (A of persons involved in a story) ดังนั้น การวิเคราะห์ตัวละคร (Character) จึงเป็นการเรียนรู้ลักษณะของบุคคลในเรื่องด้วยคุณสมบัติพิเศษทางรูปร่างหน้าตาและลักษณะนิสัยของตัวละคร ตัวละครในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง นั้นสามารถแบ่งได้ เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ตัวละครหลัก

เป็นตัวละครสำคัญที่สามารถพบได้ในทุกภาคของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง หรือ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าตัวละครนำ จะเป็นตัวละครที่ใช้ในการเดินเรื่อง ชักนำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง มีลักษณะพิเศษ คือ เป็นตัวละครไม่ซับซ้อน คือ ไม่ได้มีนิสัยใดๆ ที่มีความขัดแย้งอยู่ในตัวเอง มักแสดงออกทางลักษณะนิสัยอย่างเฉียบ เช่น ถ้าเป็นตัวละครฝ่ายดี ก็จะมีนิสัยดี รักพวกพ้อง กล้าหาญ เก่งกาจ ถ้าเป็นตัวละครฝ่ายร้าย ก็จะแสดงออกถึงนิสัยที่ชั่วร้าย ชีโกง โหดเหี้ยม

ตัวละครหลักฝ่ายดี

1.) แดจังกึม นำแสดงโดย “อี ยอง อี” (Lee Yong Ae)

ภาพที่ 4.1 ซอจังกึมสมัยเป็นนางใน

แดจังกึมเป็นนางเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นนางก้านัดฝ่ายในผู้เลอโฉมงดงามเปี่ยมไปด้วยความสามารถด้านการปรุงเครื่องเสวยและรักษาโรคแบบดั้งเดิม เธอเป็นสาวสวยผู้ชาญฉลาดมี

ความรู้ความสามารถสูง ขยัน อุตุน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค สามารถเอาชนะคนพาลด้วยการทำความดี มีความกตัญญู และเป็นคนช่างสงสัย เธอฝ่าฟันอุปสรรคนานับประการ ด้วยความอุตุน และความมุ่งมั่น หลังจากสูญเสียพ่อและแม่ไป เธอได้เข้าไปอาศัยอยู่ในวังเพื่อเป็นนางกำนัลในห้องเครื่อง และได้ได้จนกลายเป็นซังกุงสูงสุดของห้องเครื่องหลวงเมืองโซซอน ภายหลังจากถูกกลั่นแกล้งให้ออกจากวังหลวงไป เธอจึงพยายามกลับเข้าวังหลวงอีกครั้ง โดยการศึกษาด้านการแพทย์จนกลายเป็นหมอหญิงในที่สุด ด้วยความดีนานับประการ พระเจ้าซุงจงได้แต่งตั้งเธอให้เป็นแพทย์รักษาส่วนพระองค์ โดยประทานทินนามนำหน้าว่า “นด” เป็น “นดจังกึม” เธอจึงกลายเป็นผู้หญิงคนแรกของเกาหลีที่เป็นแพทย์รักษาส่วนพระองค์ของราชวงศ์ โซซอน

1.1) นดจังกึม (ตอนเด็ก) รับบทโดย “โซ จุง อุน” (Jo Jung Eun)

ภาพที่ 4.2 โซจังกึมสมัยวัยเยาว์

โซจุงอุน ได้รับบท โซจังกึมในวัยเด็ก ที่มีอุปนิสัยช่างสังเกต ฉลาด ร่าเริง และมีความขยันหมั่นเพียร มีความใฝ่ฝันอยากเป็นนางกำนัลในวังหลวง

2.) มินจุงโฮ นำแสดงโดย “จีจินฮี” (Ji Jin Hee)

ภาพที่ 4.3 จีจินฮีในชุดขุนนาง

ข้าราชการบริหารหมู่เหล่าของกษัตริย์ ซึ่งเที่ยวพร้อมไปด้วยบุคลิกภาพอันสูงส่ง เยือกเย็น มีการศึกษาสูง เป็นคนตรงและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เห็นแก่ประโยชน์ของบ้านเมืองเป็นที่ตั้ง ไม่ยอมก้มหัวให้กับอิทธิพลใดๆ มีทักษะทางการทหารเป็นอย่างดี และมีวิทยายุทธเป็นเลิศของราชสำนักเกาหลี เป็นผู้ที่มีจิตใจเมตตาโอบอ้อมอารียิ่งนักชอบช่วยเหลือคนยากจน แต่โชคร้ายต้องสูญเสียภรรยาไปก่อนวัยอันสมควร หลังจากนั้นเค้าจึงตั้งหน้าตั้งตาทำงานหารู้งามค้างานกระทั่งมาพบจังกึม เขาจึงคอยให้ความช่วยเหลือ และปตบโยนให้กำลังใจจังกึมอยู่เสมอ เมื่อได้มีโอกาสใกล้ชิดกับเธอมากขึ้น ความฉลาดและเสน่ห์ของจังกึม ก็ทำให้เขามีความรักที่ลึกซึ้งให้แก่จังกึม

3.) ฮันซังกุง นำแสดงโดย “ยางมิ เกียง” (Yang Mi-Kyeong)

ภาพที่ 4.4 ฮันซังกุง

ผู้รับบท “ฮันซังกุง” เป็นหัวหน้าแม่ครัวในราชสำนัก เธอเป็นเพื่อนสนิทของมารดาของจังกึมและแซซังกุงครั้งสมัยยังเป็นนางใน แต่เธอเกิดในชนชั้นไพร่จึงเป็นคนเงิบครึ้มมาตั้งแต่เด็ก ฮันซังกุงมีหน้าที่เป็นหัวหน้าแม่ครัวในราชสำนัก เธอเป็นคนที่เข้มงวดในกฎระเบียบเป็นอย่างมากแต่ที่จริงเธอเป็นคนที่จิตใจงดงามคนหนึ่ง มีความมุมานะยึดมั่นในจรรยาบรรณสูง มีความรู้และฝีมือการประกอบอาหารดีเยี่ยม แต่บางครั้งก็ต้องยอมให้ต่ออิทธิพลในครั้งแม่ของจังกึม ฮันซังกุงเป็นผู้ที่ยึดหลักว่าจะไม่ทำอาหารใดๆที่ทำร้ายและเป็นอันตรายแก่ผู้รับประทานเด็ดขาด ถึงแม้ว่าเธอจะถูกต้องโทษก็ตาม ฮันซังกุงรักและเอ็นดูซอจังกึมเหมือนลูกสาวแท้ๆ เธอเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาการปรุงอาหาร และเป็นผู้สอนทักษะพิศดารต่างๆให้แก่จังกึมในการที่จะก้าวเป็นแม่ครัวที่ดี สุดท้ายเธอต้องจบชีวิตลงด้วยแผนร้าย

4.) ของชังกง รับบทโดย “ปัก จุง จู”

ภาพที่ 4.5 ของชังกง

“ของชังกง” เป็นลูกของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในชนชั้นสูงที่เติบโตและเข้ามาเป็นนางกำนัลตั้งแต่เยาว์วัย ของชังกงมีตำแหน่งเป็นช่างเครื่องปรุง ที่คอยเฝ้าอยู่ในห้องเครื่องปรุงในวังหลวง ภายหลังได้เป็นนางกำนัลสูงสุดของห้องเครื่อง ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจมากมายเป็นที่เกรงกลัวต่อนางกำนัลทั่วไป และเป็นผู้ขับไล่ “จังกึม” ออกจากห้องเครื่องหลายครั้ง ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนเคร่งครึม เจ้าระเบียบและเอาจริงเอาจังมาก แต่เธอก็มีจิตใจที่ดีงามเป็นอย่างนัก ยึดถือกฎระเบียบเป็นที่ตั้งและยึดมั่นกับจรรยาบรรณของตนเอง เป็นผู้ที่ไม่ยอมก้มหัวให้กับอิทธิพลใดๆ และไม่ยอมให้ใครให้อาหารเป็นเครื่องมือแสวงหาอำนาจ เป็นผู้ที่พยายามที่จะปฏิบัติปรับปรุงห้องเครื่องให้พัฒนาขึ้น แต่ภายหลังถูกวางแผนร้ายให้ถูกขับออกจากวังหลวงไป

5.) พระเจ้าซุงจง นำแสดงโดย “ชิม ฮโย”

ภาพที่ 4.6 พระเจ้าซุงจง

กษัตริย์จุงจงเป็นกษัตริย์องค์ที่ 11 ของราชวงศ์ โซซอน เป็นคนอ่อนโยนจน บาง ครั้งทำให้กลายเป็นคนล้มเหลว และไม่มีความคิดขาด ในระหว่างที่พยายามปฏิรูประบบการ เมือง ใหม่ ทรงเป็นกษัตริย์ที่มีคุณธรรม บุคลิกสุภาพอ่อนโยน สง่าผ่าเผย ทรงโปรดปราน “ซอจังกึม” เป็นอย่างมาก พระองค์ได้พบกับซอจังกึม และชื่นชอบในบุคลิกที่อบอุ่น และความสามารถที่โดดเด่นของเธอ และเป็นผู้ที่ประทานทินนาม นำหน้าชื่อ “แด” ที่แปลว่า ผู้ยิ่งใหญ่ ให้แก่ ซอจังกึม และแต่งตั้งยศศักดิ์ให้เป็น แดจังกึม แพทย์หลวงรักษาส่วนพระองค์ แห่งเมืองโซซอน โดยไม่ ขึ้นกับหน่วยงานใดๆ และประกาศไม่ให้มีการใช้นามซ้ำ สงวนไว้ซึ่งจังกึมเพียงผู้เดียว

6.) เย็นเซ็ง นำแสดงโดย “ปักจุนฮุย”

ภาพที่ 4.7 เย็นเซ็ง

ผู้รับบท “เย็นเซ็ง” ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและคอยให้ความช่วยเหลือ เห็นอกเห็นใจ “ซอจังกึม” อยู่เสมอ เธอเป็นบุตรของคนชนชั้นไพร่ และสูญเสียมารดาเสียชีวิตไปหลังจากเธอเข้ามาฝึกหัดเป็นนางกำนัลเด็กได้ไม่นาน เย็นเซ็งมีซอจังกึมคอยปลอบโยนอยู่เสมอและมีของซังกุงที่รักใคร่เอ็นดูเธอเหมือนลูกในไส้ เย็นเซ็งเป็นผู้มีอุปนิสัยร่าเริง ไม่ค่อยมีความเชื่อมั่นในตัวเองและอ่อนไหวง่าย มักถูกบรรดานางกำนัลด้วยกันกลั่นแกล้งอยู่เสมอ แต่ก็ยังคอยเป็นหวังเป็นโยและให้กำลังใจซอจังกึมเสมอมาเวลาที่ตกทุกข์ได้ยาก เธอมีความพยายามต่อสู้กับอำนาจอิทธิพลร้ายต่างๆ ถึงแม้ว่าจะทำให้ตัวเองลำบาก แต่ก็พยายามเดินตามทางคำสั่งสอนของฮันซังกุงและซงซังกุงเสมอ มา จากความรัก สดใสและความอ่อนโยนของเย็นเซ็ง จึงทำให้เธอเป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป จนในที่สุดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระสนมของพระเจ้าจุงจง และต่อมาได้ประสูติพระราชธิดาให้แก่พระเจ้าจุงจง

7.) แพทย์หญิงจิ้งฉีอก นำแสดงโดย “คิมยูจิน”

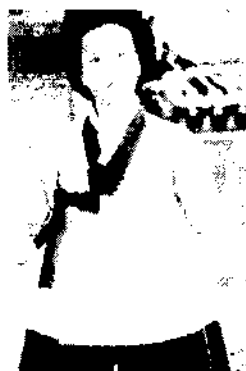

ภาพที่ 4.8 แพทย์หญิงจิ้งฉีอก

แพทย์หญิงจิ้งฉีอก เป็นแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถทั้งด้านการรักษาด้วยยาพิษและยาถอนพิษ เป็นที่ต้องการตัวจากสำนักหมอหลวงในวัง แต่เธอก็ปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตสุขสบายในวัง หลวงอย่างสิ้นเชิง แพทย์หญิงจิ้งฉีอกเป็นผู้ชื่นชมและคอยช่วยเหลือซอจังกึมอยู่เสมอ เป็นอาจารย์คอยสอนวิชาการแพทย์ทั้งทางการรักษาโรคและถ่ายทอดการรักษาโรคด้วยยาพิษ มีความเชี่ยวชาญการแพทย์เกี่ยวกับการรักษาพิษงูและพิษเห็บ แพทย์หญิงจิ้งฉีอกมีบุคลิกเคร่งครึม คุ้ยค้นอุปนิสัยเจ้าระเบียบแบบแผนเป็นอย่างมาก เธอจริงจังทั้งการรักษาและการผลิตยารักษาโรค ลึกลับ เธอเป็นคนจิตใจดีงามมากคนหนึ่ง เธอมุ่งมั่นเรียนแพทย์จนสำเร็จทั้งนี้เพื่อรอคอยการแก้แค้นให้กลับครอบครัว สุดท้ายจรรยาบรรณก็อยู่เหนือความแค้นของเธอ

ตัวละครหลักฝ่ายร้าย

1.) แซซังกุง นำแสดงโดย “คยองเมอี” (Kyeon Miri)

ภาพที่ 4.9 แซซังกุง

แซ่ซ่งกง เป็นหนึ่งผู้หญิงในตระกูลแซ่ที่ได้เป็นซ่งกงสูงสุดมาหลายชั่วอายุคน เธอเป็นบุตรสาวของแซ่พันซุง เศรษฐีในเมืองฮันยาง และมีศักดิ์เป็นป้าของแซ่กิมยง แซ่ซ่งกงเป็นคนมีอุปนิสัยร้าย เกล็ดขี้ขลาด จิตใจริษยา อาฆาต เป็นคนเค็ดขาคในหลายๆเรื่อง และชอบเอาชนนางกำนัลด้วยกันตั้งแต่ครั้งยังเด็กจนกระทั่งเป็นนางใน และยังเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง ทะเยอทะยาน สามารถทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในมือสูงสุด และเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับการค้าขายของแม่ซอจิงกิม แต่สุดท้ายกรรมก็ได้ตามสนองเธอ

2.) แซ่กิมยง นำแสดงโดย “ฮง อี นา” (Hong Rina)

ภาพที่ 4.10 แซ่กิมยง

แซ่กิมยง ได้เข้าวังหลวงพร้อมกับซอจิงกิมและมาเป็นคู่ปรปักษ์กัน เธอเป็นลูกหลานของตระกูลแซ่ ซึ่งได้ครอบครองตำแหน่งซ่งกงสูงสุดในครัวหลวงหลายชั่วอายุคน แซ่กิมยงเติบโตในวังหลวงตั้งแต่เล็ก และมีฉายาว่าเด็กอัจฉริยะ ที่รำลึกกันว่าเธอสามารถทำอาหารได้ก่อนจะพูดเป็น ความสามารถของเธอจึงเป็นที่น่าเกรงขามมากในหมู่ นางกำนัลเด็กด้วยกัน จึงไม่มีคนคบเธอเนื่องจากกลัวในความเก่งกาจ แซ่กิมยงเติบโตเป็นสาวสวยที่เต็มไปด้วยความหยิ่งยะโสและทะเยอทะยาน มีอุปนิสัยเก็บตัวและมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก ไม่ชอบยุ่งกับใครเพราะถือว่าตนมีความรู้สูงและมีฐานะสูงกว่านางกำนัลทั่วไปเนื่องจากตระกูลเธอเป็นผู้มีอำนาจ เธอมีความขยันหมั่นเพียร แต่เธอได้มีใจให้แก่มินจุงโฮมานาน แม้ว่าจะมีฐานะทางสังคมที่ต่างกัน แต่เธอก็ไม่สมหวังในความรักเพราะมินจุงโฮมีใจให้กับซอจิงกิม เธอจึงเกลียดชังซอจิงกิมมาก อีกทั้งซอจิงกิมยังเป็นคู่แข่งคนสำคัญที่จะแย่งแย่งการเป็นแม่ครัวหลวงมือ 1 มาให้ได้ แต่ที่สุดท้ายตระกูลเธอก็แพ้ภัยตัวเองไปในที่สุด

2.2 ตัวประกอบ

เป็นตัวละครที่พบได้ในทุกภาคเช่นเดียวกับตัวละครหลัก แต่จะไม่ได้มีส่วนในการดำเนินเรื่องหรือพัฒนาเรื่องราวต่างๆ ให้ดำเนินต่อไปเหมือนกับตัวละครหลัก ตัวละครประกอบถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เรื่องราวดูสมจริงสมจังและน่าตื่นเต้นมากขึ้น ตัวละครประกอบแต่ละตัวจะมีความสำคัญในเรื่องมากน้อยแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับบทบาท และความใกล้ชิดกับตัวละครหลักโดยสามารถแบ่งได้ดังนี้

ตัวประกอบฝ่ายดี

1.) คังคิกกู รับบทโดย “ยิม อิน จี”

ภาพที่ 4.11 คังคิกกู

คังคิกกู เป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือและอุปการะ “ซอจังกึม” มาตั้งแต่ยังเด็ก และซอจังกึมมีความเคารพรักเหมือนเป็นท่านอาของนาง คังคิกกูมีอาชีพเป็นพ่อครัวหลวงรับจ้างที่ถูกเรียกตัวมาช่วยงานห้องเครื่องหลวงเมื่อมีการจัดงานเลี้ยงสำคัญ แต่ก็เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าซุงจนถึงฝีมือในการปรุงอาหารอีกด้วย คังคิกกูยังเป็นผู้คอยช่วยเหลือซอจังกึมในการหาวัตถุคืบต่างๆ ในการแข่งขัน คังคิกกูมีฐานะเป็นชนชั้นไพร่ และมีอุปนิสัยที่ร่าเริง น่ารักเป็นกันเองและอบอุ่น เป็นคนมีอารมณ์ขัน ตลกเฮฮาได้เสมอ ไม่ค่อยเอาจริงจังเอาจังกับอะไรและหาหนือหาสาระในการพูดจาไม่ค่อยได้ แต่เป็นผู้มีจิตใจดี จริงใจ ไม่มีความคิดอิจฉาริษยา เอาวัดเอาเปรียบหรือมักใหญ่ใฝ่สูง ทั้งยังรักซอจังกึมด้วยจิตใจบริสุทธิ์ถึงแม้ว่าจะขี้เกียจและชอบขโมยของเล็กๆน้อยๆในห้องครัวหลวง เพื่อรับประทานในบางครั้งบางคราวแต่ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร

2.) ภรรยาของศักดิ์ศึกุ รับบทโดย “กิม พูลอ”

ภาพที่ 4.12 ภรรยาของศักดิ์ศึกุ

เป็นผู้มีอุปนิสัยกระหนัถี่เหนียว ขี้ไวยวาย มักคอยดูคาสามีอยู่เสมอ มีอาชีพหลักเป็นคนหมักเหล้าในหมู่บ้านและคอยส่งเหล้าเข้าไปขายในวังหลวง นางเกิดในชนชั้นไพร่และเป็นภรรยาของศักดิ์ศึกุ นางรับเลี้ยงชอจังกึมเพราะความที่ชอจังกึมเป็นเด็กขยันสามารถช่วยงานได้ แต่เพื่อความประหยัคอยากจะลดค่าใช้จ่ายภายในบ้านจึงนำ “ชอจังกึม” ไปเข้าวังหลวงเพื่อฝึกเป็นนางกำนัลและคอยส่งเบี้ยหวัดมาให้ตนเป็นประจำ และยังคอยกีดกันความรักของชอจังกึมและมินจุงโฮ เพราะเห็นว่ามีฐานะทางสังคมที่แตกต่างกัน เพราะนางก็เป็นคนที่รักชอจังกึมมากเช่นกัน ไม่อยากให้นางลำบาก ถึงแม้ว่าจะไม่เคยแสดงความรักนั้นออกมา แต่ก็หวังเป็นโชชอจังกึมและพยายามช่วยเหลือชอจังกึมเมื่อมีภัย เพราะนางไม่มีลูกและได้สูญเสียลูกชายถึงสองครั้งเนื่องจากเกิดโรคระบาดหนักในหมู่บ้าน

3.) ของอุนแป่ นำแสดงโดย “เมียน ชัง สุน”

ภาพที่ 4.13 แพทย์หลวง ของอุนแป่

ของอุณแป เป็นแพทย์หลวงที่ได้รับเชื้อโรค และหมกกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป จึงขอ พักจากราชการ ย้ายมาอยู่เขตทาจเนแหล่งเพาะปลูกพืชสมุนไพรในเขตวังหลวง ที่วันๆเอาแต่ดื่มเหล้า เมามาย หมกเอาตัวในชีวิต แต่ต่อมาเมื่อได้พบ “ซอจังกึม” จึงเกิดความรู้สึกชื่นชมและกลับตัวกลับใจขึ้นมา ของอุณแปเป็นผู้มีอุปนิสัยหมกความเชื่อมั่นในตัวในตอนแรก แต่ก็สามารถปรับตัวให้ กลับมาใช้ชีวิตได้อีกครั้ง จึงเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น จนได้ศึกษานวัตกรรมรักษาโรคต่างๆด้วย เหล็กไนฟิ่ง ที่สามารถช่วยชีวิตของซอจังกึมเอาไว้ได้ในครั้งที่เธอต้องสูญเสียประสาทสัมผัสไป ภายหลังจากเดินทางหาวิธีการรักษาโรคของตัวเองและได้พบกับซอจังกึมอีกครั้ง จึงได้พบวิธีการรักษาโรค จนหายดีและสามารถกลับมาเป็นแพทย์ในวังหลวงอีกครั้งหนึ่ง ของอุณแป จึงชื่นชม และเลื่อมใส ในตัวซอจังกึมเป็นอย่างมาก คอยให้การสนับสนุนเธอเมื่อครั้งที่ซอจังกึมได้เป็นแพทย์หญิงในวังหลวง

4.) ปักเมียงยอ รับบทโดย “คิม ฮยู จุน”

ภาพที่ 4.14 ปักเมียงยอมารดาของจังกึม

ปักเมียงยอ เป็นมารดาของ “ซอจังกึม” ก่อนหน้านี้นี้เป็นนางกำนัลในห้องเครื่อง มีนิสัย มุ่งมานะ อดทน และเชี่ยวชาญด้านการปรุงอาหารเป็นเลิศ เป็นคนที่มีกิริยามรรยาทงดงามเรียบร้อย เป็นคนที่ยึดถือในความถูกต้องและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ข่งนัก ทั้งยังเป็นเพื่อนสนิทของฮันซังกุงและ แซซังกุง ครั้งยังเป็นนางในที่ได้เติบโตมาด้วยกัน แต่ปักเมียงยอได้ถูกขับออกจากวังหลวงโดยการ กลั่นแกล้งของตระกูลแซ และถูกหักหลังจากแซซังกุงในการโยนความผิดให้นาง และบังคับให้ นางดื่มยาพิษแต่ก็รอดชีวิตมาได้ด้วยความช่วยเหลือของฮันซังกุง เมื่อออกจากวังหลวงจึงได้ แต่งงานกับซอซอนโซและให้กำเนิดซอจังกึมขึ้น ภายหลังจากเมื่อสูญเสียสามีและใกล้สิ้นลม จึงสั่ง ให้ซอจังกึมกลับเข้าไปในวังหลวงและแก้แค้นให้นางที่ต้องตายอย่างอนาถ ด้วยการบอกให้ซอจังกึมเป็นซังกุงสูงสุดให้ได้

5.) ซอซอนโซ รับบทโดย “ปึก อาน ฮุย”

ภาพที่ 4.15 ซอซอนโซรับบทโดย “ปึก อาน ฮุย”

ซอซอนโซ เป็นทหารองครักษ์ในวังหลวงที่ถูกบังคับให้นำสุราพิษไปให้นางสนมขุนคิม เพื่อรับโทษตายตามพระราชบัญชา แต่รู้ลึกสำนักฝึกจึงคืบหน้าเพื่อดับทุกข์จนเมามายตกเขา แต่ได้นักพรตช่วยไว้ และได้แต่งงานกับ “ปึกเมียงฮยอ” จนให้กำเนิด “ซอจังกึม” ซอซอนโซ เป็นผู้มีนิสัยอ่อนโยน หัวหาญ บึกบึน ไม่ชอบในสิ่งที่ไม่ถูกต้องแต่บางครั้งก็ต้องยอมให้กับอิทธิพลมืด ภายหลังต้องเสียชีวิตจากความไร้เดียงสาของซอจังกึม

6.) พระมเหสี

ภาพที่ 4.16 พระมเหสี

พระมเหสี เป็นมเหสีองค์ที่สองของพระเจ้าซุงจง มีความรักและซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าซุงจงเป็นอย่างมาก เป็นผู้มีอุปนิสัยอ่อนโยน มีความยุติธรรม เค็ดขาด มีไหวพริบในการตัดสินใจและแก้ไขสถานการณ์ มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงมากและเชื่อมั่นในตัวซอจังกึมมากเช่นกัน นางมีความรักและเอ็นดูซอจังกึมเสมอมา ตั้งแต่ครั้งเป็นนางในจนกระทั่งได้เป็นแพทย์หลวง

7.) ไทเฮา

ภาพที่ 4.17 ไทเฮา

ไทเฮา เป็นพระราชมารดาของพระเจ้าซุนจง มีอุปนิสัยเคร่งครึม เด็ดขาด แต่หยาบเขี้ย
คนง่าย มักถูกตระกูลแซและเสนาขวาเป่าหูเสมอ แต่ก็เป็นผู้ไม่ให้จับไล่ซอจ้งก็มออกจากวัง
หลวงครั้งเมื่อมีการสอบคัดเลือกเป็นนางใน และเป็นคนสำคัญในการเปิดโอกาสให้มีการประลอง
คัดเลือกซงกุงสูงสุดในห้องเครื่อง

8.) แพทย์หญิงชินปี

ภาพที่ 4.18 แพทย์หญิงชินปี

แพทย์หญิงชินปี เป็นเพื่อนสนิทกับซอจ้งก็มครั้งที่เข้าสอบคัดเลือกเป็นแพทย์หญิงใน
สำนักหมอหลวง มีอุปนิสัยค่อนข้างเงียบครึม ไม่ค่อยคลาดมากนัก แต่เป็นคนช่างสังเกตเมื่อมีการ
ตรวจรักษาจึงสามารถเรียนหมอได้ดี แต่ก็มีเชื่อมั่นในตัวซอจ้งก็มมาก และเป็นอีกผู้หนึ่งที่มี
ส่วนช่วยซอจ้งก็มในการเปิดโปงแผนชั่วร้ายของตระกูลแซได้สำเร็จ

9.) หมอชิน

ภาพที่ 4.19 หมอชินอิกบี

หมอชินอิกบี เป็นแพทย์หลวงที่มีหน้าที่รักษาคุณหลวงคิโตะ และเป็นอาจารย์หมอที่สอนและคัดเลือกแพทย์หญิงที่เข้ามาสอบในสำนักหมอหลวง มีอุปนิสัยเคร่งครึม เจ้าระเบียบเคร่งคัดในระเบียบการสอนและการสอบอย่างมาก แต่เบื้องหลังเคยทำผิดพลาดใหญ่หลวงเนื่องจากการวินิจฉัยโรคที่ผิดพลาด เป็นผู้ที่ไม่ชอบชอจังกึมในช่วงแรกเพราะนางมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไป แต่ภายหลังก็ชื่นชมและเลื่อมใสในจรรยาบรรณที่ดีงามของชอจังกึมที่มีการรักษาคนไข้ อย่างที่ตนเองไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

10.) ได้เท้าคันเครื่อง

ภาพที่ 4.20 ได้เท้าคันเครื่อง

ได้เท้าคันเครื่อง เป็นขันทีผู้ดูแลองค์กษัตริย์ซุงจง ทำหน้าที่ดูแลพระพลานามัยของพระเจ้าซุงจง และดูแลวัตถุคิบทั้งหมดที่ส่งเข้ามาในวังหลวง ทั้งยังมีตำแหน่งลับๆเป็นหัวหน้ากรมวังดูแลองค์กษัตริย์ที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ทั้งหมด มีอุปนิสัยอ่อนโยน มีความยุติธรรม เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของฮันซังกุงและชอจังกึมเป็นอย่างมาก ภายหลังได้ช่วยเหลือชอจังกึมหลายครั้งจากการต้องโทษต่างๆ

11.) แพทย์หญิง

ภาพที่ 4.21 แพทย์หญิงเชรี

แพทย์หญิงเชรี เป็นเพื่อนของชอจังกึมและชินปีครั้งยังเป็นนักเรียนแพทย์ที่สำนักหมอหลวง แต่มีฝีมือแพทย์ที่ไม่โดดเด่นมากนัก จึงได้สอบคัดเลือกได้เป็นแพทย์ชุมชน ที่คอยรักษาให้คนในหมู่บ้าน แต่ภายหลังได้กลับเข้ามารักษาในราชสำนักเพราะมีความคิดความชอบช่วงเกิดโรคระบาด มีอุปนิสัยขี้กลัว ไม่ค่อยกล้าแสดงออก แต่ก็มีความเชื่อมั่นในตัวชอจังกึม จึงไม่เลือกเข้าข้างฝ่ายที่หวังร้าย ที่ต้องการกำจัดชอจังกึมออกจากสำนักหมอหลวงไป

12.) แพทย์หญิง

ภาพที่ 4.22 แพทย์หญิงคิม

แพทย์หญิง เป็นหัวหน้าแพทย์หญิงที่ดูแลแพทย์หญิงในวังหลวงทั้งหมด มีหน้าที่ดูแลพระอนามัยและประณินบีต้องคัไทเฮา เป็นผู้ไม่ค่อยชอบชอจังกึมในช่วงแรกๆ เนื่องจากเห็นว่าชอจังกึมมักไม่ค่อยปฏิบัติตามกฎของสำนักหมอหลวงอยู่เสมอ และไม่มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ แต่ภายหลังเลื่อมใสในตัวชอจังกึมในการรักษาคนไข้เมื่อตอนเกิดโรคหัดระบาด

ตัวประกอบฝ่ายร้าย

1.) ยุนของโน

ภาพที่ 4.23 ยุนของโน

ยุนของโน เป็นหลานสาวของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ได้เข้ามาศึกษาในวังหลวงพร้อมกับ “จิ้งกิม” ตั้งแต่เยาว์วัย แต่เธออยู่ฝ่ายเดียวกับแซกิมของ คอยคิคุบาชิกันแก็งจิ้งกิมอยู่เสมอ ยุนของโนเป็นคนมีอุปนิสัยร่าเริง มีความอัจฉริยภาพ และชอบวางอำนาจกับพวกนางกำนัลเด็กและรุ่นเดียวกัน ทั้งยังประจบสอพลอเก่งเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจของตนและต้องการอยู่เหนือนางกำนัลในรุ่นเดียวกัน

2.) ชังกุงปกรอง

ภาพที่ 4.24 ชังกุงปกรอง

ชังกุงปกรอง เกิดในชนชั้นขุนนาง มีหน้าที่ดูแลความ ตรวจตราเรียบร้อยของนางกำนัลในวังหลวงทั้งหมด มีอุปนิสัยเห็นแก่ตัว ละโมบโลภมากและรับสินบนจากตระกูลแซเสมอ ไม่มีความยุติธรรมในหน้าที่เห็นแก่ลาภยศของตัวเองเป็นหลัก เชื่อใจในตระกูลแซมากแต่ภายหลังก็โดนตระกูลแซหักหลังให้ออกจากตำแหน่งไป

3.) แพทย์หญิงโยรี

ภาพที่ 4.25 แพทย์หญิงโยรี

แพทย์หญิงโยรี เป็นแพทย์หญิงที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญในการรักษาเป็นอย่างมาก คอยรักษาให้บรรดาเชื้อพระวงศ์ มีอุปนิสัยเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก มีทิฐิสูง เจ้าคิดเจ้าแค้นและชอบวางแผนการร้ายอยู่เสมอ มีความกตัญญูรู้คุณคนเนื่องจากได้รับการอุปการะจากชังกงปกครองมาตั้งแต่เด็ก เข้าวังหลวงมาเพราะคำสั่งของชังกงปกครองที่ต้องการแก้แค้นและล้มล้างตระกูลแซ่ แต่ภายหลังก็ต้องเป็นนกสองหัวที่รับสินบนของตระกูลแซ่ในการให้ช่วยกำจัดชังกงจึงก็มออกจกวังหลวง สุดท้ายตนเองก็ต้องถูกปลดจากตำแหน่งและออกจากวังหลวงไป

4.) แซ่ปึกซุง รับบทโดย “ฉีสู่อู”

ภาพที่ 4.26 พ่อค้าแซ่ปึกซุง

เป็นพ่อค้าผู้ผูกขาดการค้า และร่ำรวยจากการทุจริตต่างๆ เป็นพี่ชายแท้ๆของ “แซ่ชังกง” และเป็นลุงของ “แซ่กิมยง” มีนิสัยมูทะลุ จี้ โกง เหวี่ยงเอาเปรียบ เห็นแก่ตัวเป็นที่ตั้ง และชอบฟุ้งพาดคนอื่น สุดท้ายก็ต้องจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ

5.) เสนาขวา

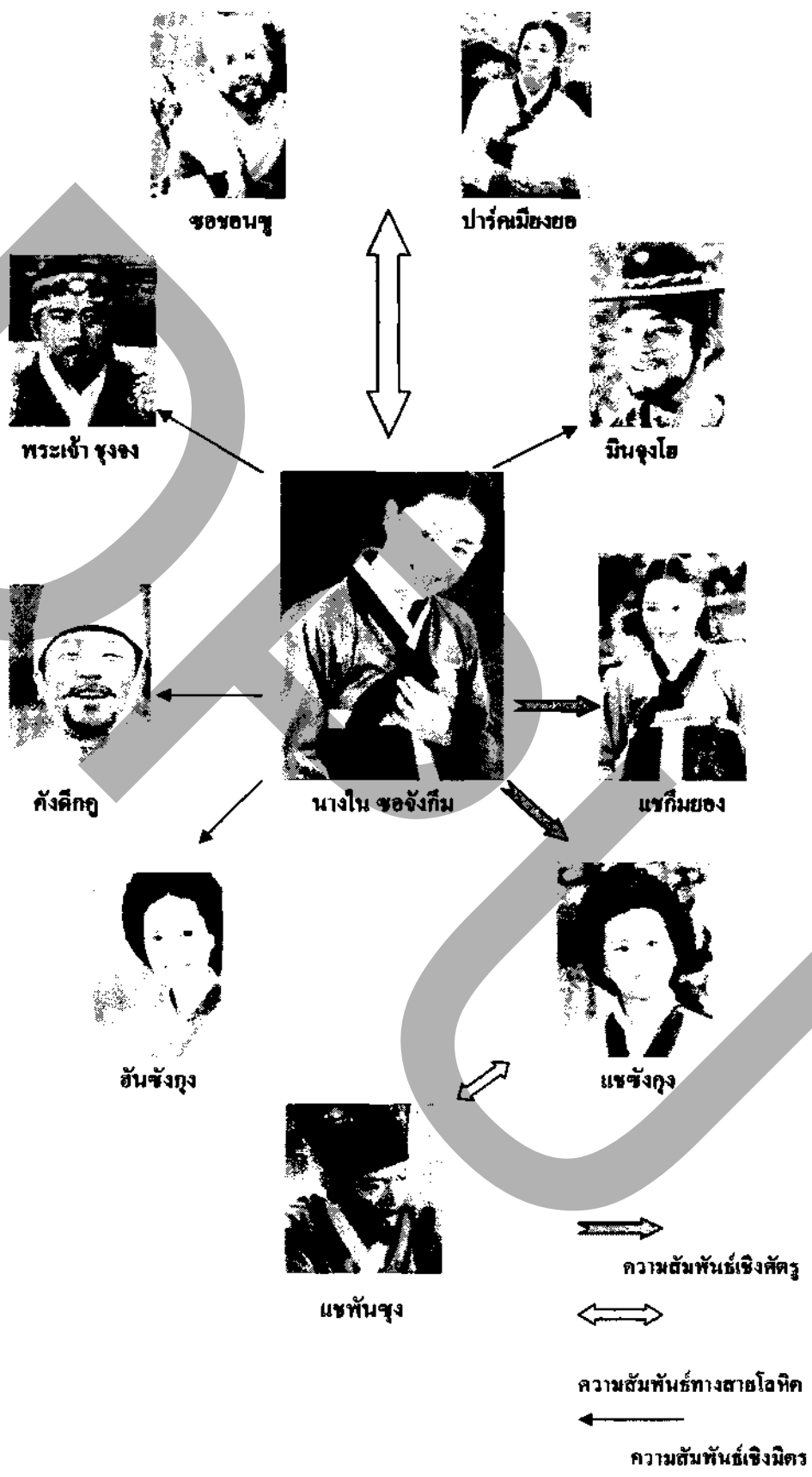

ภาพที่ 4.27 เสนาขวา

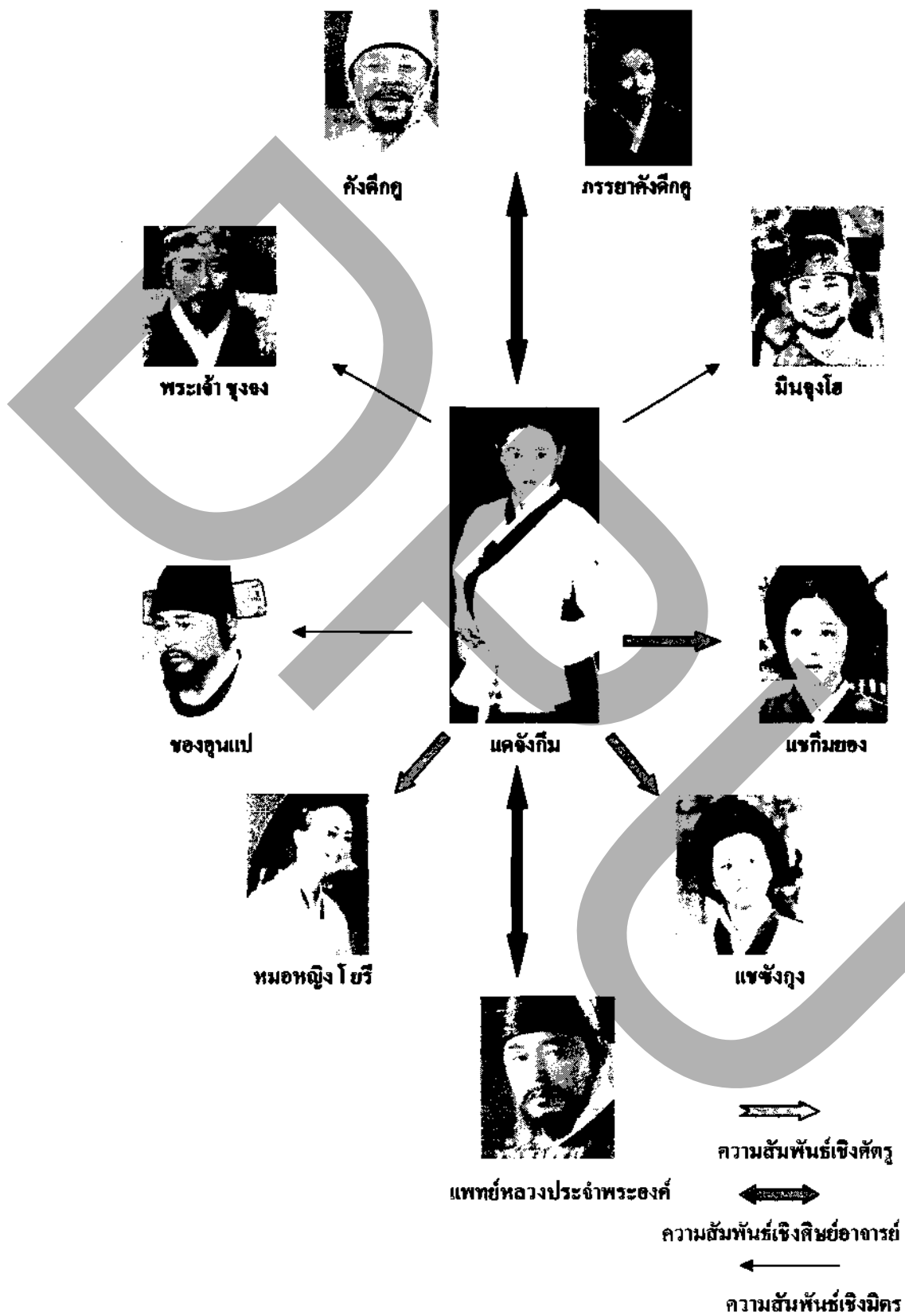
เสนาขวา เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่คอยดูแลองครักษ์ทนายาท และให้คำปรึกษาแก่องค์จักรพรรดิ มีอุปนิสัยคดโกง ไร้ความยุติธรรม บ้าอำนาจและรับสินบน ทูจริตต่างๆ คอยให้การสนับสนุนตระกูลเซ เนื่องจากมีผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง สุดท้ายโดนตระกูลเซหักหลัง ต้องถูกปลดออกจากตำแหน่งและถูกเนรเทศไปในที่สุด

ภาพที่ 4.28 ภาพแผนผังตัวละครสำคัญ

ภาพที่ 4.29 ผังความสัมพันธ์ ของ ซอจังกึมสมัยเป็นนางกำนัล หรือ นางโน

ภาพที่ 4.31 ภาพผังความสัมพันธ์ ของ จางจี้กิม สมัยเป็น หมอหญิง

3. องค์ประกอบด้านฉาก (Setting)

ความหมายของฉากสามารถอธิบายได้ในรูปของสถานที่ และช่วงเวลาหรือยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง บางฉากเป็นการสร้างจำลองขึ้นมาเพื่อให้สามารถถ่ายทอดเรื่องราวและสร้างแก่นของเรื่อง นอกจากนั้นถ้ากล่าวถึงฉากในแง่ความเป็นจริงในชีวิตแล้วก็สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นสิ่งแวดล้อมหรือสภาพการณ์ในช่วงเวลาหรือยุคต่างๆ ซึ่งสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ก็มีอิทธิพลต่อมนุษย์ในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการหาเลี้ยงชีพ ที่พักอาศัย ประเพณีวัฒนธรรม เป็นต้น ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ฉากหลัก

เป็นสถานที่ที่มีความสัมพันธ์กับ โครงเรื่องหลักซึ่งเป็นการสร้างตำนานวีรสตรีแพทย์หญิงคนแรกของเกาหลีที่ได้เป็นแพทย์รักษาส่วนพระองค์ขององค์องค์องค์องค์เกาหลี เป็นการแสดงให้เห็นผู้ชมได้ทราบถึงเรื่องราวต่างๆของวีรสตรีนางหนึ่งนามว่า “แดจังกึม” เกิดขึ้นที่ไหน ฉากหลักที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องของสื่อภาพยนตร์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้แก่ พระราชวังหลวงเมืองโซซอนและพื้นที่ต่างๆ ในเขตพระราชวังหลวง ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องราวของ “แดจังกึม” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงวัยเรียนเพื่อฝึกฝนตน ตั้งแต่ครั้งยังเป็นนางกำนัลเด็กในวัยเยาว์ จนไปถึงเข้ารับการแต่งตั้งเป็นนางในหรือนางวังช่วงวัยเจริญเติบโตเป็นหญิงสาว และได้เปลี่ยนจากนางในหรือนางวังไปเป็นแพทย์หญิง นั่นเอง ฉากหลักที่พบในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้แก่

3.1.1) พระราชวังชางด็อกกุง (Changdeokgung)

พระราชวังแห่งนี้ได้รับการประกาศจาก UNESCO ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของโลก สถานที่แห่งนี้เป็นฉากถ่ายทำแดจังกึมในตอนที่ 1 การเสด็จของพระเจ้าฮยอนชันกุน ในตอนที่ 3 การเสด็จของพระเจ้าซุนจง ในตอนที่ 51 ซึ่งพระเจ้าซุนจงถูกกันไม่ให้เข้าหาพระโอรส และตอนที่ 51 และ 52 ซึ่งพระเจ้าซุนจงเดินและตรัสกับจังกึมเพียงลำพัง

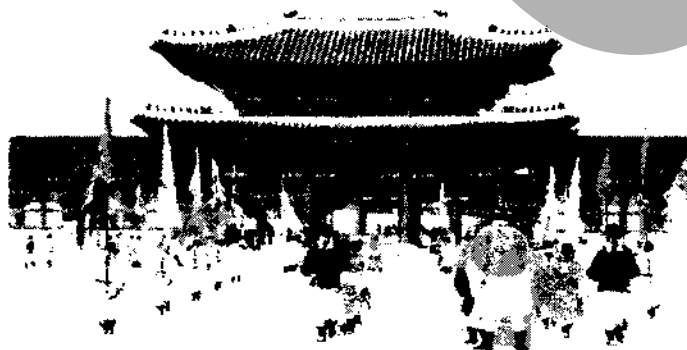
เมื่อผ่านประตูดอนฮวา (Donhwa) เข้าสู่พระราชวัง จะพบสะพานกึมของ (Geumcheon) อยู่ทางด้านขวา สะพานแห่งนี้สร้างในสมัยพระเจ้าแทจง(ค.ศ.1411) เป็นสะพานหินที่เก่าแก่ที่สุดที่ยังคงเหลือในกรุงโซล

ภาพที่ 4.32 พระราชวังชางค็อกกุง (Changdeokgung)

3.1.2) พระราชวังโบราณเคียงบ็อกกุง (Gyeongbokgung)

พระราชวังเคียงบ็อกกุงเป็นพระราชวังหลักของราชวงศ์โชซอน อันเป็นราชวงศ์ที่สถาปนาขึ้นโดย กษัตริย์แทโจ ราชวงศ์นี้ได้ปกครองเกาหลีในช่วง ค.ศ.1392 - 1910 พระราชวังแห่งนี้ เป็นหนึ่งในวัง 5 แห่งในกรุงโซล (เคียงบ็อกกุง ชางค็อกกุง ชางเคียงกุง ค็อกชุกกุง และเคียงซุกกุง) ในจำนวนพระราชวังทั้ง 5. ที่สร้างขึ้นในราชวงศ์นี้ พระราชวังเคียงบ็อกกุง ถือเป็นพระราชวังที่สวยงามและยิ่งใหญ่ที่สุด พระราชวังนี้ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1394 เพื่อรองรับการย้ายเมืองหลวงจากแกซอง(Gyeseong) ไปยังเมืองฮันยางหรือกรุงโซล บางที่ก็เรียกกันในชื่อว่า บัคกโวล (Bukgwol) ในบริเวณพระราชวังนี้ชมลักษณะเด่นๆทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของเกาหลีและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ในอดีต ไม่ว่าจะเป็นพระที่นั่ง ศาลาเคียงฮวยรูซึ่งตั้งอยู่กลางสระ ศาลายางวอนจอง หรืออาคารสิ่งปลูกสร้างอันหลากหลายอาคารล้วนแล้วแต่แสดงถึงสถาปัตยกรรมอันงดงาม และแวดล้อมด้วยทัศนียภาพเขียวขจีขอสวนอันน่าอภิรมย์ เรื่องแจจังกึมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในพระราชวังแห่งนี้เป็นส่วนใหญ่ แต่การถ่ายทำได้มีการสร้างฉากจำลองไว้ภายนอก

ภาพที่ 4.33 พระราชวังเคียงบ็อกกุง

3.1.3) Daejunggeum Theme Park

“Daejunggeum Theme Park” เป็นฉากกลางแจ้งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการถ่ายทำ โดยเลียนแบบสถาปัตยกรรมบางส่วนของพระราชวังหลายแห่ง ซึ่งมีฉากที่สำคัญถึง 23 ห้อง ตั้งแต่ห้องของพระราชินีห้องพระราชนิห้องครัวหลวงและอื่นๆ หลังจากที่ละครแดจังกึมได้รับความนิยมไปทั่วเอเชีย สถานที่แห่งนี้จึงกลายเป็นที่ท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของเกาหลี โดยมีค่าผ่านประตูเข้าชม 5,000 วอน ถ้าเป็นเด็ก 3,000 วอน โดยมีห้องสำคัญต่างๆดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.34 สถานที่ถ่ายทำแดจังกึมปาร์ค

(1.) ห้องทำเครื่องเสวย (Su ra gun)

หรือ โซโจบัน เป็นสถานที่ปรุงเครื่องเสวยของฮ่องเต้และองเฮา หรือ เรียกว่าห้องเครื่องคาว เป็นห้องที่สำคัญมากที่สุด โซโจบันนั้น แบ่งออกเป็นโซโจบันใน และโซโจบันนอก ห้องเครื่องในนั้นใช้ปรุงเครื่องเสวยปกติ ส่วนห้องเครื่องนอกนั้นใช้ปรุงอาหารงานเลี้ยงหรือเครื่องเซ่นไหว้บรรพบุรุษ

ภาพที่ 4.35 ห้องทำเครื่องเสวยซุรากัน

(2.) ลานฝึกนางกำนัล

เป็นลานกว้างที่ใช้ฝึกบรรดานางกำนัลฝึกหัด ในการเตรียมวัตถุดิบต่างๆ และยังใช้เป็นลานในการแข่งขันในโอกาสต่างๆที่มีการทดสอบเหล่าบรรดานางกำนัลเป็นงานใน

ภาพที่ 4.36 ลานประลองและฝึกนางกำนัล

(3.) ห้องครัวของฮันซังกุง (Hun sung gun kitchen)

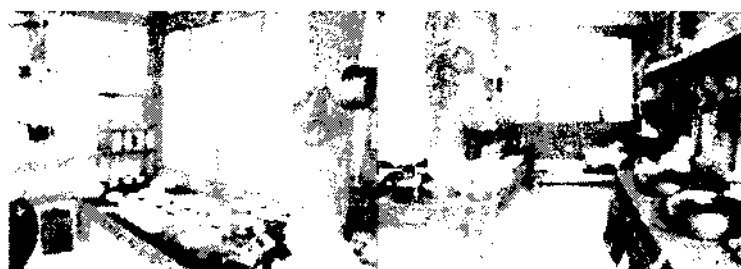
เป็นห้องครัวส่วนตัวของบรรดาซังกุง แต่ห้องนี้เป็นที่ฮันซังกุงใช้เป็นห้องฝึกชงจังกึมในเรื่องเกี่ยวกับวิธีการปรุงอาหารต่างๆ

ภาพที่ 4.37 ห้องครัวฮันซังกุงไว้ฝึกฝนชงจังกึม

(4.) ห้องเครื่องเล็ก (Toi su gun kitchen)

เป็นห้องทำเครื่องเสวยที่เป็นของหวาน ที่บรรดาซังกุงและนางกำนัลใช้ในการทำเครื่องของหวานถวายแก่เชื้อพระวงศ์

ภาพที่ 4.38 ห้องทำเครื่องเสวยค้ำหนักเล็ก

(5) ห้องตำเคียงเครื่องเสวย (Choi su gun kitchen)

เป็นห้องที่ใช้ในการตระเตรียมเครื่องเสวยต่างๆที่ปรุงเสร็จเรียบร้อยแล้ว จัดเรียงลงบนโต๊ะ และเตรียมถวายให้แก่บรรดาคำหนักต่างๆ

ภาพที่ 4.39 ห้องตรวจตราและขนส่งอาหาร

(6) ห้องเก็บวัสดุคิบ (Storehouse of Su ra gun)

เป็นห้องที่ใช้เก็บวัสดุคิบต่างๆ ที่เป็นของแห้งและใช้ในการปรุงอาหาร

ภาพที่ 4.40 ห้องเก็บวัสดุคิบ

(7) ตำหนักเทพียงกวาน (Tae Pyong Gwan)

เป็นตำหนักที่ไว้ใช้ในการรับรองทูตต่างเมือง ที่เข้ามาเจริญสัมพันธไมตรีกับเมืองโซซอนสมัยนั้น ในเขตตำหนักจะมีห้องครัวส่วนตัวในการใช้ปรุงเครื่องเสวยรับรอง

ภาพที่ 4.41 ภาพตำหนักเทพียง และห้องครัวเทพียง

(8.) คุกนักโทษ (Prison Of Eui guem bu)

เป็นคุกนักโทษที่ใช้ขังฮันซังกุง ซอจังกึม และ มินจุงโฮ มีการใช้เป็นสถานที่ถ่ายถึงจุดหักเหของเรื่อง

ภาพที่ 4.42 คุกนักโทษและห้องคุมขัง

(9.) บ้าน คังคิกกู

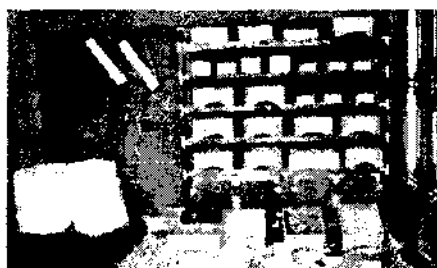
เป็นบ้านที่ใช้หมักเหล้าและขายเหล้าของคังคิกกู ที่เป็นท่านอาของซอจังกึมผู้ที่เก็บซอจังกึมมาเลี้ยงไว้ และซอจังกึมก็ได้เติบโตขึ้นที่นี่ด้วย

ภาพที่ 4.43 บ้านทำเหล้าของคังคิกกู

(10.) ห้องคัมยาของสำนักหมอหลวง

เป็นห้องในการใช้ปรุงเครื่องยา และคัมยาของราชสำนัก ซอจังกึมได้ใช้ห้องนี้เมื่อครั้งที่สอบบรรจุได้เป็นแพทย์หญิงประจำวังหลวง

ภาพที่ 4.44 ห้องเก็บยา

3.1.4) หมู่บ้าน Korean Folk Village

หมู่บ้าน The Korean Folk Village ปรากฏในตอนที่ 54 ช่วงที่ซอจังกึมได้คลอดบุตรให้แก่มินจุงโฮ และในตอนที่ 51 ซึ่งซอจังกึมได้รักษาคนไข้ที่ป่วยด้วยโรคอีสุกอีใส และฉากอื่นๆ อีกหลายตอน The Korean Folk Village อยู่ในจังหวัดยองอิน (Yongin) ถูกสร้างขึ้นในปี 1974 ซึ่งมีอาคารแบบเก่า 230 หลังประกอบด้วยโรงเรียน โรงพยาบาล วัด สำนักพยากรณ์ และบ้านชนชั้นสูง หมู่บ้านนี้เป็นฉากถ่ายทำในภาพยนตร์หลายเรื่อง เช่น แดจังกึม(Jewel in the Palace), Damo และ Untold Scandal สถานที่แห่งนี้เปรียบเสมือนเมกะแห่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์สำหรับหนังโบราณ คุณสามารถทานอาหารตามประเพณี เช่น ข้าวที่เสิร์ฟในชุป อาหารย่าง และ ไวน์ข้าวในตลาดภายในหมู่บ้าน ตลาดแห่งนี้ปรากฏในเรื่องแดจังกึมหลายครั้ง อาหารที่ปรากฏในละครเรื่องนี้ก็มีขายอยู่ที่นี้ ชุปซึ่งประกอบด้วยข้าว(Gukbap) ซึ่งมีกระดูกวัวต้มอยู่ถึง 4 วัน

ภาพที่ 4.45 ฉากหมู่บ้าน The Korean Folk Village

3.2 ฉากรอง

เป็นสถานที่ที่ถูกสร้างขึ้นมาประกอบเรื่องราว เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสื่อ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นฉากที่พบได้ใน “แดจังกึม” ความแตกต่างระหว่างฉากหลัก และฉากรองก็คือความสำคัญในการเป็นสถานที่เพื่อการพัฒนาเรื่องราว กล่าวคือ ฉากรองไม่มีบทบาทสำคัญหรือไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโครงเรื่องของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีแต่อย่างใด ฉากรองเป็นแค่เพียงองค์ประกอบเพื่อให้เรื่องราวเกิดความสมจริงสมจัง และเพื่อบริการผู้ชมมากขึ้น ใช้เบรกความน่าเบื่อของฉากหลักเท่านั้น ฉากรองที่พบในสื่อ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้แก่

1.) หมู่บ้านพื้นเมืองเชจู (Jeju Folk Village)

ที่หมู่บ้านแห่งนี้เป็นฉากหลักของตอนที่ 27-32 ซึ่งเป็นช่วงที่ซอจังกึมถูกเนรเทศมาที่เกาะเชจู ซึ่งเธอได้มีโอกาสเรียนรู้วิชาแพทย์เพิ่มเติมปัจจุบันที่แห่งนี้กลายเป็นที่ท่องเที่ยวสำหรับแฟนละครแดจังกึม มีภาพของเธอขนาดใหญ่ติดอยู่ที่ประตูของสำนักงานของรัฐบาลบนเกาะเชจู หมู่บ้านนี้มีบ้าน 117 หลัง บนพื้นที่กว่า 40 เอเคอร์ ซึ่งถูกกำหนดเป็นพิพิธภัณฑ์กลางแจ้งและอนุรักษ์ให้คงไว้เพื่อแสดงรูปแบบการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมเอาไว้

ภาพที่ 4.46 ฉากบ้านบนเกาะเชจู

2.) ชายหาด Hyeopjae

ฉากในตอนที่ 28 ซึ่งมินจุงโฮ ได้เฝ้ามองการจากไปของซอจังกึม และฉากที่ซอจังกึมวิ่งหนีออกจากกระท่อมและถูกยิง ชายหาดแห่งนี้มีชื่อเสียงถึงสีน้ำทะเลที่เหมือนหยก ชายหาดแห่งนี้มีความยาว 9 กิโลเมตร และมีหาดทรายขาวกว่า 20 กิโลเมตร น้ำมีความลึกแค่ 1.2 เมตรและไม่มีการลดระดับอย่างกะทันหัน เป็นที่เหมาะกับการพักผ่อนเป็นอย่างดี

ภาพที่ 4.47 ชายหาด Hyeopjae

3.) ทาดชอบจีโคจี

ชายหาดอีกแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ทางซีกตะวันออกของเกาะเชจูชื่อเดิมของที่แห่งนี้คือ “Seopji” และ “Koji” ซึ่งมีความหมายว่ากระทงกับแผ่นดิน

ภาพที่ 4.48 ทะเลแถบชอบจีโคจี

4.) ทะเลโอโดลก Oedolgae

ในตอนที่ 30 และ 31 ซอจังกึมได้มาขึ้นอย่างเฉียวคาซมองไปยังท้องทะเลOedolgaeมีทัศนียภาพที่แปลกตาจึงเป็นหนึ่งในท้องเที่ยวที่ได้รับความนิยมมากที่สุดบนเกาะเชจู

ภาพที่ 4.49 ทะเลโอโดลก

5.) หมู่บ้าน Naganeupseong Folk Village

หมู่บ้านคนฆ่าสัตว์ซึ่งปรากฏในตอนที่ 1 ซึ่งพ่อของซอจังกึม คือ ซอซอนโซ ได้รับพระบัญชาให้นำยาพิษมาเพื่อปลงพระชนม์ราชินีขุนบี และเป็นจากตลาดในสมัยโชซอนในตอนที่ 39 เป็นฉากของหมู่บ้านที่เกิดโรคระบาด และตอนที่ 40 ซึ่งมินจุงโฮได้มายังหมู่บ้านเพื่อช่วยชีวิตของซอจังกึม

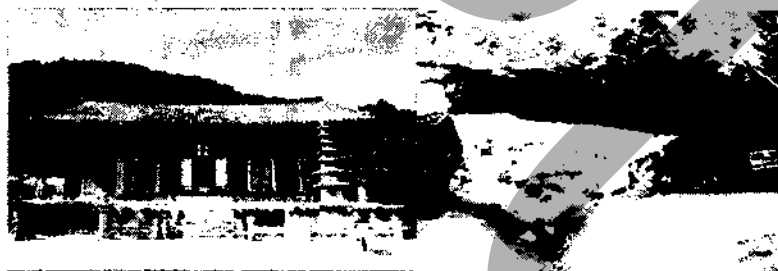

ภาพที่ 4.50 หมู่บ้านเนกานียซง

6.) วัด Seonunsa Temple

วัดแห่งนี้มีชื่อเสียงในด้านความงดงาม เป็นฉากของตอนที่ 2 ซึ่งถ่ายทำที่ถ้ำ Jinheunggul บริเวณใกล้วัด ซึ่งแม่ของซอจังกึมได้มาลึคค่านิ่งในถ้ำนี้ ในตอนที่ 6 ซึ่งซอจังกึมได้ได้ภูเขาลงมาเพื่อจับไก่ทอง (Golden Pheasant) ใกล้ๆวัดแห่งนี้ และเป็นฉากหลุมศพของมาดามปีกแม่ของซอจังกึมในตอนที่ 23,27,28 และท้ายสุดคือในตอนที่ 48 ที่เซซังกุงได้ร้องขออภัยหน้าหลุมศพของมาดามปีก

วัด Seonunsa ถูกสร้างในช่วงของราชวงศ์แพกเจ วัดนี้เป็นวัดที่ยิ่งใหญ่แต่ประสบความเสียหายอย่างหนักในช่วงสงครามกับญี่ปุ่น(1597)

ภาพที่ 4.51 วัดโซนูซา

7.) วัดแนโซซา (Naesosa Temple)

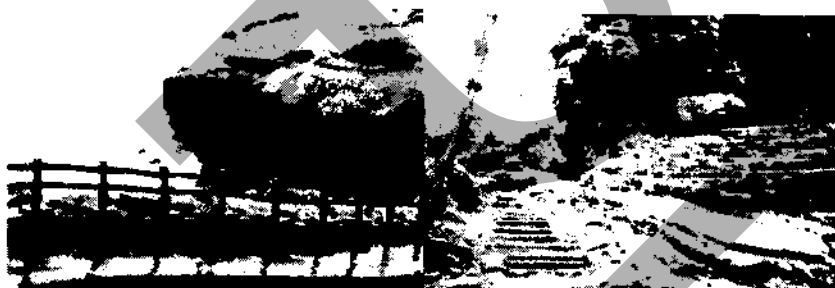
วัดแนโซซา หรือ วัดอุนมนชยนี้ถูกสร้างโดยพระไฮกู (Hye - Gu) ในค.ศ. 633ระหว่างราชวงศ์ซิลลา และถูกสร้างโดยพระชางมิน (Cheong-Min) ในปี 1633 ของยุคราชวงศ์โชซอนและได้สร้างเจดีย์ Dae-Ungbojeon ขึ้นมาในช่วงนี้ด้วย ซึ่งเจดีย์ดังกล่าวเป็นศูนย์กลางการสักการะซึ่งพื้นที่มีรัศมี 500 เมตร

ภาพที่ 4.52 วัดเนโซซา

8.) ถ้ำยงนัม (Yongnum Cave)

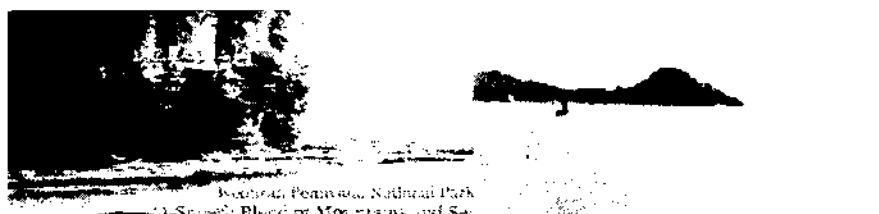
ซอจังกึม ได้พาแม่ที่ถูกยิงด้วยธนูหลบหนีมายังถ้ำแห่งนี้ และเธอก็ได้ทำหตุมศพฝังแม่ของเธอไว้ที่ถ้ำแห่งนี้ด้วย สถานที่ดังกล่าวก็ยังใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์อีกหลายเรื่องเช่น “Nanbugun”, “Sangdo” และ “A Day in a Mountain Temple”

ภาพที่ 4.53 ถ้ำยงนัม

9.) ชายหาด Byeonsan

ชายหาดแห่งนี้เป็นหนึ่งในชายหาด 3 แห่งของฝั่งตะวันตกของเกาหลี (อีก 2 แห่งคือ Daecheon และ Manripo) ชายหาดแห่งนี้มีชื่อเสียงในการมีทรายที่ขาวสะอาด และต้นเฟิร์นสวยงาม

ภาพที่ 4.54 ชายหาดปูซาน

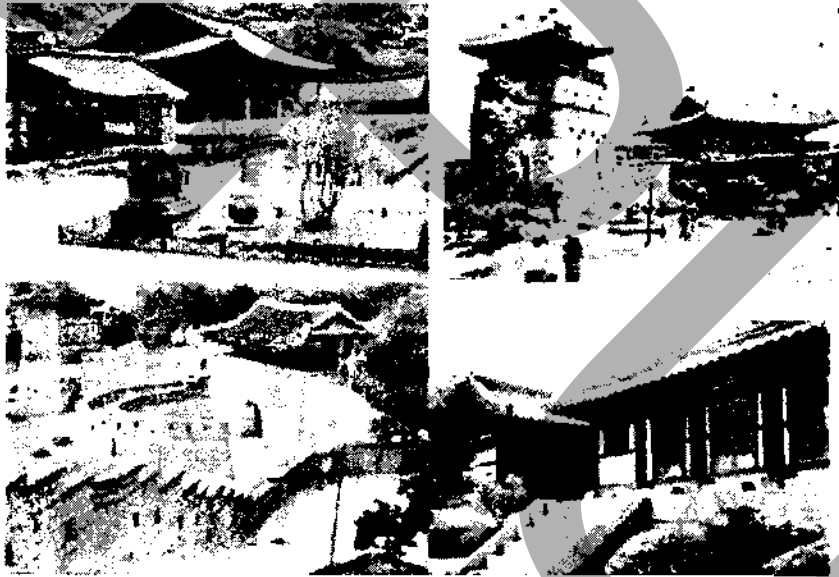
10.) หมู่บ้าน Hwaseong Haenggung

พระราชวังแห่งนี้อยู่ในจังหวัด Suwon

ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของกรุงโซล

พระราชวังแห่งนี้ปรากฏในตอนี่ 3 และตอนที่ 4 ซึ่งซอจังกึมกำลังฝึกหัดเป็นนางกำนัลในพระราชวัง และในตอนี่ 8 ซึ่งเป็นการแข่งขันการปรุงอาหาร และฉากการฝึกหมอล่วงหญิงในตอนต่อมา

ป้อม Hwaseong เป็นปราการสำคัญของอาณาจักรโชซอน (1392-1910) กำแพงป้อมมีความยาว 5.52 กิโลเมตร ป้อมแห่งนี้ถูกสร้างเมื่อปี 1794 และเสร็จในปี 1796 ป้อมดังกล่าวถูกสร้างเพื่อแสดงความกตัญญูของกษัตริย์ของโจที่มีต่อพระราชบิดา ได้รับการยกให้เป็นอนุสาวรีย์ประวัติศาสตร์ลำดับที่ 3 ในเดือนมกราคม 1963 และในเดือนธันวาคม 1997 ก็ได้รับการยกให้เป็นมรดกโลก

ภาพที่ 4.55 หมู่บ้าน Hwaseong Haenggung

4. องค์ประกอบด้านแก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่อง คือ ความหมายของเรื่อง (Meaning of the story) ไม่ใช่เนื้อหาของเรื่องแต่เป็นความคิดที่ควบคุมการดำเนินเรื่อง เป็นความคิดรวบยอดของเรื่องหรือทฤษฎีชีวิตที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดผู้อ่านให้รับรู้ ว่าเป็นการตีความหมายและพิจารณาชีวิต การแสดงออกของมนุษย์ตามสายตาหรือการรับรู้ของนักประพันธ์ ซึ่งอาศัยการเรียนรู้ข้อมูลโดยอ้อมหรือด้วยจิตใจและความสำนึกคิด (Subjective) ดังนั้น แก่นเรื่องจึงเป็นความจริงโดยทั่วไปเกี่ยวกับชีวิตและประสบการณ์ของมนุษย์ ตามความนึกคิดหรือตามสายตาของนักประพันธ์ โดยในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง นั้นอาจประกอบไปด้วยแก่นเรื่องหลายอย่าง ที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ค่านิยมและอุดมการณ์ ของตัวละครในเรื่อง ที่ใช้ในการยึดถือเป็นแบบอย่างและประพฤติปฏิบัติตามนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

4.1 แก่นเรื่องหลัก

เป็นการสื่อสารด้านศีลธรรมซึ่งแสดงผ่านตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง แก่นเรื่องหลักมีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องหลักของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งได้แนวคิดมาจากการสร้างตำนานวีรสตรี ดังนั้นเรื่องราวในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จึงเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้กันระหว่างคนดีและคนชั่ว หรือความดีและความชั่ว ด้วยเหตุนี้เองแก่นเรื่องหลักที่ผู้ชมจะได้รับจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ก็คือ หลักการธรรมะย่อมชนะอธรรม เปรียบเสมือนกับที่ แดจังกึมตัวละครฝ่ายดีชนะคนของตระกูลแซ่ตัวละครฝ่ายร้ายได้ในเกือบทุกตอน

ธรรมะย่อมชนะอธรรม

เป็นการสอนให้รู้จักความแตกต่างระหว่างความดีความชั่ว สอนให้รู้ว่าถ้าทำความดีแล้วจะได้อะไรทำความชั่วแล้วจะได้อะไร ด้วยการให้ตัวละครเปรียบเทียบ คือ แดจังกึม และตระกูลแซ่ ในการสอนให้มุ่งทำความดีโดยใช้ตัวละครฝ่ายดี คือ แดจังกึม เป็นแบบอย่าง

4.2 แก่นเรื่องรอง

เป็นการสื่อสารด้านศีลธรรมข้ออื่นๆ ให้แก่ผู้รับชม นอกเหนือไปจากการสอนเกี่ยวกับความดีความชั่ว แก่นเรื่องรองจะถูกสอดแทรกอยู่ในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอม

นางแห่งวังหลวง แต่จะไม่ใช่ศีลธรรมหลักที่ผู้ประพันธ์ต้องการถ่ายทอดสู่ผู้ชม เป็นแต่เพียงความคิด ความเชื่อบางอย่าง ที่เป็นองค์ประกอบของเรื่องที่ตัวละครยึดถือเท่านั้น แก่นเรื่องรองประกอบด้วย

ความรักเป็นสิ่งที่มีความและมีพลังยิ่งใหญ่

ความรักเป็นสิ่งที่มีความและมีพลังยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะความรักของพ่อแม่ และอาจารย์ในเรื่องที่สามารถยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างได้เพื่อลูกหรือลูกศิษย์ แม้ว่าตัวเองจะต้องตาย เหมือนกับแม่ของซอจิ้งกิมที่เขาตัวเองเข้าวังถูกริบจากเหล่าทหารให้กับซอจิ้งกิมเมื่อเขายังเด็ก และฮันซังกุงที่เป็นอาจารย์ซอจิ้งกิมยอมรับผิดทุกอย่างแทนซอจิ้งกิมทั้งหมดเพื่อต้องการให้ซอจิ้งกิมรอดตาย ถึงแม้ว่าจะต้องโดนโทษประหารก็ตาม แม่และอาจารย์ของซอจิ้งกิมทั้งสองได้ปกป้องชีวิตของซอจิ้งกิมเอาไว้ด้วยพลังแห่งความรัก ความรักที่จะคอยคุ้มครองปกป้องรักษาเราไว้ตลอดไป และพลังความรักนี้เองที่จะทำให้เราสามารถเอาชนะทุกอย่างได้

คนเราทุกคนไม่เท่าเทียมกันควรแบ่งชนชั้น

ในสังคมของวัฒนธรรมเกาหลีแบบโบราณ ยังมีการแบ่งชนชั้นกันเป็นอย่างมาก พวกที่เรียกตัวเองว่าเป็น “ชนชั้นสูง” หรือ “ยังบัน” และสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวขุนนางระดับกลางขึ้นไปเป็นชนชั้นที่มีอิทธิพลมากในสังคมเกาหลี โดยมักจะคอยดูถูกเหยียดหยามผู้ที่มาจากครอบครัวของคนธรรมดา หรือพวกที่เรียกว่า “ชนชั้นไพร่” หรือ “ซังมิน” ลักษณะคล้ายกับการแบ่งแยกระหว่างผู้ดีกับไพร่นั่นเอง ซึ่งการแบ่งชนชั้นนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเพราะคนเราทุกคนเกิดมาย่อมเท่าเทียมกันควรที่จะให้เกียรติคนอื่นให้เท่ากับที่ให้เกียรติตัวเอง หากจะมีการแบ่งชนชั้นกันนั้นสมควรที่จะแบ่งกันที่ความดีความชั่วของคนๆนั้น มากกว่าการยึดติดกับชาติกำเนิดที่ไม่มีใครสามารถเลือกเกิดได้

ความมีน้ำใจนักกีฬา

มีการจัดแข่งขันการประลองหลายอย่าง อาทิ การแข่งขันในการสอบปรุงอาหาร การแข่งขันในการประลองคัดเลือกซังกุงสูงสุด และการสอบแข่งขันเพื่อเป็นแพทย์หญิง ทั้งหมดนั้นก็เพื่อค้นหาคนเก่งมีฝีมือ และเป็นการกระชับความสัมพันธ์กัน ให้เกิดความรักสามัคคีและเสริมสร้างมิตรภาพระหว่างกัน เมื่อมีการแข่งขันก็ต้องมีผู้แพ้ผู้ชนะ ดังนั้นหากตนเองเป็นผู้แพ้ก็ต้องรู้จักมีน้ำใจนักกีฬายอมรับในความพ่ายแพ้ของตนและร่วมชื่นชมกับความสามารถของผู้ชนะ

เช่นเดียวกับที่ซอจังกึมแสดงความยินดีให้กับแชกึมของด้วยความจริงใจ เมื่อแชกึมของเป็นผู้ชนะในการแข่งขันโดยไม่มีการเล่นเคียงใดๆ

อย่าดูคนแค่เพียงภายนอก

ความคิดหรือคุณค่าของคนแต่ละคนนั้นมักซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งต้องอาศัยระยะเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ คนที่ภายนอกดูดีมีสง่าราศี นิสัยจริงแท้ภายในอาจชั่วร้ายได้มากกว่าที่คิด ผิดกับคนที่ภายนอกดูทรนรก แต่ภายในอาจจะเป็นคนที่มีนิสัยใจคอและความรู้สึกนึกคิดที่ดีก็ได้ ดังนั้นเราจึงไม่ควรที่จะตัดสินคนอื่นด้วยการดูแต่ภายนอกเท่านั้น

จงพอใจในสิ่งที่ตนเองมี

คนเราทุกคนต้องพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่และเป็นอยู่ในปัจจุบัน ไม่ควรหลอกตัวเอง ด้วยเพื่อฝันหรือแสวงหาอำนาจมาเพิ่มเติมเพื่อทำให้ตนเองมีความสุข จึงไม่ควรคิดใจในลาภยศสรรเสริญ เพราะเมื่อกลับมารับรู้ความจริงที่เลวร้ายในชีวิตก็จะทำให้รับไม่ได้และไม่พอใจในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่

มนุษย์เป็นผู้เลือกทางเดินในชีวิตตนเอง

มนุษย์เป็นผู้ลิขิตชีวิตของตนเองได้ด้วยสติและความใฝ่ดี คนเราจะดีหรือชั่วขึ้นอยู่กับทางเดินที่ตัวเองเป็นคนเลือกเอง ไม่มีใครมาบังคับได้ สังเกตได้จากตอนที่ แชกึมของ กำลังสับสนว่าตนเองจะสามารถเป็นคนของตระกูลแซ ได้อย่างสมบูรณ์ หรือไม่ เมื่อต้องทำสิ่งที่เลวร้ายและผิดกับความรู้สึกของตนเอง เพื่อให้ดันตระกูลของตนเองได้คงยศศักดิ์และอำนาจเอาไว้ จากตอนนี้เองที่แสดงให้เห็นว่าการเลือกที่จะเป็นคนดีนั้นสำคัญกว่าความสามารถที่เหมาะสมของแต่ละคนเสียอีก

คุณค่าของความเป็นเพื่อน

ความเป็นเพื่อนนั้นคือสิ่งที่มีคุณค่า เพื่อนจะคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันโดยไม่ทิ้งกัน เพื่อนจะเป็นผู้ที่ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ อยู่ข้างกายเราเสมอ เหมือนกับความเป็นเพื่อนระหว่าง ซอจังกึม เย็นเซ็ง และแชกึมของ ที่มีความผูกพันกันอย่างยิ่งใหญ่มาก เช่นเดียวกับมิตรภาพของเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีการกล่าวถึง คือ ปักเมียงยอ ฮันซังกุง และแซซังกุง สำหรับความเป็นเพื่อนของคนกลุ่มนี้ก็มีความเหนียวแน่นพอๆกับกลุ่มของซอจังกึม แต่ก็มีอยู่คนหนึ่งที่ทรยศต่อเพื่อน คือ แซซังกุง ที่ทำให้ปักเมียงยอแม่ของซอจังกึมต้องตาย จากเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าการที่มีใครก็ตามที่ทรยศต่อความเป็นเพื่อน เป็นสิ่งที่ไม่ดีทำให้เพื่อนทุกคนได้รับความเดือดร้อนอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นคุณค่าของ

ความเป็นเพื่อนนั้นยิ่งใหญ่หากจะทำอะไรก็ตามต้องคิดถึงความต้องการ และมิตรภาพที่ดีต่อกัน เพื่อนที่ดีจะต้องไม่ทิ้งกันและไม่ทรยศต่อกัน

อย่าหวังตัวเองควรเอื้อเพื่อคนอื่นด้วย

ผู้ที่มีจิตใจดีต้องรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น ไม่เอาตัวเองเป็นที่ตั้งหรือแสวงหาแต่ผลประโยชน์ใส่ตัวจนลืมผู้อื่นที่ทุกข์ยากกว่า สังเกตได้จากตอนที่ซอจังกึมพยายามช่วยแชนกีของหาไก่ทองที่เป็นเครื่องบรรณาการจากเมืองจินหายไป โดยการออกจากวังหลวงเพื่อหาซื้อไก่ทอง สุดท้ายเมื่อหาไก่ทองได้แล้วและพยายามรีบกลับ ไปยังที่นัดเจอกับแชนกีของเพื่อเข้าวังหลวงก่อนที่วังจะปิดประตู ซอจังกึมต้องมาเจอมินจุงโฮซึ่งนอนบาดเจ็บสาหัสจากการถูกอาวุธลับ ทำให้ซอจังกึมต้องรีบช่วยเหลือในการปฐมพยาบาลและปิดแผลจากการถูกอาวุธลับ จึงเป็นเหตุให้ซอจังกึมกลับเข้ามาวังหลวงไม่ทันและเป็นเหตุให้ตนเองต้องถูกขับออกจากวังหลวงไป

5. องค์ประกอบด้านกิจกรรม (Activities)

องค์ประกอบด้านกิจกรรม เป็นการกล่าวถึงลักษณะการเกิดเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ผู้วิจัยพบว่าสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านกิจกรรม 3 ประเภท คือ กิจกรรมหลัก กิจกรรมรอง และกิจกรรมพิเศษ โดยองค์ประกอบด้านกิจกรรมที่พบใน “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” มีความสัมพันธ์กับการวางโครงเรื่องของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีแต่ละตอน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.1 กิจกรรมหลัก

องค์ประกอบด้านกิจกรรมหลักเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง กิจกรรมหลักมีความสัมพันธ์กับการวางโครงเรื่องหลักของสื่อภาพยนตร์ กล่าวคือ กิจกรรมหลักเป็นการสร้างการกระทำที่จะทำให้เกิดการสร้างตำนานวีรสตรี โดยกิจกรรมหลักที่สำคัญที่สุดในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ก็คือ กิจกรรมในวังหลวง ทั้งห้องเครื่องที่ใช้ปรุงอาหารและห้องปรุงยาของราชสำนัก ทั้งนี้เพราะวังหลวงเป็นสถานที่ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของตำนานวีรสตรีคนแรกของเกาหลี ที่เป็นทั้งแม่ครัวมือหนึ่งและเป็นแพทย์หลวงในราชสำนัก โดยกิจกรรมทั้งสองประการนี้ เป็นกิจกรรมที่เกิดจากความ

เป็นจริงในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับวังหลวงในรัชสมัย ของราชวงศ์โชซอนซึ่งสามารถวิเคราะห์ที่
ดังนี้

กิจกรรมการทำงานเครื่องเสวย

มีการแบ่งหน้าที่กันทำอย่างชัดเจน การทำเครื่องเสวยยามปกติเป็นหน้าที่ของ
ช่างกึ่งห้องเครื่องควาเป็นผู้รับผิดชอบงานห้องเครื่องนั้น ปกติถูกคัดเลือกเข้าวังมาตั้งแต่อายุ 3 เพื่อ
ฝึกอบรมเป็นเวลาประมาณ 20 ปีจนถึงอายุ 33 ปี จึงสามารถถูกคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่ง การ
ถวายเครื่องเสวยยามปกติ ในวังหลวงนอกจากการถวายเครื่องเช้าครู่ที่โค้งถวายก่อนเจ็ดโมงเช้า
แล้ว ยังมีเครื่องเช้า เครื่องเที่ยง และเครื่องเย็น รวมทั้งสิ้นสี่มื้อต่อวัน ต่างจากเครื่องเช้าครู่ หรือ
เครื่องเที่ยง สำหรับเครื่องเย็นที่มีถึง 12 ส้ารับ จำเป็นต้องมีการตระเตรียมมากเป็นพิเศษ และ
การเสิร์ฟเครื่องเสวยซูราจัน (Suragun) ที่แสดงถึงความมั่งคั่งของราชวงศ์ มีการยกถวายสอง
ครั้งต่อวัน เมื่อเวลาสิบโมงเช้าและตอนห้าโมงเย็น ส่วนมื้ออื่นๆ คือ อาหารว่างจะถูกตั้งเครื่อง
ถวายในช่วงบ่ายสองโมง ส่วนในตอนเช้าครู่จะตั้งเครื่องเสวยเป็นประเภทข้าวต้มที่เรียกว่า
(Shojoban)

วิธีการคัดเลือกนางกำนัล

มีการคัดเลือกเด็กๆ จากบรรดาลูกขุนนางและชนชั้นสูง การทดสอบนางวัง
ฝึกสอนและแพทย์หญิงจะเป็นผู้ทดสอบ โดยวิธีทดสอบจะใช้เลือกจากปลายเท้าหนักแก้ว
(เพราะนกแก้วถือว่าเป็นสัตว์ที่แทนตัวหญิงสาวในการพิสูจน์พรหมจารี) ลงบนข้อมือ หากหยดแล้ว
เลือกเกาะค้างไว้โดยไม่ไหลบ๊อกลง ถือว่าเด็กผู้นั้นเป็นหญิงพรหมจรรย์ จะไม่ผ่านการทดสอบ
คัดเลือก ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกต้องเป็นเซ็งกักชิ ถึง 15 ปี กว่าจะได้เป็นนางวัง เมื่อผ่านพิธีนางวังยอม
หมายถึง การแต่งงานเป็นสตรีขององค์ฮ่องได้ หลังเป็นนางวังแล้วจำต้องรออีกถึง 20 ปี จนได้เป็นช่าง
กึ่งห้องเครื่อง สำหรับตำแหน่งช่างกึ่ง ต้องเข้าวังทำงานไม่ต่ำกว่า 35 ปี จึงจะได้ครองตำแหน่งระดับ
9 เส้นทางของช่างกึ่งนั้นมีได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ชิงโนแผ่นดินนี้ โอกาสที่สตรีทำงานได้มีเพียงนาง
วัง แพทย์หญิง นางรำ และนางทรงเท่านั้น แต่มีเพียงนางวัง เท่านั้นที่มีสิทธิถือครองบรรดาศักดิ์
จากเมื่อได้เป็นนางวังต้องรักษาจารีตไว้ ห้ามทรยศต่อฝ่าบาท ห้ามเกิดความรักหญิงชาย ห้ามทรยศ
ต่อสหาย และสร้างความวุ่นวาย หากเกิดเรื่องเหล่านี้ขึ้นต้องสาบานว่าจะชดใช้ด้วยความตาย

การสอบออชันเคียงซอน

การประลองอาหาร เพื่อตัดสินว่าเซ็งกักซึ(นางกำนัลฝึกหัด) สามารถก้าวข้ามไปเป็นนางโนได้หรือไม่ เป็นเหมือนกับการสอบคัดเลือกจากนางวังฝึกหัดไปเป็นนางในระดับสูง เป็นพิธีการสอบปรุงอาหาร เพื่อทดสอบว่าเซ็งกักซึจะได้เป็นนางวังหรือไม่ คล้ายกับการเลื่อนขั้นนางกำนัล และทดสอบนางกำนัลในการเข้าบรรจุตามแผนกต่างๆ นางวังที่สอบตกต้องกลับออกนอกวัง และจากการสอบคัดเลือกนี้ยังสามารถคัดเลือกประเภทนางวังในที่สอบผ่านไปตามแผนกต่างๆ ตามความสามารถ ผู้ที่มีคะแนนสูงจะได้ทำงานในห้องเครื่องควาที่สำหรับทำเครื่องเสวยของฮ่องเต้

การสอบสามารถแบ่งออกได้สองส่วน คือ ส่วนแรก เป็นการตีความบทกวีและทายชื่ออาหาร ผู้ที่ตีความได้ก่อน จะได้เลือกเครื่องปรุงที่ดีก่อน ส่วนที่สองนั้น จะเป็นการทดสอบการปรุงอาหารนั้นๆ ถือว่าขั้นตอนนี้จะเป็นการคัดเลือกผู้ที่มีพรสวรรค์และมีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเด่นชัดที่สุด

วันหยุดแรกของนางวัง

เป็นวันที่นางกำนัลทั้งหลายหลังจากสอบผ่านได้เป็นนางวังหรือนางโน ก่อนเข้าพิธีรับตำแหน่งนางวังหรือนางโนจะสามารถกลับไปเยี่ยมบ้านได้ นับเป็นครั้งแรกที่ได้กลับบ้านหลังจากที่เข้ารับการถวายตัวเมื่อครั้งยังเยาว์วัย และมีธรรมเนียมคิดว่าวันหยุดแรกของนางวังต้องนำอาหารกลับวังไปด้วย

งานเลี้ยงวันเกิดซังกุงปกครอง

เป็นการจัดงานเลี้ยงที่ถือธรรมเนียมปฏิบัติที่ซังกุงจากตำแหน่งต่างๆ ต้องนำของล้ำค่ามากำนัลและเข้าวยพร แต่ซังกุงสูงสุดของห้องเครื่องต้องตั้งโต๊ะเตรียมอาหารชั้นเลิศ เพื่อนำมามอบให้ซังกุงปกครอง

พิธีซังเจ

พิธีซังเจ หรือ พิธีเซ่นไหว้ไหหมัก นิยมนำไหหมักเครื่องปรุง ไปตั้งไว้ได้ต้นไม้ใหญ่ ในวันพิธีและกราบไหว้หลายวัน เพื่อให้เครื่องปรุงมีรสชาติที่ดีขึ้น

กิจกรรมวันจีนมีเอ (วันสร้างสวรรค์)

เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ซึ่งเป็นการสอบการใช้เครื่องปรุงเค็มเพื่อปรุงอาหารแบบใหม่ขึ้น ซึ่งถือเป็นธรรมเนียมที่นางวังซูรากัน ต้องสอบให้ผ่าน ในครั้งนี้มีการปรุงซุงซอคกุกจี(กิมจิเย็น), โฮดูโซริม (ถั่ววอลนัทต้มเปื่อย), ซึซุก (ไก่ต้มเปื่อย) , อิมซัมมานึงเซ่ และเทงผับ (ข้าวอบกระบอกไม้ไผ่) ประชันกันกับตัวเอกของเรื่อง

5.2 กิจกรรมรอง

เป็นองค์ประกอบของการกระทำในเรื่อง ที่จะเป็นการเพิ่มความตื่นเต้นให้กับเรื่องราวในแต่ละตอนของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงความสำคัญของกิจกรรมรอง ก็คือเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครที่จะมีผลต่อการพัฒนาของเรื่อง และเป็นการเตรียมความรู้ผู้ชมให้สามารถทำความเข้าใจกับการพัฒนาเรื่องราวไปสู่จุดวิกฤติและจุดคลี่คลายของเรื่องราวในแต่ละตอนได้ ซึ่งผู้วิจัยได้แยกกิจกรรมรองที่พบในแต่ละตอนได้ดังนี้

การสอนของอันซังกุง กับ งานพิเศษของซอจังกึม ครั้งที่ 1

การมอบหมายภารกิจพิเศษให้ซอจังกึมหลังจากเสร็จงานประจำวันแล้ว กล่าวคือสั่งให้นางขึ้นเขาและให้หาพืชผักมาร้อยชนิดภายในหนึ่งร้อยวันโดยไม่ซ้ำกัน แล้วสามารถบอกได้ว่าพืชผักและสมุนไพรร้อยชนิดนั้นมีประโยชน์และสรรพคุณอย่างไรบ้าง ในช่วงร้อยวันดังกล่าวต้องสามารถบอกสรรพคุณต่างๆ และรสชาติของพืชผักสมุนไพรที่หามาได้ด้วย ซอจังกึมต้องขุดสมุนไพร ทั้งต้ม ทั้งตากแห้ง ทั้งทอด ทั้งผัด และทั้งกินสดๆ จากนั้นบันทึกรสชาติ และกลิ่นไว้โดยละเอียด

การสอนของอันซังกุง กับงานพิเศษ กับ ซอจังกึม ครั้งที่ 2

หลังจากงานพิเศษครั้งที่ 1 ผ่านไป อันซังกุงได้เริ่มทดสอบเครื่องเทศ และเครื่องปรุงหลากชนิด เมื่อผ่านการทดสอบจึงได้ทดสอบลับตาเพื่อวัดปริมาณที่ใส่ นับเป็นการฝึกหัดใช้มือเปล่าใส่เครื่องปรุงในปริมาณที่เหมาะสม เพื่อให้มีรสชาติที่ดีที่สุด นอกจากนี้ยังได้ฝึกสอนการเปรียบเทียบ การเพิ่มและการควบคุมรสชาติอีกทางหนึ่ง เช่น “หากใส่หวานในเปรี้ยวหรือขม จะทำให้รสเป็นกลาง หากใส่เค็ม ลงในหวาน จะทำให้กล่มกล่อมขึ้น”

การสอนของอันซังกุง กับงานพิเศษ กับ ซอจังกึม ครั้งที่ 3

การสอนจังกึม ให้รู้จักวิธีการเกี่ยวน้ำซूप และเลือกใช้สมุนไพรเพิ่มเติมลงไปใต้น้ำซूप สอนการใช้น้ำในการปรุงอาหาร โดยแยกประเภทของน้ำ เช่น น้ำร้อน น้ำเย็น น้ำอุ่น น้ำข้าว น้ำแร่ น้ำแป้งข้าวเหนียว เป็นต้น โดยให้หาการคำนวณเวลา น้ำเดือดและเชื้อเพลิงที่ใช้ด้วย แต่ซอจังกึมมีวิธีการที่คิดค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง คือ การต้มน้ำในหม้อจนปล่อยหม้อให้ถูกไหม้ไปหลายใบ และหาว่าเชื้อเพลิงประเภทใดดีที่สุด ซอจังกึมจึงเอาไม้ที่มีมาเผาเล่นจนเกิดเพลิงในเตาหลายครั้ง ยังทำกระทงรับประทานถ่านในครัว เพื่อให้รู้รสชาติว่าเป็นเช่นไร เป็นต้น

กิจกรรมสอนทำอาหาร “การทำซूपผาหาร” (การใช้ดอกไม้ในอาหาร)

การใช้ดอกไม้ในอาหารเป็นที่แพร่หลายในราชสำนักโชซอน เป็นความพยายามเปลี่ยนธรรมชาติให้รับรู้ได้ทางรสสัมผัส นอกจากนี้ดอกไม้เหล่านั้นยัง ให้รูปสัมผัสและกลิ่นสัมผัส พร้อมกับประสาทสัมผัสที่นุ่มนวล จึงเป็นวัตถุดิบเลิศในการปรุงอาหาร นอกจากนี้ดอกไม้ยังเป็นศูนย์กลางการแพร่พันธุ์ จึงเป็นที่นิยมรับประทานเพื่อไล่เคราะห์ร้ายและนำโชคได้อีกทางหนึ่ง การรับประทานดอกไม้จึงมาพร้อมความหวังให้ผลดีผลการเกษตรสมบูรณ์ และขอให้ตั้งครรภีได้บุตรชาย

“ดอกอะแซลเลีย ดอกกุหลาบเหลือง กุหลาบป่า ดอกเบญจมาศ นั้นนิยมนำมาใช้ในเครื่องเทศ ดอกเหมยฮวา ดอกส้ม ดอกกุหลาบยูโยป ดอกอันคง ดอกบัว ดอกจิน คัลเล ดอกกุหลาบ นั้นนิยมตากแห้งคั่วเป็นชา ดอกลิลลี่ ดอกหอม ดอกหวาย ดอกมะลิ ดอกเมลิค น้ำมัน ดอกฟักทอง ดอกสน นิยมใช้ทำเครื่องยาเผ็ด หรือผสมใส่ในข้าวหรือในน้ำแกง ดังนั้น ดอกอะแซลเลีย ดอกฟักทอง ดอกเบญจมาศ ดอกกุหลาบเหลือง และดอกลิลลี่จึงเป็นที่นิยมในการปรุงเครื่องเสวยประจำวังหลวง”

“ฮวังฮวาเซ เรียกอีกชื่อว่า นอมนามุลหรือกวางเซ เป็นอาหารประเภทขำ ปรุงจากเนื้อหั่นผสมใบดอกลิลลี่ และต้องใส่ดอกลิลลี่แทนเส้นหมี่ เพื่อให้เครื่องขำนั้นมีรสชาติกลมกล่อม แล้วยังช่วยให้ลำไส้สบาย ร่างกายปลอดโปร่งและนิยมนำมาแก้มใส่ใส่ดอกลิลลี่ยามหุงข้าว ต้องแยกแกลสรอดดอกไม้ก่อนเพราะดอกไม้จะมีพิษเสมอ”

การสอนของอันชังกูง เรื่อง “จินตนาการแห่งรสชาติ”

การบอกชื่ออาหารที่จะให้ปรุง และต้องคาดคะเนโดยวาดภาพจินตนาการอาหารของคน และเริ่มค้นหาเครื่องปรุงที่เข้ากันได้กับวัตถุดิบที่ใช้ในการประกอบอาหาร และปรุงอาหารตามลำดับขั้นตอน แต่ทุกขั้นตอนห้ามชิมรสชาติเด็ดขาด การฝึกนี้ถือเป็นการทดสอบปลายนิ้วสัมผัสในการคาดคะเนเครื่องปรุงในปริมาณที่เหมาะสม

การสอนปรุงอาหารจากการจินตนาการรสชาติ เหาะจิม (กึ่งใหญ่หนึ่ง)

ส่วนผสมกึ่งใหญ่สด สองตัว หน่อไม้ แดงกวา เนื้อวัว จากนั้นนำเนื้อวัวต้มในน้ำเดือด หั่นแดงกวาและหน่อไม้เป็นชิ้นเล็กๆ ก่อนนำชิ้นแดงกวาคลุกเคล้ากับเกลือ และเริ่มอบเนื้อกึ่งเมื่อได้ที่จึงนำกึ่งอบและเนื้อหั่นผสมลงในซาม ก่อนเหยาะเกลือและพริกไทยลงด้านบน นำซามเล็กอีกใบใส่ผลเมล็ดสน เกลือ พริกไทยขาว ลงไป เหน้าต้มกึ่งลงไปเล็กน้อย ผสมให้เข้ากันแล้ว เกลงในซามใหญ่ คลุกเคล้าให้ทั่วก่อนเทลงจาน จัดให้สวยงาม

บูบรอนโกถ (ต้นเผ็ดเต้าหู้)

ส่วนผสม ถั่วอกเขียว หัวไชเท้า เคหัดเหี่ยวโก ผักขม หอมเล็ก จากนั้นนำก้อนเต้าหู้มาเหยาะเกลือเล็กน้อย และคลุกเคล้ากับผงแป้งลงไป จากนั้นปรุงเครื่องเนื้อวัว ก่อนคลี่ออกมาวางไว้บนก้อนเต้าหู้ทอด เมื่อปัดจนมิด จึงมีวนผักขมเป็นเส้นใช้มัดลง สุดท้ายจึงจัดเรียงผักและจิ้นเนื้อแยกตามสีลงในหม้อไฟ และตักเต้าหู้และน้ำซุปลงไป เพื่อรอการต้มเคือด

การสอนเครื่องเสวยกวางของรอนโกถ และสอนเรื่อง คุณภาพแห่งอาหาร

การสอนเครื่องเสวยกวางของรอนโกถ หรือซูปไก่ฟ้า มีสรรพคุณช่วยปรับความดันเลือด หยุดอาการท้องเสีย สิ่งที่ห้ามทานกับซูปไก่ฟ้า คือ ถั่วโฮดู เห็ดมกอี แป้งหมี่ หอม และถั่วเหลือง เพราะส่งผลร้ายต่อสมองและหัวใจ หากเครื่องปรุงหนึ่งกับสิ่งอื่นสามารถเป็นได้ทั้งคุณและโทษ นี้เป็นสิ่งเรียกว่า “คุณภาพแห่งอาหาร” เช่นเดียวกับ ซองเอียง(ผงต้นก้านพลู) ที่ใช้ดับกลิ่นของเนื้อหมู หากทานพร้อมกับขาน้ำที่ผสมอุลทิม(ไขมัน) แล้วเก่าในสิบเป็นต้องท้องเสียและอาเจียนแน่นอน

สิ่งที่ห้ามทานกับปลาบุงออ คือ กระเทียม เพราะจะทำให้มีไข้ หากทานดิบๆ จะทำให้ร่างกายบวม หากทานกับ เนื้อหมู เนื้อไก่ฟ้า หรือเนื้อกวาง จะทำให้เกิดคúmคัมร่างกายเมื่อผสมกับดอกกลีลลี่จะเป็นพิษ

5.3 กิจกรรมพิเศษ

เป็นสถานการณ์ที่สำคัญที่สุดในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ในแต่ละตอน กิจกรรมพิเศษถือว่าเป็นสถานการณ์ที่เป็นจุดวิกฤติ (Climax) ของแคจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละตอนดังนี้

การทดสอบรสชาติของซอจังกึม

ในครั้งนีมีการทดสอบ โดยการทดสอบรสชาติของกุงหมักจากเดือนต่างๆ เมื่อชิมแล้ว สามารถบอกได้ถูกว่าเป็นกุงที่หมักในเดือนใดจะถือว่าทดสอบผ่าน การทดสอบครั้งนี้มีกุงหมักทั้งหมด ห้าไห เป็น เซอจอก ที่ทำมาจากน้ำปรุงรสหมักจากกุง ที่ไร้กากให้เห็น แม้นางวังระดับสูงๆ ก็ยังไม่อาจแยกแยะได้โดยง่าย การทดสอบแรก คือ โอจอก ที่ได้มาจากกุงที่จับในเดือนห้า เนื้อจึงยังไม่เข้มข้น น้ำปรุงจะมีสีแดง และรสชาติไม่เข้มข้นนัก การทดสอบที่สอง คือ ยูจอก เป็นน้ำปรุงที่หมักในเดือนหก รสชาติจึงค่อนข้างเค็มและรสจัด ได้ความรู้สึกลับเคี้ยว จึงเหมาะแก่การปรุงในเครื่องเคียง การทดสอบต่อมา คือ ซุซอก ซึ่งทำมาจากกุงที่จับได้ในฤดูหนาว ลำตัวของกุงเล็กแต่เปลือกหนาขึ้น รสชาติจึงเค็มจัด จึงนิยมใช้ในเครื่องยำเครื่องเค็ม หรือซิวปรุงรสทั้งหมดนี้สามารถตอบได้อย่างถูกต้องและผ่านการทดสอบไปในที่สุด

การประลองปรุงเนื้อปลาหวา

เนื้อปลาหวา ถือเป็นของใหม่ในสมัยนั้น น้อยคนนักที่จะรู้รสชาติของมัน การประลองไคครั้งนี้ตัวเอกของเรื่องต้องใช้วิธีการจินตนาการรสชาติ ในการปรุง หากสามารถทำได้และปรุงออกมามีรสชาติที่อร่อย จะได้รับการยอมรับจากบรรดาซังกุงต่างๆ แต่หากทำไม่ได้จะต้องได้รับโทษพร้อมกับซังกุงที่เป็นอาจารย์เนื้อปลาหวา ออกลักษณะไปทางเนื้อสัตว์บก และมีถึงสิบสองรสตามอวัยวะแต่ละส่วน ในครั้งนีมีการปรุงเนื้อปลาหวาออกมาเป็น โซชี(คัมเผ็ด) และจิม(เครื่องอบ) โดยแบ่งให้ซังกุงและนางวังผู้ช่วยทำคนละอย่าง และในครั้งนีจังกึมได้เป็นผู้ชนะอีกครั้ง

การประลองแข่งขันปรุงเครื่องเสวยเพื่อคัดเลือกขังสูงสูงสุด การแข่งขันปรุงอาหารเพื่อคัดเลือกขังสูงสูงสุดของห้องเครื่อง รอบที่ 1

การค้นหาสาเหตุและหาทางแก้ปัญหา เรื่องเครื่องปรุงเปลี่ยนรสชาติ ในวังหลวง ผู้ที่สามารถหาสาเหตุและแก้ไขได้ก่อนอีกฝ่ายหนึ่ง จะถือเป็นผู้ชนะเลิศในโจทย์ข้อที่หนึ่งนี้ไป ทำให้ขังสูงทั้งสองคนที่เข้าประลองต้องออกจากวังหลวงเพื่อหาสาเหตุ จนท้ายที่สุดก็รู้สาเหตุและสามารถแก้ไขได้

การแข่งขันขังสูงสูงสุด รอบที่ 2

ในการแข่งขันรอบนี้ เป็นการแข่งขันที่หาของเหลือใช้หรือมีผู้ใดใช้ นำมาปรุงเป็นอาหาร ที่ชาวบ้านสามารถหาทานได้ง่าย นำขึ้นถวายในงานวันประสูติ บรรดาขังสูงและนางวังผู้ช่วยต้องออกจากวังเพื่อค้นหาวัตถุดิบในการปรุงอาหาร ในครั้งนี้จึงก็มีหน้าที่ปรุงเครื่องชูปโคมทั้ง (ชูปกระดูกวัว) ซึ่งการปรุงนี้สำคัญที่เวลามากกว่าคุณภาพวัตถุดิบ แต่กลับใช้ชีวิตด้วยการดื่มชูปที่เตี๊วถึงสี่วันเปลี่ยนเป็นการใช้กระดาษไข ใส่ลงไปแทนเพื่อดูดซับไขมัน และเติมนมอูรูเพื่อเพิ่มรสชาติเข้าไป

การแข่งขันครั้งนี้ทำให้ซอจังกึมพ่ายแพ้ เนื่องจากเพราะอยากได้วัตถุดิบที่ดี จึงต้องเดินทางและเสียเวลาไปมาก แต่นางไม่ได้คิดว่าชาวบ้านจะหาซื้อวัตถุดิบและกระดูกที่ดี ได้ที่ไหน และกลับใส่น้ำมันที่หายากลงไปในเรื่องน้ำแกง ที่ชาวบ้านไม่อาจหาซื้อได้ การแข่งรอบนี้ซอจังกึมจึงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

การปรุงสำหรับพิชผักเพื่อสุขภาพภายในห้าวันของ ซอจังกึม เพื่อรักษาโรคให้ซูด้าหมิง ในรอบที่ สอง

เนื่องจากซูด้าหมิงเดินทางมาจากแคน ไกล เกิดปัญหาเรื่องโรคระบบการขับถ่ายและมีอาการร้อนใน จึงจำเป็นต้องปรุงอาหารที่เป็นประโยชน์และใช้เวลาเพียงห้าวันในการรักษาครั้งนี้ วันแรกเริ่มการดักแห้งนามูล(ธัญพืชหรือสมุนไพร) จากนั้นเริ่มบดเห็ดเห็บเพียวโก บดปลาแห้งเม็ยลชี และบดสาหร่ายทาชิมมา วันแรกจึงได้ตั้งสำหรับเป็นทวนจั้งจิก(ชูปเต้าเจี้ยว) และเครื่องนามูล วันที่สองเป็นการทำสำหรับเครื่องเคียงสาหร่ายทะเลหลากประเภท มีความสดใหม่ของอาหารเป็นอย่างมาก วันที่สามจังกึมได้ปรุงกวากทั้ง(ชูปสาหร่ายทะเล) โดยต้มปรุงรสด้วยปลาเค็ม ต่อมาวันที่สี่ ได้

เตรียมสำหรับทูซุซอน โกล(ต้มเผ็ดเคี้ยว) และวันสุดท้าย คือการปรุงน้ำซุปกิมจิที่ทำขึ้นจากผักซุงเซ (ผักกาด) และข้าวกระบอกไม้ แม้ทานอาหารครบทั้งห้าวัน แต่หัวหน้าชุดหมิงยังคงหน้ามัว เช่นเดียวกับที่ทานในวันแรก แต่สุดท้ายต้องกลับยอมรับถึงความมีน้ำใจของศิษย์อาจารย์ทั้งสอง ที่มีให้ต่อคนทานอาหาร ที่ไม่มุ่งทำร้ายคนทานแต่กลับนึกห่วงถึงสุขภาพของคนทานเป็นหลัก ศึกการประลองในรอบนี้จึงทำให้ซอจังกึมและฮันซังกุงเป็นผู้ชนะ

การปรุงอาหารมานฮันซอนซอก หรือ หมั่นสำหรับได้ห้า ให้ชุดคำหมิง ของแซซังกุง ในรอบที่ ๕๐๖

เป็นการประชันฝีมือการปรุงอาหารของแซซังกุงและนางวังซอจังกึม ในครั้งนี้แซซังกุงได้ปรุงมานฮันซอน หรือหมั่นสำหรับได้ห้า เป็นอาหารอันโบราณหรือเรียกได้ว่าเป็นการปรุงอาหารอันครบสูตร ที่ว่ากันว่ามิแต่ฮ่องเต้จีนเท่านั้นที่จะได้เสวยสำหรับนี้ สำหรับฮันซอนซอกนั้น เป็นสำหรับอาหารที่จัดขึ้นโดยมีเครื่องหลัก เครื่องรอง ขนมหวาน ขนมอบน้ำผึ้ง และผลไม้ โดยปกติเครื่องหลักหนึ่งอย่างจะมีเครื่องรองอีกสี่อย่างล้อมรอบอยู่ กรณีเรียกว่า จตุรารล้อมจันทร์ หมายถึงดวงดาวที่ควมรายล้อมดวงจันทร์หนึ่งดวงเป็นนัยว่า มีขุนนางรับใช้จักรพรรดิส่วนผสมในการปรุงอาหารสำหรับนี้ ประกอบไปด้วย เนื้อหมู 600 กรัม เป็ดแปดตัว เนื้อแพะ 300 กรัม ตะพาบทะเล สัตว์ห่านห้าตัว เนื้อกวาง ไก่หกตัว เนื้อปลา 300 กรัม หางกวาง รังไข่แม่กวาง อังคินหมี ห่านฟ้า นกยูงทอง ตางคก เนื้อสัตว์ป่า และสัตว์บ้านมีอีกหลายสิบประเภท นอกจากนี้ ยังมีเนื้อแกงพยัคฆ์เขียวที่ปรุงจากอัมชะเสื่อ มีหมี่เอกะพสุธาที่ปรุงจากหัวขมดเช็ก มีแท่นสุริยันจันทร์ที่ปรุงจากนัยน์ตากวาง ทั้งหมดถูกจัดขึ้นไว้ในสำหรับอาหาร ซึ่งมีมากถึงสองร้อยชนิด อาหารที่เตรียมแก่หัวหน้าชุดคำหมิงครั้งนี้สามารถจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองในวังเจ้าจรดเย็น ได้ไม่ต่ำกว่าสี่ห้าวัน แต่ชุดคำหมิงเลือกทานเพียงซุปหูฉลาม ที่ปรุงจากปูยักษ์ เท่านั้นเอง

การประลองชิงตำแหน่งซังกุงสูงสุดในโทย้อซ้อที่สาม (รอบสุดท้าย)

ในโทย้อซ้อนี้ คือ ปรุงสิ่งที่ต้องการมอบให้แก่ฮ่องเต้และไทเฮา ให้ใส่รสชาติ สุขภาพ เป็นเพียงอาหารที่แทนหัวใจของซังกุงทั้งสองได้ วันประลองกำหนดให้เป็นวันประสูติของไทเฮา ในครั้งนี้เน้นย้ำว่าต้องเป็นอาหารที่ใส่ความตั้งใจลงไป และเป็นอาหารที่ดีที่สุด ขึ้นถวายเครื่องเสวยหลักในการเข้าแข่งขันครั้งนี้ของ ฮันซังกุง คือ พัลกวางทัง (น้ำแกงแปดทิศ) เป็นเครื่องเสวยที่ปรุงจากตับและเนื้อเต้าฝัดกับไฟแรง จากนั้นจึงใส่น้ำไก่ต้มกับทงซุงฮาโร(หญ้าถั่งเช่า) และ

ต้มรวมกับไข่เต่าอีกครั้ง แต่วันประลองหญ้าถึงเช้าถูกทำลายทำให้ฮันซังกุง ต้องออกไปหาใหม่ และโคคนร้ายจับตัวไป คราวนี้จึงเป็นนางวังซอจังกึมเป็นผู้เข้าแข่งแทนอาจารย์ เครื่องเสวยแรกในการแข่งขันครั้งนี้ของ ซอจังกึม คือ ซอนบุกเนจังกุก(โจ๊กเครื่องในหอยเชลล์) ประลองกับ โอจางุก(โจ๊กเบญจพิข) ทำจากเมล็ดพิข เมล็ดค้อ วอลถันท์ เมล็ดถั่วสนและเมล็ดงา ของแซกึมของ แม่เลือกเพียงเครื่องในหอยแต่ไทเฮาสอนใจโจ๊กที่ทำจากเมล็ดพิขต่าง ๆ มากกว่า อย่างแรกจึงฝ่ายแพ้ไป

เครื่องเสวยหลักของแซกึมกุงเป็นเน็งเซ (ยำเย็น) เป็นเนื้อไก่ ผสมสมุนไพร ปรุงโดยผสมสมุนไพรในน้ำคั้นถั่วผสมกับน้ำแกงไก่ ส่วนของซอจังกึมปรุงเน็งเซทะเล ที่มีส่วนผสมหลักคือเปลือกกระเทียมเพื่อลดกลิ่นคาว และยังช่วยรักษาความสดได้ ซึ่งมีหน้าตามีสะดุดตาเท่ากับเน็งเซ แต่เมื่อส่องเสาทรงกลมรสกลับพอพระทัยอย่างมาก เพราะสามารถทำให้อาหารทะเลมีชีวิตเหมือนดินไปมาได้ ทั้งยังเผ็ดร้อนและหวานกลมกล่อมทำให้ปากรู้สึกสดชื่น จากการได้ใส่คิมชิกโซ (น้ำส้มสายชูคอง) ที่คองไว้ถึงยี่สิบปี ลงไปผสมด้วย จากเมื่อคิดถึงหัวใจที่อดทนคองถึงยี่สิบปี สำหรับนี้จึงชนะไป

การประลองเข้มข้นที่สุดคือ การประชันสำหรับทักจินฮีกกูอิ(ย่างไก่อบโคลน) ที่นำไก่สดห่อด้วยใบบัว คลุกด้วยโคลนเหนียวของซอจังกึม ประชันกับสำหรับแอจินฮีกกูอิ(ย่างหมูฮันอบโคลน) ที่ได้ถูกหุ้มจากการผ่าท้องแม่หมูออกมา ทั้งสองแตกต่างกันทั้งวิธีและรสชาติเป็นการประชันของเนื้อไก่กลิ่นหอมละมุนของใบบัวต่อสู้กับรสของหมูหัน สำหรับนี้ชนะด้วยการใช้แค่เพียงดินโคลนปรุงอาหารก็สามารถปรุงได้ร่อนนั้นคือ ไก่อบโคลนนั่นเอง คู่ของแฮมุลกบโคลนบิมบับ (ข้าวต้มทะเลหม้อเหล็ก) ของซอจังกึม ที่หัวใจสำคัญ คือ หม้อหินไซ่ปรุงเพราะต้องการให้อาหารอุ่นอยู่เสมอ และเคดูกงฮัลทีบิมบี (ข้าวต้มปลากระดอง) ของแซกึมกุง ซึ่งการประลองครั้งนี้เน้นรสชาติ สุขภาพและหัวใจของผู้ปรุง จึงให้คะแนนในความเอาใจใส่แม้กระทั่งภาชนะ เพื่อให้อาหารอุ่นร้อนเสมอ ช่วยให้ผู้ที่ทานอบอุ่นร่างกายขึ้น สำหรับนี้ซอจังกึมจึงได้ชัยชนะไปอีก และสุดท้ายซอจังกึมก็สามารถแข่งขันให้ฮันซังกุงชนะ และได้รับตำแหน่งซังกุงสูงสุดไป

6. องค์ประกอบด้านวิถีแห่งวัฒนธรรม

เป็นการสร้างสรรค์เรื่องราวจากกรอบแนวคิด ที่อยู่ภายใต้วิถีแห่งวัฒนธรรมของ ค่านิยม และอุดมการณ์ คือ หลักคำการสั่งสอน การประกอบอาหาร และการแพทย์ของชนชาติเกาหลีโบราณ หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นภาพที่ถูกถ่ายทอดขึ้นมาจากการกระทำที่สมจริง ในการประกอบ

อาหารและการรักษาโรค ที่ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นทั้งในรูปแบบอาหารมากมาย และความรู้ในการรักษาโรคต่างๆ เพื่อสร้างเป็นเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์หรือโครงเรื่องที่ผู้ประพันธ์ได้วางไว้ วิถีแห่งวัฒนธรรมที่พบในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ตามความสัมพันธ์กับลักษณะ โครงเรื่องของสื่อภาพยนตร์ ดังนี้

6.1 วัฒนธรรมเกี่ยวกับการประกอบอาหาร

เป็นการสร้างสรรค์องค์ประกอบที่มีความเหมือนจริงขึ้นมา เพื่อสร้างความสมจริงให้กับการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ถือเป็นองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดในโครงเรื่องหลัก ได้แก่ วิธีการปรุงอาหาร ของชาววังที่เกิดขึ้นในวังหลวงช่วงรัชสมัยของพระเจ้าจุงจงกษัตริย์แห่งเมืองโซซอน หรือที่เรียกว่าประเทศเกาหลีในปัจจุบัน

อาหารเกาหลี

อาหารในเมืองโซซอนของคนชนชาติเกาหลีแบบดั้งเดิม ส่วนใหญ่ก็มีลักษณะทั่วไปเหมือนกับอาหารเกาหลีในปัจจุบัน เพียงแต่บางสิ่งบางอย่างอาจจะแฝงความเป็นอาหารแบบโบราณเพิ่มเข้าไปเพื่อให้ดูแตกต่างและน่าสนใจ ดังต่อไปนี้

เคซั่มอุงซัง

ซูปซังเท้าหมี มีประ โยชน์บำรุงสุขภาพเป็นอย่างมาก มีการนำขึ้นถวายในงานเลี้ยงรับรองในวันประสูติขององค์ไทเฮา ในตอนที่หนึ่ง

กวานจอน

เป็นอาหารทำจากเนื้อไก่ฟ้า แดงกวา หอยเชลล์ เครื่องทะเล อรุ่่น ผลแพร์ ราวคัวย เครื่องปรุงรสจาก น้ำส้ม น้ำตาล ซีอิ๊ว ซึ่งถือว่าเป็นเมนูเอกในตอนหนึ่ง

แมกจอก

เป็นอาหารสุครโบราณจากดินแดนมองโกล โดยมีการหมักเนื้อกับเต้าเจี้ยวสุครพิเศษไว้ก่อน จากนั้นนำเนื้อไปผัดกับกระเทียมซอยจนหอม ปรุงรสด้วย ซีอิ๊ว น้ำที่้อหวาน น้ำส้ม เกลือ งาดำ และน้ำ ใส้หอมซอย กระเทียมซอย น้ำมันงา พริกไทยผง คลุกเคล้าให้เข้ากัน ใช้เสิร์ฟถวายฮ่องเต้ในวันรับตำแหน่งครั้งแรกของซองชังกุง และเป็นทีพื่อพระทัยเป็นอย่างมาก

เนโอเบียนึ

คือเนื้อวัวหมักกับสมุนไพรและเครื่องปรุงต่างๆ หมักเนื้อทิ้งไว้ประมาณหนึ่งชั่วโมง และนำไปย่างบนกระทะเหล็ก ใช้ไฟแรงๆ เป็นอาหารที่ซองชังกุงทำขึ้นถวายพระเจ้าจุงจงใน

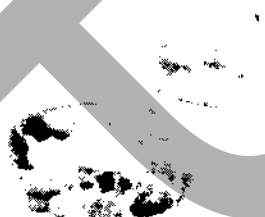
วันแรกที่รับตำแหน่งซังกงสูงสุด

ภาพที่ 4.56 เนือวัว เนือเบียน

พयोगซู

เป็นเกี้ยวน้ำเย็น ลักษณะเกี้ยวเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม อาหารชนิดนี้เป็นของเสวยในพระราชวังช่วงฤดูร้อน และเป็นที่ยอมรับสำหรับผู้ที่รับประทานมังสวิวัติ พयोगซูมาจากการเปรียบเทียบเปรี้ยวที่ลอยอยู่บนน้ำซุบ ซึ่งเหมือนกับเรือที่ลอยที่ลอยในน้ำ ภายในเกี้ยวประกอบด้วยผักพื้นเมืองของเกาหลีหลายชนิด เช่น เห็ดชิตาเกะ นำเกี้ยวไปนึ่งจนสุกหอม แล้วจึงนำมาใส่ในน้ำซุบเย็น พयोगซูที่ทำกันในร้านอาหาร ปัจจุบันนิยมเค็มเนื้อลงไปด้วยจึงไม่เป็นมังสวิวัติอีกต่อไป

ภาพที่ 4.57 เกี้ยวน้ำเย็น

ฮวาเมียน

เป็นของหวานทำจากผลไม้ชอยในน้ำเชื่อมหวาน โรยหน้าดอกไม้กิ้นหอมทานในวันที่สาม เดือนสาม ของปี

ซุบรากบัว

เป็นซุบที่ทำมาจากจิงและรากบัว โดยนำส่วนที่ปอกเปลือกเสร็จแล้ว บดลงกับแผ่นเหล็กจากนั้นใส่น้ำลงในรากบัวที่บดไว้ก่อนนำไปต้มให้เดือด หางยผาปิดให้น้ำคั้นในระเหยออก เมื่อน้ำรากบัวระเหยหมด จะเหลือเพียงแป้งสีขาว ใส่น้ำผึ้งและกวนไปมา

ซูปไก่ฟ้า

มีสรรพคุณช่วยปรับความดันเลือด หยุดอาการท้องเสีย สิ่งที่ห้ามทานกับซูปไก่ฟ้า คือ ถั่วไฮดู เห็ดมกอี แป้งหมี่ หอม และถั่วเหลือง เพราะส่งผลร้ายต่อสมองและหัวใจ

จีนเซโฮโล

หรือเรียกว่า หม้อไฟ เป็นอาหารที่ใช้ในงานพิธีมงคลภายในประเทศเท่านั้น ซึ่งมีส่วนผสมของวัตถุดิบหลากหลายชนิด โดยนำส่วนผสมทั้งหมดลงน้ำซุปที่มีรสชาติเผ็ดเล็กน้อยในหม้อไฟเดือด ถือเป็นอาหารที่ทำให้เพื่อการอวยพรได้

ภาพที่ 4.58 หม้อไฟจีนเซโฮโล

จุก

ข้าวต้มเป็นอาหารหลักของครัวเกาหลี ส่วนใหญ่ใช้ข้าวเหนียว บางครั้งเป็นพวกถั่ว เกาต์ ข้าวฟ่าง ถั่วแดง ข้าวบาเลย์ หรือ ธัญพืชชนิดต่างๆ ประกอบเพื่อเพิ่มรสชาติและคุณค่าทางโภชนาการ ข้าวต้มถือว่าเป็นอาหารบำรุงและเป็นอาหารเบา

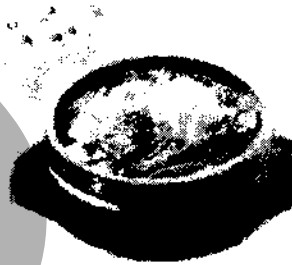
ภาพที่ 4.59 จุก

เทอจิม (กึ่งใหญ่หนึ่ง)

ส่วนผสมกึ่งใหญ่สุด สองตัว หม้อไม้ แดงกวา เนื้อวัว จากนั้นนำเนื้อวัวต้มในน้ำเดือด หั่นแดงกว่าและหม้อไม้เป็นชิ้นเล็กๆ ก่อนนำชิ้นแดงกวาคुकเคล้ากับเกลือ และเริ่มอบเนื้อกึ่ง เมื่อได้ที่จึงนำกึ่งอบและเนื้อหั่นผสมลงในชาม ก่อนเหยาะเกลือและพริกไทยลงด้านบน นำชามเล็กอีกใบใส่ผลเมล็ดสน เกลือ พริกไทยขาว ลงไป เทน้ำต้มกึ่งลงไปเล็กน้อย ผสมให้เข้ากันแล้ว เทลงในชามใหญ่ คูกเคล้าให้ทั่วก่อนเสิร์ฟ จัดให้สวยงาม

คาดบิทัง

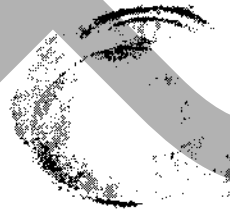
เป็นซูปซีโครงวู คือการคั้มซีโครงวูพร้อมกั้บหัวไซเท้า บำรุงสุขภาพหากทานแต่้่น้ำซูป สามารถช่วยขจัดพิษไขมันสั้ควั้ได้

ภาพที่ 4.60 ซูปซีโครงวู

เน็งเมียน

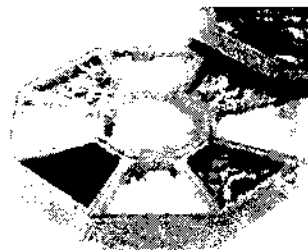
กั้วยเต้ชว ทำด้ว้บแ่ิง บั้ควั้ท ในน้ำซูปเน็งเมียน น้ำซูปทำจาก แดงกวา ลูกแพร รสชาติขงน้ำซูปจะทำให้สคั้ชั้

ภาพที่ 4.61 เน็งเมียน

กูเจอพั้น

เป็นอาหารที่บรรจุในกล่องทรงแปดเหลี่ยม แบ่งเป็นช่องรอบนอกแปดช่อง และช่องกลางหนึ่งช่อง โดยรอบนอกใส่อาหารแปดอย่าง เช่น ผัก เนื้อ เห็ด และ ไข่ ส่วนช่องกลางจะใส่แผ่นแป้งสาลี โดยใช้ห่อใส่ทั้งแปดแล้วจั้มกั้บน้ำจั้มซีอิ้วรสเค้ด

ภาพที่ 4.62 หม้อไฟจีนเซโฮโล

ข้าวคัมนำปรุงธาตุหยาง

ตามหลักการแพทย์ของเกาหลี ร่างกายมนุษย์เป็นทวิลักษณ์ คือ มีทั้งหยิน และหยาง การขาดสมดุลของทวิลักษณ์ทำให้ร่างกายอ่อนแอลง ดังนั้นจึงต้องใช้อาหารเพื่อเสริมหรือลด ธาตุ หยิน และหยาง ในร่างกาย ใช้เป็นข้าวคัมนำที่ถวายเป็นของขวัญของคหิใหญ่เมื่อทรงสัมปวาย การปรุงข้าวคัมนำปรุงธาตุหยาง ปรุงขึ้นจาก นำเปลือกคัมนำ เครื่องในออก และใส่ขึ้นฉิงและหอมขอยและทองซุซาไซ (หญ้าถึงเช่า) ลงค้ำใน ก่อนเคี้ยวคัมนำกับสมุนไพร เช่น ก้านพลู ขอนนามมอน ชิง และ โสม

ภาพที่ 4.63 ข้าวคัมนำปรุง

ซุงเขออน

อาหารเกาหลีประเภทกับแก๊บลัมสุรา คล้ายพิซซ่านำผักกาด นิยมรับประทานเป็นของว่าง หรือทานเล่น

เททงผับ

คือ ข้าวอบกระบอกไม้ไผ่ สรรพคุณ เปลือกอ่อนของไม้ไผ่เรียกว่าเยื่อไผ่ ซึ่งใช้เป็นสมุนไพร หากนำข้าวใส่ในเยื่อไผ่ ทำให้ยางไผ่และเยื่อไผ่ประสานกันได้เป็นข้าวกลิ้งหอมหวาน

บูบูซอนโกล (คัมนำเคี้ยว)

ส่วนผสม ถั่วอกเขียว หัวไชเท้า เคหัดเพียวโก ผักขม หอมเล็ก จากนั้นนำก้อนคัมนำมาเหยาะเกลือเล็กน้อย และคลุกเคล้ากับผงแป้งลงไป จากนั้นปรุงเครื่องเนื้อวัว ก่อนกลิ้งออกมาวางไว้บนก้อนคัมนำทอด เมื่อปิ้งจนมิด จึงม้วนผักขมเป็นเส้นใช้มัดลง สุดท้ายจึงจัดเรียงผักและชิ้นเนื้อแยกตามสีลงในหม้อไฟ และคัมนำคัมนำและน้ำซุปลงไป เพื่อรอกการคัมนำเคี้ยว

อิมซัมนำเน็งเซ

คือ ซุปเย็นโสม และมันเทศ คีคัมนำมีสรรพคุณช่วยลดความอ่อนล้าไว้เร็วแรง ถือว่าเป็นโอสถศิลา ใช้เป็นยาบำรุงร่างกาย สามารถทานดิบๆ ก็ช่วยการขับถ่ายได้ดี เลือกปรุงเป็นน้ำซุปลีกก็เหมาะสมมาก

เกี่ยวโปรย

เกี่ยวห่อหนังปลา คือการนำไส้เกี่ยวปิ่นก่อนนำไปคลุกบนแป้ง ก่อนนำมาคั่วทาน

ลูกจอก ชุกจุก หรือ ประงไอ้กหญาชุกน้ำองุ่นมธุรส

การปรุงลูกจอก ชุกจุก หรือ การปรุงประงไอ้กหญาชุกน้ำองุ่นมธุรส โดยเริ่มจากการคั้นผลลูกจอก(องุ่น) นำน้ำที่ได้มาเคี่ยวเป็นไอ้ก ใส่หญาชุกชอย ประงรสด้วยน้ำผึ้ง และเกลือ ที่สุดจึงได้เป็นอาหารที่เกิดด้วยรสชาติ และสามารถป้องกันอาการหวัดได้เป็นอย่างดี

การปรุงปลาองอ

เป็นการปรุงปลาเค็มสดๆ วิธีการคล้ายกับการทำปลาร้า คือใช้เกลือและเครื่องหมักให้ส่วนผสมเข้ากับเนื้อปลาให้พอเหมาะจากนั้นหมักลงในไหปิดฝาให้สนิทมิดชิด เมื่อเสร็จและรอให้ได้ที่ดีแล้วจะมีกลิ่นคลุ้งถึงรสคาวของปลา เมื่อรองรับประทานจะมีรสชาติประหลาดคือ รสชาติจะเหนียวกว่าปลาเค็มทั่วไป แต่จะแฝงด้วยความรู้สึกรื่นชุ่มชื่นอีกด้วย ปลาชองอี่สดๆนั้นมีสรรพคุณในการช่วยตกเสมหะ ช่วยการย่อยอาหาร ช่วยบำรุงเลือดลม ทั้งยังช่วยล้างลำไส้ได้จึงเหมาะตั้งเป็นเครื่องเสวยอย่างยิ่ง

เทียนหมาเต่าหญา

เป็นส่วนประกอบสำคัญของอาหารที่เป็นยา ถ้าใช้ “เทียนหมา” บวกกับ “สือ เจียะหมิง” คั้นน้ำแกง เทียนหมาเต่าหญา ทานแล้วจะช่วยเสริมพลังธาตุหยางให้แข็งแกร่ง และใส่พุทราจีน เป็นชุป “เต่าหญาพุทราจีน” ทานแล้วจะช่วยแก้โรคนอนไม่หลับได้ดี

6.2 วัฒนธรรมเกี่ยวกับการแพทย์

ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง นั้นมีสมุนไพรและยารักษาโรค ที่สามารถนำมาปรับใช้รักษาโรคได้จริงในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น

สมุนไพรยารักษาโรค

โซโอ

เป็นสมุนไพรใช้กับโรคอ้วน คือรากไม้สมุนไพรประเภทหนึ่งที่มีพิษ ใช้ปรุงยาสมุนไพรร้อน มีสรรพคุณรักษาอาการปวดท้องและปวดไขข้ออักเสบได้

ซอนกุง

เป็นรากไม้สมุนไพรโบราณ มีสรรพคุณช่วยการไหลเวียนของโลหิต บรรเทาอาการประจำเดือนมาไม่เป็นเวลา รักษาอาการฟกช้ำและปวดศีรษะได้

เทพทังจา

พูจังทา เป็นน้ำสกัดจากรากสมุนไพรและเผ็ดร้อน มีพิษร้ายแรง ใช้สกัดเพื่อผสมในยา รักษาโรคอัมพาต โรคระบบประสาท และใจซ้ออักเสบ

แพกดูดู

ไม้สมุนไพร มีสรรพคุณเพิ่มความอยากอาหารได้ ใช้คู่กับโสมจะทำให้ได้ผลเสียมากกว่าผลดี

ซอนซาน

เป็นสมุนไพรที่นำเถล็ดของลำต้น มาใช้รักษาอาการต่อมทอมซิน

หญ้าแดงกวา

เป็นสมุนไพรประเภทหญ้า ที่มีกลิ่นของแดงกวา แรงกว่าแดงกวา มีประสิทธิภาพระงับโลหิต

ซุง

เป็น พืช ที่ใช้บำรุงเวลาร้อนลำไส้ เวียนศีรษะและถ่ายไม่สะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังดื่มสุรา ช่วยแก้กระหายได้อย่างดีเมื่อแรกเริ่มที่นำเข้ามาปลูกนั้นใช้เป็นยาสมุนไพร เป็นชื่อเดิมของผักกาด

ซุงเซ

หมายถึง ผักกาด เป็นสมุนไพรที่ได้เมล็ดพันธุ์มาจากราชวงศ์หมิง ขณะนั้นกำลังเพาะปลูกอยู่ที่เขตทาเจซอน สรรพคุณ มีผลดีต่อลำไส้และป้องกันไข้หวัด ปรับสมดุลแก่ร่างกายทางการแพทย์ยังใช้เพื่อบรรเทาโรคกระเพาะและอาการตกเลือดในลำไส้

ซอนชินซุนก็ฮวัน

หมายถึงชื่อเรียก โอสถพลังเทพสวรรค์ ซึ่งเป็นโอสถที่ฝ่าบาทเสวยเป็นประจำ คล้ายกับ ไวอะกร้า ในยุคปัจจุบัน

น้ำมันยูกดูดู

คือ น้ำมันสกัดดีคือกระเพาะและลำไส้มักใช้ในกรณีท้องเสีย ท้องอืด แม้มีสรรพคุณรักษาอาการเลือดลมอักเสบเรื้อรังแต่น้ำมันเข้มข้น หากใช้มากเกินไปอาจทำให้ ร่างกายแข็งได้

โรคที่พบในเรื่อง “แคจิ้งกิ” จอมนางแห่งวังหลวง

โรคอุจจาระร่วงเฉียบพลัน

หมายถึง ลักษณะของโรคลึ้นที่เป็นอัมพฤกษ์ไม่สามารถแยกน้ำตาลและเกลือ น้ำส้ม หรือซีอิ้วออกจากกันได้ ทั้งยังไม่สามารถรับรู้ ไม่ว่าเปรี้ยว หวาน ขม หรือเค็ม สามารถแบ่งประเภทของโรคได้ 2 ลักษณะ คือ

โรครสสัมผัสนิการ หมายถึง โรคที่อาจรับรู้รสเค็มจากน้ำตาล และรสหวานจากเกลือ

โรคล้มผัสเสื่อมถอย หมายถึง โรคที่ต้องทานน้ำตาลจำนวนมาก จึงสัมผัสถึงรสหวาน กรณีร้ายแรง อาจถึงขั้นไม่สามารถรับรู้รสชาติได้เลย

อนเยอก

เป็นโรคระบาดแบบเฉียบพลันประเภทหนึ่ง . เกิดขึ้นจากอากาศที่ไม่ต้องตามฤดูกาล กรณีร้ายแรงมาสามารถพุดจา มีรอยบวมเล็กๆ บริเวณแก้มระคายคัน มีอาการไอ คล้ายโรคซาอีในปัจจุบัน

6.3 วัฒนธรรมเกี่ยวกับสุภาษิตคำสอน

ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แคจิ้งกิ” จอมนางแห่งวังหลวง มีการแฝงหลักคำสอนและแง่คิดต่างๆ สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของบทภาพยนตร์ ถึงการสั่งสอนของคนโบราณสมัยก่อนที่พบในเรื่อง ตัวอย่างเช่น

สุนัขมองไก่บินบนหลังคา

เป็นสำนวนเกาหลี หมายถึง เมื่ออยากทำสิ่งใด แต่ก็ไม่อาจทำให้เป็นไปได้

น้ำแข็งบนก้อนหิน

ชอลซังคาซัง เป็น สำนวนเกาหลี หมายถึง เศรษฐีชั่วกรรมชัค

คยริก หรือ กระจุกไก่

ยุคสมัยสามก๊ก ครั้งที่โจโฉและเล่าปี่เผชิญหน้านั้น ขณะที่ยังคัดสินใจไม่ได้ว่าจะบุกหรือถอย ลูกน้องถามขึ้นโจโฉตอบเพียงหนึ่งคำว่า คยริก โดยมีได้อธิบายแต่อย่างใด ดังนั้น นายกองจึง

ได้ถอนทัพ คยริก หมายความว่า กระตุกไก่อ คือ อันกระตุกไก่อนั้นจะทิ้งไปก็เสียขาย แต่เก็บไว้ก็ทานมิได้ ดังนั้น แม้รู้สึกเสียขาย แต่ก็มีให้สลักสำคัญแต่อย่างใด จึงเปรียบเทียบว่าให้ถอนทัพนั่นเอง

ศิระมิใช่ศิระ อารมณ์มิใช่อารมณ์ มนุษย์มิใช่มนุษย์

หมายถึง “หมั่นโถ” เป็นเรื่องราวของลูกศรเหล็กขึงมีชัยเหนือแดนธูได้จึงได้ลั่นกลองชัย ขณะเดินทัพผ่านแม่น้ำโนซู ปรากฏพายุก่อตัวมีดฟ้ามีวาคิน เมฆทลายและก้อนหินปลิวว่อนไปมา บรรดาทหารจึงแนะนำให้คิดศิระที่สืบเก้าคนขึ้นบูชา แต่ด้วยความที่ไม่ต้องการฆ่าชีวิตผู้คน จึงได้บูชาหมั่นโถแทน ลูกศรเหล็กได้กล่าวไว้ เพียงเพื่อให้เรารอด จะคร่าชีวิตผู้คนได้อย่างไร ก่อนขึ้นหมั่นโถขึ้นแทนศิระคนขึ้นบูชาในครั้งนั้น ศิระแท้มิใช่ศิระ อารมณ์มิใช่อารมณ์ นั้นหมายถึง เปลือกห่อหุ้ม มนุษย์มิใช่มนุษย์ เปรียบเหมือนคน แต่มิใช่คน ดังนั้นคำตอบจึงคือ หมั่นโถ

จงเรือปลายนิ้วของเจ้า ค้ำที่พ่อค้าปลาเรือปลายนิ้วของตนเอง

หมายถึง หากมีความมั่นใจและมีความเชื่อมั่นใจตัวเองแล้ว ต่อให้ร้อยวันพันวันก็ยังคงเป็นความเชื่อมั่น

ขอลงช้าง

หมายถึง น้ำแข็งบนก้อนหิมะ เป็นส่วนวนเกาหลี ใกล้กับส่วนวนไทยว่า เพราะซ้ำกรรมซัดเจ้าปลาในสระบัว เป็นคำเปรียบเปรยชีวิตของนางวังที่เป็นปลาในสระน้ำ คือ วังหลวงเป็นสระน้ำ และนางวังเป็นปลาตัวน้อยในสระน้ำแห่งนี้

จีจิดา ฟูดยอ โฮจิดา โฮจิดา ฟูดยอ นักจีจิดา

แปลเป็นส่วนวนไทย หมายถึง ผู้ที่ล่วงรู้นั้นมีอาจผู้ที่รักชอบ ส่วนผู้ที่รักชอบมิใช่ผู้ที่ผลิตผลิต คือ ในเรื่องเป็นการสอนองกำนัลในห้องเครื่องที่ว่าด้วย ต่อให้รำเรียนมากเพียงใด ก็มีอาจเทียบได้กับผู้ผลิตผลิตกับตนเอง ที่ได้เรียนรู้ถึงเวลานี้เป็นศาสตร์แห่งรส แต่หากไม่อาจก้าวจากศาสตร์ข้ามสู่ศิลป์แห่งรสแล้ว แม้ได้ตำแหน่งในห้องเครื่องใหญ่โตเพียงไร ก็ไม่ผิดจากนางกำนัลทั่วไป ศิลป์แห่งรสนั้นอยู่ที่จิตใจ มิใช่สมอง สิ่งที่ต้องเอาชนะไม่ใช่อื่นใด นอกจากตัวตนของตนเอง

มีใครคนที่ปรับหาอาหาร หากแค่ต้องปรับอาหารหากคน

การทำอาหารต้องรู้จักถึงผู้ที่รับประทานว่าจะสามารถรับอาหารประเภทใดได้บ้าง และการปรุงอาหารต้องเลือกที่มีประโยชน์ต่อผู้รับประทานให้มากที่สุด เพราะว่าสรรพอาหารและไอศถลวันรากฐานเดียวกัน

ใช้หางวัวจับแมลงวัน

เป็นสำนวนเกาหลีที่ว่า หางวัวที่ใหญ่ข้อมไม่อาจจับแมลงวันตัวเล็กได้ แม้จับได้ก็เป็นเพียงเหตุบังเอิญเท่านั้น

คนฆ่าวัวตีเปลี่ยนมิดปีละครั้ง คนฆ่าวัวไม่ตีเปลี่ยนมิดเดือนละครั้ง

หมายถึง มิดคตินั้นเพราะใช้หันเนื้อ ส่วนมิดเดือนละครั้งเป็นการใช้มิดหันกระดูก เพราะคนฆ่าวัวคตินั้นใช้มิดแล้วหลายพันตัวมาหลายๆสิบปี แต่มิได้หันลงกระดูกเพียงสิ้นไหลไปบนเนื้อเนบกระดูกก็ทำให้เนื้อวัวไหลร่วงลง เรื่องนี้เป็นการกล่าวถึงมิด หากยังยึดติดกับฝีมือ ก็มีอาจเพลิดเพลิด หากไม่เพลิดเพลิด ก็มีอาจเข้าถึงมิดได้ ดังนั้น จะใช้มิดเล่นนี้ตลอดชีวิต หรือจะเปลี่ยนมิดใหม่ ก็ขึ้นอยู่กับตัวผู้นั้นเอง

ใส่หัวใจลงในอาหาร

หมายถึง อาหารนั้นใช้เพื่อให้นักมีความสุข ฉะนั้นอาหารจึงเหมือนแทนความตั้งใจ ที่ได้แต่ปรารถนาให้ผู้ทานมีรอยยิ้มเสมอ

การวาดดอกไม้ลงบนผ้าแพร

เป็นสำนวนเกาหลีที่ว่า คิมซังซอมฮวา หรือวาดดอกไม้บนผืนผ้า หมายถึง ทำให้สิ่งสวยงามยิ่งสวยงามขึ้นไปอีก

เสือกระดาษ

ผู้ที่มีตำแหน่งสูง แต่ไร้ซึ่งอำนาจที่แท้จริง

การกินไอ้กเขียน

สำนวนเกาหลีคือ ชิกิน จุก มอกก็ หมายถึง การที่ทำความเรื่องง่ายๆ หรือปอกกล้วยเข้าปาก

เมธิดชาวดิศกระคานปิดขามขำ

สำนวน “ซิกจีเอะ ฟู่ทั้น พับพุดมัน โด มดทันชินเซ” หมายถึง ต้องคกกระป๋อง ไม่มีคน เหลียวแล

แม้เป็นหอยทากก็สามารถข้ามขุนเขา

สำนวน “อูรองอีโต ทูลอง นอมิน กเว็กกา อิตตะ” หมายถึง ต้องให้คนย้ำแ่ หาก พยายาม อย่างไม่รู้ก็ต้องมีข้อคืออยู่บ้าง

รอยเจ้าข้าว

ภาษาเกาหลีว่า สุกทาเทน บับเอะ เซ ฟูรินตะ แปลว่า เป็นสำนวนเกาหลี ที่แปลว่า ทำให้เสียเรื่องงานใหญ่ที่เตรียมการมาอย่างดี แต่ก็ต้องล้มเหลว

6.4 วัฒนธรรมเกี่ยวกับภาษาเกาหลีที่ประกอบเรื่องราว

ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มีการใช้คำศัพท์ เกาหลีสอดแทรกลงไปในเรื่อง ภาษาเกาหลีในสมัยโบราณนั้นได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมมาจาก จีนมากมาย เช่น อักษรจารึก เกาหลีไม่เคยมีอักษรที่เป็นของตัวเอง จึงต้องใช้อักษรฮั่นของจีน คน ธรรมดาสามัญชนกว่าจะเรียนรู้ได้ต้องใช้เวลาหลายปี แต่ชนชั้นสูงที่มีทั้งเงินทองและเวลาย่อม เรียนรู้ได้ง่าย ส่วนผู้หญิงเกาหลีอย่างได้คิดหวังว่าจะสามารถศึกษาได้เด็ดขาด ภาษาเกาหลีเรียกว่า “ฮันกึล” และประกอบด้วยสระ 10 ตัว และพยัญชนะ 14 ตัว ภาษาพูดได้แปรงมาเป็นภาษาเขียนซึ่งเป็นสมัยของพระเจ้า เซ จง และเพื่อให้สมจริงสมจังกับเนื้อหาที่เป็นบทละคร โบราณของเกาหลี จึงมีการนำภาษาฮันกึลมาใช้ในการพูดด้วย ในการใช้เรียกเป็นคำศัพท์ และสิ่งของสิ่งของต่างๆ โดย มีความหมายต่างๆ ดังนี้

คำศัพท์เกี่ยวกับตำแหน่ง

ขุนกวาง

นายทหารเทียบเท่ากับชั้นสัญญาบัตรในปัจจุบัน ตำแหน่งตั้งแต่ ร้อยตรี หรือเรือตรีขึ้นไป

ทหารกองเนกิมวี

กองทหารราชองครักษ์ในสมัยราชวงศ์โชซอน

ชงซากวาง

ขุนนางฝ่ายทหารผู้รั้งตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าค่ายทหารในสมัยราชวงศ์โชซอน จัดอยู่ในระดับ 12 จากทั้งหมด 18 ระดับ เทียบเท่าระดับผู้กองในปัจจุบัน

จึงจงวอน

หน่วยราชการฝ่ายพลเรือนมีหน้าที่สนองและถ่ายทอดราชองค์การ

เฮียงบังซังจี

ขุนนางผ่านราชทัณฑ์ จัดอยู่ระดับ 5 จากทั้งหมด 18 ระดับ

ซากวาง

หัวหน้าทหารในระดับสัญญาบัตรในปัจจุบัน

วอนจา

เจ้าราชวงศ์ก่อน ที่ยังเจริญชันษาก่อนขึ้นเป็นรัชทายาท

บูซอ

ขุนนางผู้ดูแลเรื่องราชหัตถเรขากิจ จัดอยู่ในระดับ 13 จากทั้งหมด 18 ระดับ

เนกิมวี

นอกจากดูแลหน่วยราชองค์รักษ์แล้ว ยังเป็นตุลาการฝ่ายใน มีหน้าที่พิพากษาคัดสินความผิดก่อนส่งให้เฮียงบัง หรือฝ่ายราชทัณฑ์ดำเนินการ

เฮียนกัม

เป็นตำแหน่งคล้ายนายอำเภอในปัจจุบัน อยู่ในระดับเดียวกับจูบู แต่ทำงานและมีอำนาจในระดับท้องถิ่น

จูบู

เป็นตำแหน่งรองหัวหน้าฝ่าย ถือเป็นขุนนางระดับชง 6 พุม ระดับ 12

ชงซากวาง

เป็นตำแหน่งขุนนางฝ่ายทหารผู้รั้งตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าค่ายทหาร ในสมัยราชวงศ์โชซอน จัดอยู่ระดับชง 6 พุม ระดับ 12 จากทั้งหมด 18 ระดับ

กุงอิง

หรือ กุงนยอ เป็นคำเรียกหญิงที่ถูกคัดเลือกให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ที่ในวัง ถือเป็นสตรีของฮ่องเต้ ในที่นี้ใช้เรียก นางวังสำหรับการเรียกแบบยกย่อง แต่เมื่อเรียกกันเอง จะเรียกว่า นาอิน หรือนาง วัง หรือ นางใน

อียกิมบู

หมายถึง ตำแหน่งตุลาการวังหลวง มีหน้าที่พิจารณาความผิด

ทยอดกัน

เสนาเบิกทาง คือ ผู้ทำหน้าที่ดูแลขบวนเสด็จของฮ่องเต้ หรือ รัชทายาท

เซ็งกักซี

เด็กสาวที่ถูกคัดเข้าวังเพื่ออบรมและสอบเป็นนางวัง เด็กที่สอบตกจะถูกส่งตัวกลับบ้าน ต้องเป็นเซ็งกักซี ถึง 15 ปี กว่าจะได้เป็นนางวัง เมื่อผ่านพิธีนางวังย่อมหมายถึง การแต่งงานเป็นสตรีขององค์ฮ่องเต้ จึงต้องรักษาจารีตไว้ ห้ามทรยศต่อฝ่าบาท ห้ามเกิดความรักหญิงชาย ห้ามทรยศต่อสหราชอาณาจักร และสร้างความวุ่นวาย หากเกิดเรื่องเหล่านี้ขึ้นต้องสาบานว่าจะชดใช้ด้วยความตาย

คิมชังกุง

ตำแหน่งคือ ชังกุงฉิมรส มีหน้าที่ในการตรวจสอบอาหาร เพื่อป้องกันการลอบวางยา

พิษ**อียกิมบู**

คือ ฝ่ายตุลาการฝ่ายนอก มีหน้าที่พิจารณาความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ ตามบัญชาขององค์

ฮ่องเต้**กวางบี**

นางทาส เป็นสตรีที่เป็นทาสของแผ่นดิน ไม่มีอิสระในชีวิตของตนเอง

เซโจ ชังกุง

ชังกุงปกครอง เป็นชังกุงที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมบรรดานางวังทั้งหมด ทั้งเป็นผู้ประสานงานระหว่างหน่วยงานของนางวัง และหน่วยงานอื่นๆ มีอำนาจเหนือกว่าชังกุงสูงสุด ซึ่งเป็นเพียงหัวหน้าสูงสุดของห้องเครื่องเท่านั้น

มูซูรี ทาจา

มูซูรี คือ หญิงรับใช้ทำความสะอาด พิชา หญิงทาสทำหน้าที่ส่งจดหมาย

รอนอิน

ชนชั้นต่ำสุดของสังคม ประกอบอาชีพที่กำหนดไว้เฉพาะ เช่น แพกจอง ดีเหล็ก ชำแหละสัตว์ หรือใช้แรงงาน

ชวอียจอง

เป็นตำแหน่งขุนนางระดับ 1 สังกัดอียจองบู (สำนักปกครองสูงสุด) มีหน้าที่ดูแลเรื่องการบริหารราชการแผ่นดินทั่วไปและการทูต ตำแหน่งสูงกว่าอูอียจองแต่ต่ำกว่าของอียจอง ปัจจุบันเทียบเท่ากับเสนาบดีอาวุโส

ชังซอน

หัวหน้าขันที(หลวง) ผู้ดูแลเรื่องเครื่องเสวย ถือครองตำแหน่ง ซอง 1 พุม หรือ ระดับ 3

แผนเมียงงู

คือ ฝ่ายใน เป็นหน่วยงานที่ควบคุมสตรีในวังหลวงทั้งหมด มีช่างกุงปกครองเป็นประมุข

สูงศุค**ช่างซอนเมชี**

ชั้นที่หลวงผู้ดูแลเรื่องเครื่องเสวย ถือครองตำแหน่งชง 2 พุม หรือระดับ 4

คงใจ

เป็นผู้ตรวจการ ถือเป็นขุนนางระดับ ชอง 2 พุม ระดับ 3

กวางวอน

เป็นขุนนางทั่วไป ระดับสุดท้าย

อินกีของซา

คือ ข้าราชการบริหาร ผู้ดูแลเครื่องเงินที่ใช้ในการเสวยของฮ่องเต้

โฮโจพันซอ

สมุหคลัง เป็นขุนนางรับตำแหน่งชอง 2 พุม ระดับ 3

ยอนชานกุน

คือ ผู้ปกครององค์ที่ 10 แห่งราชวงศ์โชซอนก่อนหน้าฮ่องเต้ซุงจง ซึ่งเป็นกษัตริย์ลำดับที่

11 ต่อไป**ซึงอี**

คือ ขุนนางระดับชอง 3 พุม หรือ ระดับ 5 จากทั้งหมด 18 ระดับ

ชวาอียจอง

คือ ตำแหน่งขุนนางระดับชอง 1 พุม หรือ ระดับ 1 สังกัด ยียจองบู (สำนักปกครองสูงสุด) มีหน้าที่ดูแลการบริหารราชการแผ่นดินทั่วไปและการทูต ตำแหน่งสูงกว่าอูอียจอง แต่ต่ำกว่าอียจอง ปัจจุบันเทียบเท่า เสนาบดีอาวุโส

คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่**ประตูคอนชุนมุน**

ประตูด้านตะวันออกของวังเคียงบกกุง ทอดยาวไปสู่วังชุนกุงที่ประทับของรัชทายาท มีเพียงฮ่องเต้ พระญาติ หรือช่างกุง (นางในระดับหัวหน้า รั้งตำแหน่ง ระดับเก้า) ที่สามารถผ่านไปมาได้

หอเคียงเสว

หอรับรองแขกต่างบ้านต่างเมือง ตั้งอยู่ด้านวังเคียงบกกรุง ยังคงเหลือมาจนปัจจุบัน
ปรากฏในด้านหลังธนบัตรหมื่นวอน

แททเพียงกวาน

หมายถึง สถานที่พักที่เตรียมไว้แก่คณะทูตจากแผ่นดินใหญ่เป็นการเฉพาะ ปัจจุบัน
ยังคงตั้งอยู่บนถนนชงโน กลางใจเมืองกรุงโซล

จุมักฉิบ

เป็นลานขายสุรา อาหาร และมีห้องพักให้เช่าตามป่าเขา

เซ็งกวาบัง

เป็นหนึ่งในหกห้องเครื่องของวังหลวง มีหน้าที่ปรุงอาหารที่มีชื่อเสียงหลัก เช่น ข้าวต้ม
หรือ กั๊กแกลัมสุรา

ห้องจิกซอนกัก

เป็นห้องประชุมของบรรดาซังกุง

คิบัง

ห้องสุราในสถานนางรำ หรือเป็นห้องส่วนตัวในสถานเรียมย

ซอคัง

เป็นโรงเรียนทั่วไปในชนบท ส่วนมากมีจองหวอนหรือคิคยุนนางเป็นอาจารย์สอน ผู้
ที่เรียนส่วนมากเป็นลูกหลานของยังบัน(ชนชั้นสูง) จุงอิน(ชนชั้นกลาง) ยังอิน(ชนชั้นธรรมดา) แต่
มีค็อนยูคาดให้ซอนมิน หรือแพกจอง(ชนชั้นไพรหรือทาส) เข้าเรียนด้วย

ซองกยุนกวาน

เป็นสถานที่ศึกษาในวังหลวง ฝึกอบรมให้การศึกษาข้าราชการหรือเชื้อพระวงศ์ก่อตั้ง
โดยปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์

ซาจองจอน

ตำแหน่งหนึ่งในพระราชวังเคียงบกกรุง ที่ฮ่องเต้ประทับในยามปกติ

สำนักยูกจูปีจอน

เป็นหน่วยงานเอกชนที่ได้สัมปทานพิเศษจากวังหลวง เพื่อแลกกับการรับผิดชอบ
จัดหาแรงงานให้แทน ประกอบด้วย 6 สำนัก คือ ซ็จอง ซอนจอน เมียนโพจอน เมียนจูจอน ซ็จอน
ซอโพจอน

เงินของโทกัม

คือ สำนักจัดเลี้ยงชั่วคราว แต่งตั้งเมื่อมีพิธีการจัดเลี้ยงพิเศษ ทำหน้าที่ วางแผนและบัญชาการโดยรวม ซึ่งทางสำนักนี้จะแจกจ่ายตารางและเนื้อหาของแต่ละฝ่าย ที่ต้องเตรียม

ซาองวอน

คือ โรงเสียบึง จะมีรถลากใหญ่น้อยที่บรรจุเสียบึงอาหารจอดอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งถือเป็นแผนกที่รับผิดชอบดูแลเสียบึงอาหารของวังหลวง ทั้งยังรับผิดชอบ โรงสัควัน้ำทะเล และอาหารทะเลทั่วแผ่นดิน

ทาเจออน

เป็นสวนเกษตรที่ตั้งอยู่ติดกับประตูเมือง เป็นหน่วยงานที่เพาะเมล็ดพันธุ์และปลูกสมุนไพร และไม้เครื่องเทศราคาแพงที่ได้มาจากเคนอิราชา(รัสเซียในปัจจุบัน) เป็นที่ทำกิจกรรมด้านพืชผัก

เนจาจิ

คือ ห้องจัดซื้อ จำพวกพวกเมล็ดพันธุ์ พืชและสมุนไพร จัดซื้อและตั้งของเข้าครัวหลวง

ตุ๊กชอม

คือ สถานที่ที่ฮ่องเต้ใช้ตรวจการทหาร และใช้เป็นที่ฝึกตุ๊กกี้(ธงนำเสด็จ) ยามเสด็จประพาส จึงได้ขนานนามว่า ตุ๊กชอม(เกาะธง) จวบจนปัจจุบัน

ซาโคชิ

คือ หน่วยจัดหาเสียบึง

ซาองวอน

คือ สำนักตรวจสอบเสียบึงอาหาร

ชิกซอนกัก

ห้องอาหารรวม ใช้จัดขึ้นในงานสำคัญ เช่น พิธีการต้อนรับชังกงสูงสุดคนใหม่ โดยที่อาหารทั้งหมด ถูกจัดไว้บนโต๊ะอาหาร มีบรรดานางวังนั่งเรียงสองข้างประมาณ 50 นาง หัวโต๊ะตรงกลางเป็นที่นั่งของชังกงสูงสุด

ตำหนักของออน

คือ ตำหนักที่ใช้ว่าราชการแผ่นดิน

ฮักฮักจิน

หมายถึง กระเรียนสายปีก เป็นหนึ่งในยุทธวิธีการออกรบ ปรากฏในตำราพิชัยสงคราม โดยทหารตั้งแถวรากับบนกระเรียนกางปีกออกเพื่อล่อโจมตี มักใช้ในกรณีที่มีจำนวนมากกว่าศัตรู

ข้ามโพววัน

หมายถึง กบฏสามท่าเรือ เป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นในปีที่ 5 รัชสมัย กษัตริย์ซุงจง (ปี ค.ศ. 1510) บรรดาพ่อค้าญี่ปุ่นถูกจำกัดสิทธิใน สามท่าเรือ คือ เซโท พูซานโพ และยอมโพ จึงไม่พอใจ ร้องขอกำลังจากเจ้าเมืองทสึชิม่า ขึ้นบุกยึดท่าเรือ สุกท้ายทางวังหลวงจึงส่งกำลังเข้าปราบปราม จับไล่ผู้ก่อการกลับไปยังเมืองทสึชิม่าอีกครั้ง

ทเวซอนกัน

คือ ห้องอุ่นเครื่อง

ห้องอนโคล

คือ ห้องรักษาความอุ่น เป็นห้องที่ติดตั้งระบบความร้อน โดยลอกท่อไว้ได้ห้องและเชื่อมต่อกับแหล่งความร้อน เช่น เตาไฟในห้องครัว หรือเครื่องทำความร้อนด้วยแก๊ส เพื่อให้มนุษย์หรืออาหารอบอุ่นอยู่เสมอ แม้ในฤดูหนาว ชาวเกาหลีนิยมติดตั้งจวบจนปัจจุบัน

ซัมอียซา

หมายถึง สามหอแพทย์ ได้แก่ เนอียวอน (หอแพทย์หลวง) ดูแลโอสถหลวงและตรวจรักษาฮ่องเต้ หรือเชื้อพระวงศ์ ซอยอียกัม (สถาปัตยกรรมศาสตร์) บริหารงานบุคลากรแพทย์และการศึกษาการแพทย์ ส่วนเฮมินซอ (สำนักแพทย์มวลชน) รับผิดชอบงานสวัสดิการรักษาอาการป่วยให้แก่ราษฎร โดยไม่คิดค่าตอบแทน และสอนวิชาฝังเข็มให้แก่สตรีที่บ้าน

คำศัพท์เกี่ยวกับพืช

คันทั้งซาน

ต้นไม้พันธุ์เกาหลี สูงใหญ่คล้ายต้นสน หรือต้นโพธิ์ เชื่อว่ามีเทพยดาสถิต ผู้คนในหมู่บ้านจึงนิยมนำเช่น ไหว้ หรือขอพร

คันพัม

หมายถึง ต้นเกาลัด

ต้นถูกฮวา

คือ ต้นเบญจมาศ มีดอกสีเหลืองสดใสลักษณะใบมีไขสีขาวด้านหลังใบ มีฉายาของต้นไม้ชนิดนี้ว่า ต้นไม้ทรงพลังแห่งชีวิต เพราะ สามารถออกดอกได้แม้ในพื้นที่หิมะที่หนาวเย็น หากรับประทานใบถูกฮวาเป็นประจำ สามารถช่วยให้หายเวียนศีรษะ และนัยน์ตาสดใสขึ้นได้

คำศัพท์เก่าที่อื่นๆ

อีย กเว

คือ คู่มือราชพิธี สำหรับงานพระราชสมภพ ของบรรดาซังกง นางวัง และซัง กักซิ่งทั้งหมด คู่มือราชพิธีนั้น เป็นรายละเอียดของงานหรือพิธีสำคัญของราชสำนักหรือแผ่นดิน โดยเฉพาะกรณีที่มีงานเลี้ยงในวังหลวง จะส่งแต่งตั้งให้มีจีนของโทกัม(สำนักจัดเลี้ยงชั่วคราว) เป็นผู้แจกคู่มืออีย กเว ดังนั้นในคู่มือจะมีการบันทึกรายละเอียด นอกจากประเภทและจำนวนอาหารยัง กำหนดจำนวนและขนาดของเพิงปรุงอาหาร กระทั่งอาหารที่ต้องจัดให้บรรดาทหารไว้อย่างละเอียด

โทชไม้อ็อค

การโอบร่างกายส่วนต่างๆ จากการใช้ไม้โอบทาด้วยสี่แฉงเพื่อสอบสวนโทษเจียนโอบ นี้มักใช้หาหรือแผ่นเสื่อคลุมร่างกายผู้ต้องหา และโอบจนร่างกายโลหิต มีคำกล่าวหาว่า หากโอบโทษเจียนโอบ คงยากที่จะรักษาชีวิตกลับออกมาได้

ชนคธิบโซซอน

มีลักษณะเป็นเมือกน้ำผสมขึ้นจากผงสน ขี้เถ้าเปลือกถั่ว และหยักโท (ดินสมุนไพร) ที่บดละเอียด นำมาใช้เคลือบโหที่เผาอบแล้ว

อ๊กจอก

คือ ที่นาคที่กษัตริย์ประทานให้สิทธิสามารถเก็บเกี่ยวผลิตผล นำรายได้มาใช้ในการศึกษา ส่วนท้องถิ่นได้ ส่วนของขุนกวาน เป็นสถานศึกษาสูงสุดในแผ่นดิน

ชามาชิ

การสอบเพื่อคัดเลือกนักปราชญ์ของแผ่นดิน

ชอซา

คือ นักปราชญ์ผู้รักสันโดษ มีประสงครับราชการ แต่ใช้ชีวิตอยู่ตามท้องนา หรือวัดวาอารามในชนบท

ข้าวโอมกซัล

หมายถึง ข้าวใหม่ที่นำมาเช่น ไหว้บรรพบุรุษ เป็นข้าวอ่อนนำมาเม็ง ก่อนนำมาตากแห้งเป็นเวลาสี่วันขึ้นไป ต้องให้แห้งก่อนจึงนำมาคั่ว เสร็จแล้วจึงนำมาเช่น ไหว้ได้

ท่าเมียงชอ

คือ การเขียนสิ่งเลวร้ายลงบนผนังกำแพงวังหลวง ซึ่งถือว่าเป็นภัยขัดต่อความสงบสุข อันดีของวังหลวง

ออรัณเคียงซอน

คือ การประลองอาหาร เพื่อตัดสินว่าแข่งกักขิ(นางกำนัลฝึกหัด) สามารถสอบผ่านได้ เป็นนางในหรือไม่ ผู้ที่สอบตกต้องออกจากวังหลวงไป

อายตนะ 5

หมายถึง 1 ตา หรือ รูปสัมผัส 2 หู หรือ โสตสัมผัส 3 จมูกหรือกลิ่นสัมผัส 4 ลิ้น หรือ รสสัมผัส 5 ผิวน้ำ หรือ กายสัมผัส ส่วนอายตนะ 6 คือ ใจ หรือ จิต สัมผัส

กราบคืบซอล

คือ การกราบไหว้แบบเต็มรูปแบบโดยการประสานคว่าสองมือ ก่อนงอเข่าลงลง ก้มศีรษะกราบจรดพื้น ต่างจากพันซอล หรือกราบไหว้แบบย่อ โดยมากกระทำเพียงนั่งโค้งหลังลงเท่านั้น

ฉิกเนียชี

เป็นการสอบเข้าเป็นทหารหรือขุนนางฝ่ายบู๊ จัดขึ้นทุกๆ สามปี

คิมชามีคัม

คัมซา หมายถึง เยื่อพรหมจารี มีคัม หมายถึง ยังมิขาด รวมแล้วหมายถึงการที่เยื่อพรหมจารียังบริสุทธิ์ นางวังทั้งหมดถือเป็นสตรีของฮ่องเต้ จึงต้องเป็นหญิงพรหมจรรย์

มกจาฉีกุก

ในพงศาวดาร มกจาฉีกุกเป็นเพลงพื้นบ้านในสมัยราชวงศ์ก่อน คือ ราชวงศ์โคเรีย ที่เป็นการทำนายว่าคนแซ่ฉีกุกได้ขึ้นก่อตั้งราชวงศ์ใหม่(หมายถึงราชวงศ์โชซอน) เพื่อครองแผ่นดินต่อไปซึ่งได้เกิดขึ้นจริง

กุนซาบู อิดเซ่

สามเทียมเทียบฟ้า คือ ฮ่องเต้หนึ่ง อาจารย์หนึ่ง และบิดาหนึ่ง สามสิ่งนี้มีพระคุณ สูงล้ำเสมือนกับฟ้าหรือสรวงสวรรค์

ในการศึกษาเรื่อง การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ถึงการนำเสนอเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมเกาหลีของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เพื่อทำการตอบคำถามเกี่ยวกับลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่างๆ ของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า แก่นความคิดของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง แสดงถึงรายละเอียดของเนื้อหาและประเด็นต่างๆ ที่ต้องการนำเสนอในเรื่อง ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่

มีลักษณะเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมต่างๆ ครอบคลุมถึง ด้านวิถีชีวิต ค่านิยมและอุดมการณ์ โดยสามารถแจกแจงรายละเอียดของการศึกษานี้เนื้อหา และประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้ 1. องค์ประกอบด้านโครงเรื่อง (Plot) 2. องค์ประกอบด้านตัวละคร (Character) 3. องค์ประกอบด้านฉาก (Setting) 4. องค์ประกอบด้านแก่นเรื่อง (Theme) 5. องค์ประกอบด้านกิจกรรม (Activitie) 6. องค์ประกอบด้านวิถีแห่งวัฒนธรรมด้านต่างๆ เช่น วัฒนธรรมการประกอบอาหาร วัฒนธรรมด้านการแพทย์ วัฒนธรรมด้านภาษา วัฒนธรรมคำตั้งสอนเป็นสุภาษิต โดยสามารถสรุปเนื้อหาสาระสำคัญที่ได้มาจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง"แดจังกึม" จอมนางแห่งวังหลวง ได้ดังต่อไปนี้

ก. ทักลึศรีและคุณค่าของมนุษย์

- การต่อสู้เรียกร้องศักดิ์ศรีของผู้หญิงเกาหลีโบราณ
- การให้ความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า
- การเสียสละของคนสามคน (พ่อ,แม่,อาจารย์) เพื่อให้คนๆหนึ่งรอดชีวิต
- การต่อสู้เรียกร้องความยุติธรรมให้กับผู้ป่วยโรคระบาดที่ยากไร้

ข. การมุ่งมั่นเพื่อความสำเร็จ

- ความพยายามในการทำผืนที่จะกลายเป็นแม่ครัวมือหนึ่งของเมืองโซซอน และเป็นแพทย์หลวงในราชสำนัก
- ความหวังที่จะต้องเดินทางกลับมาวังหลวงอีกครั้ง
- ความซื่อสัตย์และมานะอดทนทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต
- การไม่ยอมแพ้เมื่อพลาดพลั้ง และมุ่งมั่นต่อสู้ไปจนประสบความสำเร็จ

ค. กิเลสตัณหา ความโงก และผลประโยชน์

- การมุ่งหวังชื่อเสียงเงินทอง และผลประโยชน์ทางการค้ามากเกินไปอาจทำให้คนหลงทางผิด
- การบิดเบือนข่าวสาร และโกหกหลอกลวงเพื่อแสวงหาผลประโยชน์
- การปฏิบัติตนในทางที่ผิดจนเป็นเหตุให้เกิด โศกนาฏกรรม
- ชีวิตที่พบกับความหายนะ เพราะความลุ่มหลงในเงินทอง ยศถาบรราดศักดิ์

ง. การต่อต้านความรุนแรง

- การรู้สึกผิดบาปจากการฆ่า และการทำร้ายซึ่งกันและกัน
- การมองโลกในแง่ดี เพื่อที่จะดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข

จ. ทศนคติต่อการดำเนินชีวิต

- การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสันติของคนกลุ่มต่างๆ
- สิทธิเท่าเทียมกันของคนกลุ่มน้อยในสังคม
- การไม่ยึดมั่นถือมั่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะชีวิตย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา
- การเน้นการสร้างความสัมพันธ์ภาพส่วนบุคคลมากกว่าจะมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ทางธุรกิจจากกันและกัน
- การแสวงหาความงามในชีวิต

4.2 คำถามวิจัยข้อที่ 1 ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นอย่างไร

ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ ด้านวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์

1. ลักษณะวิถีชีวิต (LIFE STYLE)

สภาพสังคม และความเป็นอยู่

จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย มีการแสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมและวิถีความเป็นอยู่ของคนเกาหลียุคโบราณ ในการแบ่งชนชั้นกันของคนในสังคมเกาหลีโบราณได้อย่างชัดเจน โดยผ่านตัวละครที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งเนื้อหาในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่มีเนื้อหาเป็นภาพยนตร์ย้อนยุคที่ย้อนเวลากลับไปในอดีตเกินกว่า 200 ปี สภาพสังคมที่ปรากฏในภาพยนตร์ แสดงให้เห็นถึงปัญหาความยากจนของคนส่วนใหญ่ในประเทศที่เต็มไปด้วยประชาชนที่มีฐานะยากจน และประกอบอาชีพใช้แรงงานและเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ ด้วยสภาพภูมิประเทศที่ประกอบด้วยภูเขาหนาวเป็นเวลายาวนาน และมีฤดูร้อนเพียงระยะเวลาสั้นๆ จึงเป็นเหตุให้เกิดความอดอยากขึ้น และคนที่มิฐานะยากจนจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมมากนัก จึงไม่สามารถมีโอกาสที่จะเปิดการค้าขาย

เป็นของตัวเองได้ ต้องทำมาหากินด้วยการใช้แรงงานและเป็นเกษตรกรเป็นส่วนใหญ่ การแต่งกายก็จะมีเพียงการใช้ผ้าดิบหรือผ้าฝ้ายย้อมทำเป็นเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม การแต่งผมของผู้หญิงก็จะถักเปียทบเตียวพันรอบศีรษะเพื่อคกแต่ง ส่วนที่หักอาศัยวัสดุที่ใช้ก่อสร้างก็จะมีเพียงดินและฟางเท่านั้น ไม่เหมือนพวกชนชั้นสูงที่จะมีฐานะดีและความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ไม่ว่าจะเป็บ้านเรือนที่มีการคกแต่งอย่างดี หรือเครื่องแต่งกายที่ทำจากผ้าไหมราคาแพง และทรงผมที่มีการถักเปียพันรอบศีรษะแล้วยังใช้วิกผมปลอมประดับเพิ่ม ยังมีชั้นของผมเปียเยอะมากเท่าไรก็จะบ่งบอกถึงความร่ำรวยและสูงศักดิ์มากขึ้นเท่านั้น จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ และความแตกต่างของชนชั้นฐานะในสังคมเกาหลีโบราณสมัยราชวงศ์โชซอนที่ถูกถ่ายทอดวัฒนธรรม ในวิถีชีวิตผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

การแบ่งชนชั้นการปกครอง

ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มี ลักษณะเป็นการปกครองแบบแบ่งชนชั้นการปกครองโดยมีรูปแบบการปกครองแบบระบบศักดินา ที่มีการแบ่งชนชั้นอย่างชัดเจน และมีความเคร่งครัดมาก ได้แก่ ขุนนาง ไพร่ และทาส ซึ่งในสังคมเกาหลีในสมัยโชซอนเป็นการผสมผสานระหว่างลัทธิขงจื้อกับระบบชนชั้น โดยมีการแบ่งออกเป็น 4 ชนชั้น คือ 1.) ชนชั้น “ยังบัน” หรือชนชั้นสูง ซึ่งประกอบด้วยขุนนางระดับกลางขึ้นไปเป็นชนชั้นที่มีอิทธิพลในสังคมเกาหลี 2.) ชนชั้น “ซุงอิน” หรือชนชั้นกลาง ประกอบด้วยขุนนางระดับต่าง คนในชนชั้นสามารถรับตำแหน่งสูงสุดได้ถึงขุนนางชั้นสามเท่านั้น 3.) ชนชั้น “ซังมิน” ประกอบด้วย พ่อค้า ช่างฝีมือ ซึ่งเป็นชนชั้นส่วนใหญ่ของประเทศ และ 4.) ชนชั้น “ซอนมิน” เช่น ทาส นักแสดง ระบบความคิดในลัทธิขงจื้อเชื่อว่า การเกิดและสถานะชนชั้นถูกกำหนดโดยบัญชาจากสวรรค์หน้าที่แต่ละคนแตกต่างกันออกไป ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงชนชั้นจึงเป็นไปได้ยาก บุคคลในชนชั้นยังบัน สามารถแต่งงานได้เฉพาะในชนชั้นเดียวกัน หากฝ่าฝืนจารีตจะถูกลงโทษรุนแรง แม้บุตรที่เกิดมากับชนชั้นต่ำกว่าจะถูกจัดให้อยู่ใน ชนชั้นซุงอิน เท่านั้น

ในสมัยโชซอนมีการจัดแบ่งขุนนางออกเป็นสองส่วน คือ ขุนนางสายพลเรือน เรียกว่า “มุนบัน” และขุนนางสายทหาร เรียกว่า “มูบัน” นอกจากนี้ยังมีการแบ่งขุนนางออกเป็น 9 ระดับ ขุนนางระดับ 1-3 ถือเป็นขุนนางระดับสูง ระดับ 4-6 ถือเป็นขุนนางระดับกลาง และระดับ 7-9 ถือเป็นขุนนางระดับล่าง และในแต่ละระดับมีการแบ่งออกเป็นชั้นสูงและชั้นต่ำ และมีชั้นย่อย 2 ชั้นในแต่ละชั้น ระบบขุนนางในสมัยนั้นจึงแบ่งย่อยได้เป็น 36 ชั้น โดยทั่วไปขุนนางฝ่ายพลเรือนจะได้รับ

ตำแหน่งสูงกว่าขุนนางฝ่ายทหาร มีบันทึกในสมัยช่วงต้นสมัยราชวงศ์โชซอนระบุว่าจำนวน ตำแหน่งขุนนางมีทั้งหมด 4,820 ตำแหน่ง

นอกจากนั้นภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ยังแสดงให้เห็นถึงระบบการทำงานของนางกำนัลในวังหลวง และยังเปรียบเทียบให้เห็นถึงลักษณะการดำเนินชีวิตของนางกำนัลที่มีการแบ่งชนชั้นนางกำนัลในตำแหน่งต่างๆ อย่างชัดเจน ถ้าคับชั้นนางกำนัลได้แก่ “ซังกุง” ถือเป็นนางกำนัลสูงสุด โดยมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าดูแลเหล่า “อูซางกง” คือนางกำนัลทั่วไป และ “เนยเหยิน” คือนางกำนัลที่ดูแลคันเครื่องและเครื่องเสวย โดยมีการแบ่งชนชั้นนางกำนัลด้วยการต่างกาย ที่สามารถระบุส ตำแหน่ง ของนางกำนัลต่างๆ ได้อย่างชัดเจน คือ นางกำนัลฝ่ายใน สวมชุดฮันบก สีเขียว เป็นหลัก นางกำนัลที่ดูแลคันเครื่อง สวมชุดฮันบก สีแดง เป็นหลัก และนางกำนัลชนชั้นเล็กๆ จะสวมชุด สีชมพู เป็นหลัก โดยในการเลื่อนตำแหน่งของบรรดานางกำนัลต่างๆ จะมาจากการสอบแข่งขันเพื่อประลองความสามารถกันหลายครั้ง ผู้ที่มีความสามารถเหนือกว่าจะได้ดำรงตำแหน่งที่โดดเด่น และถูกบรรจุให้ประจำตำแหน่งในห้องเครื่องซึ่งถือเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญมากในวังหลวงที่คอยดูแลเกี่ยวกับการปรุงเครื่องเสวยให้กับบรรดาเชื้อพระวงศ์ ส่วนนางกำนัลที่เป็นนางในอาวุโส หรือนางกำนัลที่ผ่านการแต่งงานมาแล้วจะต้องสวมที่ครอบผมซึ่งทำจากผมปลอม ถ้าที่ครอบผมของนางกำนัลที่มีขนาดใหญ่อยู่ถึงการและสวยงามมากเท่าใด ก็จะแสดงได้ว่ามีฐานะชาติตระกูลดี นางกำนัลชั้นสูง จะมีห้องพักรับรองและมีบิรวารคอยรับใช้อย่างสุขสบาย แต่เมื่อป่วยหรือชรามากแล้ว ต้องถูกขับออกจากวังหลวงโดยทันที ถือเป็นกฎเหล็ก

การศึกษาวิจัยเรื่องการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้หยิบยกนำมาเป็นตัวอย่างเพียง 3 ตอน โดยมีลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลียุคโบราณที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน เกี่ยวกับสภาพสังคมความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง โดยการเข้ารับราชการของเหล่าบรรดาขุนนางและนางกำนัลยึดการแบ่งชนชั้นเป็นหลัก และต้องมาจากชนชั้นขุนนางและชนชั้นสูงถึงจะได้รับการยอมรับ หากมาจากฐานะที่ต่ำกว่าจะไม่ได้รับการยอมรับ อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของเหล่าบรรดานางกำนัลในวังหลวง จากที่กล่าวมาสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนจากบทตอนบางส่วน ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างบทตอนบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี “ด้านวิถีชีวิต”
ผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” ออมนางแห่งวังหลวง

ตอนที่ 4 “วังหลวง”

เป็นช่วงที่มีการสอบคัดเลือกนางกำนัลเด็กมีการคัดเลือกเด็กๆจากบรรดาลูกขุนนาง และชนชั้นสูง เข้ามาทำงานเป็นนางกำนัลฝึกหัดในฝ่ายที่พวกซังกุง ในฝ่ายต่างๆที่พวกนางดูแลอยู่ โดยมีการแบ่งนางกำนัลเด็กให้ไปช่วยในฝ่ายต่างๆ ตามตำแหน่งต่างๆในวังหลวง อาทิ ห้องซักฟอก ห้องเย็บปัก และห้องเครื่อง โดยมีการออกหัวข้อทดสอบด้วยการ ตอบคำถาม

ยกตัวอย่างเช่น

ซังกุงฝึกสอนถามว่านางวังคืออะไร

ซอจังกึมตอบ “ กุงจุงชอกวาน ค่ะ หมายถึง สตรีในวังหลวงที่มีตำแหน่งหรือฐานันดร ”

ซังกุง “ กุงจุงชอกวาน นี้คือ ความหมายที่แท้จริงของนางวัง แม้ร่างเกิดเป็นสตรี แต่ที่สามารถมีตำแหน่งหรือฐานันดรได้มีเพียงนางวังเท่านั้น ดังนั้นเมื่อรับหน้าที่จำต้องรู้รับผิดชอบเมื่อรับตำแหน่งจำต้องรู้สูงต่ำ รักษาภรรยาทักกับเบื้องสูง รักษากฎเกณฑ์กับเบื้องล่าง แม้ยังเยาว์แต่ก็เป็นเมล็ดพันธุ์ที่เติบโตใหญ่สู่ตำแหน่งซังกุง ผู้รับตำแหน่ง ของ 5 พุม ซึ่งเป็นตำแหน่งขุนนางระดับที่ 9 จากทั้งหมด 18 ระดับ กล่าวคือ

ชอง 1 พุม (ระดับ 1 สูงสุด) ชง 1 พุม (ระดับ 2)

ชอง 2 พุม (ระดับ 3) ชง 2 พุม (ระดับ 4)

ชอง 3 พุม (ระดับ 5) ชง 3 พุม (ระดับ 6)

ชอง 4 พุม (ระดับ 7) ชง 4 พุม (ระดับ 8)

ชอง 5 พุม (ระดับ 9) ชง 5 พุม (ระดับ 10)

ชอง 6 พุม (ระดับ 11)ชง 6 พุม (ระดับ 12)

ชอง 7 พุม (ระดับ 13)ชง 7 พุม (ระดับ 14)

ชอง 8 พุม (ระดับ 15)ชง 8 พุม (ระดับ 16)

ชอง 9 พุม (ระดับ 17)ชง 9พุม (ระดับ 18)

นางวังจะถูกคัดสรรจากขุนอิน (ชนชั้นกลาง) ขึ้นไป ยามอยู่นอกวัง นางวัง ย่อมแตกต่างจากมูซูรี พิจา และซอนอิน ยามอยู่ในวังหลวงพวกเราย่อมแตกต่าง

จากแพทย์หญิงที่ถูกคัดมาจากรบราพวกกวานบี(นางทาส) จงระลึกเสมอว่าพวก
เราต้องรักษาศักดิ์ศรีของนางวังไว้เสมอ”

ตอนที่ 5 “บุพเพสันนิวาส”

เป็นตอนที่นางโนอาว ไสที่เป็นซังกงสูงสุดในห้องเครื่อง เกิดมีอาการป่วยไม่สามารถ
ดูแลห้องเครื่องได้อย่างเต็มที่ จึงมีการขับไล่ออกไปจากวังหลวงเพื่อไม่ให้ตายในวังเพราะนางโน
ไม่สามารถตายในวังหลวงในวันแต่จะเป็นเชื้อพระวงศ์เท่านั้น จึงมีการคัดเลือกซังกงสูงสุดขึ้นมา
ใหม่จากการเลือกจากนางโนที่มาจากครอบครัวที่มีชนชั้นกลางขึ้นไป หรือมีเชื้อสายของขุนนาง เข้า
มารับตำแหน่งซังกงสูงสุดในห้องเครื่องของเมืองไซซอน

ซังกงปกครอง “ เมื่อเจ้าเจี๋ยปวย เจ้าก็ไม่สามารถอยู่ในวังหลวงได้อีก เจ้าก็รู้เรื่องที่นางโนไม่มี
สิทธิ์ตายในวังหลวง นอกจากบรรดาเชื้อพระวงศ์แล้วใครอื่นก็ไม่มีสิทธิ์ เจ้าคง
ต้องยอมรับสิ่งนี้และจงออกไปจากวังหลวงซะ”

ตอนที่ 8 “ผูกพัน”

เป็นการสอบออกสอบเคียงซอน ที่ใช้ในการวัดระดับเซ็งกั้งซี (นางกำนัลฝึกหัด) เมื่อมีอายุ
15 ปีขึ้นไปแล้วไปเป็นนางโน โดยถือเป็นพิธีการสอบปรุงอาหาร เพื่อทดสอบว่าเซ็งกั้งซีจะได้เป็น
นางโนหรือไม่ คล้ายกับการเลื่อนขั้นนางกำนัลและทดสอบนางกำนัลในการเข้าบรรจุตามแผนก
ต่างๆ นางวังที่สอบตกต้องกลับออกนอกวัง การสอบครั้งนี้จะได้เลื่อนขั้นสวมหมวกเป็นนางกำนัล
ฝ่ายโนที่รับผิดชอบดูแลหน้าที่ในฝ่ายต่างๆ อาทิ ห้องเครื่องเสวย ห้องเครื่องหวาน ห้องเครื่องปรุง
ห้องวัตถุคิบ และห้องลำเตียง เป็นต้น เมื่อเข้าไปเป็นนางโนแล้วจะไม่สามารถออกจากวังหลวงได้
อีก เว้นแต่เจี๋ยปวยเท่านั้น

ภรรยาศักดิ์กู พูศกับ ซอจังกิมในการเข้าไปเป็นนางโน

“ นับแต่อดีตกาลสตรีนั้น กำหนดมาให้อยู่ในอ้อมกอดของอกบุรุษ เจ็บท้องก็
กลอดบุตร แล้วโอบกอดบุตร นี่เป็นชะตาที่ลิขิตไว้สำหรับสตรีเช่นพวกเรา วยที่
ต้องเจ็บคันเชื้อพรหมจารีกลับต้องมานำเป่ลื้อยในวังหลวง ช่างน่าเสียดายจริงๆ”

2. ลักษณะของ ค่านิยม (VALUE)

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาวิจัยในบทภาพยนตร์มีการนำเสนอเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมด้านต่างๆของตัวละคร จากแนวคิดและพฤติกรรมการแสดงออกของตัวละครในภาพยนตร์เพื่อให้สามารถเห็นภาพรวมทั้งชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำมาประมวลและจำแนกค่านิยมต่างๆที่ใช้ในการศึกษาซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ค่านิยมเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ

เนื้อหาของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการประกอบอาชีพของคนในสมัยราชวงศ์โชซอน ที่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่สามารถเลือกที่จะประกอบอาชีพได้มากนัก เนื่องจากความแตกต่างของชนชั้นวรรณะทำให้ไม่สามารถมีโอกาสในการเข้ารับราชการหรือค้าขายได้ เว้นแต่จะเป็นคนชนชั้นกลางขึ้นไปหรือมีเชื้อสายของขุนนางเท่านั้น ในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จะเห็นได้ว่ามีอาชีพที่โดดเด่นและเป็นอาชีพหลักที่เห็นได้จากในเรื่องนี้ ซึ่งจะพบอาชีพแบบนี้บ่อยมากในภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ อาชีพที่พบในเรื่อง คือ การประกอบอาชีพการเป็นแม่ครัวประจำห้องเครื่องในราชสำนัก และการประกอบอาชีพเป็นแพทย์เพื่อรักษาคนป่วย คุณค่าของการประกอบอาชีพนั้นเป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคคล มีกำลังใจในการดำเนินชีวิต และมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิต แนวคิดดังกล่าวถูกนำเสนอในรูปแบบต่างๆที่ได้พบในภาพยนตร์เรื่องนี้ ได้แก่ วัฒนธรรมในการปรุงอาหาร ความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบและอาหาร ส่วนในเรื่องการประกอบอาชีพเป็นแพทย์หลวงประจำราชสำนักนั้น จะเห็นว่าการถ่ายทอดความรู้ในเรื่องต่างๆ อาทิ วัฒนธรรมการแพทย์ และการรักษาโรคแบบดั้งเดิม หรือในแบบวิธีของคนโบราณ และยังสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับสมุนไพรต่างๆที่คนโบราณใช้ในการรักษาโรคและยังมีการสืบทอดมาจนถึงยุคปัจจุบัน

ค่านิยมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมและประเพณี

ขนบธรรมเนียมและประเพณีที่พบในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง คือ การเคารพผู้มีอาวุโส โครงสร้างทางสังคมแบบขงจื้อที่มีมานานยังคงเหนียวแน่น วิทยุและอาวุโสยังมีความหมายมาก และผู้เยาว์จะต้องเคารพคำสั่งของผู้อาวุโสโดยปราศจากข้อโต้แย้ง และเมื่อยังมีสถานะภาพยังไม่สมรสไม่ว่าจะอายุมากเพียงใด จะถือว่าไม่เป็นผู้ใหญ่ และไม่อยู่ในสภาพผู้อาวุโส โดยจะเห็นได้ชัดเจนเมื่อมีการรับประทานอาหารกัน ซึ่งอาหารต่างๆจะถูกใส่

ในภาชนะที่แยกจากกันและแบ่งออกเป็นชุด ความแฉ่งจำนวนของคนร่วมรับประทานอาหาร โดยจะมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนและมีโต๊ะกลมเล็กๆที่ใช้ในการจัดวางสำหรับอาหารส่วนตัวของใครของมัน และมรรยาทต่างๆ ตั้งแต่สมัยก่อนนั้นยังถือเป็นการสืบทอดธรรมเนียมปฏิบัติมาจนทุกวันนี้

ธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานอาหาร

- เมื่อรับประทานอาหารกับผู้ที่มีอายุมากกว่า ต้องรอให้ผู้อาวุโสหยิบช้อนหรือตะเกียบขึ้นมาก่อน
- ห้ามถือช้อนและตะเกียบด้วยมือเดียวกัน เมื่อใช้ตะเกียบต้องวางช้อนก่อนหรือกลับกันอย่าวางช้อนหรือตะเกียบในชามหรือจานใดๆ
- ขึ้นคอนในการรับประทานอาหาร เมื่อเริ่มรับประทานอาหารให้ลองซूपหรือกิมจิก่อน แล้วค่อยชิมข้าวหรือกับข้าว
- ห้ามส่งเสียงเคี้ยวขณะรับประทานอาหาร
- ให้ใช้ภาชนะแยกสำหรับอาหารที่เสิร์ฟให้แต่ละคน รวมถึงขอสปริงรสแต่ละชนิดด้วย
- พยายามอย่ารับประทานอาหารให้เร็วหรือช้ากว่าคนอื่นเกินไป เมื่อทานกับผู้ที่มีอายุมากกว่า ให้รอผู้อาวุโสวางช้อนและตะเกียบบนโต๊ะก่อนที่จะจบมื้อนั้น
- เวลาดื่มเหล้า เด็กต้องหันหลังให้ผู้ใหญ่ ห้ามดื่มซึ่งๆหน้า

ตัวอย่างบทตอนบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดวัฒนธรรม “ด้านค่านิยม”

ผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

ตอนที่ 9 “แผนร้าย”

เป็นตอนที่อันชังกุงกำลังฝึกสอนเหล่าบรรดานางกำนัลในการประกอบอาหาร มีฉากหนึ่งที่มีการสอนวิธีการปรุงอาหารเกาหลีแบบโบราณ โดยการใช้ดอกไม้เป็นส่วนประกอบหลัก หรือที่ในสมัยโซซอนมีการเรียกว่า วัฒนธรรมบุพพาทหาร โดยวัฒนธรรมการประกอบอาหารโดยการใช้ดอกไม้ต่างๆนี้ ถือเป็นวัฒนธรรมที่มีการสืบทอดมายาวนาน การใช้ดอกไม้ในอาหารเป็นที่แพร่หลายในราชสำนักโซซอน เป็นความพยายามเปลี่ยนธรรมชาติให้รับรู้ได้ทางรสสัมผัส นอกจากนี้ดอกไม้เหล่านั้นยังให้รูปสัมผัสและกลิ่นสัมผัส พร้อมกับประสาทสัมผัสที่นุ่มนวล จึงเป็นวัตถุดิบเลิศในการปรุงอาหาร และในการสอนทำอาหารนั้นก็มีการสอดแทรกความรู้ต่างๆ ลงไปประกอบในการฝึกสอนด้วย เนื้อหาใจความสำคัญ ดังนี้

ฮันซังกุง

“สวีงฮวาเซ เรียกอีกชื่อว่า นอมนามุล หรือกวางเซ เป็นอาหารประเภทยาปรุงจากเนื้อหั่นผสมใบคอกกิลลี และต้องใส่คอกกิลลีแทนเส้นหมี่ เพื่อให้เครื่องขำนั้นมีรสชาติกลมกล่อม แล้วยังช่วยให้ลำไส้สบาย ร่างกายปลอดโปร่งและนิยมนำคอกกิลลีใส่คอกกิลลีขำมุงข้าว ต้องแยกเกสรดอกไม้ก่อนเพราะดอกไม้จะมีพิษเสมอ”

“ การปรุงอาหารด้วยการใช้ดอกไม้ นอกจากดอกไม้จะสามารถนำมาปรุงอาหารแล้วได้รสชาติที่ดีแล้ว ดอกไม้ยังนิยมนำมาประพรมเพื่อไล่เคราะห์ร้าย และนำโชคได้อีกทางหนึ่ง การประพรมดอกไม้จึงมาพร้อมความหวังให้ผลดีผลดีการเกษตรสมบูรณ์ และขอให้ตั้งครรภีได้บุตรชาย ดอกอะแซลเลีย ดอกกุหลาบเหลือง กุหลาบป่า ดอกเบญจมาศ นั้นนิยมนำมาใช้ในเครื่องเทศ, ดอกเหมยฮวา ดอกส้ม ดอกกุหลาบยุโรป ดอกอันดง ดอกบัว ดอกจีน คัลเล ดอกกุหลาบ นั้นนิยมนำมาแห้งคั่วเป็นชา, คอกกิลลี ดอกหอม ดอกหวาย ดอกมะติ ดอกเมล็ดน้ำมัน ดอกฟักทอง ดอกสน นิยมนำมาใช้ทำเครื่องยาเผ็ด หรือผสมใส่ในข้าวหรือในน้ำแกง, ดอกอะแซลเลีย ดอกฟักทอง ดอกเบญจมาศ ดอกกุหลาบเหลือง และคอกกิลลีจึงเป็นที่นิยมในการปรุงเครื่องเสวยประจำวังหลวง”

ตอนที่ 10 “แผนร้าย 2” (ต่อ)

ในตอนนี้มีฉากในการปรุงอาหารมากมาย แต่มีการสอนอย่างหนึ่งของฮันซังกุงที่มีการฝึกสอนหลักการปรุงอาหารที่เรียกว่า “คุณภาพแห่งอาหาร” ที่ถือว่าเป็นจุดเด่นของตอนนี้ และยังมีประโยชน์ ให้ความรู้และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ ตัวอย่างเช่น

ฮันซังกุง

“หากเครื่องปรุงหนึ่งกับสิ่งอื่น สามารถเป็นได้ทั้งคุณและโทษ นี่ถือเป็นสิ่งที่เรียกว่า คุณภาพแห่งอาหาร”

“เช่นเดียวกับ ซองเฮียง (ผงคั้นกานพลู) ที่ใช้ดับกลิ่นของเนื้อหมู หากทานพร้อมกับยาน้ำที่ผสมอุลลิม(ขมิ้น)ก้าในสับเป็นต้องท้องเสียและอาเจียน”

“สิ่งต้องห้ามทานกับปลาบุงอฮ คือ หากทานกับกระเทียม อาจเป็นไข้ ทานดิบๆ จะทำให้ร้ายการบวม ถ้าทานกับตับหมู เนื้อไก่ เนื้อไก่ฟ้า หรือเนื้อ

กว้างจะทำให้เกิดคุ่มตามร่างกาย ผสมกับคอกกิลลิจจะเป็นพิษคร่าชีวิตผู้คน
ได้”

ตอนที่ 12 “รอยยิ้ม”

ในตอนนี้เป็นตอนที่ซอจังกึมป่วยเป็นโรคสูญเสียรสสัมผัสไป ซึ่งหมายถึง ลักษณะ
ของโรคคินที่เป็นอัมพฤกษ์ไม่สามารถแยกน้ำตาลและเกลือ น้ำส้มหรือซีอิ๊วออกจากกันได้ ทั้งยังไม่
สามารถรับรู้ ไม่ว่าจะเปรี้ยว หวาน ขม หรือเผ็ด เป็นอย่างไร เรียกว่า โรคสัมผัสเสื่อมถอย หมายถึง
โรคที่ต้องทานน้ำตาลจำนวนมาก จึงสัมผัสถึงรสหวาน กรณีร้ายแรง อาจถึงขั้นไม่สามารถรับรู้
รสชาติได้เลย ทำให้ซอจังกึมเป็นทุกข์ใจมาก จึงเดินทางไปหาหมอของฮุนแปให้รักษาให้นาง เราจึง
ได้รู้วิธีรักษาโรคแบบแผนโบราณเกี่ยวกับการใช้เหล็กในผึ้ง และคิหมีในการรักษาอาการของโรคนี้
ดังนี้

หมอของฮุนแป

“เหล็กในของผึ้งมีพิษ บางคนอาจแพ้พิษผึ้งอย่างรุนแรงจนเสียชีวิตได้ แต่การใช้
เหล็กในของผึ้งในการรักษาคน มีอยู่ในตำรับแพทย์จีนมีกล่าวถึงหลักการใช้พิษ
ด้านพิษ ถ้าร่างกายของเรามีพิษอยู่ใช้เหล็กในของผึ้งที่มีพิษ บวกกับการฝังเข็ม
แบบจีนในการรักษา การรักษาโดยใช้พิษด้านพิษจึงมีอันตรายมาก”

3. ลักษณะของอุดมการณ์ (IDELOGY)

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เรื่อง “แด
จังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มีมิติที่เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์ ซึ่งภาพยนตร์ที่ใช้ศึกษาวิจัยครั้งนี้มี
การนำเสนอโดยสามารถประมวลออกมาได้ดังนี้

อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม

คือ อุดมการณ์ของมนุษย์ที่เชื่อมั่นในการเป็นเจ้าของชะตาชีวิตของตนเอง ความ
พยายามของมนุษย์เท่านั้นที่สามารถทำให้ฟันฝ่า และแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่างๆ ได้ ดังนั้นมนุษย์จึง
ไม่ควรยอมแพ้ หรือก้มหัวให้แก่โชคชะตา

อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร

เป็นอุดมการณ์ที่ถูกถ่ายทอดให้เห็นถึงการใส่ใจใจในการปรุงอาหาร ไม่ใช่อาหารเพื่อแสวงหาผลประโยชน์และอำนาจ แต่ควรทำด้วยจิตใจที่ถึงงามและมีความสุขเมื่อทำให้คนทานอิ่มได้ นี่ถือเป็นจรรยาบรรณที่ต้องปฏิบัติยึดถืออย่างเคร่งครัดของคนปรุงอาหาร ตัวอย่างจากตอนที่ศึกษาค้นคว้าเช่น

อุดมการณ์ของแพทย์

คือ ความพยายามที่จะช่วยเหลือผู้อื่นด้วยจิตใจบริสุทธิ์ และมองเห็นคุณค่าชีวิตของคนอื่นให้อยู่รอดปลอดภัย ยึดมั่นในจรรยาบรรณของแพทย์ในการรักษาโรค

ตอนที่ 5 “บุพเพสันนิวาส”

รองชังกง “ในการปรุงอาหาร อาจมีการแบ่งสูง แบ่งต่ำในเรื่องฝีมือ แต่ในเรื่องการชิมทุกคนล้วนมีโอกาสเท่าเทียมกัน นี่คือน้ำที่เรียกว่าอาหาร ถ้าหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ ไม่ว่าจะอายุมากหรือน้อย ต่อไปจะได้รับปฏิบัติเท่าเทียมกัน ขอให้เป็นตำแหน่งชังกงสูงสุดของห้องเครื่อง ก็สามารถให้แก่ผู้ที่มีฝีมือยอดเยี่ยม ขอให้ตั้งใจฝึกฝนให้ดีเพื่อทำการทดสอบ”

ฮันชังกง “อาหารนั้นสำคัญที่จิตใจต้องตรวจสอบว่า สภาพร่างกายของผู้รับประทานนั้นสามารถรับได้หรือไม่ จากนั้นจึงเลือกเครื่องและวิธีการปรุง จึงสามารถปรุงอาหารที่ดี ที่สุดแล้วอาหารก็เป็นเรื่องจิตใจคนนั่นเอง น้ำ ก็เหมือนอาหาร ต้องใส่ใจว่าน้ำหนึ่งแก้วก็ไม่ต่างจากอาหารหนึ่งจาน จะต้องไม่ทำของที่ไม่ดีต่อสุขภาพ หรือใช้อาหารเป็นเครื่องมือในการทำร้ายคนรับประทานเด็ดขาด ”

ตอนที่ 9 “แผนร้าย”

รองชังกง “เราเกลียดผู้ที่ใช้อาหารแสวงหาอำนาจ ไม่ใช่ว่าใช้เพิ่มอำนาจ ใช้แสวงหาอำนาจ เราไม่อาจปล่อยไว้ได้ จึงอย่าใช้อาหารเป็น

เครื่องมือหาอำนาจ”

อันซังกุง

“อาหารนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ เป็นของนำเข้าไปปากผู้คนทำให้
ลิ้นอโรย กระตุ้นพลังงานร่างกาย เมื่อเสร็จสิ้นก็กลับกลายเป็น
ธาตุสุกกลับคืนสู่แผ่นดิน เราจึงมีอาจละเว็นผู้ที่นำอาหารอันศักดิ์
สิทธิ์มาแสวงหาอำนาจได้”

ตอนที่ 15 “มีชัยหรือ แพ้พ่าย”

ซอจังกึม

“ข้าน้อยเพียงทำตามเจตนารมณ์ของอาจารย์ ที่ว่าไม่ว่ากรรมใด
มิให้ปรุงอาหารที่ทำร้ายผู้ทานอย่างเด็ดขาด นี่เป็นคุณธรรม
และความมุ่งมั่นของผู้ปรุงอาหาร ”

“ต่อให้คนต้องประสบอันตรายถึงชีวิตก็ตาม ใครก็ห้ามผิด
เจตนารมณ์นี้”

4.3 ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ได้รับความนิยม

4.4 คำถามวิจัยข้อที่ 2 ปัจจัยที่ทำให้สื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวัง หลวง ได้รับความนิยม เป็นอย่างไร

จากกระแสความนิยมในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่ง
วังหลวง สิ่งที่มีส่วนทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยมในกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์
ซีรีส์เกาหลีในเมืองไทย คือ บทภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาสนุกสนานชวนติดตาม มีการดำเนินเรื่องราว
ได้อย่างลงตัว ที่สำคัญเป็นเนื้อเรื่องแนวย้อนยุคที่หาดูได้ยาก อีกทั้งมีความน่าสนใจ เพราะน้อยคน
นักที่จะรู้เรื่องเกาหลียุคโบราณ นอกเหนือจากบทภาพยนตร์ที่ตีแล้ว ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการช่วย
ส่งเสริมความแรงของภาพยนตร์ อีกตัวก็คือ นักแสดงนำ ที่มีการคัดเลือกมาอย่างดีเพื่อสวมบทบาท
เป็นตัวละครนั้นๆ ทำให้คนดูเกิดความเชื่อในตัวละคร การแสดงที่สมบทบาทของนักแสดงนำ ที่มี
การฝึกฝนและผ่านการแสดงมาแล้วหลายบทบาท อีกทั้งยังเป็นดารารุ่นนำของเกาหลี จึงทำให้
ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยมได้อย่างไม่ยากเย็น และปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ภาพยนตร์ซี
รีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม นั่นคือ วัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอด

คือ 1. ลักษณะวิถีชีวิต ได้แก่ สภาพสังคม ความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง, 2. ลักษณะของค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ, 3. ลักษณะของอุดมการณ์ ได้แก่ อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร อุดมการณ์ของแพทย์ จากที่กล่าวมานั้นล้วนเป็นปัจจัยสำคัญ ที่สร้างกระแสความนิยมในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ทั้งสิ้น โดยสามารถดูได้จากบทความและบทสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

“ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องแดจังกึมได้รับความนิยมมากนั้น ก็คงเป็นเพราะมีเนื้อเรื่องของบทภาพยนตร์ที่เน้นหนักเรื่องราวของชีวิตการต่อสู้เพื่อความถูกต้อง และจริยธรรม จะเห็นได้ว่าเนื้อหาของเรื่องพยายามถ่ายทอดวัฒนธรรมการแต่งกาย และอาหาร จนได้รับการยอมรับในสังคมต่างประเทศ ปัจจัยสำคัญที่นำภาพยนต์ไปสู่ความสำเร็จก็คือ การเผยแพร่วัฒนธรรมข้ามชาติของเกาหลีนั่นเอง”(เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์, 2549, ตุลาคม)

“ละครเกาหลีที่เราคนไทยสามารถรับรู้ได้ถึงชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของประเทศเกาหลี ละครที่เห็นได้ชัดเจนก็คงไม่พ้นเรื่อง แดจังกึม เป็นละครที่โทรทัศน์แทบทุกเครื่องไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่ทำงาน หรือแม้แต่ร้านค้า ในตลาดก็เปิดเรื่องนี้เหมือนกัน เพราะละครเรื่องแดจังกึม นี้สะท้อนให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีมากที่สุด โดยเฉพาะในเรื่องนี้จะเน้นไปในด้านความเชื่อชาวจีนในเรื่องของวัฒนธรรมอาหาร ซึ่งในเรื่องนี้จะมีเคล็ดลับวิธีปรุงอาหารและการใช้ส่วนผสมต่างๆที่หาได้ยาก อีกทั้งยังนำวัฒนธรรมการปรุงสมุนไพรมาเป็นอาหารเพื่อสุขภาพ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับประเทศไทยเหมือนกันในเรื่องอาหารที่ต้องพิถีพิถันจัดตกแต่งให้สวยงามก่อนที่จะตั้งสำรับและยังมีเคล็ดลับเรื่องของอาหารเยอะไม่แพ้กัน จึงไม่แปลกที่ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้จะถูกใจคอหนังคนไทย และละครเกาหลีเรื่องนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าในสมัยก่อนผู้ชายจะมีอำนาจมากกว่าผู้หญิง มีระบบชนชั้น ซึ่งไทยเองในสมัยหนึ่งก็มีระบบชนชั้นเหมือนกัน เรื่อง แดจังกึม ยังสะท้อนให้เห็นถึงความกตัญญูต่อพ่อแม่และอาจารย์ ความซื่อสัตย์ ความมานะอดทน และทำในสิ่งที่ถูกต้องถึงแม้จะโดนกลั่นแกล้งอย่างไรก็ตามเธอผู้นี้ก็ยังยังสามารถยืนหยัดอยู่ได้ และพยายามทำในสิ่งที่ตนเองเห็นว่าถูกต้อง สิ่งนี้เองที่ทำให้คนดูประทับใจและเอาใจช่วยนางเอกของเรื่องเสมอมา นอกจากจะทำให้คนดูประทับใจแล้ว เรื่องนี้ยังสามารถเอามาเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตได้อีกด้วย”(อลงกต สุริยวงษ์, 2549, กุมภาพันธ์)

“มีภาพยนตร์หลายเรื่องจากเกาหลีที่ได้รับความนิยม แต่เมื่อภาพยนต์ละครประวัติศาสตร์ปรากฏ คือ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง กลับได้รับการ

ตอบรับอย่างล้นหลามมากกว่าละครและภาพยนตร์ทั้งหมดจากเกาหลี อาจเป็นเพราะการเสนอเรื่องราวที่หลากหลายที่น่าตื่นเต้น มีการต่อสู้ของทหาร การช่วงชิงอำนาจในวัง การแข่งขันการทำอาหาร และการหาประโยชน์ใส่ตัว ซึ่งเป็นเรื่องราวของคนดีที่สมจริง ประสบความสำเร็จในชีวิต ได้มาด้วยฝีมือและการทำงานอย่างหนัก ในละครไม่มีฉากคบตี หรือคำพูดที่หยาบคาย ไม่มีฉากเกี่ยวกับเพศ หรือเลือดคนอง ทำให้สมาชิกในครอบครัวสามารถนั่งดูได้อย่างสะดวกใจ กระบวนการผลิตละครที่ละเอียดละไม ภาพประกอบสวยงาม อาคารและสถานที่ถ่ายทำเลือกได้สวยงามนำไปเชื่อมชมอย่างยิ่ง การแต่งกายมีอัตลักษณ์ที่น่าสนใจ เป็นละครที่ปลูกฝังด้านคุณธรรมและวัฒนธรรม ความซื่อสัตย์ ความมุ่งมั่น หรือการถ่ายทอดวัฒนธรรมด้านการทำอาหารเพื่อสุขภาพที่โดดเด่น พร้อมบอกคุณสมบัติขององค์ประกอบแต่ละชนิด เช่น ผัก หรือ สมุนไพรชนิดใดแก้โรคภัยไข้เจ็บ หรือมีประโยชน์อย่างไรต่อร่างกาย ตลอดจนกลยุทธ์อื่นๆ ในการทำอาหารให้มีคุณภาพ หรือการรักษาโรคโดยการใช้สมุนไพรและองค์ความรู้พื้นบ้าน รวมทั้งการศึกษาภูมิประเทศ และคืนฟ้าอากาศแหล่งที่มาของอาหารและยา เป็นต้น จากที่กล่าวมาน่าจะเป็นอิทธิพลที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้คนไทยมีมุมมองในการรับสื่อละครต่างไปจากเดิม จะคำนึงคุณค่าในการนำเสนอมากขึ้น รู้ซึ่งถึงความตั้งใจของผู้จัดทำ เข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลาย ทำให้คนรู้จักและอยากไปเที่ยวเกาหลีกันมากขึ้น” (วาควิมล เดชเกตุ, นักวิชาการ, สัมภาษณ์, 14 ธันวาคม 2550)

“ความสำเร็จส่วนหนึ่งของละครเกาหลีในไทย มาจากความเอเชียด้วยกัน ทั้งในแง่ของมุมมอง การดำเนินชีวิต ทศนคติ และวัฒนธรรมประเพณี ทำให้คนไทยเมื่อได้ดูละครเรื่องนี้แล้วเข้าใจได้ไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องไกลตัวมากนัก สำหรับแดจังกึมความคล้ายคลึงของวัฒนธรรมประเพณีต่างๆ ซึ่งผู้ชมจะได้เห็นในราชสำนักรวมทั้งเรื่องคุณธรรมที่ถูกให้ความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสังคมไทย รวมไปถึงการอ่อนน้อมถ่อมตน มีสัมมาคารวะ ซื่อสัตย์ ถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ ทำให้ละครสามารถเข้าถึงคนดูได้ทุกเพศทุกวัย” (จิราจรรย์ ชัยมุสิก, 2549)

“ผมมองว่า ความสำเร็จของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” เกิดขึ้นเพราะวงการทีวีเกิดสูญญากาศ ไม่มีเรื่องใดที่เป็นแม่เหล็กดึงดูดมากพอที่จะสะกดคนดูให้อยู่หน้าจอทีวีได้ ในขณะที่ “แดจังกึม” มีพล็อตเรื่องที่น่าดึงดูดอย่างยิ่ง บวกกับความเป็นมืออาชีพในการทำตลาดมีวางแผนคิดรอบด้าน ในแง่เนื้อหาอาจคล้ายคลึงกับละครไทยบ้าง มีน้ำเน่า อัจฉาริยา แต่ก็ไม่มีการคบตีกัน เป็นน้ำเน่าที่ถ้า 2 คนแข่งขันมีแพ้-ชนะก็จะยอมรับความพ่ายแพ้ ซึ่งในระหว่างแข่งขันอาจมีเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิง วางยาพิษ ที่สุดของจิตใจตัวละครไม่ถึงกับคำสนธิ เป็นเสน่ห์ที่ทำให้ภาพยนตร์

ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” สามารถดูได้ทุกเทศทุกวัย และมีเสน่ห์มากในการนำเสนอเรื่อง วัฒนธรรมอาหารของเกาหลี ทำให้เมื่อคนดูได้ดูแล้วรู้สึกอยากรู้ อยากชิมลิ้มรสอาหารเกาหลี และหลังจากที่ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง แดจังกึม ออกฉายทำให้คนไทยได้เห็นมิติใหม่ของละครดี ไม่ใช่ละครน้ำเน่า แม้ฉากเลิฟซีนมีแค่จับมือกัน แต่ก็ทำให้คนติดกันทั่วบ้านทั่วเมืองได้” (เสกสรร สุขวัฒน์, 2549, กุมภาพันธ์)

“นักเขียนบทโทรทัศน์ชื่อดังของเมืองไทย ให้ทัศนะและเสริมว่าโดยภาพรวมถือว่า ลงตัวทั้งการเล่าเรื่องที่บางตอนอาจซ้ำไปบ้าง แต่ไม่ร้ายแรง ส่วนมากดำเนินได้กระชับ ซึ่งจัดเป็นเสน่ห์ ที่สำคัญ นอกจากนี้ มิติโปรดักต์ ในเรื่องสถานที่ถ่ายทำ สามารถทำให้คนดูเชื่อและตื่นตาตื่นใจ คล้อยตาม ซึ่งถือว่ามีส่วนทำให้ละครสนุกเพลิดเพลินไปกับการแสดงของนักแสดงด้วย จุดเด่นของ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง แดจังกึม อยู่ที่การเขียนบท ทำได้เฉียบคมมาก มีเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครต้องพบอุปสรรคอยู่เสมอ ทำให้มีสีสัน สนุก น่าติดตาม ซึ่งถือว่ามีส่วนสำคัญทำให้ แดจังกึม ประสบความสำเร็จอย่างมากาย และทำให้แฟนละครในบ้านเราคิดกันงอมแงม” (ดวงหทัย ศรีธาภิสิทธิ์, 2549, กุมภาพันธ์)

“หลังการอำลาจอของภาพยนตร์ซีรีส์ แดจังกึม สิ่งที่เป็นปัจจัยหลักสำคัญที่ทำให้ยังได้รับความนิยมของ “จอมนางแห่งวังหลวง” ที่ทิ้งไว้ยังคงไม่จางหายไปง่ายๆ นั่นคือ บทภาพยนตร์ ที่มีข้อคิดสอนใจ ความตระการตาของฉากและสถานที่ต่างๆ เรื่องราวของการทำอาหาร ภูมิปัญญาทางการแพทย์แผนโบราณ ล้วนดึงดูดให้ผู้คนจำนวนมาก เกาะติดและนั่งเฝ้าอยู่หน้าจอไม่ไปไหน” (รพีพรรณ สายัณห์ตระกูล, 2549, มีนาคม)

“มองว่าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม เพราะ มีตัวละครเด่นชื่อ ‘จังกึม’ เป็นคนที่มีความใส่ใจในการปรุงอาหาร ตอนที่แข่งขันทำอาหารฝีมือของผู้แข่งสู้กันจนมาถึงจานสุดท้าย ‘ข้าทะเล’ ทุกคนต้องปรุงอาหารเหมือนกัน ในราชสำนักสมัย นั้นนิยมใช้ ‘เปลือกสน’ ในการดับคาว แต่จังกึมคิดค้นวิธีใหม่ ใช้ ‘เปลือกกระเทียม’ ดับคาวอาหาร ทะเล ใสน้ำใจ ก็คือ ‘น้ำส้ม’ ที่แม่และฮันซังกุง (เพื่อนแม่) หมักไว้เมื่อ 20 ปีก่อน แล้วฝังไว้ใต้ต้นไม้หอม จักรพรรดิ จึงทศะแนนให้จังกึม เป็นผู้ชนะ เป็นตัวอย่างของการนำศิลปะวัฒนธรรมการหมัก และการปรุงอาหารมาเผยแพร่ให้ชาวโลกได้รู้” (สุปราณี แจ้งบำรุง, 2549)

เมื่อกระแสของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้บริโภค หรือกลุ่มผู้รับสาร จนสามารถทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มีเรตติ้งที่สูงกว่าภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ ที่ออกฉาย ณ เวลานั้น จากความสำเร็จดังกล่าว จึงได้เกิดกลุ่มแฟนคลับและธุรกิจการค้ามากมายที่ได้สร้างผลกำไรจากกระแสนิยม เรื่อง “แดจังกึม” ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจร้านอาหาร ร้านขาย/เช่าหนังสือซีรีส์เกาหลี หรือแม้แต่ธุรกิจเล็กๆ ที่แตกสายสินค้าอันเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี มักจะได้รับความนิยมหรือกระแสตอบรับที่ดี ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากอิทธิพลของภาพยนตร์ที่ส่งผลมายังผู้บริโภคนั่นเอง

“..เมื่อก่อนร้านอาหารของเราก็มีลูกค้ามารับประทานอยู่เรื่อยๆ นะคะ แต่หลังจากที่หนังสือแดจังกึมออกฉายนั่นมันทำให้คนหันมานิยมมารับประทานอาหารที่ร้านเรามากขึ้น เพราะอยากรู้ว่าอาหารเกาหลีนั้นอร่อยจริงเหมือนอย่างในหนังสือหรือปล่าว หรือบางทีก็อยากรู้ว่าหน้าตาของอาหารจะเหมือนในหนังสือหรือปล่าวะ ทางร้านจึงมีการคิดแปลงอาหารบางอย่างให้เหมือนกับในหนังสือ เพราะคิดว่าวัฒนธรรมอาหารมีผลทำให้หนังสือได้รับความนิยม มจึงนำมาใช้กับทางร้านด้วย เรียกได้ว่าพีคแบบคิทีเคียวคะ” (พรทิพย์ บังอุทา, ผู้จัดการร้าน Sukishi สาขาเซ็นทรัลลาดพร้าว , สัมภาษณ์, วันที่ 13 มีนาคม 2551)

“อาจจะพูดได้ว่าเมื่อก่อนคนไทย ไม่ค่อยรู้จักอาหารเกาหลีหรอก แต่พอมีหนังสือเกาหลีออกมาเรื่อยๆ คนไทยก็เริ่มรู้ มันคงจุดชวามาจากเรื่องแดจังกึมแล้ว เพราะหนังสือมันได้รับความนิยมสูงทางร้านจึงคิดที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านอาหาร ให้เหมือนในหนังสือ เพราะหนังสือมีการนำเสนอวัฒนธรรมอาหารเกาหลีได้อย่างลงตัว ที่สำคัญยังทำออกมาหน้าตาดีอึ้งนัก ผมจึงนำหลายเมนูที่เห็นในหนังสือมาเป็นเมนูของทางร้านด้วย หนังสือเกาหลีเรื่องอื่นๆ ที่ออกมาคนไทยก็รับง่ายขึ้นแล้ว ที่สำคัญมีความรู้สึกที่คนไทยที่เข้ามาทานอาหารเกาหลี โดยส่วนใหญ่ก็เพราะชอบความแปลกใหม่และชอบรสชาติของการบั้งๆ อย่งๆ และมีการชอบรสชาติที่คล้ายกับคนเกาหลีนั่นก็คือรสชาติเผ็ดเหมือนกัน ตรงนี้เลยทำให้คนไทยเริ่มหันมาสนใจ

อาหารเกาหลีมากขึ้นกว่าเมื่อก่อนมากเลย” (มิสเตอร์ คิม, ชาวเกาหลี,
เจ้าของร้าน *kall be* สัมภาษณ์, วันที่ 20 มีนาคม 2551)

จากข้อความสัมภาษณ์เบื้องต้น จะเห็นว่าผู้ประกอบการทั้งสองร้านมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ในเรื่องของอิทธิพลจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง อันส่งผลต่อความนิยมในการบริโภคอาหารเกาหลีมากขึ้น จึงนับได้ว่าอาหารเป็นสิ่งแรกที่ส่งอิทธิพลต่อผู้ที่ได้รับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง อันเนื่องจากเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องดังกล่าวมักนำเสนอเกี่ยวกับการประกอบอาหาร ทำให้ผู้บริโภคมีความสนใจใคร่รู้และอยากทดลอง เกิดการสืบค้นและติดตามว่าที่ใดมีอาหารเกาหลีที่น่าลิ้มลอง และหวังว่าหากได้ลิ้มลองแล้วจะมีความอร่อยหรือความรู้สึกเช่นที่ในภาพยนตร์สื่อถึงหรือไม่

ภาพที่ 4.64 อาหารเกาหลีจากเมนูของร้าน Sukishi สาขาเซ็นทรัลลาดพร้าว

“คือ...จะว่าไปแล้ว อาจจะพูดได้ว่าอาหารเกาหลีของเรานั้นเริ่ม

ได้รับความนิยมมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเลย ก็หลังจากที่แดจังกึม ออกฉายนี้แหละคะ เพราะลูกค้าที่มาทานส่วนใหญ่ก็มักจะถามหาถึงเมนูที่จังกึมทำ หรือที่มีคล้ายในหนังสือที่เคยเห็นมา ซึ่งตรงนี้ก็ทำให้ทางร้านเกิดไอเดีย คิดเมนูเพื่อให้ตอบรับกับกระแสแดจังกึมขึ้นมา โดยมีเมนูชุดอย่างรวมเกาหลี, จุปเห็ด, ยำเนื้อดิบ, หมูหมักสไตล์เกาหลี, ชุดแกงจิมจิ ซีโครงหมูเกาหลี, กิมจิหมูเกาหลีรสเค็ม ฯลฯ ซึ่งก็ได้รับการตอบรับที่ดีมากเหมือนกันนะคะ แม้ว่าเมื่อก่อนก็ได้รับความนิยมอยู่เรื่อยๆ นะคะแต่หลังจากที่หนังสือแดจังกึมออกฉาย มันทำให้คนนิยมมารับประทานอาหารที่ร้านเรามากขึ้นมีเมนูใหม่ๆ ออกมาร้องรับความต้องการมากขึ้น ก็เรียกได้ว่าพีคแบคคิมมากทีเดียวคะ” (พรทิพย์ บังอุทา, ผู้จัดการร้าน Sukishi สาขาเซ็นทรัลลาดพร้าว, สัมภาษณ์, วันที่ 13 มีนาคม 2551)

“ผมเนี่ยรู้จักหนังสือแดจังกึมมาก่อนแล้ว อาหารในเมนูก็มีเหมือนในหนังสือหลายอย่าง เพราะหนังสือเมนูที่เป็นต้นตำรับเกาหลีซึ่งทางร้านของเราก็มีเหมือนกัน เช่น ไก่ตุ๋นโสม sam gyub tang ราคา 300 บาท, จุปซีโครงเนื้อ galbi tang ราคา 150 บาท, แกงเต้าหู้ sundoo bu jigea ราคา 150 บาท, หมูสามชั้นผัดโกชูจัง ju mul leok ราคา 230 บาท เป็นต้น ซึ่งอาหารที่คนไทยนิยมสั่งกันจะเป็นอาหารที่เป็นแบบเซ็ทที่คนนิยมสั่งทาน เราก็จะมีเครื่องเคียงแถมให้อีก 6-7 อย่าง เช่น ชุดหมูผัดพริกและกิมจิ set nak ji ราคาชุดละ 79 บาท และถ้ามาเป็นครอบครัวก็จะสั่งชุดบาบิคิวเนื้อกับหม้อไฟต่างๆ และส่วนมากก็จะสั่งอาหารที่บำรุงสุขภาพด้วย เช่น อาหารที่มีโสมเป็นส่วนผสม ร้านเราจึงมีโสมนำมาจากเกาหลีจัดจำหน่ายด้วยเพื่อให้ลูกค้าได้ซื้อกลับไปทานบำรุงที่บ้านด้วย ก็เรียกได้ว่าอาหารที่เหมือนในหนังสือแดจังกึมได้รับความนิยมอย่างมากจากลูกค้า ยิ่งช่วงหนังสือมีการพูดถึงอาหารหรือการประกอบอาหาร ช่วงนั้นผมก็สังเกตว่าลูกค้าจะเข้าร้านกันมากเป็นพิเศษ ก็เรียกได้ว่าได้รับอิทธิพลที่ดีต่อธุรกิจจากแดจังกึมมากเหมือนกันครับ” (มิสเตอร์ คิม, ชาวเกาหลี, เจ้าของร้าน kall be สัมภาษณ์, วันที่ 20 มีนาคม 2551)

ภาพที่ 4.65 ภาพอาหารจากร้าน KALL BEE Bar B-Q

จากข้อความข้างต้นที่มีความสอดคล้องกันของผู้ประกอบการร้านอาหารทั้ง 2 ร้านนั้น นับเป็นการยืนยันได้ถึงกระแสหรืออิทธิพลของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งส่งผลมายังธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับภาพยนตร์ เช่น ร้านอาหารเกาหลี เป็นต้น กระแสความนิยมดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการเกิดคิดสร้างสรรค์เมนูที่รับกับกระแสของหนังสร้างผลกำไรและความประทับใจให้เกิดแก่ผู้บริโภคอีกด้วย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าอาหารจะเป็นสิ่งแรกๆ ที่ได้รับความนิยมจากอิทธิพลของหนัง แต่ด้วยเพราะอุปนิสัยของคนไทยที่รับกระแสต่างๆ ได้ง่าย ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยทำให้ความนิยมชมชอบต่อภาพยนตร์มีแนวโน้มที่สูงขึ้นเรื่อยๆ

นอกเหนือจากธุรกิจร้านอาหารที่ได้รับกระแสตอบรับอันมาจากอิทธิพลของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงแล้ว ธุรกิจอื่นเช่นร้านขายเข้าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ก็ได้รับอิทธิพลในทางบวกจากกระแสความนิยมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงเช่นกัน ดังบทสัมภาษณ์ดังนี้

“หลังจากที่ แดจังกึม ออกฉายหรือจบแล้ว ก็กิจการขายหนังเกาหลี ก็ได้รับความนิยมจากคนไทยมากขึ้น แม้ว่าจะเป็นเฉพาะกลุ่มเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่กลุ่มลูกค้าที่ชมหนังเรื่องนี้ จะเป็นวัยผู้ใหญ่ถึง

วัยสูงอายุครับ เพราะมีการนำเสนอเนื้อหาของบทภาพยนตร์ที่ สนุกสนานแปลกใหม่ อีกทั้งยังมีวัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอดมาอย่าง น่าสนใจ และก็ทำให้คนรู้จักซีรีส์เกาหลีเพิ่มมากขึ้น สำหรับเรื่องนี้ จำหน่ายได้มากพอสมควรครับ (คุณ พิระ, ร้าน PiggyDVD, สัมภาษณ์, วันที่ 18 มกราคม 2008)

“ความจริงหนังเกาหลีก็ได้รับความนิยมมานานแล้ว แต่ยังไม่ แพร่หลายเท่าไร และก่อนหน้าแดจังกึมจะมาฉาย ก็มีหนัง เกาหลีหลายเรื่องที่ดี ๆ เช่น Full House เพราะฉะนั้นพอแดจังกึม ออกฉายก็ยังได้รับความนิยมเหมือนเดิม อีกทั้งเรื่อง “แดจังกึม” นี้ยัง มีนักแสดงนำที่มีชื่อเสียงและโด่งดังมาฉายมากมายหลายคน ทำให้หนังเรื่องนี้ได้รับความนิยมอย่างไม่ยากเย็นนัก และยังมีบท ภาพยนตร์ที่น่าสนใจและมีเนื้อหาแปลกใหม่ ส่วนขอคขายก็ปกติ ไม่ได้ขึ้นหรือลง อยู่ในระดับคงที่มากกว่า เนื่องจากทางร้านขายแต่ซี รีส์ซับไทยและขายเฉพาะในอินเทอร์เน็ตเท่านั้น คนที่จะซื้อก็ต้องเป็น คนที่เคยดูหนังเกาหลีมาบ้างแล้ว และส่วนใหญ่ไม่ค่อยอิงกับหนัง เกาหลีที่ฉายในบ้านเรามากนักด้วย หนังเกาหลีที่ฉายในบ้านเรากว่า จะมาฉายก็ช้ามาก ๆ คนในเว็บเขาดูกันไปหมดแล้ว” (คุณ ยอด, ร้าน SudYod, สัมภาษณ์, วันที่ 18 มกราคม 2008)

“หลังจากแดจังกึมออกฉายสำหรับเราแล้วขายดีขึ้นมาก เพราะคน ส่วนใหญ่จะชอบรูปแบบที่เป็นพากย์ไทย ของเรามีแต่ซับ แต่ก็ยังขาย ได้อยู่ ก่อนหน้าที่เรื่องนี้จะออกฉาย ก็ได้รับความนิยมอยู่ในระดับ หนึ่ง อาจเป็นเพราะเนื้อหาของบทภาพยนตร์ที่เป็นแนวย้อนยุค และมี การเผยแพร่วัฒนธรรมเกี่ยวกับการประกอบอาหาร ที่ทำให้คนหลาย คนดูแล้วรู้สึกชื่นชอบ เราจึงมีการทำโฆษณาเกี่ยวกับหนังโดยนำ อาหารในหนังมาโปรโมทในการขายหนัง ทำให้ได้รับผลตอบรับที่ดี ขึ้น เพราะฉะนั้นสำหรับเรา การที่ซีรีส์เกาหลีมาฉายทางทีวี จะไม่มี ผลต่อยอดขายมากนัก” (คุณ เมย์, ร้าน โนคาเมะ ซีรีส์, สัมภาษณ์, วันที่ 21 มกราคม 2008)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าหลังจากที่ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ออกฉายหรือจบแล้ว ก็มีการขายหนังเกาหลีไม่ได้มีผลกระทบต่อความนิยม น้อยลงเท่าใดนัก เนื่องจากผู้ชมส่วนใหญ่สามารถติดตามเรื่องราวได้จากโทรทัศน์ช่อง 3 ซึ่งแพร่ ภาพเป็นประจำทุกวันเสาร์และอาทิตย์ และยังมีการเสียดเงินเพื่อเช่าหรือซื้อวีซีดีจากร้านมาดู แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้ส่ง อิทธิพลต่อหนังเกาหลีเรื่องอื่นๆ อาจเรียกได้ว่าเป็นก้าวแรกของกระแสหนังเกาหลีในระดับกว้าง ที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้ก็เป็นได้ โดยทั้งนี้คำให้สัมภาษณ์จากปรากฏการณ์กระแสนิยม “แดจังกึม” จากผู้ประกอบการร้านเช่าหนังเกาหลีก็เป็นสิ่งที่สามารถยืนยันในจุดนี้ได้ ดังนี้

“ในแง่ความคิดเห็นโดยส่วนตัวของผม ผมคิดว่าหนังแดจังกึม เรื่องนี้สร้างกระแสทำให้คนไทยรู้จักหนังเกาหลีเพิ่มมากขึ้น ทำให้คนไทยเริ่มหันมาสนใจหนังเกาหลีเรื่องต่าง ๆ ที่เข้ามาฉายในไทย เพราะหนังเรื่องนี้คนไทยทุกเพศทุกวัยติดกันงอมแงมเลขครึ่ง รวมถึงทางบ้านผมด้วย และคนที่ผมรู้จัก ส่วนคอยติดตามชมเรื่องนี้ตลอดไม่เคยพลาดเลขครึ่ง กระแสความดังนี้อาจเป็นเพราะบทบาทของนักแสดงที่มีการ ถ่ายทอดเนื้อหาวัฒนธรรมที่แปลกใหม่ และบทบาทการแสดง ที่สมจริงสมจัง และสุดท้ายนี้ น่าจะเป็นตัวแสดงนำที่ถูกคัดสรรมาเป็น อย่างดี อีกทั้งยังเป็นดารารับนำของเกาหลีด้วย ทำให้หนังเรื่องนี้ดัง ได้ไม่ยาก และนี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผมมาทำตรงจุดนี้เพราะ ผมรักการดูหนังเกาหลีมากครับ มีความสุขครับ ” (คุณ ทิระ, ร้าน PiggyDVD, สัมภาษณ์, วันที่ 18 มกราคม 2008)

“โดยส่วนตัวคิดว่าน่าจะมีผลบ้างแต่เล็กน้อย ถามว่าสร้างกระแสเรื่อง หนังใหม่ คงไม่ใช่ เพราะคนที่ดูก็จะดู คนที่ไม่ดูก็ไม่ดูอยู่แล้ว แต่ที่แด จังกึมสร้างกระแสได้จริง ๆ น่าจะเป็นเรื่องการถ่ายทอดวัฒนธรรม เกี่ยวกับอาหารเกาหลีมากกว่า เพราะหลังจากเรื่องนี้ฉายที่บ้านเราก็มี ร้านอาหารเกาหลีในบ้านเราเยอะขึ้น ที่สำคัญก็คือเรื่องนี้สร้างกระแส การท่องเที่ยวด้วยนะ เพราะมีคนไปโรงถ่ายแดจังกึมเยอะมาก จน เกาหลีเขาจัดให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเลย เพราะคนส่วนใหญ่ ต้องการใกล้ชิดกับคาราน่าอย่างลียองเอ ที่สวมบทบาทเป็นแดจังกึมทำให้

คนต้องการเห็นสถานที่ถ่ายทำจริงๆ แถมยังได้รับความนิยมจนถึงปัจจุบัน อย่างตอน *Full House*" (คุณ ยอด, ร้าน SudYod, สัมภาษณ์, วันที่ 18 มกราคม 2008)

"ก็ยอมรับนะครับว่า แดจังกึมเป็นตัวละครแสให้แรงขึ้นพอสมควรครับ โดยเฉพาะในแง่มุมของหนังที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชาติ และวัฒนธรรมเกาหลีที่น้อยคนนักจะได้รู้จัก ที่ถูกถ่ายทอดผ่านบทภาพยนตร์ได้อย่างลงตัว และมีความสุขสนุกสนานตลอดเนื้อเรื่อง ซึ่งหลังจากแดจังกึมก็มีเรื่องอื่นตามมา ไม่ว่าจะเป็นชอคองโย หรือ จูม อาจถือได้ว่าแดจังกึมนี้แหละที่เป็นตัวเปิดทางของหนังเกาหลีเรื่องอื่นๆที่จะเข้ามาในตลาดหนังของไทยได้ง่ายขึ้น"(คุณชัชวดี, ร้าน chai DvD, สัมภาษณ์, วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2551)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นจะเห็นว่า ผู้ประกอบการทั้ง 3 ราย ต่างมีความเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง "แดจังกึม" จอมนางแห่งวังหลวง ว่าเป็นตัวสร้างปรากฏการณ์ให้กับกระแสความนิยมในเกาหลีเรื่องอื่นๆ มากพอสมควร ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้ผู้บริโภคชาวไทย ต่างได้รับอิทธิพลจากการถ่ายทอดด้านวัฒนธรรมเกาหลีผ่านทางภาพยนตร์เกาหลีมากขึ้นโดยที่ไม่ทันรู้ตัว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเนื้อหาสาระของหนังหรือพล็อตเรื่องมีความแตกต่างไปจากหนังไทย เกิดอรรถรสในการรับชมที่แปลกใหม่ ทำให้เกิดความนิยมชมชอบในการรับชมภาพยนตร์เกาหลีมากขึ้นตามมาด้วย

"หนังแดจังกึมเรื่องนี้เป็นที่น่าสนใจสำหรับคนไทยอย่างยิ่งครับ เพราะ การดำเนินเรื่องไม่ซ้ำซากจำเจ แต่กลับน่าติดตาม เนื้อเรื่องทำให้คนดูต้องติดตามจริงๆ ครับ เพราะเป็นแนวที่เราไม่สามารถทำนายได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปเหมือนละครไทย มันได้ลุ้นกับชีวิตของแดจังกึมครับว่าจะเกิดอะไรขึ้นจะเจออะไรอีกจะชนะไหม ประมาณนี้ครับ และส่วนใหญ่หนังเกาหลีที่คนให้ความสนใจเป็นพิเศษจะเป็นพิเศษจะเป็นหนังแนวตลก ฮาครับ ดูแล้วอารมณ์ดีครับ แต่พล็อตเรื่องที่แปลกใหม่ของหนังเกาหลีก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่คนนิยมดูครับ อย่างเรื่องแดจังกึมพล็อตเรื่องมีความน่าสนใจและน่าติดตามมากเลยทำให้คนนิยม

กันมากขนาดนี้ ส่งผลไปถึงหนังเกาหลีเรื่องอื่นๆด้วยครับ (คุณ พิระ, ร้าน PiggyDVD, สัมภาษณ์, วันที่ 18 มกราคม 2008)

“สำหรับตัวเองเป็นคนที่คุณหนังเกาหลีอยู่แล้วก็เคยคิดว่าน่าสนใจมาก และคนใกล้ตัวก็ดูกันทั้งนั้น ทั้งเพื่อน ที่ น้อง ญาติมากมาย แต่แค่นี้ก็จะเป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไป เพราะยัง ใจก็เป็นหนังเกาหลี เกมฉายตอน 6 โมงเย็น ซึ่งเวลานั้นมีละครเย็นของช่อง 7 อยู่แล้ว การจะทำให้คนที่เขาดูละครต่อเนื่องมาอยู่แล้วเปลี่ยนช่องน่าจะยาก เพราะส่วนใหญ่เวลาเราดูละครก็จะดูในช่วงเวลาเดิม ๆ ไม่ใช่ว่าอยากดู แต่ดูช่วงนี้ของช่องนี้มาตลอด ก็ดูไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะฉายอะไรก็ดูไปตามนั้น เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าแค่นี้ก็ทำให้คนที่ดูช่อง 7 เปลี่ยนมาดูหรือไม่ ก็น่าจะ ไม่ ส่วนเรื่องหนังเกาหลีประเภทไหนที่คนให้ความสนใจเป็นพิเศษก็น่าจะเป็นแนว โรแมนติกคอมเมดี้ อย่างเรื่อง Full House, Coffee Prince เป็นต้น แต่อย่างที่บอกไปแล้ว คนดูเคื่องนี้เขาดูกันทุกเรื่องแล้วละ ถ้าพล็อตเรื่องมันมีความน่าสนใจคนก็ดูแล้ว อย่างเรื่องแค่นี้ก็ได้รับความนิยมก็เพราะพล็อตเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารและความเป็นอยู่ของคนเกาหลียุคโบราณ ซึ่งเป็นความแปลกใหม่อย่างหนึ่งครับ” (คุณ ยอด, ร้าน SudYod, สัมภาษณ์, วันที่ 18 มกราคม 2008)

“เรื่องแค่นี้ก็เป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไปมากนะค่ะ เราคิดว่าจุดเด่นที่ทำให้คนสนใจ คือ พล็อตเรื่องที่มีการสอดแทรกวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหารของเกาหลีเข้าไป และการดำเนินเรื่องที่ไม่ยืดเยื้อ บวกกับความแปลกตาของเสื้อผ้าแนวโบราณของเกาหลีย้อนยุค ที่คนไทยไม่ค่อยได้ดูซีรีส์แนวนี้ ทั้งยังมีดารานำแสดงที่มีฝีมือมากมายและยังเป็นขวัญใจของใครหลายคนร่วมแสดงด้วย ก็เลยทำให้ฮิตได้ไม่ยากค่ะ” (คุณ เมย์, ร้าน โนคาเมะ ซีรีส์, สัมภาษณ์, วันที่ 21 มกราคม 2008)

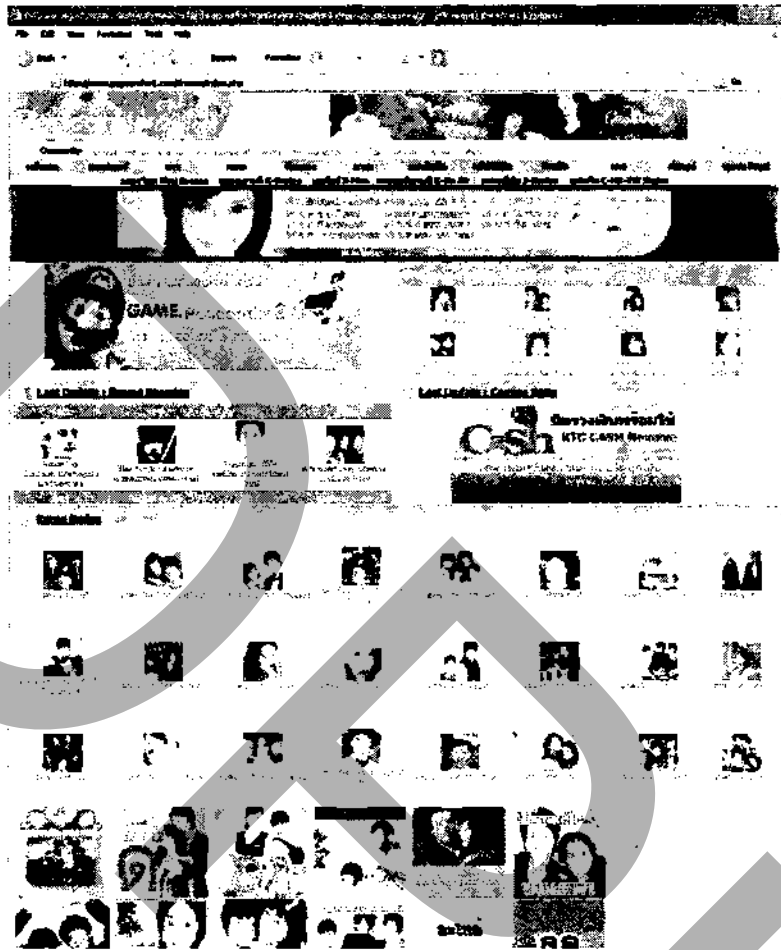
“แค่นี้ก็นับว่าเป็นหนังที่มีความน่าสนใจมาก เพราะพล็อตเรื่องแปลก และไม่เคยมีเรื่องไหนนำประเด็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมการ

ประกอบอาหาร มาเป็นพล็อตเรื่องหลักมาก่อน ทำให้คนดูให้ความสนใจและติดตาม ประกอบกับเนื้อเรื่องที่มีความกระชับ และบทของนางเอกดั้งที่ไม่อ่อนแอจนเกินไปและนางร้ายก็ร้ายได้ดี ซึ่งแตกต่างไม่เหมือนละคร ไทยที่สติแตก ไปวันๆเอาแต่กรี๊ดคคคๆแล้วก็กรี๊ด" (คุณรัชวุฒิ, ร้านchai DvD, สัมภาษณ์, วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2551)

"ต้องยอมรับว่าเมื่อก่อนผมคนหนึ่งล่ะที่ไม่รู้จักอาหารเกาหลี ไม่รู้ว่ากิมจิมันคืออะไร แต่หลังจากดูหนังแดจังกึม ก็ต้องบอกเลยว่าโดยส่วนตัวผมกลายเป็นคนหนึ่งที่หันมาชอบ กิมจิเลยครับผมเพราะหนังเรื่องนี้ ผมได้รับผลจากการถ่ายทอดแบบเต็มๆ เลยคือ ด้านวัฒนธรรมการประกอบอาหาร หรือเรียกง่าย ๆ คือ ของกินของคนเกาหลีครับ ซึ่งอาหารเกาหลี ณ ตอนนั้นก็ได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ เลยเพราะหนังเรื่องนี้ครับ" (คุณ เมย์, ร้าน โนคาเมะ ซิริส์, สัมภาษณ์, วันที่ 21 มกราคม 2008)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง "แดจังกึม" จอมนางแห่งวังหลวง เป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไป อันเนื่องมาจากพล็อตเรื่องของหนังซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมการประกอบอาหารเกาหลีนั้นมีความแปลกใหม่ และเป็นแนวภาพยนตร์เกาหลีโบราณย้อนยุคที่คนไทยไม่เคยได้รับชมมาก่อน ทำให้เกิดอรรถรสที่ชวนน่าติดตามสร้างความนิยมได้อย่างไม่ยาก

ทั้งนี้จากพล็อตเรื่องของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง "แดจังกึม" จอมนางแห่งวังหลวง อันเกี่ยวกับวัฒนธรรมการประกอบอาหารนั้น ทำให้ผู้บริโภคคนไทยได้รับเอาวัฒนธรรมเกี่ยวกับการรับประทานอาหารและการปรุงอาหาร และทำให้เข้าใจในวัฒนธรรมความเป็นอยู่และสภาพทางสังคมของคนเกาหลียุคโบราณมาโดยไม่รู้ตัว วัฒนธรรมเหล่านั้นได้ส่งผ่านทางพล็อตของภาพยนตร์และตัวนักแสดงนำของเรื่องด้วย จึงทำให้ผู้บริโภคหันมาให้ความสนใจใคร่รู้ต่อวัฒนธรรมอาหารเกาหลี และวัฒนธรรมของเกาหลีในด้านอื่นๆ ตามมาด้วย

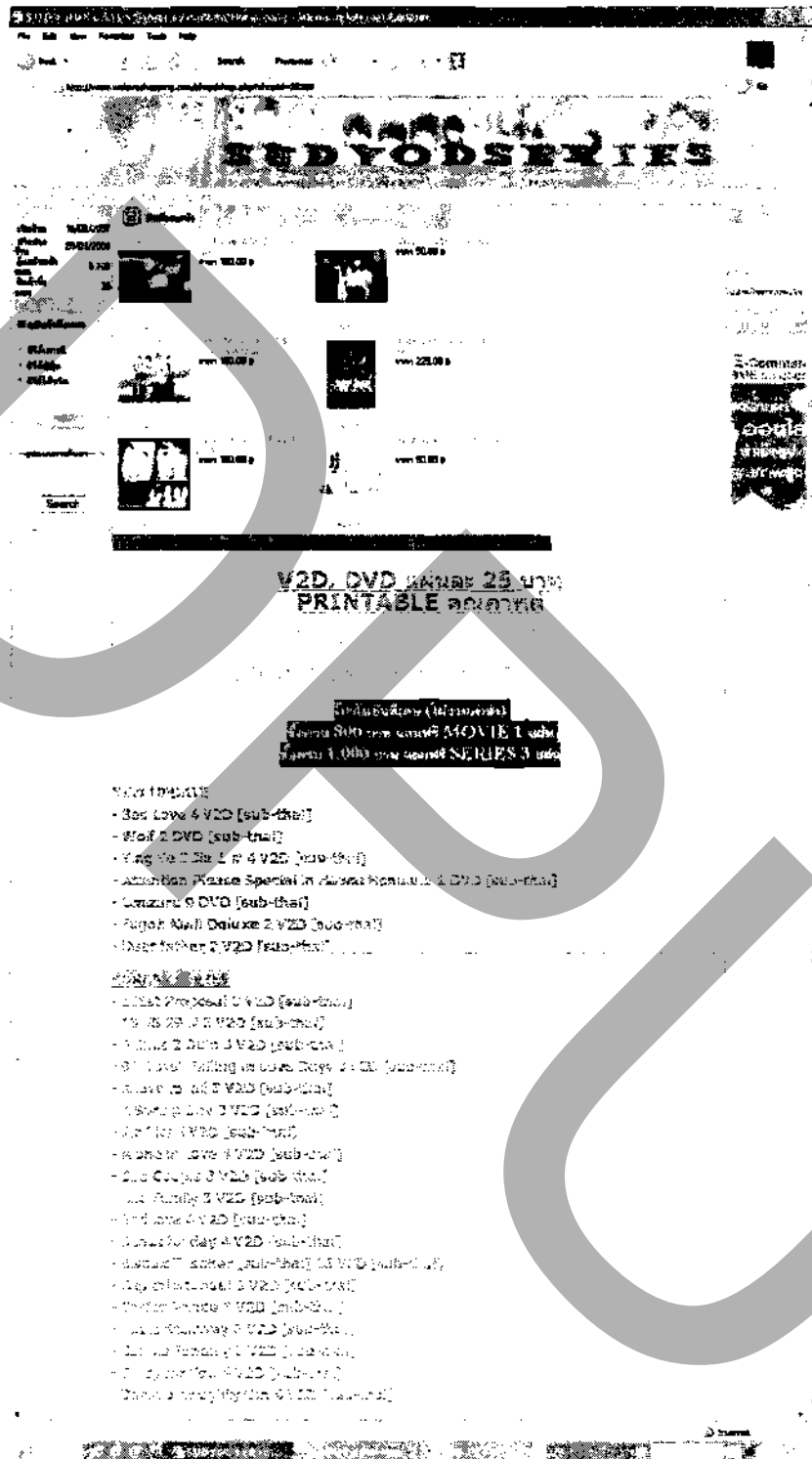
ภาพที่ 4.66 เว็บไซต์ร้าน โนคาเมะ ซีรีส์

ที่มา <http://www.popcornfor2.com/dramas/index.php>

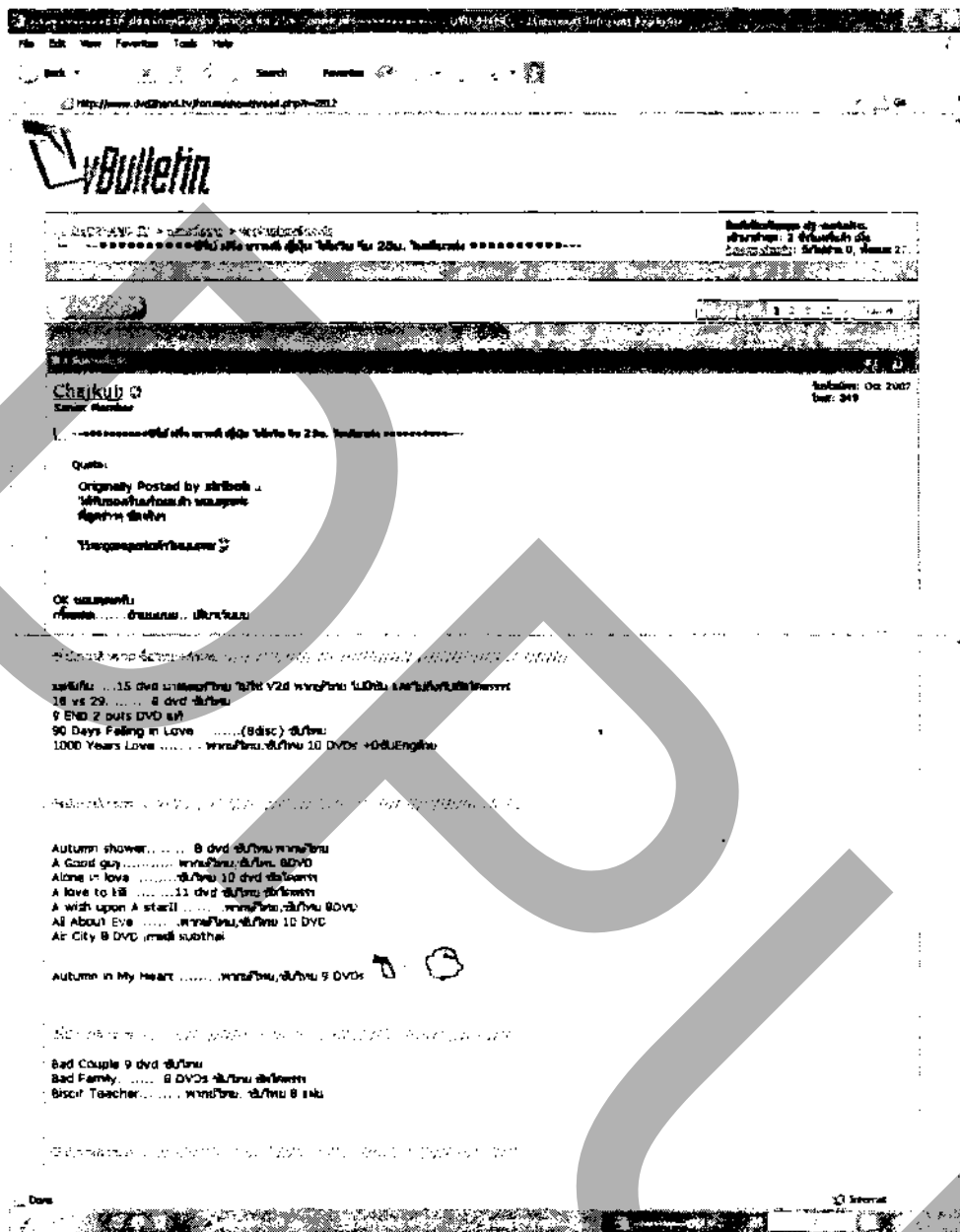
ภาพที่ 4.67 เว็บไซต์ ร้านพิคกี

ที่มา <http://www.dvdseries-piggy.blogspot.com/>

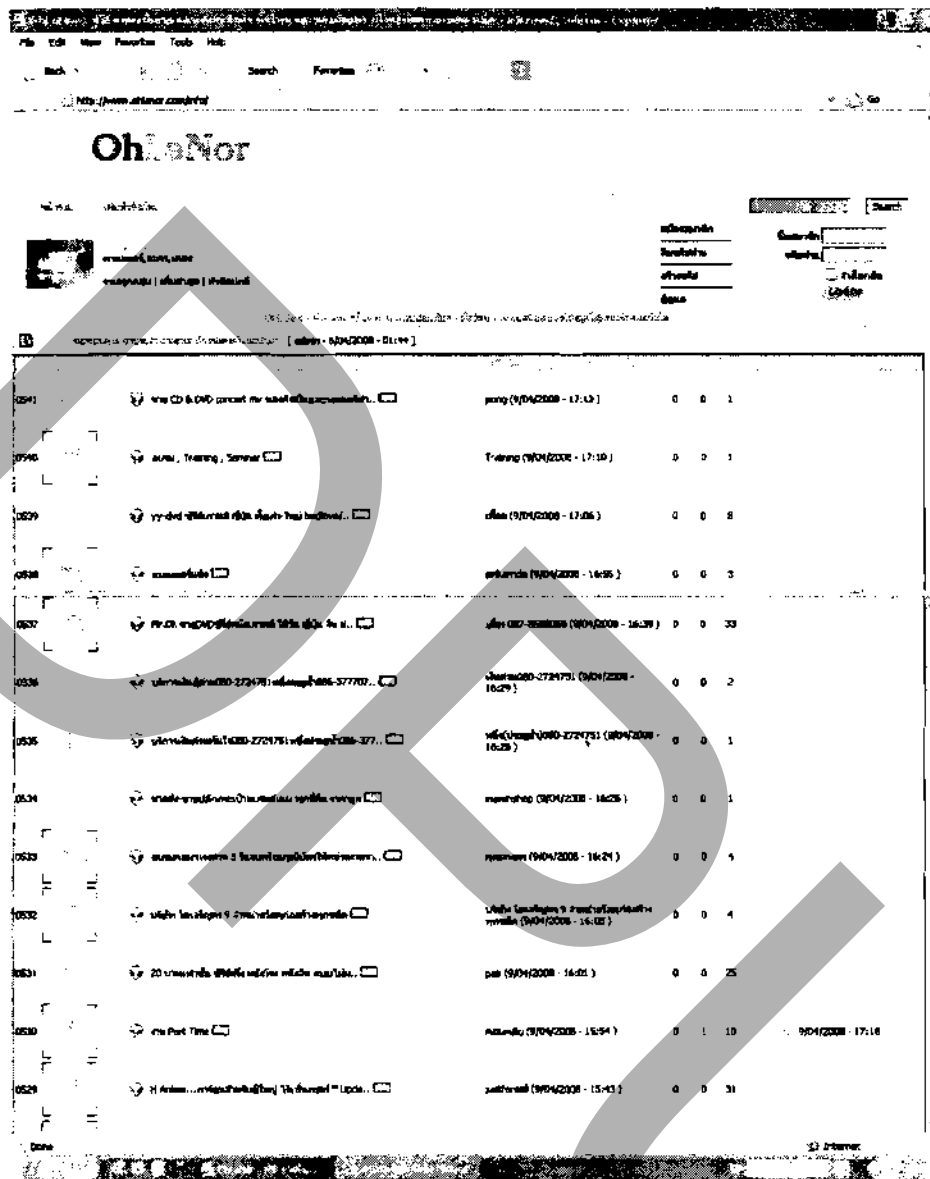
ภาพที่ 4.68 เว็บไซต์ ร้าน SudYod Series

ที่มา <http://www.marketathome.com/shop/shop.php?shopid=22309>

ภาพที่ 4.69 ภาพเว็บไซต์ของร้าน Chai Dvd

ที่มา <http://www.ohlanor.com/product.php?pid=20013>

ภาพที่ 4.70 ภาพเว็บไซต์ ของคุณ ชัย ศิวดี

ที่มา <http://www.ohlanor.com/product.php?pid=20013>

จากการที่กระแสของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ส่งอิทธิพลไปยังธุรกิจอาหารและร้านเช่าหนังสือที่ได้กล่าวมาแล้ว ธุรกิจการทัวร์ก็เป็นอีกหนึ่งธุรกิจที่ได้รับอิทธิพลจากกระแสหนังเรื่องแดจังกึมเช่นกัน ทั้งนี้อิทธิพลที่ได้รับจากหนังเรื่องดังกล่าวได้ส่งผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ดังบทความและบทสัมภาษณ์ที่ให้การสอดคล้องกัน ดังนี้

“การนำทิวทัศน์ตามรอยแคว้งก็เกิดขึ้นมาเพื่อรองรับลูกทัวร์ ก็เนื่องมาจาก ในเมืองไทยขณะนี้เทรนด์เกาหลีบูมมาก ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าว เริ่มมาตั้งแต่ละครเรื่อง *"Winter love song"* และ *"Full Houes"* ก่อนจะพีคถึงขีดสุดกับเรื่อง แคว้งก็ม ขณะที่ก่อนหน้านี้คนไทยแทบจะไม่เคยไปเยือนเกาหลีกันเลย อะไร ก็สิ่งที่ทำในละครแคว้งก็มเป็นที่กล่าวถึงในหลายประเทศทั่วโลก คิดฉันมองว่า อันคับแรก อยู่ที่ตัวนางเอกของเรื่อง เขาเป็นคนไม่สวย แต่น่ารัก จิ้มลิ้ม แม้อายุจะเยอะแล้วก็ยังดูเด็ก แต่สำคัญกว่านั้นก็คือ แอคติ้ง หรือ บทบาทการแสดงของเขา การแสดงของเขา ทำได้ดีมาก รวมถึงองค์ประกอบต่างๆ ของเรื่องไม่ว่าโลเคชั่น สถานที่ต่างๆ เรื่องราวของวัฒนธรรม และวิธีการทำอาหารที่นำมาถ่ายทอด การดำเนินเรื่องที่ชวนให้ติดตาม แม้จะเป็นละครที่ยาวมากหลายสิบตอน แต่ก็ทำให้คนไทยกลับบ้านทุกวันเสาร์-อาทิตย์ นั่งเฝ้าหน้าจอรอชมอย่างตั้งอกตั้งใจ ทีมงานของเขาสามารถรวมสิ่งเหล่านี้ให้เป็นองค์รวมเดียว และดึงดูดผู้ชมได้ทำให้นักท่องเที่ยวหรือภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยม ทั้งที่มีตัวละครหลักไม่กี่คน แต่เขาสามารถดำเนินเรื่องให้มันน่าสนใจได้ มันก็เลยมีความรู้สึกว่าเขาก็มีตัวอิจฉานะ แต่ไม่แสดงออก เกินจริงอย่างละครไทย คิดฉันจะกลับมาดูละครไทยก็คือเมื่อสิ่งเหล่านี้ลดน้อยลง หรือมีอะไรดีๆ เพิ่มขึ้นบ้าง” (เรณู เพิ่มพูน, *Tour Division Manager*, 2549, มีนาคม)

“ก่อนหน้านี้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง แคว้งก็ม จะซึบลึกไปทั่วทุกหัวระแหง วันนั้นเขาไม่คิดจะจัดทัวร์ “ตามรอยแคว้งก็ม” แต่ ณ วันนี้แน่นอนว่า โปรแกรมดังกล่าวถูกบรรจุไว้ในการเดินทางสู่แดนกิมจิเรียบร้อยแล้ว หลังจากออกอากาศในเมืองไทยได้เพียงเดือนเดียวละครซีรีส์เรื่องนี้ก็ถูกกล่าวถึงในวงกว้าง เมื่อเล็งเห็นกระแสความนิยมที่เพิ่มมากขึ้น ผมจึงจัดโปรแกรมตามรอยแคว้งก็มขึ้น ร่วมกับการท่องเที่ยวเกาหลี เสียงตอบรับเป็นที่น่าพอใจ มีผู้สนใจร่วมเดินทางไปกับทัวร์จำนวนมาก ถ้าไม่ไปตามรอยแคว้งก็ม ลูกค้า

ขกเลิกทัวร์เลข ถ้าทริปไหนไม่มี เราก็ต้องใส่โปรแกรมนี้เข้าไป นอกจากนั้นผมว่าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่องแดจังกึม มีคิดตรงที่ ก่อนเขาจะสร้างทีมงานเขาต้องมีข้อมูลทั้งทางประวัติศาสตร์ หลักทางจิตวิทยา เพื่อให้ทั้งความรู้และมีความน่าติดตาม ไม่ใช่ละครนำหน้า แต่เป็นละครที่ให้งงคิดแก่คนดู สอนให้คิดตาม ให้อินเนอร์ที่เป็นประโยชน์ ทั้งเรื่องยา อาหาร วิถีดูแลสุขภาพ เนื้อเรื่องแบบนี้ชวนติดตามมาก กว่าจะเป็นละครซีรีส์ได้ เขาต้องค้นคว้าวิจัย ทำการบ้านมาอย่างหนัก ขณะที่ละครไทยหลายๆ เรื่องใช้เวลาคิดไม่นาน แต่ภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องนี้ ใช้เวลานานปี ลงทุนก่อสร้างพระราชวังจำลองที่สวยงามขึ้นมา ทำให้คนดูยิ่งเกิดความประทับใจในสถานที่ถ่ายทำเป็นอย่างมาก ในส่วนของเนื้อหาก็อธิบายขึ้นอย่างพิถีพิถัน ถ่ายทอดได้อย่างลงตัว ทั้งด้านวัฒนธรรมและความสนุกสนานที่สอดแทรกเข้าไป” (บัมจิต อภิขิต, Managing Director, บริษัท Discovery Korea, สัมภาษณ์, 9 เม.ย. 49)

จากบทสัมภาษณ์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สามารถยืนยันได้คือ ถึงกระแสความนิยมที่ผู้คนมีต่อภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องดังกล่าว และเช่นเดียวกับคุณ เรณู และ คุณ บัมจิต หรือทัวร์เกาหลีอื่นๆ ที่มีการกล่าวถึงความนิยมชมชอบในตัวสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ดังนี้

“...อันที่จริงบริษัทของเราได้ทำการจัดทัวร์ท่องเที่ยวต่างประเทศมาเป็นเวลาพอสมควร มีประเทศต่างๆมากมายที่เราจัดไป ส่วนใหญ่ทางเอเชียก็มักจะเป็นจีนและญี่ปุ่น หลังจากนั้นก็เริ่มมาจัดไปเกาหลีบ้าง ซึ่งก่อนหน้านี้ประเทศเกาหลีคนจะยังไม่นิยมเพราะเนื่องจากไม่รู้จักรว่าเป็นอย่างไร แต่หลังจากหนังเรื่องแดจังกึมออกฉายกระแสตอบรับในการไปทัวร์จะมีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะคนส่วนใหญ่จะเริ่มรู้จักแล้วว่าเกาหลีเป็นเช่นไร และที่จัดไปเกาหลีได้บ่อยขึ้น ก็เพราะกำลังชื่อของคนส่วนใหญ่จะเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมักติดตามหนังเรื่องแดจังกึมมาก่อน เราจึงมีการจับทัวร์ตามรอยแดจังกึมขึ้น คือการพานักท่องเที่ยวเยี่ยมชมโรงถ่ายและสถานที่ถ่ายทำจริงตามรอยนักแสดง

นำในเรื่อง นับว่าได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก จุดนี้ก็ต้องยอมรับว่า หนังสือเล่มนี้เป็นตัวช่วยที่สำคัญที่ทำให้คนหันมานิยมเที่ยวเกาหลีมากขึ้นเหมือนกันนะ”(คุณ มานพ, บริษัทCharm Toure,สัมภาษณ์, วันที่ 25 มกราคม 2551)

“ก่อนหน้านี้เราจัดทัวร์ไปต่างประเทศแถบเอเชียอยู่แล้วนะไม่ว่าจะเป็นจีน ญี่ปุ่น หรือเกาหลี แต่เมื่อก่อนจีนและญี่ปุ่นได้รับความนิยมมาก แต่เดี๋ยวนี้เกาหลีก็ได้รับความนิยมไม่แพ้กัน ถ้าถามผมว่าหนังสือแดงกิมมีส่วนช่วยมั๊ย ผมก็ตอบว่ามีมากเลยครับ เพราะหนังสือนี้เป็นตัวเปิดประเทศเกาหลีให้เป็นที่รู้จักของคนไทยก็ว่า และยิ่งคนที่ดูนี้กลุ่มกว้างทั้งเด็กและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะผู้ใหญ่ที่มีกำลังซื้อทัวร์ของเรา ก็ยิ่งมาทัวร์เกาหลีมากขึ้นทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวไปเกาหลีมาแรงเหมือนกัน”

(คุณ เกศนีย์, บริษัท โคเวีย เซ็นเตอร์ แทรเวล, สัมภาษณ์, วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2551)

จากข้อความสัมภาษณ์เบื้องต้น จะเห็นว่าผู้ประกอบการทั้งสองร้านมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่องของอิทธิพลจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง อันส่งผลต่อความนิยมในการท่องเที่ยวยังประเทศเกาหลีมากขึ้น จึงนับได้ว่าวัฒนธรรมที่ส่งผ่านมาทางภาพยนตร์ ได้ส่งอิทธิพลต่อผู้บริโภคคนไทยในระดับที่กว้างพอสมควร โดยเฉพาะสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์อันเป็นการจำลองสถานที่เหมือนจริงเมื่อครั้งอดีตนั้น ก็ได้รับความสนใจจากผู้ชมที่อยากรู้หรืออยากเห็นเป็นจำนวนมาก จนทำให้เกิดการจัดทัวร์ไปยังสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ของเกาหลี

“...สถานที่ที่เราจัดทัวร์ไปเกาหลี เมื่อก่อนจะยังไม่มีการใส่โปรแกรมทัวร์สถานที่ถ่ายทำหนังนะ เราเพิ่งจะมาเริ่มจัดให้มีการไปยังสถานที่ถ่ายทำหนังจากเรื่องแดงกิมนี้แหละ เพราะเราเห็นว่ากระแสมันแรงมาก คิดกันว่าผู้คนคงจะอยากไปดูสถานที่จริงแน่ๆ และก็จริงตามที่คิด เพราะเมื่อเพิ่มโปรแกรมทัวร์สถานที่ถ่ายทำหนังเกาหลีแดงกิมเข้าไปก็ได้รับการตอบรับที่ดีพอสมควร”(คุณ มานพ, บริษัทCharm Toure,สัมภาษณ์, วันที่ 25 มกราคม 2551)

“การจัดโปรแกรมทัวร์เกาหลีส่วนใหญ่ ก็จะจัดให้ไปดูดอกไม้ บ้าง ไปดูการแสดงต่างๆ บ้าง ไปช้อปปิ้งบ้าง แต่พอเรื่องแดงก็ม ออกฉาย ทางเกาหลีคงเห็นว่ากระแสหนังมันแรงเลยเก็บสถานที่ถ่าย ทำไว้สำหรับนักท่องเที่ยว ตรงจุดนี้แหละที่ทำให้นักแสดงนำ ของเรื่องแดงก็ม คือ ลีซองเอ กลายเป็นจุดในการเผยแพร่วัฒนธรรม เกาหลีไปอีกรูปแบบหนึ่ง เราก็ได้รับ ข้อมูลมาว่า มีสถานที่ท่องเที่ยว ในเกาหลีเพิ่มมาอีกที่หนึ่ง แกรมยังมีนางเอกสาวของแดงก็มเป็นพีรี เซนเตอร์ เราจึงจัด โปรแกรมทัวร์ไปที่สถานที่ถ่ายทำหนังเกาหลีเรื่อง แดงก็ม ปรากฏว่าได้รับการตอบรับที่ดีมากเลย คนซื้อทัวร์กัน เพราะอยากไปดูสถานที่ถ่ายหนังจริงๆ ซึ่งอันนี้ต้องยอมรับว่าทาง ประเทศเกาหลีเขาวางแผนเรื่องการตลาดมาดี และเราก็ได้รับผลประโยชน์จากตรงนั้นมาด้วย” (คุณ เกศนีย์, บริษัท โคเรีย เซ็นเตอร์ แทร เวล, สัมภาษณ์, วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2551)

ภาพที่ 4.71 ภาพสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องแดงก็ม

จากข้อความข้างต้นที่มีความสอดคล้องกันของผู้ประกอบการกิจการทัวร์ทั้ง 2 ร้านนั้น นับเป็นการยืนยันได้ถึงกระแสหรืออิทธิพลของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดงก็ม” จอมนาง

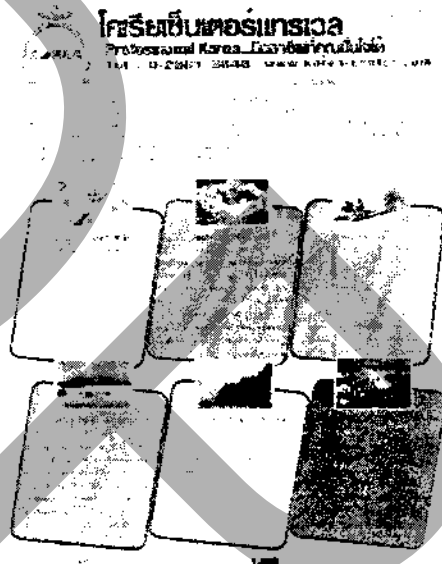
แห่งวังหลวง ซึ่งส่งผลมายังธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ เช่น สถานที่ที่ได้จัดทัวร์ไปท่องเที่ยว ซึ่งก็คือ สถานที่สำหรับถ่ายทำภาพยนตร์ และตัวนักแสดงนำก็มีผลทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นที่รู้จัก เพราะความโด่งดังของนักแสดง และการแสดงที่สมบทบาทของนักแสดงนำ เป็นตัวช่วยส่งเสริมความแรงของกระแสหนังได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้คนส่วนมากหรือที่เป็นนักท่องเที่ยว ต้องการที่จะไปเยี่ยมชมหรือตามรอยนักแสดงนำจากภาพยนตร์เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เพื่อที่จะสัมผัสกับความงดงามและความโรแมนติกของสถานที่จริง

อย่างไรก็ดี แม้ว่าการไปทัวร์ยังสถานที่ถ่ายทำจะเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ แต่การไปทัวร์เพื่อไปรับประทานอาหารเกาหลีที่ถือเป็นวัฒนธรรมอาหารประจำชาติเกาหลีที่มีการถ่ายทอดความสวยงามและความเอร็ดอร่อยไม่แพ้ชาติใดในโลก ทั้งยังมีความหลากหลาย ยังคงเป็นจุดขายที่มาควบคู่กับสถานที่ถ่ายทำด้วย

“แม้ว่าเราจะจัดเมนหลักของทัวร์ไปที่สถานที่ถ่ายทำหนังก็จริง แต่ที่ตรงมาคู่กันเลยคืออาหาร ยิ่งไปคู่ที่ถ่ายหนังมาแล้วคนก็จะอยากรู้ว่าอาหารจะเป็นแบบไหน เราก็จะจัดไปประมาณว่าอาหารของแดจังกึม ซึ่งจุดนี้ก็ทำให้คนอินกับหนังและบรรยากาศมากขึ้น เกิดความประทับใจมากขึ้น ก็ถือว่าทั้ง 2 อย่างเป็นของคู่กันของการจัดทัวร์เพื่อแดจังกึม” (คุณ มานพ, บริษัท Charm Toure, สัมภาษณ์, วันที่ 25 มกราคม 2551)

“...เรื่องอาหารนี้เป็นเรื่องที่จัดมาคู่กับทัวร์เลยครับ ตอนที่เราจัดทัวร์ไปยังสถานที่ถ่ายหนังเรื่องแดจังกึมนี้ ก็จะมีโปรแกรมไปรับประทานอาหารในแบบแดจังกึมด้วย เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับวัฒนธรรมเกาหลีได้อย่างเต็มที่ ซึ่งคนให้ความสนใจกันมากเพราะเมื่อเขาไปเห็นที่ถ่ายหนังแล้วเขาก็อินกับเรื่องแล้ว ยิ่งหากเมื่อมารับประทานอาหารเกาหลี ก็จะมีอินเข้าไปใหญ่ กระแสตอบรับดีมากจนทุกวันนี้ไปทัวร์เกาหลีนี้ยังงี้ก็ต้องมีไปรับประทานอาหารเกาหลีชนิดที่มากมายตระการตาเลยทีเดียว” (คุณ เกศนิษฐ์, บริษัท โคเรีย เซ็นเตอร์ แทรเวล, สัมภาษณ์, วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2551)

การที่ทัวร์จัดไปทั้งสถานที่ถ่ายทำและสถานที่รับประทานอาหารเกาหลีนั้น นับเป็น การคอยอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีอย่างเต็มรูปแบบ เนื่องจากสถานที่ถ่ายทำจะ ส่งผลต่อความรู้เรื่องความเป็นอยู่ของคนเกาหลีแล้ว เมื่อยังได้รับประทานอาหารเกาหลีก็จะยิ่งซึม ซึบเอารสชาติความเป็นเกาหลีมาเสริมด้วย ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนมาจากอิทธิพลซึ่งส่งผ่านและ ถ่ายทอดจากจากภาพยนตร์แค่จึงกิมกิมทั้งนี้

ภาพที่ 4.72 ภาพโฆษณาของ บริษัท โคเรีย เซ็นเตอร์ แทรเวล

ภาพที่ 4.73 ภาพโฆษณาของ บริษัท Charm tour

Culture & Drama in Korea

วัฒนธรรมและละครในเกาหลี

วัฒนธรรมเกาหลีมีรากฐานมาจากวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมพื้นเมืองของตนเอง

ละครในเกาหลีมีหลายประเภท เช่น ละครพื้นบ้าน ละครสมัยใหม่ และละครโทรทัศน์

ละครโทรทัศน์เกาหลีได้รับความนิยมอย่างมากในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งละครเรื่อง "The Moon is Like You" และ "Winter Sonata"

ละครเรื่อง "The Moon is Like You" เป็นละครเรื่องแรกที่นำวัฒนธรรมเกาหลีไปเผยแพร่สู่ชาวต่างชาติ

ละครเรื่อง "Winter Sonata" เป็นละครเรื่องที่ทำให้ชาวต่างชาติรู้จักวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น

นอกจากนี้ ละครเรื่อง "The King and I" และ "The Legend of Blue Sea" ก็ได้รับความนิยมเช่นกัน

ละครในเกาหลีไม่เพียงแต่เป็นเพียงบันเทิงคดี แต่ยังเป็นสื่อที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตและค่านิยมของชาวเกาหลีอีกด้วย

ภาพที่ 4.74 ภาพแผ่นโฆษณาของ บริษัท Charm tour

4.5 ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ผู้รับสาร

ส่วนที่สาม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ผู้รับสาร โดยการศึกษาจากกลุ่มแฟนคลับ ที่มีอยู่อย่างกระจัดกระจาย และมีอายุระหว่าง 20-35 ปี ที่มีการเข้าร่วมทำกิจกรรมจนกลายเป็นสมาชิกในระดับแฟนคลับ โดยอาศัยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้านการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In – Depth Interview) เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม และ พฤติกรรมการรับรู้ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของกลุ่มแฟนคลับ

รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์จากกลุ่มแฟนคลับ

1. ชื่อ - นามสกุล

มะลิวัลย์ พงษ์พานดิพงษ์ (หญิง)

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

เพศ หญิง อายุ 30 ปี สถานะภาพแต่งงานแล้ว ปัจจุบันกำลังทำงานอยู่ที่สายการบินไทย (Thai airways internation) และขณะนี้พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ซึ่งประกอบไปด้วยพ่อ สามิ และลูกชาย 1 คน

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

หญิง รู้จัก “แดจังกึม” ครั้งแรกจากสื่อโฆษณาในต่างประเทศ และของที่ระลึกที่เกี่ยวกับ “แดจังกึม” ที่มีวางขายอยู่ในประเทศญี่ปุ่น แต่เมื่อมีการฉายออกอากาศในประเทศไทย ไม่ค่อยมีโอกาสได้ดูบ่อยนัก แต่ก็ติดตามจากเทปย้อนหลัง และแผ่นดีวีดีเรื่องแดจังกึม

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

เข้าร่วมการเป็นแฟนคลับ ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจนถึงปัจจุบัน ถือเป็นสมาชิกรุ่นแรกของชมรม โดยรู้จักชมรมจากสื่ออินเทอร์เน็ต เว็บไซต์แดจังกึมไทยแลนด์คอตคอม มีการเข้าไปโพสต์ความคิดเห็นเกี่ยวกับแดจังกึม และแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆมากมาย และเข้าไปโพสรูปและของที่ระลึก ที่ได้ซื้อมาจากต่างประเทศให้สมาชิกคน

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

อื่นๆ ได้ดูกัน และบางครั้งก็มีการแลกเปลี่ยนของที่ระลึกแฉงกิม ให้สมาชิกคนอื่นๆ ด้วย ซึ่งชอบตัวละครแฉงกิมมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เริ่มเข้าครัวทำอาหาร และได้มีโอกาสถ่ายรูปในชุดสั้นบกเหมือนในเรื่องแฉงกิม และยังชอบทำทรงผมเหมือนแฉงกิม เพราะที่ทำงานบังคับให้รวบผมตลอด เลยชักชวนเพื่อนที่ทำงานทำผมรวบเหมือนกัน จนกลายเป็นแฟชั่นในที่ทำงาน บางครั้งก็มีการล้อเลียนตั้งชื่อเป็นตัวละคร ในภาพยนตร์ด้วย

2. ชื่อ - นามสกุล
ลักษณะทางประชากรศาสตร์

ณณิ ณุสมบัติ (แนน)
เพศ หญิง อายุ 26 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบันทำงานเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่บริษัทแวนต้า กรอปเปอร์เรชั่น ขณะนี้พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ประกอบด้วยพี่ชาย 1 คน และพี่สาว 2 คน

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

แนนรู้จัก “แฉงกิม” ครั้งแรกจากสื่อโทรทัศน์ที่เพื่อนๆ ชอบพูดถึงกันอยู่เสมอ เมื่อลองรับชมก็รู้สึกชอบมาก รู้สึกว่าสนุกและทำให้คุยกับเพื่อนรู้เรื่องและรอยคยที่จะได้ดูตอนต่อไป มาร่วมชมรมจนกลายเป็นแฟนคลับ โดยเพื่อนในกลุ่มรู้ข่าวเกี่ยวกับการเปิดเว็บไซต์ ของแฉงกิมจึงเข้ามาสมัครเป็นสมาชิกรุ่นแรกๆ และได้ช่วยกันพัฒนาเว็บไซต์ให้เป็นที่รู้จัก โดยได้จัดทำห้องสนทนาเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้เข้ามาแสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ตลอดจนชักชวนสมาชิกคนอื่นๆ ร่วมทำกิจกรรม ในการแลกเปลี่ยนของที่ระลึกจากภาพยนตร์ด้วย

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

ชอบตัวละครแดจังกึม และมินจุงโฮมากๆ เพราะทำให้รู้สึกถึงความรักที่โรแมนติก และความอบอุ่นของคนทั้งคู่ที่มีต่อกัน และยังชอบตัวผู้แสดงนำทั้งสองคน เพราะทั้งคู่ทั้งสวยและหล่อจนต้องติดตามผลงานเรื่องอื่นไปด้วย อีกทั้งได้มีการนำพฤติกรรมบางอย่างของตัวละครไปปรับใช้ในชีวิตจริงบ้าง และได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมถ่ายภาพ คู่รัก คู่เหมือน แดจังกึมกับมินจุงโฮ ซึ่งเป็นบริการที่ผู้จัดงานได้เตรียมไว้ในบริเวณงาน

3. ชื่อ - สกุล

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

จิราภรณ์ จรรยา (เจมส์)

เพศ หญิง อายุ 27 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบันทำงานอยู่ที่California ฟิตเนส ขณะนี้อาศัยอยู่คนเดียวที่คอนโค บริเวณเขตลาดพร้าว เจมส์รู้จัก “แดจังกึม” ครั้งแรกจาก สื่อโฆษณา โทรทัศน์แต่ได้ยินเพื่อนๆบอกมานานแล้วว่าสนุก เลยลองติดตามชมจากสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่องสาม จากนั้นก็ติดตามชมอย่างต่อเนื่อง และซื้อ碟วีดีกับหนังสือที่เกี่ยวกับแดจังกึมเก็บสะสมไว้

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

มาเข้าร่วมชมรมแฟนคลับ เพราะได้มีโอกาสส่งจดภาพยนตร์ชุดเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จากสมาชิกคนอื่นๆที่เป็นแฟนคลับ และได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข่าวสารกันในเรื่องของดารานำแสดง และแลกเปลี่ยนรูปภาพดารานำแสดงด้วย บางครั้งก็เข้าร่วมกิจกรรมในการตอบคำถาม กับทางไทยทีวีสีช่องสาม

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

ชอบตัวละคร เอ็นเซ็ง รู้สึกว่าน่ารักและตลกดี ชอบที่ดูซึ้งๆ และเข้าข้างซอจังกึมที่เป็นเพื่อน

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

4. ชื่อ นามสกุล ลักษณะทางประชากรศาสตร์

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

สนิทตลอดเวลา และได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมแต่งชุดฮักเหมือนกับตัวละคร ในงานโปรโมชันหม้อไฟแดงกิมของร้านอาหารเกาหลีแห่งหนึ่ง ร่วมกับแฟนคลับคนอื่นๆ

จารุประพิณ เหลืองพิมพ์พันธุ์ (ผึ้ง)

เพศ หญิง อายุ 28 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบันช่วยที่บ้านทำกิจการส่วนตัวเกี่ยวกับเครื่องใช้ไฟฟ้า และยังอาศัยอยู่กับครอบครัวซึ่งเป็นครอบครัวใหญ่

ผึ้งรู้จัก “แดงกิม” ครั้งแรกจาก สื่อโฆษณาและต่อมาเพื่อนๆบอกว่าสนุกมาก เลยลองติดตามชมดูแล้วรู้สึกชอบ จากนั้นเพื่อนๆก็แนะนำให้อ่านหนังสือนวนิยายแดงกิมไปด้วย ด้วยการที่เป็นคนชอบอ่านเลยทำให้ซื้อมาอ่าน เมื่ออ่านแล้วทำให้มีความรู้เพิ่มตามมากมาย รายละเอียดต่างๆที่เราไม่ได้รับรู้จากการฉายภาพยนตร์ชุดแดงกิม แต่ในหนังสือมีการบรรยายไว้โดยละเอียด ทำให้เข้าถึงภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น มาเข้าร่วมเป็นแฟนคลับกับเพื่อนๆในกลุ่มตั้งใจมาร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับสนทนาอินไซด์แดงกิม เพราะรู้สึกได้มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีเพิ่มขึ้น และบางครั้งก็เข้าร่วมกิจกรรมส่ง SMS ทายปัญหาแดงกิมกับทางไทยทีวีสีช่อง3

ชอบ ยืนเซ็ง ที่เป็นเพื่อนสนิทของแดงกิมมาก และติดตามผลงานภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ ของเธอมาโดยตลอด พอทราบว่าเล่นเรื่องนี้ด้วย เลยทำให้ต้องติดตามชมทุกตอน ไม่ได้เตรียมตัว

5. ชื่อ - นามสกุล

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

มาร่วมเป็นสมาชิกแฟนคลับแดงกิมตั้งแต่แรก
เพราะเป็นแฟนคลับของเย็นเจียงอยู่ก่อนแล้ว

วรรณภา หัตติ (ตึก)

เพศ หญิง อายุ 29 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบัน
ทำงานอิสระเกี่ยวกับกราฟฟิกคอมพิวเตอร์ พัก
อาศัยอยู่ในแมนชั่นย่านใจกลางเมืองกรุงเทพ
ดีกรู้จัก “แดงกิม” จากสื่อวรรณกรรม เพราะ
เพื่อนแนะนำให้อ่าน เลขสองขอมิเพื่อนมาอ่าน
บ้าง แต่ไม่ได้ชื่นชอบสื่อวรรณกรรมเป็นพิเศษ
คิดว่าเหมือนหนังสือนวนิยายทั่วไป แต่เมื่อ
รับชมแดงกิมทางโทรทัศน์ ก็รู้สึกชอบมาก
เพราะได้เห็นหน้าตาของอาหารหลายชนิดรู้สึก
ตื่นตา ตื่นใจดี เลขหันกลับมาอ่านหนังสืออีก
เป็นครั้งที่สอง เพื่อให้ทราบรายละเอียดต่างๆที่
ภาพยนตร์ไม่ได้กล่าวถึง

รู้จักชมรมแฟนคลับแดงกิมจากการเข้าไปท่อง
เว็บไซต์ และเห็นเว็บมีความน่าสนใจ อีกทั้งมี
สมาชิกหลายคน เข้าไปโพสต์ผลงานในการคัด
แปลงแดงกิมเป็นการดูแอนิเมชัน ในรูป
แบบต่างๆ ประชันกันภายในเว็บ จึงเข้าร่วมทำ
กิจกรรมนี้กับสมาชิกคนอื่นในเว็บไซต์ด้วย
ชื่นชอบตัวละครแดงกิม และเย็นเจียง เพราะ
เป็นตัวละครที่ฉลาดที่สุด เก่งที่สุดในเรื่อง และ
คนที่เล่นเป็นเย็นเจียงก็สวยด้วย มีโอกาสฝึกหัด
ทำอาหารเกาหลีเองที่บ้าน และบางครั้งก็
ทำอาหารตามแดงกิม หรือดูตำราตามรอย
อาหารแดงกิม ประกอบกับการทำอาหารไป
ด้วย

6. ชื่อ - นามสกุล

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

7. ชื่อ - นามสกุล

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

กนกวรรณ ศุภวงศ์วรรณะ (แอน)

เพศ หญิง อายุ 28 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบันกำลังศึกษาปริญญาโท ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แอนรู้จัก “แคจจิม” ครั้งแรกจากสื่อโทรทัศน์ และสื่ออินเทอร์เน็ต และเพื่อนๆแนะนำว่าสนุก เมื่อได้แล้วรู้สึกชอบมาก และยังสามารถนำมาคุยกันผ่านการแชตในอินเทอร์เน็ต บนโปรแกรม MSN ทำให้ได้เพื่อนเพิ่มมากขึ้น

รู้จักกลุ่มชมรมแฟนคลับ “แคจจิม” จากเพื่อนๆแชตรูมในMSN

จึงมีการเข้าร่วมทำกิจกรรมโดย

การพูดคุยกันอย่างต่อเนื่อง ทั้งในเวปไซด์แคจจิม , และในโปรแกรมMSN ส่วนประเด็นที่พูดคุยกับเพื่อนๆสมาชิก ไม่ได้จำกัดเพียงอยู่แต่เรื่องแคจจิม เท่านั้น แต่ยังคุยเรื่องอื่น เช่น เรื่องทั่วไป คารา นักร้อง การ์ตูน อาหาร ด้วย

ชอบตัวละคร แคจจิม มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนเข้าครัวทำอาหาร ทำให้ต้องการที่จะเรียนรู้วิธีการทำอาหารเกาหลี และเป็นเหตุให้ฝึกหัดทำตามหลายครั้ง เมื่อทำเสร็จแล้ว บางครั้งก็ถ่ายรูปหน้าตาอาหาร และไปโพสรูปอาหารที่ทำ ลงไปในเว็บไซต์ให้สมาชิกแฟนคลับได้แสดงความคิดเห็นด้วย

ขวัญสุดา บุญวิพากษ์ (ขวัญ)

เพศ หญิง อายุ 32 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบันทำงานเป็นพยาบาล ที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ พักอาศัยในแมนชั่น ใกล้กับที่ทำงาน

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

ที่ขวัญรู้จัก “แคจจิม” จากสื่อโฆษณาต่างๆ แต่ไม่มีเวลาชมจากการฉายออกอากาศ จึงซื้อเป็นวีซีดีมาชม และอ่านจากสื่อวรรณกรรมจากการแนะนำของเพื่อน ที่อ่านเพราะเพื่อนๆ ที่ทำงานอ่านกันเลยอยากรู้ว่าสนุกอย่างไร พออ่านแล้วรู้สึกว่าเป็นอะไรที่ให้ความรู้ดีมาก และเนื้อหา ยังสนุกชวนติดตามในตอนต่อไป

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

ไม่ได้ตั้งใจเป็นแฟนคลับของชมรม แต่เคยมีโอกาสดำเนินการร่วมกับ “เกาหลีพีเวอร์ วัฒนธรรมผ่านสื่อ” ในเมื่อเดือน มีนาคม 2549 และได้รู้จักสมาชิกในระดับแฟนคลับหลายคนตั้งแต่นั้น จึงมีการนัดเจอและร่วมทำกิจกรรมอื่นๆ อาทิ ที่ Korean Town อาหารไหม้สแควร์ คือ การเข้าร่วมในงานอาหารเกาหลี ที่ทางร้านจัดขึ้น หรือ Korean B.B.Q ก็มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับอาหารในภาพยนตร์ แคจจิม ด้วยเช่นกัน

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

ชอบตัวละคร “แคจจิม” มาก เพราะเป็นทั้งแม่ครัวที่มีฝีมือ และเป็นแพทย์หญิงที่เก่งกาจ ชอบศึกษาหาความรู้จากตัวจจิมที่เป็นแพทย์หญิง เพราะสามารถนำมาใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และการทำงานด้วย ไม่ว่าจะเป็นการทำอาหาร หรือการรักษาคนไข้ อีกทั้งยังมีแง่คิดคำสอนมากมายแฝงในเรื่อง จนทำให้เธอมาใช้เป็นหลักยึดถือ และเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของตนเอง

8. ชื่อ - นามสกุล

สรัญญา เศษอินทร์รักษ์ (เมย์)

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

เพศ หญิง อายุ 34 ปี สถานะภาพแต่งงานแล้ว กำลังทำงานเป็นพยาบาลประจำที่โรงพยาบาล

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

บำรุงราชนันท์ ปัจจุบันอาศัยอยู่กับสามี ที่บ้านพักส่วนตัว

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

พี่เมย์รู้จัก “แคจจิม” จากสื่อโฆษณาโทรทัศน์และบนบิลบอร์ดต่างๆ แต่ได้ขึ้นเพื่อนที่ทำงานบอกมานานแล้วว่า “แคจจิม” เป็นละครที่สนุกมาก

จึงหาโอกาสลองรับชมดู ผลปรากฏว่าชอบและถูกใจมาก จึงเริ่มรับข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับแคจจิม เพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

มาเข้าชมรมและรู้จักกับแฟนคลับเพราะ เพื่อนพาเข้ามา และได้เข้าร่วมงานกิจกรรมที่จัดตามร้านอาหารเกาหลีต่างๆ ที่ชมรมแฟนคลับมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย

ชอบตัวละคร ฮันซังกุง และ ซอจจิม เพราะเป็นผู้หญิงที่ทั้งแกร่งและเก่ง ทั้งคู่มีความอดทนและอุทิศตนในการดำเนินชีวิตที่ดีมาก อีกทั้งยังสามารถนำไปเป็นแบบอย่างในการสั่งสอนผู้อื่นได้ดี สามารถนำบุคลิกของฮันซังกุงมาปรับใช้เป็นบุคลิกของตนเอง ซึ่งเมื่อลองใช้แล้วก็รู้สึกสุขุมเยือกเย็นขึ้น

9. ชื่อ - นามสกุล

รัชฎา ไทยสมบูรณ์ (กีฟ)

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

เพศ หญิง อายุ 30 ปี สถานะภาพโสด กำลังทำงานนิจการส่วนตัว เกี่ยวกับสตูดิโอถ่ายภาพยนตร์ ปัจจุบันอาศัยอยู่กับครอบครัว ประกอบด้วย พ่อ แม่ และพี่ชาย 1 คน

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

กีฟรู้จัก “แคจจิม” จากสื่อโฆษณาหลายประเภท และได้รับชมจากการฉายออกอากาศทางทีวี เมื่อชมแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่แปลกใหม่มาก เพราะไม่เคยชมละครแนวพีเรียลจิกๆ

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

วงศ์ๆ แบบนี้มาก่อน ทำให้รู้จักประเทศเกาหลีมากขึ้น

มาเข้าร่วมชมรมกับเหล่าแฟนคลับ เพราะมีการส่งของหนังสือวีดีเรื่อง “แดจังกึม” จากกลุ่มแฟนคลับ และมีการติดต่อกันอยู่บ่อยครั้งจนกลายเป็นสมาชิกของชมรมไป เคยเข้าไปตอบปัญหาในกระทู้ที่คนสงสัย เกี่ยวกับภาพยนตร์แดจังกึม อยู่บ่อยครั้ง และยังเข้าร่วมกิจกรรมตอบคำถามจากแดจังกึม ของทางไทยทีวีสีช่องสาม ทุกครั้งที่มีโอกาส

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

ชอบตัวละครแดจังกึม มินจุงโฮและยีนเซ็งมากๆ อีกทั้งยังชอบตัวนักแสดงด้วย เพราะทั้งหล่อ สวย เก่งครบสูตร และมีการติดตามผลงานของทั้งสามคนจากเรื่องอื่นๆ ของทั้งสามคนอยู่ตลอด ได้มีการสั่งทำชุดฮันบกเหมือนในละคร เพื่อให้เช่าสำหรับลูกค้าที่สนใจได้เข้ามาสวมใส่และถ่ายภาพเก็บไว้ จนได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี

10. ชื่อ - นามสกุล

กุหลาบ จงเป็นธรรม (นัย)

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

เพศ หญิง อายุ 21 ปี สถานะภาพ โสด กำลังศึกษาอยู่ที่ การศึกษานอกโรงเรียนบางใหญ่ อาศัยอยู่กับครอบครัว

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

นักรู้จัก “แดจังกึม” จากการรับชมรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ โดยส่วนตัวเป็นคนติดละครเกาหลีอยู่แล้ว เมื่อได้รับชมแดจังกึมในครั้งแรก รู้สึกแปลกใหม่ดี เพราะไม่เคยดูหนังแนวโบราณของเกาหลีมาก่อน แล้วรู้สึกประทับใจมาก เมื่อตอนที่มีการโฆษณาเพื่อโปรโมทหนังในครั้งแรก ที่บอกว่า “แดจังกึม

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

11. ชื่อ - นามสกุล

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

“ผู้หญิงที่ใช้เงินจนได้ดี” รู้สึกสนใจและรอคอยที่จะได้ชมในตอนนั้น

ไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกแอดจังก็มแฟนคลับ แต่เป็นสมาชิกกับชมรมคนรักเกาหลียุ่แล้ว จึงมีการแรกเปลี่ยนข่าวสารกันอยู่บ่อยครั้ง เพราะเพื่อนๆที่ กสน. ส่วนใหญ่ชอบพูดคุยเกี่ยวกับหนังเกาหลียิ่งได้ข้อมูลในการแบ่งปันมากมาย ชอบตัวละคร แอดจังก็มและมินจุงโฮ เพราะทั้งคู่เป็นนางเอก พระเอก มากมาย และการแสดงของนักแสดงทำได้ดี จนบางครั้งต้องร้องไห้ไปกับนางเอกของเรื่อง และยังมีเรื่องราวความรักของทั้งคู่ที่ทำให้ประทับใจในความรัก ที่ทั้งคู่มีให้แก่กัน

จินตนา พวงทรัพย์มงคล (แมว)

เพศ หญิง อายุ 31 ปี สถานะภาพ แต่งงานแล้ว ปัจจุบันเป็นแม่บ้าน พักอาศัยอยู่บ้านพักส่วนตัวกับสามี

แมว รู้จัก “แอดจังก็ม” ครั้งแรกจากการได้รับชมโฆษณาและ แผ่นป้ายบิลบอร์ด ที่มีข้อความว่า “ผู้หญิงที่ใช้เงินจนได้ดี” เมื่ออ่านแล้วรู้สึกอยากรู้มากกว่ามีความหมายยังไง เพราะยังไม่เข้าใจในตอนแรก พอรู้ว่าเป็นละครเกาหลียิ่งรอที่จะได้รับชมจากโทรทัศน์ตั้งแต่นั้นมา

ไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกแฟนคลับโดยตรง แต่เพื่อนๆ หลายคนมักชวนเข้าร่วมทำกิจกรรม บางครั้งที่ดูละครจบก็มักจะส่ง sms ตอบคำถาม แอดจังก็มทางโทรทัศน์เสมอเพราะชอบการร่วมสนุกทางนี้เป็นพิเศษ และขณะดูละครก็มักจะจดสูตรทำอาหารเพื่อมาลองทำทานเองบ้าง

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

ชอบตัวละครแคจจิม และเย็นเซ็ง เพราะทั้งคู่น่ารักมาก และเล่นได้ดี ชอบผู้ที่เล่นเป็นเย็นเซ็งอยู่ก่อนแล้ว เนื่องจากเคยดูผลงานเรื่องอื่นของเธอมาก่อน

12. ชื่อ - นามสกุล

ลักษณะทางประชากรศาสตร์

รายละเอียดเกี่ยวกับการรับสื่อ

ชัชวิทย์ การุจี (ก้อง)

เพศ ชาย อายุ 35 ปี สถานะภาพโสด ปัจจุบันทำงานเปิดร้านอาหาร อยู่แถวย่าน รัชดา ก້ອງู้จัก “แคจจิม” ครั้งแรกจากแฟนสาว เพราะเธอติดละครเกาหลีมาก จึงแนะนำให้ดู เมื่อดูแล้วก็รู้สึกสนุกดี จึงติดตามชมมาโดยตลอด

รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นแฟนคลับ

ไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกแฟนคลับโดยตรง แต่แฟนเป็นผู้สมัครให้ เพื่อจะได้เข้าร่วมทำกิจกรรม ชอบนำอาหารเกาหลีมาคัปแปลง ให้เข้ากับอาหารไทย จึงมักตระเวนหาร้านทานอาหารเกาหลีอยู่เป็นประจำ โดยส่วนมากจะได้รับคำแนะนำจากสมาชิกในเวบบอร์ดอยู่เป็นประจำ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครผ่านผู้แสดงนำ

โดยส่วนตัวแล้วผมชอบตัวละคร แคจจิม และฮันซังกุง เป็นพิเศษ เพราะทั้งคู่คู่มือทำทางบุคลิกของแม่ครัวอยู่ในตัว เมื่อรับชมแล้วรู้สึกเข้าถึงตัวละครได้ดีมากครับ และยังถ่ายทอดอารมณ์และจิตวิญญาณของคนทำอาหารได้ดีอีกด้วย

4.6 คำถามวิจัยข้อที่ 3 พฤติกรรมการรับรู้ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของกลุ่มแฟนคลับเป็นอย่างไร

จากที่กล่าวมา คือรายละเอียดของกลุ่มแฟนคลับตัวอย่าง ที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ จะเห็นได้ว่าแต่ละคนมีความนิยมชมชอบ และการรับรู้ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการชมสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มากพอที่จะก่อให้เกิดการรวมกลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองชื่นชอบร่วมกัน สามารถสรรหาสิ่งของที่ระลึกหรือของสะสมที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์นำมาแลกเปลี่ยนกัน ทำให้มีการติดต่อสื่อสารกันอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยจะนำไปสู่การการปรับและการรับรู้วัฒนธรรมเกาหลีของกลุ่มแฟนคลับ ที่ได้รับจากการชมสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีให้เข้ากับชีวิตของตนเองในหลายระดับ จากการศึกษาสามารถสังเกตได้ว่าพฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำ จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับระดับของความชื่นชอบหรือการรับรู้ในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีนั่นเอง แต่เมื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีจบลงความนิยมชื่นชอบและการรับรู้ก็จะเลือนหายไปด้วยแต่ก็พร้อมที่จะกลับมาใหม่ หากมีการจัดฉายสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในเรื่องต่อไป

ภาพที่ 4.75 ภาพยนตร์การ์ตูน“แดจังกึม” และ โปสเตอร์

นอกจากการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จากการฉายออกอากาศทางโทรทัศน์แล้ว บรรดาแฟนคลับบางส่วนยังมีการติดตามชม

ภาพที่ 4.77 ของที่ระลึกจากภาพยนตร์ซีรีส์ “แฉงกิม”

กลุ่มแฟนคลับของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง ในประเทศไทยเกิดจากกลุ่มที่อยู่อย่างกระจัดกระจาย คนละที่ ได้มีการรับรู้เนื้อหาและรูปแบบของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แฉงกิม” จอมนางแห่งวังหลวงเฉพาะตัวตามประสบการณ์ชีวิตของแต่ละบุคคล และเกิดการสร้างความหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีจากความหมายดั้งเดิมในสื่อภาพยนตร์และความหมายใหม่อันเกิดจากการตีความ การรับรู้เฉพาะตัวของกลุ่มแฟนคลับในประเทศไทย จึงเป็นกลุ่มแฟนคลับซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มคนที่มีความคิดสร้างสรรค์และกระตือรือร้น ในการรับรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ มาปรับใช้ให้เข้ากับยุคปัจจุบัน โดยสมาชิกของกลุ่มจะมีปรับรูปแบบวัฒนธรรมใหม่ในแบบของตนเองขึ้นมา

พฤติกรรมการรับรู้ในช่วงแรกๆ ของกลุ่มแฟนคลับ จึงมาจากการจับจ่ายใช้สอยสินค้าที่มาจากเกาหลี ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว เครื่องแต่งกาย การเลียนแบบทรงผมของวัยรุ่นแล้วแต่ได้รับอิทธิพลมาจากเกาหลี รวมไปถึงการบริการที่มาจากธุรกิจที่มีวัฒนธรรมเกาหลีมาเกี่ยวข้อง และสำคัญที่สุดที่เห็นได้อย่างชัดเจนจากพฤติกรรมการรับรู้ นั่นคือ การบริโภควัฒนธรรมอาหารเกาหลีที่มาจากช่องทางวัฒนธรรม ทำให้กลุ่มแฟนคลับมีการอุปโภคและบริโภคสินค้าทางวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมทางวัฒนธรรมเกาหลีด้วยความตั้งใจ และแสดงออกถึงกระบวนการตัดสินใจเลือกรับสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน จะเห็นได้ว่าการเรียกการบริโภคสิ่ง

เหล่านี้ว่าเป็นเทรนที่ทันสมัย พฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับจึงมีการเลียนแบบภาพยนตร์ อาทิ การเรียนหรือฝึกประกอบอาหารเกาหลี การหัดพูดภาษาเกาหลี การแต่งตัวตามแบบฉบับเกาหลี หรือการเลือกซื้อสินค้าที่มากจากประเทศเกาหลี เช่น เครื่องสำอางค์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ที่มาจากการเป็นพรีเซนเตอร์ ของนักแสดงนำที่คนชื่นชอบ ทั้งยังส่งผลให้ภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ ที่มีนักแสดงนำเหล่านั้นร่วมแสดงเป็นที่น่าสนใจขึ้นมาอีกด้วย เป็นเหตุให้กลุ่มแฟนคลับตามหาหนังเรื่องเก่าๆที่ดารานำแสดงพระเอก นางเอก เคยเล่นไว้ หาซื้อมาดู เพื่อสนองตอบความชื่นชอบอย่างคลั่งไคล้ในตัวนักแสดงของกลุ่มแฟนคลับด้วย

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เกิดขึ้นจากเหตุการณ์หลัก 2 ประการ คือ การได้รับความบันเทิงจากสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง และการได้เข้าร่วมรับรู้จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนที่ชื่นชอบในวัฒนธรรมเกาหลีเหมือนกัน

ปัจจัยแรกคือ การได้รับความบันเทิงจากสื่อ ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เกิดจากตัวสมาชิกของกลุ่มแฟนคลับซึ่งเลือกรับชมสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงแล้วรู้สึกว่แดจังกึมมันสนุก ความสนุกหรือความบันเทิงที่ได้รับจากสื่อภาพยนตร์ก่อให้เกิดพฤติกรรมการรับรู้ ความชื่นชอบในตัวสื่อภาพยนตร์ ทำให้รับรู้และชื่นชอบในวัฒนธรรมเกาหลี พฤติกรรมการรับรู้ที่เกิดจากการได้รับความบันเทิงจากสื่อภาพยนตร์เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเฉพาะตัวของกลุ่มสมาชิกเอง ซึ่งเกิดจากผู้รับชมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนซึ่งอยู่ในช่วงการเปิดรับวัฒนธรรมใหม่ๆ คนกลุ่มนี้จึงเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับปัญหายุ่งยาก เกี่ยวกับการปรับตัวเพื่อรับวัฒนธรรม ความบันเทิงของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งมีตัวเอกเป็นหญิงสาววัยใกล้เคียงกับสมาชิกของกลุ่มแฟนคลับ จึงเกิดการคล้อยตามไปกับตัวละครเสมือนกับว่าตนเองได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งกับตัวละครที่ตัวเองชื่นชอบ ได้สังเกตดูอย่างใกล้ชิด จนสามารถสร้างโลกแห่งจินตนาการของคนได้ และเกิดพฤติกรรมการรับรู้เลียนแบบตัวละครที่เป็นนางเอก คือ การฝึกหัดปรุงอาหารเกาหลีที่บ้านพร้อมๆไปกับนางเอกของเรื่อง หรือนำไปคลั่งไคล้ในการรับประทานอาหารเกาหลีไป สื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงจึงทำหน้าที่ในการตอบสนองความต้องการสิ่งที่กว่าในชีวิตของเหล่าสมาชิกในแฟนคลับ ซึ่งถือเป็นแนวทางในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดทางสังคม ซึ่งทำให้พวกเขาไม่ต้องเผชิญความเครียดทางอารมณ์มากเกินไป พฤติกรรมรับรู้นี้ทำให้เกิดความ

สนุกหรือความบันเทิงของสื่อภาพยนตร์ ทำให้เกิดการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่มแฟนคลับ และอาจนำไปสู่การรับสื่อประเภทอื่นๆ เช่น ภาพยนตร์ เว็บไซต์ และเกมส์ไว้ต่อเนื่องกันไป

“รู้จัก แดจังกึม ครั้งแรกจากสื่อโฆษณาโทรทัศน์แต่ได้ยื่นเพื่อนๆบอกมานานแล้วว่าสนุก เลยลองติดตามชมจากสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่องสาม จากนั้นก็ติดตามชมอย่างต่อเนื่องและซื้อ碟วิดีกับหนังสือที่เกี่ยวกับแดจังกึมเก็บสะสมไว้ เคยได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมแต่งชุดฮันบกเหมือนกับตัวละครในงานโปรโมชันร้านอาหารเกาหลีแห่งหนึ่งทำให้รู้สึกชอบและรักวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้นค่ะ” (จิราภรณ์ จรรยา, สมาชิกแฟนคลับ, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2549)

“รู้จัก แดจังกึม จากสื่อโฆษณาหลายประเภท ได้รับชมจากการฉายออกอากาศทางทีวีเมื่อชมแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่แปลกใหม่มาก เพราะไม่เคยชมละครแนวพีเรียลจอร์จๆ แบบนี้มาก่อน ทำให้รู้จักประเทศเกาหลีมากขึ้น และมีการติดตามผลงานของทั้งสามคนจากเรื่องอื่นๆ ของทั้งสามคนอยู่ตลอด ได้มีการสั่งทำชุดฮันบกเหมือนในละครเพื่อให้เข้าสำหรับลูกค้าที่สนใจได้เข้ามาสวมใส่และถ่ายภาพเก็บไว้ จนได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี” (รัชฎา ไทยสมบูรณ์, สมาชิกแฟนคลับ, สัมภาษณ์, 20 กันยายน 2549)

“รู้จัก แดจังกึม ครั้งแรกจากการได้รับชมโฆษณาแผ่นป้ายบิลบอร์ด ที่มีข้อความว่าผู้หญิงที่ใช้ลินจนได้ดี เมื่ออ่านแล้วรู้สึกอยากรู้มากว่ามีความหมายอย่างไร เพราะยังไม่เข้าใจในตอนแรก พอรู้ว่าเป็นละครเกาหลีจึงรอที่จะได้รับชมจากโทรทัศน์ตั้งแต่นั้นมา เพื่อนๆ หลายคนมักชวนเข้าร่วมทำกิจกรรม บางครั้งที่ดูละครจบก็มักจะส่ง sms ตอบคำถามแดจังกึมทางโทรทัศน์เสมอ และขณะดูละครก็มักจะจดสูตรทำอาหารเพื่อมาลองทำทานเองบ้าง” (จินตนา พวงทรัพย์มงคล, สมาชิกแฟนคลับ, สัมภาษณ์, 26 กันยายน 2549)

ปัจจัยประการที่สอง ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมกรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง คือการได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน พฤติกรรมกรับรู้อันเกิดจากการได้เข้าร่วมกลุ่มเพื่อนนี้เกิดจากความสนใจเกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมเกาหลี ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีความสนใจ ให้ความสำคัญ และเวลาเกี่ยวกับการศึกษาวัฒนธรรมเกาหลีนี้ สมาชิกกลุ่มนี้จึงเป็นวัยที่มีการคบค้าสมาคมกับเพื่อนรุ่นเดียวกันมากที่สุด เป็นวัยที่ออกจากบ้านมากกว่าปกติ และเป็นกลุ่มที่ต้องการเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตนเอง ไม่เฉพาะที่บ้านหรือที่ทำงานเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเรียนรู้จากสื่อต่างๆ

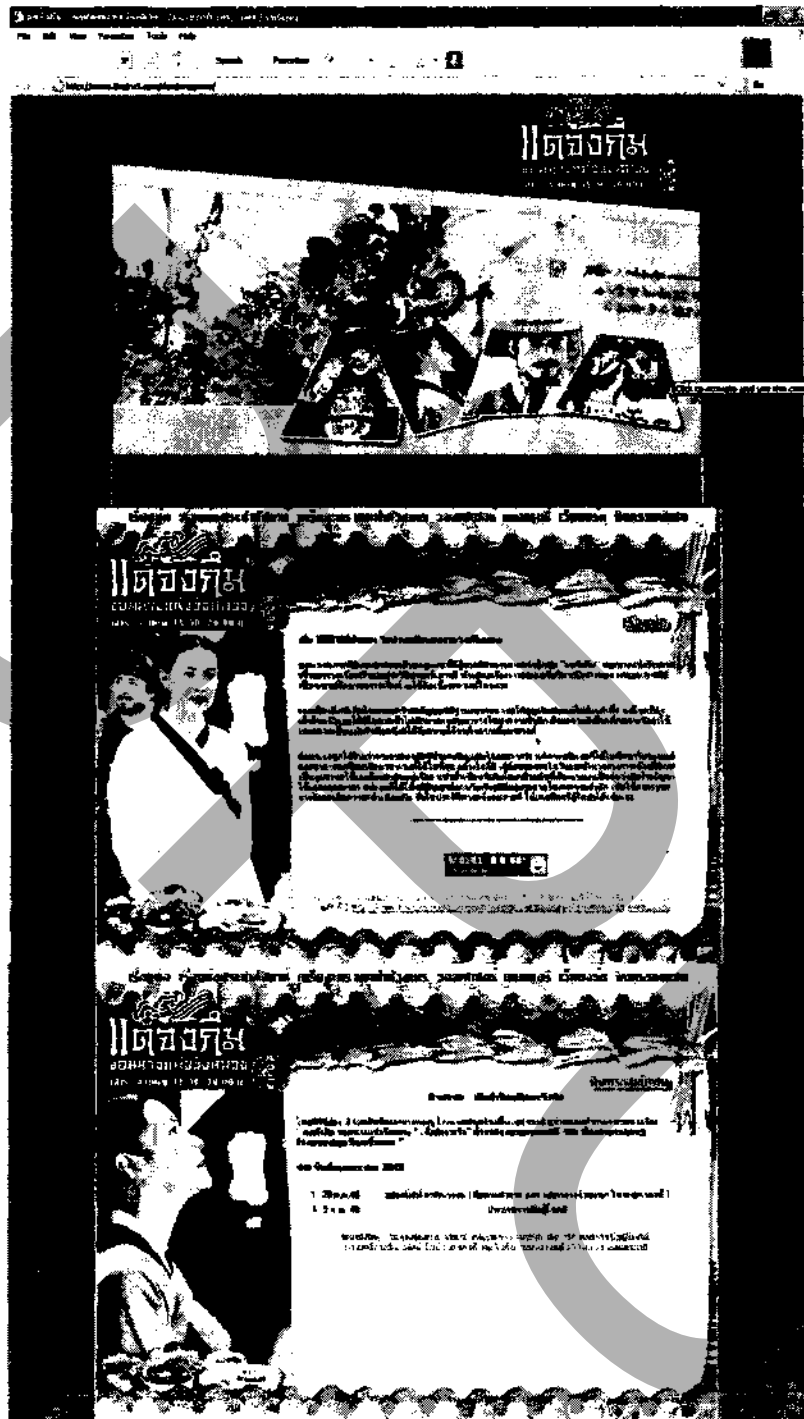
ด้วย พฤติกรรมการรับรู้ อันเกิดจากการร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสมาชิกแฟนคลับของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งมีต่อตัวสื่อภาพยนตร์นั้นจึงเกิดจากการที่เพื่อนในกลุ่มคนใดคนหนึ่ง หรือหลายคนได้รับชมภาพยนตร์แล้วบอกต่อกันไปว่าสนุก และทำให้คนอื่นๆ ในกลุ่มหันมารับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงบ้าง และรู้สึกสนุกไปด้วยกัน คุยเรื่องเคี้ยวกันรู้เรื่อง และชักชวนกันเข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรม “แดจังกึม” แฟนคลับ รวมทั้งสื่อประเภทอื่นๆ เช่น ภาพยนตร์ เว็บไซต์ ต่อเนื่องกันไป

“แฟนสาวของผมรอดคิดละครเกาหลีมาก จึงแนะนำให้คุณเมื่อคุณแล้วก็รู้สึกสนุกดี จึงติดตามชมมาโดยตลอด ส่วนตัวผมแล้วผมชอบนำอาหารเกาหลีมาดัดแปลงให้เข้ากับอาหารไทย จึงมีภัตตาคารร้านอาหารเกาหลีกับแฟนอยู่เป็นประจำ” (ชัยวิทย์ การุจี, สมาชิกแฟนคลับ, สัมภาษณ์, 26 กันยายน 2549)

“เพื่อนๆ ชอบพูดถึงกันอยู่เสมอ เมื่อลองรับชมก็รู้สึกชอบมาก รู้สึกว่าสนุกและทำให้คุยกับเพื่อนรู้เรื่องและรอยยิ้มที่จะได้ดูตอนต่อ อีกทั้งได้เป็นสมาชิกรุ่นแรกๆ ได้ร่วมเปิดเว็บไซต์แดจังกึม และได้ช่วยกันพัฒนาเว็บไซต์ โดยได้จัดทำห้องสนทนาเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้เข้ามาแสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ตลอดจนชักชวนสมาชิกคนอื่นๆ ร่วมทำกิจกรรม และแลกเปลี่ยนของที่ระลึกจากภาพยนตร์ อีกทั้งได้มีการนำพฤติกรรมบางอย่างของตัวละคร ไปปรับใช้ในชีวิตจริงบ้าง และได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมถ่ายภาพ คู่รัก คู่เหมือน แดจังกึมกับมินจูโฮ ซึ่งเป็นบริการที่ผู้จัดงานได้เตรียมไว้ในบริเวณงาน” (อุษณี ดุงสมบัติ, สมาชิกแฟนคลับ, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2549)

“เพื่อนๆ บอกว่าสนุกมากเลยลองติดตามชมดูแล้วรู้สึกชอบ จากนั้นเพื่อนก็แนะนำให้อ่านหนังสือนวนิยายแดจังกึมไปด้วย ด้วยการที่เป็นคนชอบอ่านเลยทำให้ซื้อมาอ่าน เมื่ออ่านแล้วทำให้มีความรู้เพิ่มตามมากมาย รายละเอียดต่างๆ ที่เราไม่ได้รับรู้จากในการฉายภาพยนตร์ชุดแดจังกึม แต่ในหนังสือมีการบรรยายไว้โดยละเอียดทำให้เข้าถึงภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น จนสามารถร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับสนทนาอินไซด์แดจังกึม เพราะรู้สึกได้มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีเพิ่มขึ้น และบางครั้งก็เข้าร่วมกิจกรรมส่ง SMS ทายปัญหาแดจังกึมกับทางไทยทีวีสีช่อง 3” (จารุประพิณ เหลืองพิมพ์พันธุ์, สมาชิกแฟนคลับ, สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2549)

กล่าวโดยสรุปคือ จากการเข้ามาเป็นสมาชิกของกลุ่มแฟนคลับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของสมาคมนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มคนเหล่านี้เกิดขึ้นจากความหลงใหล (fascination) และการรับรู้ในตัวสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง องค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นตัวเชื่อมและตัวผลักดันให้สมาชิกของกลุ่มชมรมเกิดความรู้สึกผูกพันกับ “แดจังกึม” พฤติกรรมการรับรู้จะทำจะก่อให้เกิดความหลงใหลในวัฒนธรรมเกาหลี พฤติกรรมการรับรู้ในตัวสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จะก่อให้เกิดความต้องการข้อมูลข่าวสาร หรือการเข้าร่วมกับเกาหลีอย่างมาก ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมติดตาม แดจังกึม ในลักษณะอื่นๆต่อไปอีก เช่น การเข้าเป็นสมาชิกของชมรมคนรักเกาหลี ภาพยนตร์ ของสะสม เว็บไซต์ เป็นต้น

ภาพที่ 4.78 เว็บไซต์ “ดั่งจกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

ที่มา <http://www.thaitv3.com/daejanggeum/>

บทที่ 5

สรุปผล และอภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “ การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ กรณีศึกษา เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ” มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีของภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง, 2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม รวมไปถึง 3. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับ ที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำจากการชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องราวของภาพยนตร์จากบทภาพยนตร์และเนื้อหาของภาพยนตร์ โดยอยู่ภายใต้กรอบแนวคิดของการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องดังกล่าว ซึ่งเน้นไปในทางด้าน วิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์เป็นหลัก รวมไปถึงวัฒนธรรมทางด้านอาหาร และการแต่งกายเป็นสำคัญ ผลการศึกษาสามารถสรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Method) อีกทั้งได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ ส่วนที่ 1 เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาของลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อภาพยนตร์ซีรีส์ ส่วนที่ 2 เป็นการศึกษาปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม และส่วนที่ 3 เป็นการวิเคราะห์ผู้รับสาร ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหาลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี

ด้านองค์ประกอบ และลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อภาพยนตร์ซีรีส์

องค์ประกอบที่พบในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ประกอบด้วย โครงเรื่อง (PLOT) ตัวละคร (CHARACTER) ฉาก (SETTING) กิจกรรม (ACTIVITIES) วิถีแห่งวัฒนธรรม (CULTURE) แก่นเรื่อง (THEME) องค์ประกอบเหล่านี้ถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โดยมีโครงเรื่องเป็นจุดศูนย์กลางเพื่อทำหน้าที่เป็นแบบแผนในการลำดับ

เรื่องราวเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ พฤติกรรม และวัฒนธรรมต่างๆที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยผู้ประพันธ์ผูกเรื่องราวให้ແຈ້ງกิมเติบโตขึ้นทีละนิดในแต่ละตอนของเรื่อง ดังนั้นลักษณะการวางโครงเรื่องของสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “ແຈ້ງกิม” จอมนางแห่งวังหลวง จึงมีการวางโครงเรื่องแบบคงรูป โดยอาศัยโครงเรื่องหลักจากสูตรสำเร็จการสร้างตำนานวีรสตรี ซึ่งเป็นการต่อสู้กันระหว่างวีรสตรี ซึ่งเป็นฝ่ายดีและศัตรูซึ่งเป็นฝ่ายร้าย ซึ่งความยิ่งใหญ่ของวีรสตรีแต่ละคนจะขึ้นอยู่กับความชั่วร้ายของศัตรูที่เป็นฝ่ายตรงข้าม และมีการสรุปจบโดยให้วีรสตรีเป็นผู้ชนะเสมอ อย่างไรก็ตามด้วยเหตุที่ “ແຈ້ງกิม” เป็นสื่อภาพยนตร์ชุดซีรีส์เกาหลีแบบต่อเนื่อง จึงมีการดำเนินเรื่องราวที่คล้อยตามกันไปในแต่ละตอน ซึ่งผู้ประพันธ์จะผูกโครงเรื่องเฉพาะขึ้นมาเพื่อเน้นความสำคัญของสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละตอนภายใต้โครงเรื่องหลักอีกทีหนึ่ง

โครงเรื่องหลักของ “ແຈ້ງกิม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นการสร้างตำนานวีรสตรีหญิงที่มีนามว่า “ແຈ້ງกิม” โดยมีตัวละครหลัก คือ ซอจังกิม ซึ่งเป็นฝ่ายวีรสตรีเป็นผู้ดำเนินเรื่องเพื่อไปประสบบกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอันเป็นกิจกรรมหลักของเรื่อง คือ การต่อสู้กับผู้คนในวังหลวงและตระกูลแซ่ที่มีความคิดชั่วร้าย โดยมีฉากหลักเป็นวังหลวง พัฒนาเรื่องราวไปสู่ตอนจบที่ແຈ້ງกิมเป็นฝ่ายชนะ ตระกูลแซ่ แสดงให้เห็นถึงแก่นเรื่องหรือหลักศีลธรรมที่ผู้ประพันธ์สอนให้ผู้รับชมทำความดีเพื่อนจะได้สิ่งที่คิดตอบแทน

โครงเรื่องเฉพาะของแต่ละตอนเป็นเนื้อหาของเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมีตัวละครเพิ่มขึ้นและเข้ามามีบทบาทสำคัญเพื่อการพัฒนาเรื่องราวไปสู่จุดวิกฤติ (Climax) อันเป็นจุดที่ตื่นเต้นที่สุดของเรื่องอันเป็นกิจกรรมพิเศษ ที่เป็นตัวละครเงื่อนไขของปัญหาที่ผู้แต่งผูกเรื่องไว้ตั้งแต่ต้นเรื่องให้ผู้ชมได้รับรู้ ตัวละคร สถานที่ และวัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอดในเรื่อง มีความสำคัญกับเรื่องราวในแต่ละตอนเพื่อนำไปสู่แก่นเรื่อง ซึ่งเป็นศีลธรรมจรรยาที่ผู้ประพันธ์ต้องการเน้นให้ผู้ชมได้มีการรับรู้เป็นการเฉพาะเจาะจงตลอดทั้งเรื่อง

ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “ແຈ້ງกิม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นเนื้อหาของบทภาพยนตร์ที่มีการเน้นหนักในด้านวัฒนธรรมของวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ของตัวละคร อันประกอบไปด้วย 1. ลักษณะวิถีชีวิต ได้แก่ สภาพสังคมความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง ที่จะสามารถมองเห็นได้ในเกือบทุกตอนตลอดทั้งเรื่อง 2. ลักษณะของค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องทำให้ได้มองเห็นถึงวัฒนธรรมเกาหลีในการประกอบอาชีพเป็นแม่ครัว ที่จะมีการบรรยายถึง

วัฒนธรรมเกี่ยวกับการประกอบอาหารซึ่งถือเป็นองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดในโครงเรื่องหลัก และอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญไม่แพ้อาชีพแรกก็คือ การประกอบอาชีพเป็นแพทย์รักษาคนป่วย มีการบรรยายเรื่องถึงวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแพทย์ที่สามารถนำมาปรับใช้รักษาโรคได้จริงในปัจจุบัน 3. ลักษณะของอุดมการณ์ ได้แก่ อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร อุดมการณ์ของแพทย์ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้รับชมได้เกิดการรับรู้ถึงแบบแผนในการดำรงชีวิตอยู่ของตัวละครในเรื่อง ถ่ายทอดออกมาในรูปแบบวัฒนธรรมเกี่ยวกับสุภาษิตคำสอน ซึ่งมีการแฝงอุดมการณ์ หลักคำสอน และแง่คิดต่างๆ สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของบทภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่อง ถึงการสั่งสอนของคนเกาหลีในยุคโบราณสมัยก่อน และยังสามารถนำมาปรับใช้ได้จริง ยกตัวอย่างโดยจะเห็นได้ชัดเจนจากเรื่องราวของการถ่ายทอดวัฒนธรรมการแพทย์เกาหลีตำรับแพทย์แห่งราชสำนัก อาทิ

แพทย์แผนเกาหลีจะวิเคราะห์ 4 อย่าง ก็คือ

การดู (Looking) หรือการดูโหงวเฮ้ง ชินแส หรือหมอจะดูโหงวเฮ้งของผู้ป่วยได้ จะดูที่ทวาร ก็คือ ตา จะบอกถึง ตับ ถ้าเป็นงมูก จะบอกไปถึง ปอด, ปากคือกระเพาะ ลิ้น คือหัวใจ, หู คือไต หากจะดูว่าคนนี้เป็นคนอย่างไร ก็จะดูตั้งแต่หัวจรดเท้า ตั้งแต่หน้าตา ลำตัว และการเดิน หมอจีนที่เก่ง ดูหน้าก็จะรู้แล้วว่าคนนี้เป็น โรคอะไร

การฟัง (Hearing/Smelling) หมอจีน เกาหลี ญี่ปุ่น โบราณ จะเก่งเรื่องการฟัง แม้จะฟังจากการพูดโทรศัพท์ก็จะรู้ว่าคนนี้เป็นป่วยหรือไม่ การฟังกับการดมกลิ่นเป็นสิ่งสังเกตที่ใช้ควบคู่กันได้ดี เมื่อสมัย 500-600 ปีก่อน ยังไม่มีน้ำหอมแพร่หลาย กลิ่นตัว จะเกิดจากกลิ่นอาหารที่อยู่ในร่างกาย บ่งบอกถึงโภชนาการ ย้อนหลังไปเมื่อ 1-3 วันที่ผ่านมา ว่าคุณกินอะไรเข้าไป มีส่วนต่อการวินิจฉัยโรค ว่ามีเนื้องอกเป็นโรคอะไร

การถาม (Inquiring) แพทย์แบบบูรณาการ ทั้งจีน เกาหลี ญี่ปุ่น จะถามผู้ป่วยตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า ถามว่าเมื่อคืนนอนหลับหรือไม่หลับ ถามแม้กระทั่งว่าเมื่อคืนฝันถึงอะไร ปวดประจำเดือนมีอาการแบบไหน เวลาปวดทานน้ำแข็งแล้วปวดมากขึ้น หรือปวดน้อยลง เวลาปวดเอาน้ำอุ่นมาประคบบริเวณท้องน้อยแล้วอาการดีขึ้น หรือเลวลง เป็นการถามที่มีระบบ ซึ่งในเรื่อง 'แดจังกึม' มีเรื่องราวของศาสตร์เหล่านี้ครบ สำหรับในราชสำนักโบราณ พระสนม มเหสี ต่างๆ นั้นเป็นที่หวงแหนของมหากษัตริย์ ชายอื่นไม่อาจมองหน้า หรือพบเห็นได้ง่ายๆ ถ้าพวกเธอป่วย หมอชายจะเข้าไปตรวจไม่ได้ ต้องมีฉากหรือม่านกันไว้แล้วเฝ้าถามอาการ แล้ววินิจฉัยโรค หากวินิจฉัยผิดก็จะถูกลงโทษ อาจจะต้องถึงกับประหารชีวิตเลยก็ได้

การคลำ (Palpation) ถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวินิจฉัยโรค หมอหลวง (ชาย) ตรวจชีพจรนางสนม, มเหสี ได้แต่ไม่ควรถูกเนื้อต้องตัว ดังนั้นหมอหลวงจึงใช้เชือกบางๆ พาดผ่านชีพจรข้อมือ ออกม่าน หรือจากที่กั้นไว้ แต่การคลำนี้จะรวมไปถึงร่างกายที่คลำดูว่า มีก้อนอะไร ตรงไหน เป็นก้อนร้อนหรือเย็น มีรายละเอียดคลำลงไปอีก

4 ขั้นตอน ที่บอกมานี้นำไปสู่คำตอบว่า คุณเป็นโรคอะไร ศาสตร์แบบบูรณาการแบบไทยโบราณเรานั้น แม้กระทั่งครูเห็นหน้าตาถูกศิษย์ ก็สามารถบอกได้ว่า เด็กคนนี้คือไปต้องเรียนอะไร เห็นเด็กจับปากกาถือบอกได้ว่าเด็กคนนี้ต้องเรียนอะไร ครูคนตรีบางคน เด็กมาสมัครเรียนเปียโน ครูไม่รับเพราะคุณนี่ก็รู้แล้วว่าเรียนไม่ได้ คนที่ใช้ศาสตร์นี้ มักจะเป็น ครู หมอ และพระสำหรับพระเวลามีศิษย์มาฝึกสมาธิ มองดูก็รู้ว่าสำหรับคนนี้ต้องใช้บทอะไร ต้องฝึกสติสมาธิแบบไหน หมอก็จะบอกว่าแนวโน้มของโรคคนนี้จะหายด้วยวิธีไหน ยา สมาธิ อาหาร ออกกำลังกาย หรือใช้มนตรา เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จึงเป็นละครชุดที่ทำให้ชื่อ “แดจังกึม” เป็นที่จดจำของคนไทย และยังทำให้รู้ว่าการแพทย์ของเกาหลีโบราณได้รับอิทธิพลมาจากจีน แต่ทว่านำมาประยุกต์ให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภูมิประเทศของคนซึ่งคนไทยเชื้อสายจีน มีความรู้เรื่องศาสตร์เหล่านี้บ้าง ทั้งเรื่องอาหารที่เป็นยา สมุนไพรต่างๆ หลักของแพทย์แผนจีนเมื่อหลายร้อยปีที่ตกทอดไปที่ประเทศเกาหลี จะมีทั้งเรื่องของอาหาร การฝังเข็ม ซึ่งค้นแบบจริงๆ ในจีนจะมีวิถีอยู่ 5 แบบ ก็คือ วิถีการดำเนินชีวิตแบบเต๋า เข้าสู่ภาวะตัวตน ด้วยวิถีธรรมชาติ ตรงกับวิถีพุทธแบบบ้านเราที่ฝึกสมาธิ การนวดแบบจีน ที่ โรงพยาบาลหัวเฉียวมีการนวดแบบจีน การฝังเข็ม, สมุนไพร และ การออกกำลังกาย ทั้งหมดนี้อิงทฤษฎีของ Yin-Yang หมายถึงการแบ่งขั้วพลังงาน ซึ่งคนโบราณจะไม่มีคำว่าตรงกลาง คนจีนโบราณรู้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่มีวิธีที่จะทำให้ดีขึ้นได้ ด้วยการเปลี่ยนวิถีคิด เปลี่ยนสิ่งแวดล้อม และอารมณ์

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ได้รับความนิยม

ปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม

จากกระแสความความนิยมในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง สิ่งที่มีส่วนทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีได้รับความนิยมในกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีในเมืองไทย คือ บทภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาสนุกสนานชวนติดตาม มีการดำเนินเรื่องราวได้อย่างลงตัว

ที่สำคัญเป็นเนื้อเรื่องแนวย้อนยุคที่หาดูได้ยาก ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมความแรงของภาพยนตร์อีกตัวก็คือ นักแสดงนำ ที่มีการคัดเลือกดารารับนำของเกาหลีมาเพื่อสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้นๆ การแสดงที่สมบทบาทของนักแสดงนำมีการฝึกฝนและผ่านประสบการณ์มาอย่างดี จึงทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้ได้รับความนิยมได้อย่างไม่ยากเย็น และปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับความนิยม นั่นคือ วัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอด คือ 1. ลักษณะวิถีชีวิต ได้แก่ สภาพสังคม ความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง 2. ลักษณะของค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ 3. ลักษณะของอุดมการณ์ ได้แก่ อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร อุดมการณ์ของแพทย์ จากที่กล่าวมานั้นล้วนเป็นปัจจัยสำคัญ ที่สร้างกระแสความนิยมในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ทั้งสิ้น

ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้บริโภค หรือกลุ่มผู้รับสาร จนสามารถทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง มีเรตติ้งที่สูงกว่าภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ ที่ออกฉาย ณ เวลานั้น จากความสำเร็จดังกล่าว จึงได้เกิดกลุ่มแฟนคลับ และธุรกิจการค้ามากมายที่ได้สร้างผลกำไรจากกระแสนิยม เรื่อง “แดจังกึม” ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจร้านอาหาร ร้านขาย/เช่าหนังสือซีรีส์เกาหลี ทิวไรและการท่องเที่ยว หรือแม้แต่ธุรกิจเล็กๆ ที่แตกสายสินค้า อันเกี่ยวพันกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี มักจะได้รับความนิยมหรือกระแสตอบรับที่ดี ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากอิทธิพลของภาพยนตร์ที่ส่งผลมายังผู้รับสารนั่นเอง

ผลจากการศึกษาถึง ปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม จากผู้ประกอบการร้านอาหารสไตล์เกาหลี ผู้ประกอบการกิจการร้าน ขาย/เช่าหนังสือซีรีส์เกาหลี และผู้ประกอบการท่องเที่ยว พบว่ามีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่องของอิทธิพลจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ที่ส่งผลต่อความนิยมในการบริโภคอาหารเกาหลีมากขึ้น จึงนับได้ว่าอาหารเป็นสิ่งแรกที่ส่งอิทธิพลต่อผู้ที่ได้รับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เพราะเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องดังกล่าว มีการนำเสนอเกี่ยวกับการประกอบอาหารทำให้ผู้บริโภคมีความสนใจใคร่รู้และอยากทดลอง อย่างไรก็ตามแม้ว่าอาหารจะเป็นสิ่งแรกๆ ที่ได้รับความนิยมจากอิทธิพลของหนัง แต่ด้วยเพราะอุปนิสัยของคนไทยที่รับกระแสต่างๆ ได้ง่าย ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยทำให้เกิดความนิยมชมชอบต่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้มีแนวโน้มที่สูงขึ้นเรื่อยๆ นอกเหนือจากธุรกิจร้านอาหารที่ได้รับกระแสตอบรับอันมาจากอิทธิพลของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แด

จังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงแล้ว ธุรกิจอื่นๆอย่าง ร้านอาหาร/เช่าภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี และบริษัททัวร์และท่องเที่ยว ก็ได้รับอิทธิพลในทางบวกจากกระแสความนิยมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง โดยพบว่าภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวเป็นดั่งสร้างปรากฏการณ์ให้กับกระแสความนิยมในภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องอื่นๆ ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้ผู้บริโภคชาวไทยต่างได้รับอิทธิพลจากการถ่ายทอดด้านวัฒนธรรมเกาหลีผ่านทางภาพยนตร์เกาหลีมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากเนื้อหาของหนังหรือพล็อตเรื่องมีความแตกต่างไปจากหนังไทย เกิดอรรถรสในการรับชมที่แปลกใหม่ ทำให้เกิดความนิยมในการรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีและเกิดความนิยมในประเทศเกาหลีตามมา จากปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม ได้ส่งผลให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังประเทศเกาหลีมีความนิยมมากขึ้นด้วย จึงนับได้ว่าวัฒนธรรมเกาหลีที่ส่งผ่านมาทางภาพยนตร์ ได้ส่งอิทธิพลต่อผู้บริโภคคนไทยในระดับที่กว้าง เช่น ธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับภาพยนตร์ ได้แก่ สถานที่ที่ได้จัดทัวร์ไปท่องเที่ยว ซึ่งก็คือ สถานที่สำหรับถ่ายทำภาพยนตร์ และตัวนักแสดงนำก็มีผลทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นที่รู้จัก เพราะความโด่งดังของนักแสดงและการแสดงที่สมบทบาทของนักแสดงนำ เป็นตัวช่วยส่งเสริมความแรงของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้คนส่วนมากหรือที่เป็นนักท่องเที่ยวต้องการที่จะไปเยี่ยมชม หรือคามรอนักแสดงนำที่ตนชื่นชอบจากภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นต้น

จากบทสัมภาษณ์ ที่ได้จากการศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงได้รับความนิยม และเป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไป พบว่าสิ่งที่เป็นตัวสำคัญที่ทำให้ภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องดังกล่าวได้รับความนิยม คือ พล็อตเรื่องของภาพยนตร์ ซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมของวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ ของคนเกาหลีโบราณ และเนื้อหาของสื่อภาพยนตร์มีการเน้นหนักไปในด้านการประกอบอาหาร การแพทย์เกาหลีโบราณ ทั้งยังเป็นแนวภาพยนตร์เกาหลีโบราณย้อนยุคที่คนไทยไม่เคยได้รับชมมาก่อน ทำให้สามารถสร้างความนิยมได้ ทั้งนี้จากพล็อตเรื่องของภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง อันเกี่ยวกับวัฒนธรรมการประกอบอาหารนั้น ทำให้ผู้บริโภคคนไทยได้รับเอาวัฒนธรรมเกี่ยวกับการรับประทานอาหารและการปรุงอาหาร และทำให้เข้าใจในวัฒนธรรมความเป็นอยู่ และสภาพทางสังคมของคนเกาหลียุคโบราณมาโดยไม่รู้ตัว วัฒนธรรมเหล่านั้นได้ส่งผ่านทางพล็อตของภาพยนตร์และตัวนักแสดงนำของเรื่องด้วย จึงทำให้ผู้บริโภคชาวไทยหันมาให้ความสนใจใคร่รู้ต่อวัฒนธรรมเกาหลี และวัฒนธรรมของเกาหลีในด้านอื่นๆ ตามมาด้วย

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ผู้รับสาร

พฤติกรรมกรรรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำ จากกรรรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

จากการวิเคราะห์พบว่า พฤติกรรมกรรรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับที่มีต่อตัวละครผ่านผู้แสดงนำ จากกรรรับชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ประกอบด้วย ปัจจัยหลัก 2 ประการ คือ

1. **กรรรับรู้ด้านความบันเทิงจากตัวสื่อ** สมาชิกกลุ่มแฟนคลับที่เปิดรับสื่อด้วยเหตุผลด้านความบันเทิงของสื่อเป็นสมาชิกที่มีการตัดสินใจเลือกรับสื่อด้วยตนเอง โดยมีเหตุผลหลักเกี่ยวกับความสนุกสนานไปกับเรื่องราวย้อนยุคเกาหลีโบราณ ยุคสมัยของ “แดจังกึม” ซึ่งปัจจัยด้านความบันเทิงนี้ เท่ากับเป็นการตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของกลุ่มวัยรุ่นที่ต้องพบกับความเครียดทางอารมณ์สูง ต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ต้องรับความกดดันหลายอย่างรอบด้าน ความบันเทิงจากสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตที่ต้องสู้ มีตัวนำเรื่องเป็นเด็กหญิงที่มีความสามารถมากกว่าผู้ใหญ่อย่าง “แดจังกึม” จึงเป็นพื้นที่ในการผ่อนคลายความเคร่งเครียดจากสังคม ความบันเทิงที่มีต่อ “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ของสมาชิกกลุ่มแฟนคลับ จึงเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากกิจกรรมทางด้านการประกอบอาหารของตัวละครหลักในสื่อภาพยนตร์ ซึ่งสร้างความเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังสามารถนำไปปรับใช้ได้จริงในสังคมยุคปัจจุบัน

2. **กรรรับรู้ด้านสังคม** สมาชิกกลุ่มแฟนคลับในประเทศไทยที่เปิดรับสื่อด้วยปัจจัยทางสังคม เลือกเปิดรับสื่อเพราะเพื่อนหรือคนรู้จักเป็นผู้แนะนำ การตัดสินใจเลือกรับสื่อของกลุ่มแฟนคลับเหล่านี้จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสนุกสนานหรือตัวสื่อภาพยนตร์เป็นหลัก แต่ขึ้นอยู่กับบุคคลภายนอกที่ความสัมพันธ์กับตัวสมาชิกเป็นหลัก ซึ่งหมายถึงกลุ่มเพื่อนหรือญาติพี่น้อง ส่วนปัจจัยด้านความบันเทิงเป็นปัจจัยรองที่ทำให้เกิดการรับสื่อต่อเนื่องไปในตอนต่างๆ การเลือกรับ “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ด้วยปัจจัยทางสังคมนี้เป็นการตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของเขาวชนอีกรูปแบบหนึ่งด้วย กล่าวคือ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมและเป็นธรรมชาติอยู่เองที่ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือดูแลซึ่งกันและกัน สมาชิกของกลุ่มแฟนคลับ “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย อันเป็นวัยที่ต้องปรับตัวเข้ากับสังคมและความเป็นผู้ใหญ่ เป็นวัยที่กำลังต้องการค้นแบบและความอุ่นใจจากกลุ่มคนวัยเดียวกันมากเป็นพิเศษ วัยรุ่น

มักเป็นวัยที่มักจะทำอะไรตามๆ กัน เพื่อให้ตัวเองไม่ต้องเป็นคนนอกกลุ่ม การเลือกรับชมสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ตามกลุ่มเพื่อนหรือญาติพี่น้องเท่ากับเป็นหลักประกันว่าตนเองยังได้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มสังคมใกล้ชิดด้วย “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง จึงเป็นสื่อภาพยนตร์ที่ตอบสนองความต้องการทางสังคมให้กับสมาชิกกลุ่มแฟนคลับได้ในทางใดทางหนึ่ง

กล่าวโดยสรุปก็คือ พฤติกรรมการรับรู้ของกลุ่มแฟนคลับในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงของสมาชิกกลุ่มแฟนคลับ เกิดขึ้นมาจากการตอบสนองความต้องการทางจิตใจ 2 ประการของตัวสื่อ คือ 1. ความต้องการความบันเทิงเพื่อบรรเทาหรือผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์ 2. ตอบสนองความต้องการทางสังคมเพื่อให้สมาชิกกลุ่มแฟนคลับสามารถเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสังคมระดับปฐมภูมิ หรือครอบครัว กลุ่มเพื่อน เป็นต้น และสุดท้ายพฤติกรรมรับรู้เพื่อการตอบสนองทางกิจกรรมทางกายภาพ เช่น การได้เข้าร่วมมีประสบการณ์การปรุงอาหารเหมือนตัวละครที่เป็นนางเอกของเรื่อง การได้เข้าร้านอาหารเกาหลีเพื่อตามรอยแดจังกึม ตัวเอกของเรื่อง เป็นต้น

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์ ที่พบในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้ค้นพบความสัมพันธ์ของโครงเรื่องของสื่อภาพยนตร์ ที่มีผลต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีไปสู่ผู้รับสาร นั่นก็คือ วิถีการดำเนินชีวิตของชาวเกาหลีที่มีระบบการแบ่งปันร่วมกันในการใช้ความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติ และแบบแผนความประพฤติ มีการยึดถือเป็นแบบแผนในการดำรงชีวิต โดยในเนื้อหาของบทภาพยนตร์ มีการเน้นหนักในด้านวัฒนธรรมของวิถีชีวิต ค่านิยม และอุดมการณ์ของตัวละคร อันประกอบด้วย

1. ลักษณะวิถีชีวิต ได้แก่ สภาพสังคม ความเป็นอยู่ และการแบ่งชนชั้นการปกครอง ที่จะสามารถมองเห็นได้ในเกือบทุกตอนตลอดทั้งเรื่อง
2. ลักษณะของค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ที่จะมีการบรรยายถึงวัฒนธรรมเกี่ยวกับการประกอบอาชีพของคนเกาหลียุคโบราณ และการประกอบอาชีพเป็นแพทย์รักษาคนป่วย ที่มีการปรุงอาหารและปรุงยา โดยคำนึงถึงคุณค่าและประโยชน์ของทานมากที่สุด สามารถนำสมุนไพรต่างๆ มาเป็นเครื่องปรุงเพื่อรักษาโรคได้
3. ลักษณะของอุดมการณ์ ได้แก่ อุดมการณ์แบบมนุษยนิยม อุดมการณ์ของคนปรุงอาหาร อุดมการณ์ของแพทย์ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ชมได้เกิดการรับรู้ถึงแบบแผนในการดำรงชีวิตอยู่ของ

ตัวละครในเรื่อง เป็นวัฒนธรรมเกี่ยวกับสุภาษิตคำสอน ซึ่งมีการแฝงอุดมการณ์ หลักคำสอน และแง่คิดต่างๆ สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาของบทภาพยนตร์ตลอดทั้งเรื่อง ถึงการตั้งสอนของคนเกาหลีในยุคโบราณสมัยก่อน และยังสามารถนำมาปรับใช้ได้จริง สุดท้ายที่พบในเรื่องนี้คือ วัฒนธรรมเกี่ยวกับด้านภาษาเกาหลีที่ประกอบในเรื่องราว มีการใช้คำศัพท์เกาหลีหรือที่เรียกว่า ภาษาฮันกิน สอดแทรกลงไปในเรื่องด้วย เพื่อให้ผู้รับสารได้เข้าใจในภาษาเกาหลีมากยิ่งขึ้น

กล่าวคือ การให้ความสำคัญต่อสิ่งต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น ได้ส่งอิทธิพลต่อการรับรู้ของผู้บริโภค ไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัฒนธรรมอาหาร การแต่งกาย หรือภาษาที่ใช้ในการสนทนา สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้บริโภคจะจดจำได้เป็นอย่างดี เนื่องจากว่าสิ่งต่างๆ ที่ได้นำเสนอผ่านทางภาพยนตร์เป็นเรื่องราวที่มักใช้ในชีวิตประจำวันของผู้บริโภคโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของอาหาร การกิน เมื่อภาพยนตร์มีการถ่ายทอดการทำอาหาร โดยมีการแสดงวิธีการปรุงอาหารในแบบต่างๆ ก็ยิ่งทำให้เพิ่มความน่าสนใจในตัวภาพยนตร์ เมื่อภาพยนตร์มีความน่าสนใจผู้ชมก็จะทำการติดตามตอนต่อไปอย่างกระตือรือร้น จึงนับได้ว่าอาหารเป็นสิ่งแรกที่มีอิทธิพลต่อผู้ที่ได้รับชมสื่อภาพยนตร์ ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง อันเนื่องจากเนื้อหาสาระสำคัญของภาพยนตร์ ซีรีส์เรื่องดังกล่าวมักนำเสนอเกี่ยวกับการประกอบอาหาร ทำให้ผู้บริโภคมีความสนใจใคร่รู้และอยากทดลอง เกิดการสืบค้นและติดตามว่าที่เคมีอาหารเกาหลีที่น่าลิ้มลองการติดตามอย่างต่อเนื่องนี้เอง คือการที่ผู้บริโภคได้รับเอาการถ่ายทอดวัฒนธรรมด้านอาหารของเกาหลีมาอย่างไม่รู้ตัว เกิดความชื่นชอบและค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่คนสนใจในเวลาต่อมา ทำให้ภาพยนตร์ เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ส่งอิทธิพลในด้านของการเกิดกระแสนิยมบริโภคอาหารเกาหลีในประเทศไทยในเวลาต่อมาอีกด้วย

นอกจากเรื่องของอาหารที่เป็นหัวใจสำคัญหลักของภาพยนตร์แล้ว การเพิ่มความหลากหลายให้แก่ “แดจังกึม” โดยการเพิ่มเนื้อหาสาระของการแพทย์ที่สามารถนำมาปรับใช้ได้ในปัจจุบันนี้ ยิ่งทำให้ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวเป็นภาพยนตร์ที่ให้สาระและประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นอย่างมาก เพิ่มความสนใจใคร่รู้และความชื่นชมในตัวภาพยนตร์ตามไปด้วย เรียกได้ว่า “แดจังกึม” เป็นตัวสร้างปรากฏการณ์ให้กับกระแสความนิยมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีเรื่องอื่นๆ มากพอสมควร ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้ผู้บริโภคชาวไทยต่างได้รับอิทธิพลด้านวัฒนธรรมผ่านทางภาพยนตร์เกาหลีมากขึ้น โดยที่ไม่ทันรู้ตัว ยิ่งเมื่อเกิดกระแสคลั่งไคล้เกาหลีได้แล้ว ธุรกิจที่มีความสำคัญต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมของเกาหลีก็คือธุรกิจการทัวร์ ซึ่งได้มีการจัดทัวร์ไปยังสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ของเกาหลีเรื่องต่างๆ และสถานที่รับประทานอาหารเกาหลี จึงนับเป็นการ

ค่อยๆ ปล่อยให้คนไทยรับเอาวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีเข้ามาอย่างเต็มรูปแบบก็ว่าได้ เนื่องจากสถานที่ถ่ายทำจะส่งผลกระทบต่อความรู้สึกเรื่องความเป็นอยู่ของคนเกาหลีแล้ว เมื่อยังได้รับประทานอาหารเกาหลีก็จะยิ่งซึบซับเอารสชาติความเป็นเกาหลีมาเสริมด้วย ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนมาจากอิทธิพลซึ่งส่งผ่านและถ่ายทอดจากจากภาพยนตร์เคจังกึมทั้งสิ้น

เราจะเห็นว่าจากการนำเสนอเนื้อหาของละครของแต่ละช่อง ที่เป็นไปในแนวใกล้เคียงกันคือ เรื่องความรัก ในแก่นของเรื่องซึ่งรักหักสวาท นางเอกน่าสงสาร และผลท้ายสุดจบลงด้วยความสุข (Happy Ending) หรือละครย้อนยุค ซึ่งมีเนื้อเรื่องแย่งชิงความเป็นเจ้ายุทธภพ อย่างเช่น มังกรหยก ความเป็นฮีโร่แบบไทยๆ เช่น ขวานฟ้าหน้าดำ หรือมุ่งแสดงถึงความเป็นมาประวัติศาสตร์อย่างตีแผ่นดิน เป็นต้น แต่ไม่มีละครเรื่องใดในช่วงนี้ที่เป็นแบบ “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงที่มีเนื้อหาและประเด็นสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งเหล่านี้ อาทิ

1. “เคจังกึม” เป็นเรื่องราวย้อนยุคที่แสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ชาติเกาหลี และการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี ซึ่งตามปกติที่ผ่านมาเราจะเห็นละครต่างชาติในแนวย้อนยุค (period) ไปในแนวอื่นดังที่กล่าวมาข้างต้น เช่น ลีจิงยุทธภพ เรื่องราวเกี่ยวกับความรักของตัวเองในละครเสียมากกว่า

2. เป็นการนำเสนอที่แปลก เมื่อเทียบกับความนิยมในเนื้อหาที่ผู้ชมมักชื่นชอบความเป็น “คารา” กล่าวคือ เลือกชมตามคารานำแสดงที่ตนเองชื่นชอบ หรือ ความ “ดั่ง” ของบทประพันธ์ในอดีต เช่น บ้านทรายทอง ดาวพระสุกัร แต่ปางก่อน ฯลฯ ด้วยเนื้อหาและความนิยมในอดีตก็สามารถรับประกันความสนุก และดึงดูดให้ผู้ชมให้ความสนใจได้ไม่ยาก แต่ “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีที่นำเสนอโดยใช้จุดเด่นในตัวละครเอง จะเห็นได้จากการโฆษณาว่า “ผู้หญิงที่ไฉ่ลั่นจนได้ดี” ไม่ได้ใช้คารา เพราะคนไทยส่วนใหญ่ก็มิได้รู้จัก ลียอง เอ (นางเอกของเรื่อง) แต่จะใช้ความดั่งของบทประพันธ์ ก็คงไม่ได้มีคนไทยส่วนใหญ่รู้จักอีกเช่นกัน (หลังจากได้รับความนิยมสูงทางทีวี จึงเพิ่งเริ่มตีพิมพ์เป็นหนังสือฉบับแปลภาษาไทย)

3. “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นละครที่ใช้ผู้หญิงเป็น “ฮีโร่” เมื่อเทียบกับละครเรื่องอื่นๆ เราจะพบว่า ตัวเอกในการดำเนินเรื่องจะเป็น คู่ แม้หากพบตัวละครเอกเพศชาย (พระเอก) ในเรื่อง “เคจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง ก็สามารถสังเกตได้ว่าจะมีบทบาทสูงขึ้นมาเพียงช่วงครึ่ง

หลังของภาพยนตร์ซีรีส์เท่านั้น จุดเริ่มหรือจบของเนื้อหาภาพยนตร์ซีรีส์ไม่ได้เกี่ยวกับการกระทำ หรือการตัดสินใจของตัวละครเพศชาย

4. เป็นละครที่ซูเปอร์เด่น ตัวอย่างเช่น

4.1 การเมืองไว้ในตอนต้น คือ การพูดถึงการแบ่งชนชั้นวรรณะ และระบบศักดินา แล้วตามมาด้วยการทำให้เป็นที่มาซึ่งความโศกเศร้า สะเทือนใจ และแรงจูงใจของตัวละครในเรื่อง กล่าวคือ การที่แม่ของ “จิ้งกิม” ถูกปองร้ายฆ่าปิดปากก็เพราะไปรู้เบื้องหลังการลอบปลงพระชนม์ของพระพันปี การที่ “จิ้งกิม” ต้องพบกับความยากลำบากต่อๆ มา ก็เพราะการต่อต้านการแย่งชิงความเป็นใหญ่ทางการเมือง การช้อรชาษฎ์บังหลวงในราชสำนัก

4.2 การใช้อาหารเป็นวัฒนธรรมหลัก (สื่อ) ในการนำเสนอและดำเนินบทภาพยนตร์เกือบตลอดทั้งเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันทำอาหาร การคัดตัวนางกำนัล การเลื่อนชั้นซังกุง ถ้วนใช้อาหารเป็นการดำเนินเรื่องทั้งนั้น

4.3 กลับมาจบด้วยแนวความคิดทางสังคมสมัยนั้น ได้อย่างลงตัว คือ ความคิดของคนที่มีมุมมองว่าผู้หญิงห้ามเลื่อนชั้น ห้ามรับราชการ ห้ามเป็นหมอมเป็นได้แก่นางพยาบาล ห้ามคิดอะไรใหม่ๆ เพราะจะไม่มีคนเชื่อถือความคิดริเริ่มนั้น เช่น ตอนที่ “จิ้งกิม” พบวิธีฝังเข็มให้ตัวชาเพื่อผ่าตัดได้ ตัวละคร “จิ้งกิม” ก็สามารถพิสูจน์ ฝ่าฟันให้เห็นได้ว่า ผู้หญิงก็มีความสามารถเท่าเทียมชาย ถือเป็นภาพยนตร์ละครแนว Feminism

5. มีการแฝงความรู้เข้ามาประกอบในเรื่องมากมาย ได้แก่ ประวัติศาสตร์เกาหลี และวัฒนธรรมเกาหลี เช่น ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเกาหลีโบราณ วิธีการคัดสรรคนเข้าวังหลวง ศิลปะวัฒนธรรมการหมักและการประกอบอาหาร การคัดสรรเนื้อ ผัก ในการปรุงอาหาร วัฒนธรรมการแพทย์และการรักษาโรคแบบเกาหลีโบราณ เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องนี้ ประกอบกับทีมงานที่เล็งเห็นความจำเป็นถึงความแตกต่างในเรื่องของวัฒนธรรมที่คนต่างชาติอาจไม่เข้าใจ ด้วยการมีพิธีกรแนะนำความรู้และใจความสำคัญของภาพยนตร์ซีรีส์ในตอนนั้นๆ ได้ เป็นการโปรยเข้าภาพยนตร์ซีรีส์ก่อน ซึ่งเราจะไม่เห็นลักษณะนี้ในภาพยนตร์ซีรีส์เรื่องใด

6. อารมณ์สะเทือนใจที่สอดแทรกให้คนดูได้ร่วมรู้สึกตามในทุกๆ ตอน เช่น ฉากที่แม่ของ “จิ้งกิม” ตาย สภาพที่ “จิ้งกิม” ถูกรังแกในระหว่างคัดเลือกนางกำนัล “ฮันซังกุง” และ “จิ้งกิม” เพิ่ง

รู้ว่าค่าก็เป็นบุคคลที่คนเฝ้าแสวงหามานาน และ “จิ้งกึม” ถูกใส่ร้ายจากเพื่อนร่วมงาน เป็นสิ่งที่น่าสนใจจากการมองจุดร่วมของภาพยนตร์ซีรีส์แนวนี้

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้สื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี เรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง เป็นหนังละครชุดที่ประสบความสำเร็จในด้านของการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเพราะมีคุณสมบัติในการถ่ายทอดเรื่องราวในครั้งอดีตควบคู่ไปกับวัฒนธรรมการกินอยู่ในสมัยก่อน ทำให้เกิดกระแสนิยมเรื่อง “แดจังกึม” ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจร้านอาหาร ร้านขาย/เช่าหนังสือซีรีส์เกาหลี หรือแม้แต่ธุรกิจเล็กๆที่แตกสายสินค้าอันเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี มักจะได้รับความนิยมหรือกระแสตอบรับที่ดี ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากอิทธิพลของภาพยนตร์ที่ส่งผลมายังผู้บริโภคนั่นเอง

5.2 อภิปรายผล

ในส่วนของการอภิปรายผลนี้ ผู้วิจัยจะนำผลการศึกษาที่ได้ มาอภิปรายโดยใช้ความรู้ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม เพื่อตอบปัญหาของการวิจัย เนื่องจากสภาวะที่สังคมไทยมีความเสื่อมโทรม และความเครียดเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเผชิญอยู่ ทุกวัน ไม่เว้นแม้แต่วัยรุ่น และเด็ก การผ่อนคลายความเครียด ด้วยการชมละครโทรทัศน์ที่เต็มไปด้วยความรัก ความสนุกสนาน และความสมหวัง อาจถือเป็นการหนีหนีไปจากโลกแห่งความเป็นจริงที่วุ่นวาย และโหดร้ายเป็นการชั่วคราว เป็นการผ่อนคลายความเครียดที่ทำได้ง่ายและไม่ต้องเสียสตางค์ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี สามารถสนองความคาดหวังของคนไทยได้จนเป็นที่นิยมอย่างรวดเร็ว

ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ หทัยทิพย์ สีสังข์ (2549 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย ตลอดจนศึกษาความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อเนื้อหาทางวัฒนธรรมเกาหลีและการถ่ายทอดผ่านทางละครเกาหลี และเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นไทยชมละครเกาหลี

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 18-20 ปี ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเปิดรับวัฒนธรรมเกาหลีจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ พบว่าเป็นช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างดูละครเกาหลีมากที่สุด คือ ช่วงเวลา 13.05-14.00 น. และยังเป็นกลุ่มที่ชอบชมละครเกาหลี

ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 มากที่สุด ด้านความคิดเห็นที่มีต่อองค์ประกอบต่างๆของละครเกาหลีทั่วไปและเฉพาะเรื่อง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นละครเกาหลีทั่วไปโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านทางละครโทรทัศน์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า ละครโทรทัศน์ทั้ง 4 เรื่อง คือ เรื่องคุณแม่มือใหม่หัวใจเกินร้อย, เรื่องสะอึกรักที่หักใจ, เรื่องรักเหมียวๆขอเกี่ยวหัวใจ, เรื่องเพลงรักในสายลมหนาว, มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีโดยภาพรวมอยู่ในระดับดีที่สุด การที่ละครเกาหลีได้รับความนิยมจากวัยรุ่นไทย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเนื้อหาของละคร โดยมักเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเอก นางเอก โดยบทของหนังจะใส่ใจกับรายละเอียดมีการผูกปมไว้ระหว่างเรื่องแล้วมาเฉลยตอนท้าย กล่าวคือ ทุกอย่างมีความหมายแฝง นอกจากนี้นางเอกของเรื่องจะเป็นคนธรรมดา อาจสวยสู้นางร้ายไม่ได้ แต่นี่คือตัวแทนของคนดูส่วนใหญ่ที่เป็นคนเคินคิน ที่มีความฝันอยากประสบความสำเร็จหรือไต่เต้าข้ามชนชั้นได้ (นันทขว้าง สิริสุนทร, 2548)

ส่วนการวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้วิธีการสอดคล้องกับการศึกษาของ อุบลรัตน์ สุขมาก (2550 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความนิยมชมชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์” และการปรับเปลี่ยนจินตนาการ(fantasy) จากวรรณกรรม ให้เข้ากับชีวิตจริงของชมรมคนรักแฮรี่ พอตเตอร์ ในประเทศไทย” โดยแบ่งการศึกษาเป็น การวิเคราะห์เนื้อหาสื่อวรรณกรรมเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์” จำนวน 4 เล่ม เพื่อศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ของสื่อวรรณกรรม ตลอดจนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความนิยมชมชอบ และการปรับเปลี่ยนจินตนาการให้เข้ากับชีวิตจริงของกลุ่มชมรมคนรักเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์”

ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบต่างๆของสื่อวรรณกรรมเรื่อง “แฮรี่ พอตเตอร์” นั้นมีทั้งหมด 7 องค์ประกอบด้วยกันคือ องค์ประกอบด้าน โครงเรื่อง ด้านตัวละคร ด้านฉาก ด้านแก่นเรื่อง ด้านกิจกรรม ด้านสัญลักษณ์ และด้านจินตนาการ

ด้านปัจจัยมีความสอดคล้องกับการศึกษา ของ กัญทิมา บัวเยี่ยม (2545 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์พฤติกรรมในการชมภาพยนตร์ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อกับพฤติกรรมในการชมภาพยนตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบในภาพยนตร์ไทยกับพฤติกรรมในการชมภาพยนตร์ ผลการศึกษาพบว่า การเปิดรับสื่อมวลชน สื่อที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสาร

มากที่สุดคือสื่อโทรทัศน์ ปัจจัยจากองค์ประกอบพบว่า ภาพยนตร์และเทคนิคการถ่ายทำมีผลต่อการตัดสินใจรับชมและปัจจัยการสื่อสารการตลาดก็มีผลต่อพฤติกรรมในการรับชมภาพยนตร์

เมื่อได้วิเคราะห์ข้อมูลของศึกษาวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่ก็มีผลสอดคล้องกันบ้าง จากการศึกษาของ ฉัตรชัย จันทศรี (2544:บทคัดย่อ) ซึ่งได้ทำการศึกษา “การถ่ายทอดวัฒนธรรมอเมริกันของภาพยนตร์ฮอลลีวูด” เพื่อศึกษาการนำเสนอเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมอเมริกันและลักษณะการแสดงออกทางวัฒนธรรมอเมริกันของภาพยนตร์ฮอลลีวูด โดยเน้นประเด็นเกี่ยวกับแก่นความคิดของภาพยนตร์ ลักษณะวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละคร และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม และอุดมการณ์ ผลการศึกษาพบว่า แก่นความคิดของภาพยนตร์ฮอลลีวูดมีลักษณะเป็นสากล โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ และสิ่งรอบตัว จึงทำให้เนื้อหาต่างๆ ของภาพยนตร์ฮอลลีวูด เป็นเรื่องที่ย่อยง่ายต่อการทำความเข้าใจ และมีส่วนทำให้ภาพยนตร์ฮอลลีวูดได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย จากการที่คนไทยได้รับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมผ่านทางละครโทรทัศน์เกาหลีบ่อยครั้ง เป็นเวลานาน และมีความสม่ำเสมอที่อาจซึมซับวัฒนธรรมเกาหลีเข้ามาโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ความคล้ายคลึงกันทางด้านทัศนคติ ความเชื่อ และวัฒนธรรมต่าง ๆ น่าจะเป็นอีกเหตุผลหนึ่งด้วย ที่ทำให้คนไทยรับวัฒนธรรมเกาหลีได้ง่ายขึ้น โดยคนไทยที่ชมภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลีนั้น อาจมีการรับ วัฒนธรรมของเกาหลี ในด้านการแต่งกาย อาหาร การฟังเพลง รูปแบบการใช้ชีวิต หรือแม้กระทั่ง วิธีการคิด ทั้งในรูปแบบที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว เนื่องจากการคอกซ์ของการรับวัฒนธรรมผ่านสื่อละคร โทรทัศน์

การนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีในสื่อภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี ที่เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทยเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนไทย(กลุ่มแฟนคลับ) มีการตระหนักรู้ (awareness) และมีพฤติกรรมการรับรู้เกี่ยวกับการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี และแสดงว่าคนไทยในปัจจุบันมีความคิดเห็นเป็นของตนเอง และสามารถพิจารณาได้ว่าวัฒนธรรมใดเป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าคนไทยได้มีการเลือกสรรวัฒนธรรม (Selection of Tradition) การรับวัฒนธรรมใหม่ๆ อยู่พอสมควรซึ่งอาจเป็นภูมิคุ้มกันจากการรับวัฒนธรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไทย และเป็นเกราะป้องกันให้วัฒนธรรมไทยไม่ถูกแทนที่ด้วยวัฒนธรรมของชาติอื่นด้วย

ซึ่งมีทั้งส่วนที่สอดคล้องและขัดแย้งกับการศึกษาของ เสริมสุข วงศ์วิวัฒน์ (2545 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความคิดเห็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการครอบงำทางวัฒนธรรมอเมริกัน ใน ภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในทางลบ ต่อการครอบงำวัฒนธรรมอเมริกันไปทั่วโลก และมีความพึงพอใจและเห็นด้วยกับวัฒนธรรมอเมริกันที่ แคมป์ในประเทศไทยอยู่ในระดับเฉลี่ยน้อย ส่วนความคิดเห็นต่อประเด็นภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดเป็นสื่อมวลชนที่มีประสิทธิภาพได้รับความนิยมนจากผู้ชม เป็นการส่งเสริมการครอบงำทางวัฒนธรรม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในทางบวกอยู่ในระดับน้อย

ทางด้านความคิดเห็นต่อภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด พบว่า นักศึกษาที่ให้การยอมรับต่อวัฒนธรรมอเมริกันในภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดจะเห็นด้วยมากกว่า ภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดมีความเหมาะสม ในด้านการนำเสนอเนื้อหาภาพยนตร์ฮอลลีวู้ด ว่าเป็นสิ่งปกติในสังคมไทย และเห็นความหมาย ความสำคัญ และมี ประโยชน์ต่อนักศึกษา แต่ส่วนที่ไม่เห็นด้วยคือการครอบงำทางวัฒนธรรมอเมริกันที่เยาวชนรุ่นหลัง นักรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติด้านต่างๆ แล้วเกิดการเปลี่ยนแปลงประเพณี วัฒนธรรมไทยไปเลียนแบบ ต่างชาติเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง ซึ่งผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า เยาวชนไทย มีความตระหนักรู้ถึงการครอบงำทางวัฒนธรรม และมีการเลือกรับวัฒนธรรมอเมริกัน ด้วย

อย่างไรก็ตาม ถือเป็นหน้าที่ของคนในสังคมทุกคน ที่จะช่วยเสริมความตระหนักรู้ และ ภูมิคุ้มกันทางวัฒนธรรม ด้วยการปลูกฝังทัศนคติในเรื่องการอนุรักษ์เชิดชูวัฒนธรรมไทย ดำรง รักษาเอกลักษณ์ของชนชาติไทย การปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรม และสำนึกในการอนุรักษ์และ ส่งเสริมวัฒนธรรมไทยให้แก่เยาวชน เป็นต้น

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจะขอกล่าวรายละเอียดในส่วนของข้อเสนอแนะดังนี้

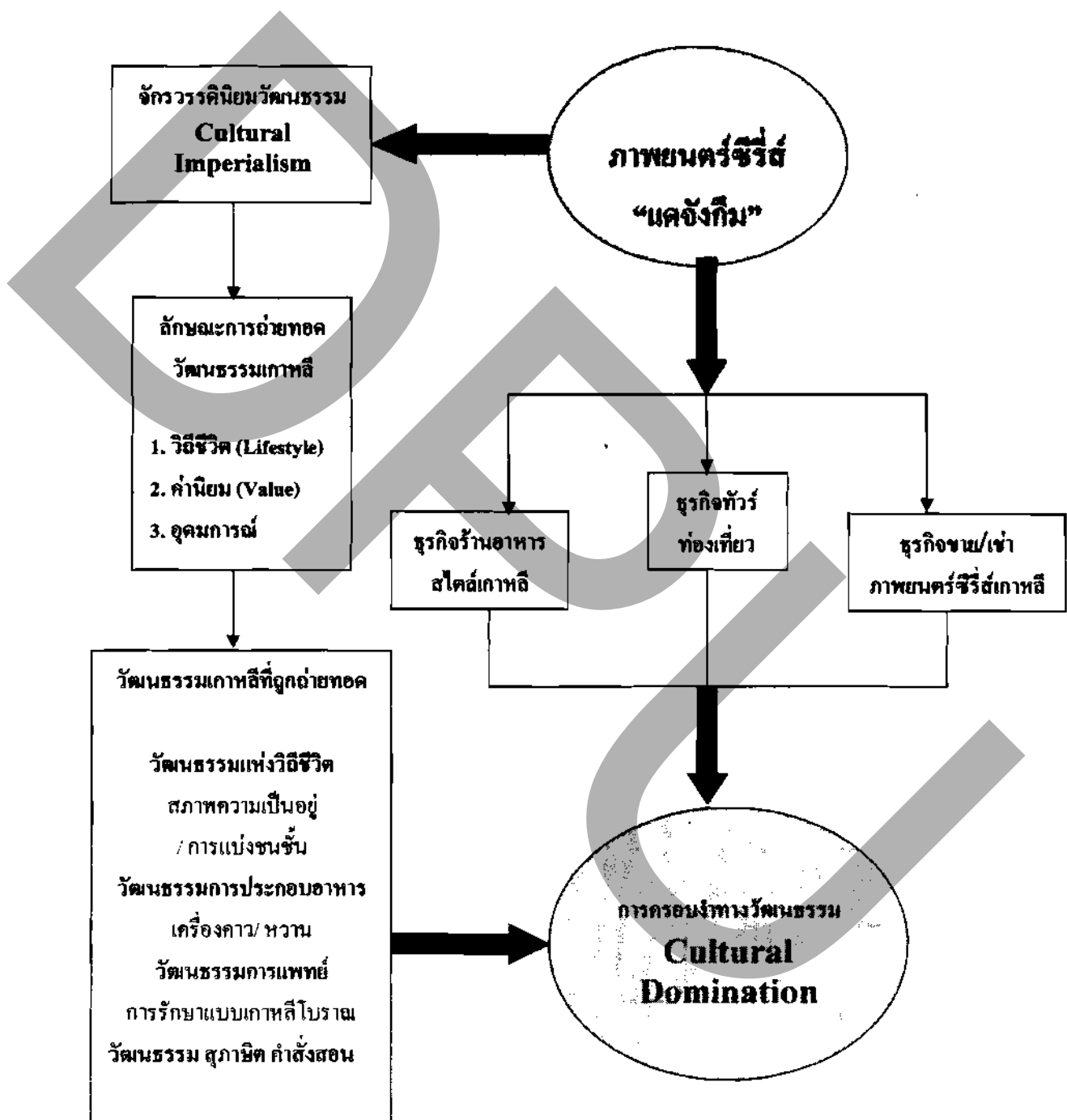
5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

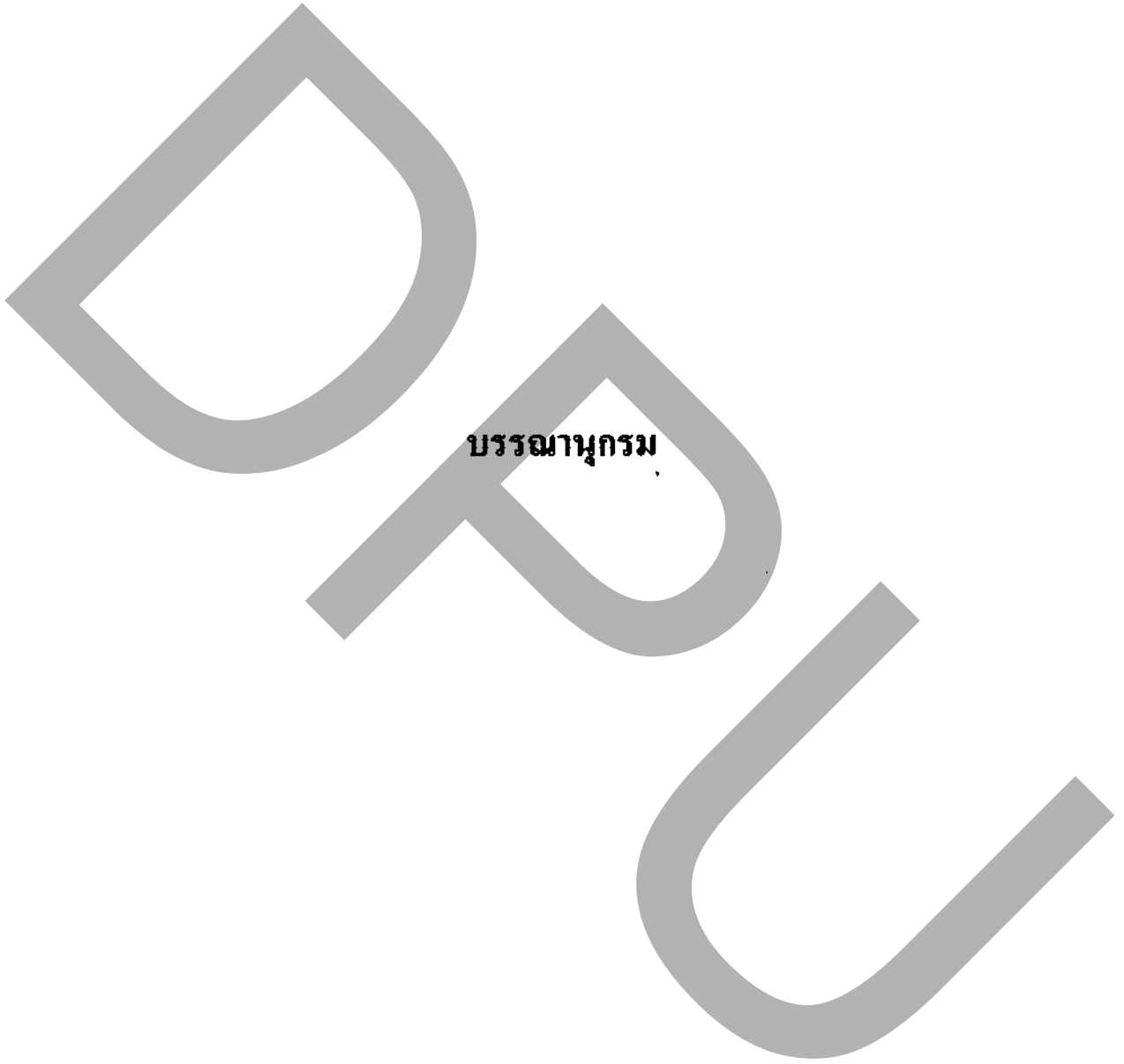
1. ผู้จัดละครไทยควรจะปรับเปลี่ยนเนื้อเรื่องของละครให้มีความแปลกใหม่ โดยอาจสอดแทรกวัฒนธรรมไทยเข้าไปในละครแบบเดียวกับภาพยนตร์ซีรีส์เกาหลี แต่ต้องไม่ใช้การยึดเย็บข้อมูลมากเกินไป รวมทั้งเนื้อเรื่องควรจะต้องสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมด้วย
2. หากต้องการสอดแทรกวัฒนธรรมไทยไว้ในละคร ควรมีการสอดแทรกอย่างแนบเนียน และนำเสนอในละครทุกเรื่องน่าจะช่วยให้คนไทยสามารถซึมซับวัฒนธรรมไทยได้โดยง่าย
3. เปิดโอกาสให้คนไทยได้มีการแสดงออกทางด้านความคิดริเริ่ม ในการผลิตละครโทรทัศน์ที่สามารถสอดแทรกวัฒนธรรมไทย โดยอาจใช้วิธีการประกวดการผลิตละครสั้นในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเปิดกว้างให้วัยรุ่นได้แสดงออกทางความคิดเห็น

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปผู้ศึกษาอาจศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการยอมรับวัฒนธรรมใหม่ๆของคนไทย อาทิ ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู
2. การศึกษาในครั้งต่อไป อาจศึกษาในแบบวิจัยเชิงปริมาณเกี่ยวกับเรื่องอิทธิพลทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อวัยรุ่น
3. การศึกษาในครั้งต่อไป อาจศึกษาถึงการยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกของคนไทยเปรียบเทียบกับ การยอมรับวัฒนธรรมจากประเทศในแถบเอเชีย

MODEL การถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านภาพยนตร์ซีรีส์
เรื่อง “แคชกิม” จอมนางแห่งวังหลวง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- กฤษณ์ ทองเลิศ. (2540). **สื่อมวลชนการเมืองและวัฒนธรรม.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2536). **สื่อองค์กรวัฒนธรรม.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มูลนิธิภูมิปัญญา.
- _____ . (2542). **การวิเคราะห์สื่อ แนวคิดและเทคนิค.** กรุงเทพมหานคร : บริษัท อินฟินิตี้เพรส จำกัด.
- _____ . (2547). **สื่อสารมวลชน : ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ Higher Press.
- กัญจน์คามาศ โกพล. (2548). **อินไซด์ “แคชจิม จอมนางแห่งวังหลวง.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ดอกหญ้ากรุ๊ป.
- จ่านง อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ. (2543). **สังคมวิทยา.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชไมพร แก้วประไพ. (2541.) **การวิเคราะห์แฟนของสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาหาร.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โคม สุขวงศ์. (2533). **ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์.** กรุงเทพมหานคร : องค์การค้ำของครุสภา.
- ปริญญญา เกื้อหนูน. (2537). **เรื่องสั้นอเมริกันและอังกฤษ.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ไอเดีย สโตร์.
- ปรีชา ช่างขวัญสิน. (2544). **ปรัชญาแห่งอุดมการณ์ทางการเมือง.** กรุงเทพมหานคร : วิชาการ.
- พีระ จิระโสภณ. (2529). **ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน” ใน หลักและทฤษฎีการสื่อสาร.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไพบุลย์ ปิตะเสน. (2545). **ประวัติศาสตร์เกาหลี จากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์คลังวุฒิกูณากร.
- เมตตา วิวัฒน์นุกุล. (2548). **การสื่อสารต่างวัฒนธรรม.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ยศ สันตสมบัติ. (2544). **มนุษย์กับวัฒนธรรม**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รศนา ไคร์ครวญ. (2545). **การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาที่ส่งเสริมความก้าวหน้าของสตรีตามปฏิญาปกป้องในนิตยสารสตรี**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2536). **การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม**. ขอนแก่น : โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.
- โสภา ชูพิกุล. (2520). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- อรวรรณ ปิลาพันธ์โอวาท. (2537). **การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อดุลย์ จาตุรงกกุล. (2546). **พฤติกรรมผู้บริโภค**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2538). **วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์ : วิเคราะห์สังคมไทยในแนวมานุษยวิทยา**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2543). **ความหลากหลายทางวัฒนธรรม : กระบวนทัศน์และบทบาทในประชาสังคม**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อสิณ รพีพัฒน์. (2528). **มนุษย์วิทยากับการศึกษา “สังคมศาสตร์กับการศึกษา”**. กรุงเทพมหานคร : โครงการพัฒนาสังคมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

บทความ

- กาญจนา แก้วเทพ . (2541, มิถุนายน). **โลกของสื่อ**. ปีที่ 1, ฉบับที่ 2 .
- นงลักษณ์ ธีรธัญญาพรเจริญงาม. (มิถุนายน). “ความสามารถในการสื่อสาร แนวคิดเชิงวัฒนธรรมในองค์กรไทย.” **โลกของสื่อ**. ปีที่ 1, ฉบับที่ 2 . หน้า 106-127
- อรรดสิทธิ์ เหมือนมาดย์. “ข้อห้สเรื่องที่น่ามาอ้าง.” **Positioning new Value Magazine**.
- “ซีรีส์ออนไลน์ ทางเลือกหรือแค่แฟชั่น.” **คมชัดลึก**, 2548.
- นันทขว้าง สิริสุนทร. (พฤศจิกายน). “เกาหลีในสายตา นันทขว้าง สิริสุนทร.” **กรุงเทพธุรกิจ**.
- สำนักงานสารนิเทศภาคไพ้นทะเล. (2545). **ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี**. มปป.

วิทยานิพนธ์

- หทัยทิพย์ สีสั่งข์. (2549). **ความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- อุบลรัตน์ สุขมาก. (2549). **ความนิยมชมชอบในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “ แอร์ พอคเตอร์” และการปรับปรุงจินตนาการ(Fantasia) จากวรรณกรรม ให้เข้ากับชีวิตจริงของชมรมคนรัก แอร์ พอคเตอร์ ในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ไพบูรณ์ ทะเขนทรพรรค. (2531). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกรับชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวารสารศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัญจมา บัวเอี่ยม. (2545). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ภัทรานูจ แสงจันทร์. (2542). **สถานภาพการวิจัยทางการสื่อสารระดับวัฒนธรรมในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาพาณิชยศาสตร์และการบัญชี. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คันธิดา วงศ์จันทร์. (2541). **การพัฒนาเกณฑ์หรือตัวบ่งชี้คุณภาพรายการละครโทรทัศน์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉัตรชัย จันทร์ศรี. (2544). **ศึกษาการถ่ายทอดวัฒนธรรมอเมริกันของภาพยนตร์ฮอลลีวูด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์และสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสริมสุข วงศ์วิวัฒน์. (2545). **ศึกษาความคิดเห็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการครอบงำทางวัฒนธรรม อเมริกันในภาพยนตร์ฮอลลีวูด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ธิดารัตน์ รักประยูร. (2545). **การเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย เพื่อศึกษาให้เข้าใจ ถึงการเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์

ปริญญาหมาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.

วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์คำ.(2544). **อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่ออัตลักษณ์ของวัยรุ่นไทย.**
วิทยานิพนธ์ปริญญาหมาบัณฑิต. สาขาวิชาสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มานวิกา ดันดีสุกฤติ.(2528). **การผัดรายการโทรทัศน์.** วิทยานิพนธ์ปริญญาหมาบัณฑิต
สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

การ์ตูนญี่ปุ่น – นำเน่าเกาหลี กับวิถีคนไทย <http://biolawcom.de/?/article/111>

เศรษฐกิจพันธ์ กระจ่างวงษ์. (2549, ตุลาคม). Mnistry of Coulture and Tourism, Republic of Korea.
สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2550, จาก www.mct.go.kr

อลงกต สุริยวงษ์.(2549, กุมภาพันธ์). สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2550. จาก
www.pantown.com/board.php?id=7815&name=board5&topic=34&action=view

จิราจารีย์ ชัยมุสิก. (2549, กุมภาพันธ์). สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2550, จาก
www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45441

รพีพรรณ สายัณห์ตระกูล. (2549, มีนาคม). สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2550, จาก
www.jkdramas.com/forums/viewtopic.php?p=26054

สุปราณี แจ้งบำรุง. (2549). สืบค้นเมื่อ 30 มกราคม 2550, จาก
www.precadet26.org/msgboard/MsgView.php?page=50&msgid=26526&nr=1

ภาษาต่างประเทศ**BOOKS**

E.T. Miller. (1947) **Social Relation and Structures**. New York : Harper & Brother.

Hall, E.T. Hall M.R.(1990) **Understanding Cultural Differences**. Yarmaount, ME:
Intercultural Pass.

Hall, E.T. Hall M.R.(1976) **Byond Culture**. Garden City, NY: A nchor.
Kluckhohn, F.R.

Joseph S. Roucek and Koland L. Warren. (1967). **Sociology an Introduction**. New Jersey :
Adams & Col.

โครงเรื่องเฉพาะแต่ละตอน จำนวน 12 ตอน

“แคจ้งกิม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 22 ตุลาคม 2548

ตอนที่ 3 “ทัณฑ์”

กรมตุลาการมีคำสั่งให้แซ่ป็นชุกนำตัวปีกเมียงยอและซอจ้งกิม สองแม่ลูกมาคุมขังไว้ที่ กรมตุลาการ ระหว่างทางที่ควมคุมสองแม่ลูกมายังกรมตุลาการ ปีกเมียงยอถูกลอบทำร้าย แต่ ก็โชคดีที่ทั้งปีกเมียงยอและซอจ้งกิมสองแม่ลูกหลบหนีไปได้ ปีกเมียงยอถูกขมูยิงบาดเจ็บสาหัส นางหีบตำราอาหารที่นำติดตัวมาด้วยมอบให้ซอจ้งกิม จากนั้นนางก็นึกถึงคำพูดของซอซอนโซถึง ผู้หญิงสามคนที่จะนำภัยมาสู่ซอซอนโซขึ้นมา ที่แท้ผู้หญิงคนที่สามนี่ก็คือซอจ้งกิมนั่นเอง ปีกเมียง ยอรู้ดีว่านางและซอซอนโซไม่รอดแน่ นางจึงกำชับซอจ้งกิมว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ซอจ้งกิม จะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป ก่อนที่ปีกเมียงยอจะสิ้นใจลงได้เล่าเรื่องที่นางเคยเป็นดันเครื่องในวังหลวงให้ ซอจ้งกิมฟัง และได้กำชับให้ซอจ้งกิมเข้าไปเป็นนางกำนัลในวังให้ได้ เพราะในวังหลวงมีตำรา อาหารชั้นเลิศซ่อนอยู่ ซึ่งตำราอาหารนี้จะเป็ประโยชน์ต่อซอจ้งกิมในภายภาคหน้า ซอจ้งกิมซัดเซ พนजरไปตามลำพัง จนกระทั่งได้มาพบกับดั่งคี้กดู ซอจ้งกิมถูกดั่งคี้กดูเข้าใจผิดว่าขโมยเหล่า แต่เมื่อเห็นรูปร่างหน้าตาและแววเฉลียวฉลาดของซอจ้งกิมแล้ว ดั่งคี้กดูจึงอุปการะซอจ้งกิมเอาไว้ ซอจ้งกิมช่วยงานสองสามภรรยา และมักจะช่วยไปส่งเหล่าให้แก่ลูกค้าอยู่เสมอจนกระทั่งได้รับความเอ็นดูจากสองสามภรรยาในที่สุด

2 ปีต่อมาบรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่พากันวางแผนโค่นล้มเขียนซันจิน หลังจากที่โค่นล้ม เขียนซันจินได้แล้วจะสนับสนุนจินเจิงต้าจินขึ้นเป็นฮ่องเต้ ต่อมาซอจ้งกิมได้รับคำสั่งให้นำเหล่าไป ส่งให้ที่จวนของจินเจิงต้าจินจนกระทั่งล่วงรู้แผนการนี้เข้าในที่สุด ซอจ้งกิมได้รับมอบหมายให้นำ เหล่าไปส่งที่จวนของจินเจิงต้าจิน ซอจ้งกิมปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย จินเจิงต้าจินสั่งให้ ซอจ้งกิมนำเหล่าเรียงกันจนล่วงรู้แผนการทั้งหมดที่วางไว้ จินเจิงต้าจิน มองไปที่ซอจ้งกิมและ รู้สึกว่านางเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดมีไหวพริบ ดังนั้นจึงเกิดความประทับใจในตัวนางขึ้นมา ซอจ้งกิม เห็นนางกำนัลคนหนึ่งอยู่กับจินเจิงต้าจิน ดังนั้นจึงขอร้องให้นางกำนัลนางนั้นรับนางไว้เป็นนาง กำนัล จินเจิงต้าจินสั่งให้นางกำนัลนางนั้นเป็นซุระรับซอจ้งกิมไว้เป็นนางกำนัล หลังจากที่ยินเจิง ต้าจิน ขึ้นครองราชย์แล้ว ก็สถาปนาตนเองขึ้นเป็นพระเจ้าจุงจง วังหลวงส่งคนมาที่บ้านสกุลดั่งเพื่อ รับตัวซอจ้งกิมเข้าไปเป็นนางกำนัลในวังหลวง ถึงแม้ว่าสองสามภรรยาจะทำใจไม่ได้ที่จะต้องเสีย ซอจ้งกิมไป ถึงกระนั้นก็ตามก็เคารพการตัดสินใจของซอจ้งกิม

ซอจ้งกิมได้เข้าวังหลวงตามที่ตั้งใจไว้ นางได้รับการอบรมสั่งสอนธรรมเนียมต่างๆในวังหลวง ของโนเพื่อนร่วมชั้นของซอจ้งกิมเป็นเด็กที่เอาตัวเองเป็นใหญ่ และชอบรังแกคนอื่น นางเคียดแค้นที่เขินเซ็งเลียงเอาไว้ ซอจ้งกิมทนดูไม่ได้ จึงมีปากเสียงทะเลาะกับของโนขึ้นมา ของโนเหยียดหยามซอจ้งกิมว่าต่ำต้อย ไม่อยากนอนห้องเดียวกับนาง ดังนั้นจึงขับไล่นางออกจากห้อง ซอจ้งกิมอยากเปิดเผยฐานะที่แท้จริงของพ่อแม่ให้ของโนรู้ แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของซอซอนโซที่กำลังจับไว้ ดังนั้นจึงตัดสินใจเงียบๆไม่ต้อปากต้อคำต้อไป ซอจ้งกิมนึกถึงตำราอาหารชั้นเลิศที่ซุกซ่อนไว้ในครัวหลวง ดังนั้นจึงชักชวนเขินเซ็งไปหา เขินเซ็งหกล้มในครัวหลวง ทั้งยังทำของเสวยสำหรับฮ่องเต้พังไม่เป็นชิ้นดี เรื่องนี้ล่วงรู้ถึงหูของฮันซังกุง และมินซังกุง(ผู้ดูแลต้นเครื่อง) ฮันซังกุงใช้ไหวพริบแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า โดยสั่งให้ต้นเครื่องมินซังกุง ทำของเสวยชิ้นใหม่ เพียงชั่วเวลาอันสั้นเครื่องเสวยก็ปรุงเสร็จ เครื่องงเสวยที่ทำชิ้นใหม่ คือ ข้าวต้มไยบัว ซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าจุงจงเป็นอย่างมาก

“แดจ้งกิม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันอาทิตย์ที่ 23 ตุลาคม 2548

ตอนที่ 4 “วังหลวง”

คืนนั้นซอจ้งกิมและเขินเซ็งแอบลักลอบเข้าไปในห้องครัวเสวยอาหาร เพื่อค้นหาตำราทำอาหารที่แม่ของซอจ้งกิมแอบซุกซ่อนเอาไว้ แต่เกิดอุบัติเหตุกับเขินเซ็งต้องเจ็บตัว เสียงดังนี้ทำให้มีคนได้ยินและเข้ามาพบในที่สุด ฮันซังกุงและมินซังกุงรีบตรวจสอบดูความเสียหาย พบว่าเครื่องเสวยเสียหายหมด ต้องทำใหม่หมด ฮันซังกุงตั้งสติและสั่งให้มินซังกุงหาวัตถุดิบมาใหม่ ในคอนนั้นได้คิดทำเครื่องเสวยใหม่คือข้าวต้มรากบัว หลังจากได้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปแล้ว ฮันซังกุงได้กล่าวตักเตือนซอจ้งกิมและเขินเซ็งเป็นการใหญ่ จากนั้นลงโทษให้ทั้งสองนอนในโกดังเก็บของท่าคร้ว ตอนเช้าค่อยส่งตัวให้นางกำนัลที่มีหน้าที่ดูแลอบรมสั่งสอนเด็กทั้งสอง ซอจ้งกิมพบสมุนไพรมะนาวในโกดังเก็บของท่าคร้ว จากนั้นซอจ้งกิมก็นำสมุนไพรมะนาวนั้นห้ามเลือดให้แก่เขินเซ็ง

เช้าวันรุ่งขึ้น ต้นเครื่องมินซังกุงลืมนำเรื่องที่ฮันซังกุงลงโทษซอจ้งกิมและเขินเซ็งไว้ในโกดังเก็บของท่าคร้ว บอกแก่นางกำนัลที่ดูแลเด็กทั้งสอง ทำให้นางกำนัลที่ดูแลเด็กทั้งสองร้อนใจตามหาเด็กทั้งสอง แต่นึกไม่ถึงว่าในเวลาเดียวกันนั้น ฮันซังกุงประหลาดใจมาก เมื่อเห็นซอจ้งกิมรู้จักใช้สมุนไพรมะนาวห้ามเลือดให้แก่เขินเซ็ง ซอจ้งกิมถูกลงโทษทำความสะอาดโดยให้พักการเรียนไว้ก่อน ซอจ้งกิมได้รับความช่วยเหลือจากเขินเซ็งทำให้นางได้แอบเรียนหนังสือ ซอจ้งกิมรู้ว่าซังกุงแต่ละคนนั้นกำลังคัดเลือกเด็กเข้ามาเป็นนางกำนัลในฝ่ายที่พวกนางดูแล ซอจ้งกิมจึงวางแผนขอเรื่องให้

นางมีสิทธิ์เข้าสอบคัดเลือก แต่มีข้อแม้ว่าซอจังกึมจะต้องหาบน้ำมาดื่มในอ่างให้เต็มเสียก่อน ซอจังกึมไม่มีทางเลือกจึงจำยอมแบกน้ำไว้ทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นซอจังกึมได้เข้าสอบเป็นคนสุดท้าย ถึงแม้ว่าคำถามจะยากก็ตาม แต่ซอจังกึมก็ตอบถูกต้อง ซอจังกึมถูกส่งตัวให้ไปทำงานและอยู่ภายใต้การดูแลของฮันซังกุง ซึ่งนางจะเป็นอาจารย์ให้การสั่งสอนและถ่ายทอดความรู้ให้แก่ซอจังกึม จากนั้นฮันซังกุงก็ถามซอจังกึมว่า “เหตุใดถึงอยากเข้ามาอยู่ในวัง” ซอจังกึมตอบฮันซังกุงว่า “นางต้องการเป็นซังกุงสูงสุดของห้องเครื่องและทำของเสวยชั้นเลิศถวายฮ่องเต้” จากนั้นนางก็ถามฮันซังกุงต่อไปว่า “จะทำอย่างไรจึงจะได้เป็นซังกุงสูงสุดของห้องเครื่องเร็วๆ” ฮันซังกุงไม่พอใจคำถามของซอจังกึมจึงเฉยใจทำเป็นไม่สนใจ แต่สั่งให้ซอจังกึมรินน้ำให้ดื่มทุกวันตั้งแต่นั้นต่อไป

ซอจังกึมถูกขของโนกลั่นแกล้งโดยให้ไปพบซังกุงชั้นสูง ที่รับผิดชอบดูแลของเสวยสำหรับฮ่องเต้ ซอจังกึมหลงเชื่อนึกว่าเป็นความจริง ดังนั้นจึงถูกฮันซังกุงลงโทษให้ไปทำงานล้างชามและงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป ค่อมมาของที่มีไว้สำหรับทำอาหารในห้องครัวทำหน้าที่ต่างๆบูดเน่าไปหมด มีเพียงครัวหลวงที่ใช้สำหรับทำของเสวยฮ่องเต้เท่านั้นที่ไม่มีความเสียหาย เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ทำให้บรรดาซังกุง ต่างพากันประหลาดใจเป็นอันมาก หลังจากที่ตรวจสอบแล้วพบว่ามีสาเหตุมาจากน้ำไม่สะอาด เพื่อสุขอนามัยแล้วซอจังกึมจะถูกขืนมากกลางดึกและนำน้ำที่ใช้ล้างด้วยชามคัมให้เคียด หลังจากนั้นก็นำน้ำนั้นล้างด้วยชาม ฮันซังกุงรู้เรื่องนี้จึงดำหนิเพื่อนๆซอจังกึมที่ดูค้ายไม่ยอมช่วยเหลือซอจังกึม ขณะที่ฮันซังกุงยังคงสั่งให้ซอจังกึมตักน้ำต่อไปเรื่อยๆ โดยมีจุดประสงค์ให้ซอจังกึมสอบถามนางว่าเพราะเหตุใดจึงสั่งให้นางคอยตักน้ำ สุดท้ายซอจังกึมก็ได้ตระหนักถึงจุดประสงค์ของฮันซังกุงว่าให้นางตักน้ำเพื่ออะไร นั่นก็เพื่อให้นางรู้ว่าน้ำหนึ่งชามนั้นก็มิคุณค่าและต้องดูแลเอาใจใส่ไม่ต่างกับอาหารหนึ่งชามเช่นกัน

ต่อมาซอจังกึมได้พบกับแซกึมของโคยบังเอิญจึงเริ่มกลายเป็นคู่แข่งกัน ทั้งเรื่องไหวพริบและเทคนิคการปรุงอาหาร เพื่อนๆของซอจังกึมต่างไม่พอใจที่เห็นแซซังกุงลำเอียงให้ความช่วยเหลือแซกึมของที่เป็นหลาน ทางเดียวเท่านั้นคือต้องขยันและทำงานทุกอย่างที่อยู่ในห้องครัวจนซ้ำซ้อน กลางดึกซอจังกึมนั่งสนเขมอยู่ที่ศาลาริมน้ำตามลำพัง ที่นั่นซอจังกึมได้พบกับเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับนาง เด็กสาวนางนั้นถามซอจังกึมว่าทำไมถึงมานั่งสนเขมอยู่ที่นี่ ซอจังกึมเล่าเรื่องที่บรรดาเพื่อนๆของนางไม่พอใจแซกึมของให้เด็กสาวนั้นฟัง เด็กสาวนางนั้นสอนซอจังกึมใช้ความรู้สู้สนเขม

ในวันแข่งขันของนางกำนัลเพื่อวัดระดับความรู้ ซอจังกึมพบว่าเด็กสาวที่นางพบเมื่อคืนนั้นคือแซกึมของ ต่อมาในช่วงเวลาการสอบแซกึมของแสดงให้เห็นแซซังกุงรู้ว่าเพื่อนๆไม่พอใจนางเพื่อความยุติธรรมในการแข่งขัน แซกึมของเสนอให้มีการแข่งขันสนเขม คือ การร้อยลูกสน ผล

ปรากฏว่าแขกมืองเป็นฝ่ายชนะซอจังกึมได้ที่สอง ซอจังกึมกล่าวว่าแขกมืองเป็นคนสอนนางสนเข้ม ผลปรากฏว่าซอจังกึมกลับถูกเพื่อนๆพากันล้อในเช้าวันรุ่งขึ้นตั้งคึกคึกนำเหล่ามาส่งในวังหลวง แชซังกงสอบถามตั้งคึกคึกว่ารู้จักปีกเมียงขอหรือไม่ แชซังกงสงสัยว่าซอจังกึมเป็นลูกสาวปีกเมียงขอ ตั้งคึกคึกปฏิเสธไม่รู้จักนาง หลังจากนั้นซังกงสูงสุดของห้องเครื่องเกิดป่วยทำให้แชซังกงต้องไปหาหมอเพื่อนำหมอมารักษาอาการซังกงสูงสุดของห้องเครื่อง พบว่านางเป็นโรคปวดศีรษะเรื้อรังไม่มีทางรักษาให้หายได้ ทันใดนั้นนางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกงฝ่ายปกครอง)ได้มาตรวจความเรียบร้อยดูเงินที่เรือนพักของนางกำนัลต้นเครื่อง พบว่ามีของต้องห้ามจำนวนมากซุกซ่อนอยู่ ดังนั้นจึงพานางกำนัลต้นเครื่องเหล่านั้นไปพบซังกงชั้นสูงที่ดูแลนางกำนัลทั้งหมด

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 29 ตุลาคม 2548

ตอนที่ 5 “บุพเพสันนิวาส”

คืนนี้มีการตรวจตราดูเงิน นำโดยนางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกงฝ่ายปกครอง) ได้เข้าตรวจค้นห้องพักของบรรดานางในตามตำแหน่งต่างๆ แต่ห้องของบรรดานางกำนัลต้นเครื่อง ที่มีหน้าที่ทำของเสวยสำหรับฮ่องเต้ นั้น ซุกซ่อนของต้องห้ามไว้และเป็นห้องที่มีความไม่เรียบร้อยมากที่สุด นางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกงฝ่ายปกครอง)จึงพานางกำนัลต้นเครื่องที่ทำผิดเหล่านั้นไปพบแชซังกง (ซังกงสูงสุดในห้องเครื่อง) โดยที่ไม่ทันตั้งตัวเป็นเหตุให้การตรวจตราครั้งนี้ทำให้ซังกงสูงสุดต้องหลุดออกจากตำแหน่ง เนื่องจากกระทำความผิดโดยการนำของต้องห้ามเข้ามาในวังเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บของตนเองและหมอมือที่แอบเข้ามาทำการรักษา แชซังกงถูกตามจับและต้องมาขอร้องว่าเคยรักษาแชซังกงมาก่อน นางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกงฝ่ายปกครอง)รู้เรื่องที่แชซังกงแอบนำผู้ชายเข้ามาในวังหลวง แชซังกงไหว้วานคนให้ไปหาแชป็นซุกไปขอความช่วยเหลือจากได้ท้ายุน นึกไม่ถึงว่ากลับถูกได้ท้ายุนปฏิเสธและคำทอเป็นการใหญ่ แชซังกงถูกบังคับให้สละตำแหน่ง นางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกงฝ่ายปกครอง)ไปหาซังกงเพื่อขอให้นางดำรงตำแหน่งหัวหน้านางกำนัลฝ่ายใน(ซังกงสูงสุดในห้องเครื่อง)ที่รับผิดชอบของเสวยสำหรับฮ่องเต้ ซอจังกึมเป็นคนเฉลียวฉลาด นางรู้ดีว่านางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกงฝ่ายปกครอง)มีวัตถุประสงค์เช่นใด ดังนั้นจึงไม่ยอมเป็นหุ่นเชิดให้นาง

ครั้งแรกที่ซังกงเข้ารับตำแหน่ง นางลงมือทำของเสวยอย่างสุดความสามารถ จนเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ ซังกงและนางกำนัลทั้งหลายทานอาหารด้วยกัน ก็มาร่วมโต๊ะอาหารด้วยสร้างความประหลาดใจให้ซังกงเป็นอันมาก แชซังกงออกรับหน้าแทนก็มองว่า

แซกมิของมีพรสวรรค์ในการรับรู้รสชาติอาหารเป็นอย่างดี ของซังกงได้ยื่นเช่นนั้นจึงจ้องทดสอบ แซกมิของโดยถามถึงของว่าอาหารแมกจอกมีเครื่องปรุงอะไรบ้าง หลังจากที่แซกมิของตอบคำถาม ของซังกงแล้ว ของซังกงก็สอบถามนางกำนัลคนอื่นต่อไป ซอจิงกิมตอบของซังกงว่า “ในอาหารใช้ ลูกท้อแทนน้ำตาล” ของซังกงพอใจกับคำตอบของซอจิงกิมเป็นอันมาก จากนั้นก็กำชับให้ทุกคน ขยันหมั่นหาความรู้ใส่ตัว นางกล่าวต่อไปว่า “ตำแหน่งซังกงชั้นสูงที่สุดแลของเสวยสำหรับฮ่องเต้ นั้น เป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติ นางจะมอบตำแหน่งนี้ให้แก่ผู้ที่มีความสามารถเท่านั้น” ก่อนที่ของ ซังกงจะจากไปได้กล่าวกับแซกมิของ ว่า “ต่อไปให้ไปร่วมโต๊ะกับนางกำนัลคนอื่น ๆ”

ซอจิงกิมเมื่อเติบโตเป็นสาวแล้วก็ยังก่อความวุ่นวายในห้องครัวอยู่เสมอ ดังนั้นจึงถูก ลงโทษให้ไปล้างจานกับนางกำนัลฝึกหัด ซอจิงกิมได้ยื่นทุกคนคุยกันว่าองค์หญิงเสวยอาหารไม่ลง เป็นเวลาหลายวันแล้ว แซซังกงและแซกมิของทำของเสวยขึ้นถวายของค์หญิง นึกไม่ถึงว่าองค์ หญิงไม่เสวยเลยแม้แต่ถ้วยของค์หญิงต้องหมดสติไป ซอจิงกิมบอกแซกมิของว่า “ให้นำถ่านไม้ เล็กน้อยผสมกับเครื่องปรุงจะทำให้อาหารรสชาติดีขึ้น” แซกมิของได้ยื่นเช่นนั้นจึงนำเรื่องนี้ไปบอก แซซังกง ด้วยเรื่องท้องของค์หญิงไม่เสวยอาหาร ทำให้ฮ่องเต้ทรงกลัดกลุ้มพระทัยเป็นอันมากจนทำให้ พระองค์ก็ทรงเสวยไม่ลง ของซังกงเรียกประชุมนางกำนัลทั้งหลายกำชับให้ทุกคนปรุงอาหารอย่าง สุดความสามารถ เพื่อให้องค์หญิงกลับมาเสวยเหมือนเดิม

“แดจิงกิม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันอาทิตย์ที่ 6 พฤศจิกายน 2548

ตอนที่ 8 “ผูกพันซ์”

หลังจากที่กลับมาจากเขตหาเจซอจิงกิมพยายามท่องคำราความรู้ต่างๆ และเคล็ดลับการทำอาหารทั้งหมดเพื่อใช้ในการสอบ อีกเจ็ดวันก็ถึงวันแข่งขันทำของเสวยถวายฮ่องเต้ ของซังกงให้ กำลังใจซอจิงกิมให้นางเตรียมตัวให้ดี แซกมิของนำหนังสือมาให้ซอจิงกิมอ่าน นางกำนัลฝ่ายในหลู ที่เคยเป็นที่เลื่องให้ของเสวยจะลาออกจากราชการ ไทเฮาจึงทรงรับสั่งให้นางกำนัลฝ่ายในหลูออก ข้อสอบ การแข่งขันจะต้องมีการสอบข้อเขียนผู้ที่ตอบคำถามได้ก่อนก็จะมีสิทธิ์เลือกวัตถุดิบที่ใช้ ทำของเสวยถวายฮ่องเต้ก่อน ซอจิงกิมตอบข้อสอบได้ไม่ดีสักเท่าใดนัก ดังนั้นจึงเป็นคนสุดท้ายที่ได้เลือกวัตถุดิบที่นำมาทำของเสวยถวายฮ่องเต้ ภาคปฏิบัติต้องทำหมั่น ไถวและน้ำแกงหมั่น ไถว ซอจิงกิมนำกระดูกวัวส่วน โคนขามาต้มทำเป็นน้ำแกงจากนั้นก็เคี่ยวให้มีความเข้มข้น เหย็นแข็งขมน้ำ แกงมีรสชาติกลมกล่อม โดยที่การสอบจะมีการแบ่งเป็นสองวัน

วันรุ่งขึ้นค่อยทำหมั้น โฉว วัตถุประสงค์และเครื่องปรุงต่างๆไว้ในสนามสอบ กลางศึกเย็นแข็ง และซอจังกึมต้องการไปซ้อมทำก่อนที่จะทำจริงในวันรุ่งขึ้น แต่เมื่อไปถึงสนามสอบกลับพบว่าเป้งหมี่ที่เตรียมไว้หายไป ซอจังกึมนำเรื่องที่เป้งหมี่ของนางหายไปไปบอกให้ซอซังกุงรับทราบ นำเสียบคายยังไม่ถึงเวลาที่จะแจกวัตถุประสงค์ให้ใหม่ ทำให้ซอจังกึมต้องรองจนกว่าจะถึงวันรุ่งขึ้น ซอจังกึมเข้าไปในห้องเครื่องที่ใช้ทำของเสวยห้องใต้ ที่นั่นซอจังกึมพบเงินฉนวนเพื่อนร่วมห้องชอโมยเป้งหมี่ของนางมาฝึกทำหมั้น โฉว ซอจังกึมและเงินฉนวนทะเลาะมีปากเสียงกันขึ้นมา ทำให้ทหารองครักษ์ที่ผ่านมาต้องเข้ามาห้ามปราม เงินฉนวนเห็นเช่นนั้นจึงแก้ตัวออกไปว่าจะมาทำน้ำแกงไปให้นางกำนัลฝ่ายในหลูซึ่งจะลาออกจากราชการในไม่ช้านี้ ในเวลานี้ซอจังกึมถึงรู้ว่าเงินฉนวนและนางกำนัลฝ่ายในหลูมีสัมพันธ์แนบแน่นกัน ซึ่งจังกึมไม่มีทางเลือก ดังนั้นจึงกลับไปทิวสวนผักเพื่อหาวัตถุประสงค์อื่นมาแทน ซอซังกุงกล่าวว่า การสอบครั้งนี้จะมีนางกำนัลฝึกหัดจำนวนหนึ่งได้เลื่อนชั้นเป็นนางกำนัลคืนเครื่อง ซอจังกึมใช้หวงหย่าไป(ฝึกภาคขาว) มาทำหมั้น โฉวแทนเป้งหมี่ที่หายไป หลังจากที่ทุกคนได้ลองชิมแล้ว ทุกคนต่างออกปากชมหมั้น โฉวของซอจังกึมรสชาติดี แต่ก็มีนางกำนัลบางคนบอกว่าซอจังกึมใช้วัตถุประสงค์ผิดไปจากที่กำหนดไว้ โดยเลือกใช้วัตถุประสงค์ตามอำเภอใจ ทำให้ซอจังกึมขาดคุณสมบัติในการสอบ และผลปรากฏว่าซอจังกึมสอบไม่ผ่าน ส่วนแขกมีของชนะเลิศในการสอบแข่งขัน

การสอบแข่งขันกำลังจะสิ้นสุดลง ทันใดนั้นเองไทเฮาทรงเสด็จมาถึงสนามแข่งขัน ไทเฮาทรงชื่นชมในรสชาติหมั้น โฉวของแขกมีของ นอกจากนั้นยังทรงชมเชยซอจังกึมที่รู้จักใช้วัตถุประสงค์อื่นมาทำหมั้น โฉวแทนเป้งหมี่ที่หายไป ซึ่งรสชาติที่ได้ก็ออกมาดี ในที่สุดซอจังกึมก็ได้เลื่อนชั้นเป็นนางกำนัลคืนเครื่องไปด้วยอีกคน เย็นแข็งและยอง โนถูกจัดให้พักห้องเดียวกัน แต่ทั้งสองมักจะมีปากเสียงกันอยู่เสมอ ในที่สุด ซอซังกุงก็สั่งให้ทั้งสองแยกห้องกันอยู่ ซอจังกึมพักอยู่ห้องเดียวกับ เย็นแข็ง ส่วนของ โนนั้นพักอยู่ห้องเดียวกับแขกมีของ

ฮันซังกุงมาหาซอจังกึมจากนั้นนางก็มอบมิดที่ใช้ประกอบอาหารเล่มหนึ่งให้ซอจังกึม โดยที่ฮันซังกุงได้กล่าวกับซอจังกึมว่า มิดประกอบอาหารเล่มนี้เป็นของเพื่อนรักของนาง เนื่องจากซอจังกึมมีความคล้ายคลึงกับเพื่อนรักของนาง ดังนั้นจึงตัดสินใจมอบมิดประกอบอาหารเล่มนี้ให้ซอจังกึมเอาไว้ใช้ ซอจังกึมกลับไปเยี่ยมเจียงเค่อจิว จากนั้นนางก็ไปเช่นไหว้วางวิญญาณปักเมียงยอ ทันใดนั้นซอจังกึมได้นึกถึงคำพูดที่ปักเมียงยอได้สั่งเสียเอาไว้ก่อนสิ้นใจ ดังนั้นจึงตัดสินใจไปห้องเครื่องหลวงเพื่อหาตำราอาหารตามคำสั่งเสียของปักเมียงยอ เนื่องจากแขกมีของชนะเลิศการแข่งขันทำของเสวยถวายห้องใต้ ดังนั้นนางจึงได้เลื่อนชั้นขึ้นเป็นนางกำนัลคืนเครื่องอันดับหนึ่ง มีสิทธิ์เข้าห้องเครื่องที่ใช้ทำของเสวยสำหรับห้องใต้ได้ทุกเมื่อ นางกำนัลฝึกหัดที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนางกำนัลคืนเครื่องนั้น เริ่มค้นบทเรียนสำหรับทำของเสวยสำหรับ

ฮ่องเต้ ขณะที่ฮันซังกุงกำลังสอนชอจังกึมหั่นผักและให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการปรุงอาหารต่างๆ และให้จดจำถึงวิธีการทำที่นางทำให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยละเอียด

ผู้หญิงที่ไซมิดทำร้ายมินจุงโฮถูกจับตัวได้ ผู้หญิงนางนั้นกล่าวว่าในเวลานั้นน่าจะฆ่าผู้หญิงที่อุ้มไก่ทองไว้ให้ตาย มินจุงโฮได้ยินเช่นนั้นจึงรีบรุดไปที่ตลาดขายไก่เพื่อสืบหาเบาะแสของชอจังกึมชอจังกึมเดินทางมาที่บ้านของคังคึคคู จากนั้นได้สอบถามเบาะแสของชอจังกึมจากนาง มินจุงโฮนำปิ่นเงินออกมา คังคึคคูไม่รู้ว่ามินจุงโฮมีเจตนาอย่างไรคังนั้นจึงสมอ้างว่านางเป็นคนที่เคยช่วยชีวิตมินจุงโฮไว้ มินจุงโฮทดสอบคังคึคคูอยู่นานจนรู้ว่านางสมอ้าง พระเจ้าจุงจงทรงออกคำสั่งตัวเร็วกว่าที่กำหนดไว้ห้าวัน ทำให้นางกำนัลดันเครื่องที่รับผิดชอบทำของเสวยถวายฮ่องเต้จะต้องร่วมเดินทางไปด้วย

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2548

ตอนที่ 9 “แผนร้าย”

วันนี้เป็นวันหยุดออกเดินทางไปล่าสัตว์ของฮ่องเต้ ครั้งนี้นางในห้องเครื่องนำโดยฮันซังกุง มินซังกุง และพวกชอจังกึม เย็นเซ็ง แซกึมของไค้รวมขบวนเสด็จไปด้วย ขณะทำเครื่องเสวยเพื่อเตรียมถวายฮ่องเต้เมื่อเสด็จกลับมาจากล่าสัตว์นั้น เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้นเมื่อนางในผู้หนึ่งลี้มทิ้งคิของหอยแต่กลับนึกว่าเป็นไขมันสัตว์ กลับเทลงไปในหม้อต้มเครื่องเสวย ก่อนที่จะนำของเสวยขึ้นถวายฮ่องเต้นั้น จะต้องชิมและตรวจสอบเสียก่อนทำให้ฮันซังกุงตรวจสอบของเสวยจึงพลอยได้รับพิษไปด้วย แต่โชคดีได้รับพิษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ฮันซังกุงและมินซังกุงที่ได้ชิมนั้นมีอาการหน้ามืดไปจนไม่สามารถปรุงเครื่องเสวยต่อได้ นางกำนัลเดียวพางและนางกำนัลดันเครื่องก็พลอยรับพิษไปด้วย ภาระหน้าที่นี้จึงตกเป็นของชอจังกึมและแซกึมองแด้ด้วยปฏิพานไหวพริบที่เฉียบแหลมของทั้งคู่ จึงคิดทำเครื่องเสวยขึ้นใหม่เพื่อถวายพระเจ้าจุงจง แต่มีเสนาคนหนึ่งมาบอกว่าวันนี้พระเจ้าจุงจงทรงปรารถนาอยากเสวยพะหมี่เย็น แต่วัตถุดิบที่เหลืออยู่ไม่พอในการปรุงรสชาติ ทันใดนั้นชอจังกึมนึกถึงน้ำแร่บนภูเขาโดยจะนำน้ำแร่บนภูเขามาทำน้ำแกง นางจึงขึ้นไปตักน้ำแร่บนภูเขาเพื่อมาปรุงเป็นน้ำซุ้พทาพะหมี่เย็น ขุนนางที่ตามเสด็จพบว่าของเสวยสำหรับฮ่องเต้นั้นนางกำนัลดันเครื่องเป็นคนทำถวาย ถ้าหากว่าฮ่องเต้ทรงไม่พอพระทัยขึ้นมา แซกึมองและชอจังกึมจะต้องได้รับโทษอย่างหนัก

หลังจากที่พระเจ้าจุงเสด็จกลับจากล่าสัตว์แล้วก็ทรงขึ้นโต๊ะเสวย พระองค์ทรงชมบะหมี่เย็นมีรสชาติดี หลังจากที่ยืนชั่งกุงพื้นได้สติขึ้นมาแล้วรู้ว่าซอจังกึมใช้น้ำแรมบนภูเขาทำน้ำแกงของบะหมี่เย็น นางจึงออกปากชมซอจังกึมและแซกึมยอว่าแก้ไขสถานการณ์ได้ดี แซกึมยอได้พบกับมินจุงโฮ ที่แท้ทั้งมินจุงโฮและแซกึมยอรู้จักกันมาตั้งแต่ยังเล็ก แซกึมยอของชื่นชมมินจุงโฮมาโดยตลอด กลางศึกซอจังกึมนั่งเขียนอักษรที่ศาลาริมน้ำตามลำพัง และได้พบกับมินจุงโฮในที่สุด นึกไม่ถึงว่าแซกึมยอมาพบเห็นเหตุการณ์เข้า ทำให้แซกึมยอรู้ว่าซอจังกึมและมินจุงโฮรู้จักกันมาก่อน เลี้ยวพางเดินเล่อขณะทำของเสวยถวายฮ่องเต้ ดังนั้นจึงได้รับโทษห้ามเข้าห้องเครื่องจึงทำให้ครัวหลวงขาดคนทำงาน ซอจังกึมจึงถูกสั่งให้ไปทำงานแทนเลี้ยวพางไปพลางก่อน

โอดิมโฮมีแผนการเลวร้ายที่จะนำยันต์ไปใส่ในของเสวยของสองเฮา เพื่อให้ทารกในครรภ์ของเฮาเปลี่ยนเป็นหญิง แซงกุงสั่งแซกึมยอให้นำยันต์ไปใส่ในของเสวยแต่ก็ยอมกลับปฏิเสธเนื่องจากแซกึมยอปฏิเสธคำสั่งของแซงกุง ดังนั้นจึงถูกแซงกุงให้บทเรียนที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนางซอจังกึมค้นหาตำราอาหารที่ปักเม็ยของเขียนขึ้นในครัวหลวง ต่อมาซอจังกึมเข้าทำงานแทนเพื่อนแซกึมยอของปวดท้องและร้องเสียงดังออกมานอกห้อง ซอจังกึมได้ยินเช่นนั้นจึงวิ่งไปดูแต่กลับถูกแซกึมยอไล่ออกมา ซอจังกึมไปหาแซงกุงโดยนางจะเข้าทำงานแทนแซกึมยอของซึ่งไม่สบาย แต่นึกไม่ถึงว่ากลับไม่ได้รับอนุญาต ซอจังกึมกลับไม่สนใจนางแอบเข้าไปในครัวหลวงโดยพลการ แซกึมยอเห็นซอจังกึมอยู่ในครัวหลวงจึงออกคำสั่งให้ซอจังกึมออกไป หลังจากที่ยังจังกึมออกไปแล้ว แซกึมยอก็นำยันต์ไปใส่ในของเสวยตามคำสั่งของแซงกุง เยินเซ็งเกิดความสงสัยที่เห็นซอจังกึมมักจะไปทำงานแทนคนอื่น ดังนั้นจึงตัดสินใจสืบหาความจริง นึกไม่ถึงว่าเยินเซ็งเห็นแซกึมยอทำลับๆล่อๆเหมือนกำลังซุกซ่อนอะไรไว้ จากนั้นก็เห็นซอจังกึมเข้าไปค้นหาของในครัวหลวง เหตุการณ์ที่พบเห็นทำให้เยินเซ็งเกิดความสงสัยขึ้นมาว่าทั้งสองกำลังทำอะไรกันอยู่

เช้าวันรุ่งขึ้นเยินเซ็งได้สอบถามซอจังกึมว่าเข้าไปค้นหาอะไรในครัวหลวง จากนั้นนางก็บอกให้ซอจังกึมรู้ถึงเรื่องที่กึมของซุกซ่อนอะไรบางอย่างไว้ในครัวหลวง ในขณะที่เยินเซ็งกำลังค้นหาของที่แซกึมยอของซุกซ่อนอยู่นั่นเอง ซอจังกึมก็ค้นพบตำราอาหารที่ปักเม็ยของเขียนขึ้น ซอจังกึมรีบเก็บตำราอาหารนั้นและรีบออกจากครัวหลวงไปทันที เรื่องยันต์สะพัดไปทั่ว แซงกุงไปหาซอจังกึมเพื่อให้นางเป็นแพะรับบาป ซอจังกึมพยายามแก้ตัวเพื่อให้พ้นข้อกล่าวหาแต่ก็ไร้ผล ซอจังกุงสั่งคุมขังซอจังกึมในโกดังเก็บของ นึกไม่ถึงว่าแซงกุงกลับต้องการกำจัดซอจังกึม ก่อนที่เรื่องราวจะบานปลายไปกันใหญ่ แต่ซอจังกุงกลับต้องการให้สืบหาความจริงให้กระจ่างเสียก่อน

แชนซุกรู้เรื่องยันต์ลึ้มเหลวแล้ว แชนซุกงักงำไม่ไห้แชนซุกนำเรื่องนี้ไปบอกโศคิมโฮ จากนั้นของซังกุงไปหาคังคักกู โดยต้องการให้คังคักกูสืบเรื่องยันต์ว่าคนร้ายต้องการจะไห้ร้ายใคร คังคักกูสองสามภรรยาหน้ายันต์ไปสอบถามนักพรต พบว่าคัวหนังสือที่ปรากฏอยู่บนยันต์นั้นไห้ร้ายสองเฮา ของซังกุงตกใจมากเมื่อถ่วงรู้เรื่องนี้ แชนซุกงเร่งเร้าไห้ของซังกุงรีบจัดการกับซอจังกึมโดยเร็ว นึกไม่ถึงว่าเย็นซังได้ยื่นคำสนทนาของซังกุงทั้งสองเข้าโดยบังเอิญ เย็นซังตัดสินใจแล้ว เหตุการณ์ที่นางพบเห็นที่ครัวหลวงไห้ของซังกุงฟัง จากนั้นของซังกุงพาแชนกึมของไปที่โกคังเก็บของเพื่อยืนยันความจริงกับซอจังกึม นึกไม่ถึงแม้ตายแชนกึมของก็ไม่ยอมปริปากพูด ซ้ำร้ายกลับปายความคิดไห้ซอจังกึม เมื่อของซังกุงรู้สึกว่เรื่องนี้สลับซับซ้อนมากเกินไปที่จะเข้าใจ ดังนั้นจึงตัดสินใจส่งแชนกึมของและซอจังกึมขึ้นศาล ทันทีที่แชนซุกงถ่วงรู้เรื่องนี้เข้าก็รีบอ้อนวอนขอความเห็นใจจากของซังกุง นึกไม่ถึงว่าแชนซุกงหลุดปากพูดถึงเนื้อความที่ปรากฏบนยันต์ออกมา แชนซุกงกล่าวต่อไปว่าสองเฮาใกล้คลอดแล้ว หากไห้เรื่องนี้บานปลายออกไปจะไม่ดีคัวกันทุกฝ่ายของซังกุงขึ้นกรานการตัดสินใจเดิมของนาง แชนซุกงเห็นเช่นนั้นจึงไปขอความช่วยเหลือจากนางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกุงฝ่ายปกครอง) นางกำนัลฝ่ายในถึเดียวสั่งห้ามไม่ให้ของซังกุงส่งซอจังกึมและแชนกึมของขึ้นศาล นางกำนัลฝ่ายในถึเดียวขอเวลาหนึ่งวันสืบหาความจริง เรื่องนี้เองจึงทำให้ของซังกุงและนางกำนัลฝ่ายในถึเดียวมีปากเสียงทะเลาะกันขึ้นมาในที่สุด

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันอาทิตย์ที่ 13 พฤศจิกายน 2548

ตอนที่ 10 แผนร้าย 2 (ต่อ)

แชนซุกไปหาโศคิมโฮและสั่งไห้โศคิมโฮส่งคนไปนัดแนะที่ศาลไว้ เพื่อให้เป็นผลร้ายต่อซอจังกึม จากนั้นฮันซังกุงไปหาซอจังกึมที่ห้องหวังว่าคัารอาหารที่ซอจังกึมพบในครัวหลวงจะช่วยนางได้ นางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกุงฝ่ายปกครอง) เริ่มไม่พอใจของซังกุงขึ้นมาแล้ว ดังนั้นจึงคิดตัดไฟแต่ต้นลม ของซังกุงเห็นว่าจะรอช้าต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ดังนั้นจึงเร่งเร้าไห้นางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกุงฝ่ายปกครอง) รีบตัดสินใจโดยเร็ว ฮันซังกุงแนะนำไห้ซอจังกึมพูดความจริงออกมา ซอจังกึมกลับบอกว่านางไม่สามารถเปิดเผยความจริงออกมาได้ เนื่องจากนางเคยเป็นสาเหตุที่ไห้พ่อแม่ต้องตาย ของซังกุงเร่งเร้านางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกุงฝ่ายปกครอง) เพราะไม่ต้องการไห้เรื่องล่าช้า นางกำนัลฝ่ายในถึเดียวจึงบอกไห้ส่งซอจังกึมและแชนกึมของขึ้นศาล ของซังกุงแปลกใจกับคำพูดของนางกำนัลฝ่ายในถึเดียวเป็นอันมาก หลังจากที่ฮันซังกุงรู้ถึงการตัดสินใจของนางกำนัลฝ่ายในถึเดียวแล้ว นางก็รีบไปหาของซังกุง เกลี่ยกล่อมไม่ให้ส่งซอจังกึมไปขึ้นศาลเพราะรู้ดีว่าเมื่อ

ถึงที่นั่นซอจ้งกิมจะต้องไม่รอดแน่ ซองซ่งกุงเกิดความลังเลว่าจะส่งซอจ้งกิมและแซกกีมของขึ้นศาล หลวงตีหรือไม่ว่าช่วยซอจ้งกิมเอาไว้ ดังนั้นจึงบอกให้ซอจ้งกิมยอมรับผิดก่อนนางกำนัลฝ่ายในทีเดียว นางกำนัลฝ่ายในทีเดียวกล่าวว่านางจะขับไล่ซอจ้งกิมออกจากวังหลวง แต่ซองซ่งกุงยืนยันกรานว่าถ้านางกำนัลฝ่ายในทีเดียวต้องการขับซอจ้งกิมออกจากวังหลวง แซกกีมของก็ต้องถูกขับออกจากวังหลวงเช่นเดียวกัน ผลปรากฏว่าทั้งซอจ้งกิมและแซกกีมของต่างถูกปล่อยเป็นอิสระทั้งคู่

คังคี้กุกถูกทหารองครักษ์จับตัวโดยสงสัยว่า อาหารที่คังคี้กุกทำให้หยวนจื้อนั้นมีปัญหา ทำให้องค์ชายหยวนจื้อเกิดอาการขาไปทั้งตัวไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ซองซ่งกุงนำเรื่องที่เกิดขึ้นไปปรึกษาพ่อคริวใหญ่ พ่อคริวใหญ่กล่าวว่าเนื่องจากหมอลหลวงไม่สามารถวินิจฉัยสาเหตุของโรคได้ ดังนั้นจึงโยนความผิดให้คังคี้กุกว่าอาหารมีพิษ พระเจ้าจุงจงตรัสว่าในเวลานั้นได้ใช้เข็มทองตรวจสอบดูแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ หมอลหลวงทูลพระเจ้าจุงจงว่ามีพิษบางชนิดที่ไม่สามารถได้ด้วยเข็มทองภรรยาคังคี้กุกมาหาซอจ้งกิมเพื่อขอให้นางช่วยคังคี้กุก จากนั้นได้มอบหีบคอกหนึ่งที่น่ามาทำน้ำแกงให้ซอจ้งกิมดู ซอจ้งกิมนำหีบที่ได้จากภรรยาคังคี้กุกไปสอบถามฮันซ่งกุงว่ามีพิษหรือไม่ ฮันซ่งกุงตอบซอจ้งกิมว่าเห็นชนิดนี้มีพิษ แต่ก็น้อยมาก ที่สำคัญหีบชนิดนี้ไม่ทำให้ร่างกายขาไปทั้งตัวได้ ที่ครัวหลวง ได้มีการทดสอบโดยนำพิษต่างๆใส่ลงไปลงในน้ำแกง จากนั้นใช้เข็มทองตรวจสอบ แต่กลับไม่มีอะไรผิดปกติ ซอจ้งกิมต้องการช่วยคังคี้กุก โดยรู้ว่าหยวนจื้อกินยี่ไฉ่วไฉ่วเข้าไป นางไปหาหมินจุงโสเพื่อขอยืมตำราแพทย์มาศึกษา ซอจ้งกิมพบว่าถ้าหากกินยี่ไฉ่วไฉ่วมากเกินไปจะทำให้ร่างกายขาไปทั้งตัว นางสันนิษฐานว่าเมื่อผสมสมุนไพรเข้าไปแล้วก็จะทำให้พิษในยี่ไฉ่วไฉ่วทวีความรุนแรงขึ้น ซอจ้งกิมต้องการพิสูจน์สมมุติฐาน ดังนั้นจึงใช้ร่างกายของนางทดสอบ ผลปรากฏว่าสมมุติฐานของนางถูกต้อง คังคี้กุกพ้นความผิดถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ หลังจากที่ถูกหมอลหลวงรักษาซอจ้งกิมแล้ว อาการของนางก็ดีขึ้นเป็นลำดับ ซอจ้งกิมช่วยซองซ่งกุงเตรียมงานวันเกิดให้นางกำนัลฝ่ายในทีเดียว ซองซ่งกุงสุขภาพไม่ดีขึ้น แต่ก็ยืนยันกรานว่าจะทำอาหารด้วยตัวเอง โดยให้ซอจ้งกิมคอยเป็นลูกมือทำน้ำแกงสำหรับหม้อไฟเท่านั้น

“แดจ้งกิม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 19 พฤศจิกายน 2548

ตอนที่ 11 “สูญเสียว”

ซองซ่งกุงทำหม้อไฟเลี้ยงนางกำนัลฝ่ายในทีเดียว(ซ่งกุงฝ่ายปกครอง) เมื่อนางกำนัลฝ่ายในทีเดียวรู้สึกว่ารสนาคน้ำแกงแปลกไปจนเกิดความไม่พอใจขึ้นมา ซอจ้งกิมขอให้แซกกีมของและเพื่อนนางกำนัลด้วยกันชิมน้ำแกง ทุกคนต่างกล่าวออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่าน้ำแกงเข้มข้นเกินไป

ซอจ้งกิมจึงเติมน้ำตาลและเกลือลงไป นางพบว่าลิ้นไม่สามารถแยกรสชาติได้ น้ำแกงของนางต้องมีปัญหาแล้วฮันซังกงถามหมอลือถึงอาการป่วยของซอจ้งกิมถึงได้รู้ว่านางเป็นโรคไต เมื่อรู้เช่นนี้ฮันซังกงจึงวางแผน โคน้ำดื่มของซังกง ซอจ้งกิมคิดว่ากาที่ลิ้นของนางไม่สามารถรับรู้รสชาติอาหารนั้น อาจจะมาจากการที่ร่างกายนางเหน็บชาไปทั้งตัวก็เป็นได้ ดังนั้นจึงไปหมอลือหลวงเพื่อรับการรักษา กระทั่งพบว่าอาการของหมอลือดีขึ้นเป็นลำดับ ซอจ้งกิมบอกอาการหมอลือหลวงว่าประสาทการรับรู้รสชาติของนางกำลังมีปัญหา หมอลือให้ซอจ้งกิมยืมตำราแพทย์ จากนั้นเตือนนางว่าอย่าได้ลองใช้สมุนไพรผิดๆ เพราะอาจมีอันตรายถึงชีวิตได้

แซปิ่นซุกมาหาโศคิมโฮหวังว่าโศคิมโฮจะช่วยให้แซซังกงได้ตำแหน่งซังกงชั้นสูง นางกำนัลฝ่ายในดีเดี่ยวล่องรู้เจตนาของแซซังกงเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงบอกให้นางรอไปก่อน นางกำนัลฝ่ายในดีเดี่ยวล่องให้คนนำยาไปให้ซอจ้งกง จากเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นของซังกงเองรู้ดีว่าเพราะเหตุไฉนนางกำนัลฝ่ายในดีเดี่ยวจึงต้องการให้นางสละตำแหน่ง ซอจ้งกงทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจงด้วยตัวนางเอง จากนั้นนางก็ทูลพระเจ้าจุงจงถึงเจตนาที่นางเข้าเฝ้า ซอจ้งกงทูลพระเจ้าจุงจงถึงเรื่องซังกงชั้นสูง พระเจ้าจุงจงทรงปฏิเสธโดยต้องการให้เป็นธรรมกับทุกฝ่าย ซอจ้งกงเห็นเช่นนั้นจึงทูลเสนอพระเจ้าจุงจงให้มีการแข่งขันชิงตำแหน่งซังกงชั้นสูง พระเจ้าจุงจงทรงเห็นด้วยเพราะยุติธรรมดี นางกำนัลฝ่ายในดีเดี่ยวและฮันซังกงโกรธมากเมื่อรู้เรื่องนี้

ซอจ้งกงกล่าวกับฮันซังกงว่าการแข่งขันในครั้งนี้ นางหวังเป็นอย่างยิ่งว่าฮันซังกงจะได้ตำแหน่งมาครอบครองและสามารถสานต่อเจตนารมณ์ของนางได้ เมื่อรู้เช่นนั้นฮันซังกงจึงไปขอความช่วยเหลือจากซอจ้งกิม ให้ช่วยนางรับมือกับการแข่งขันในครั้งนี้ เพื่อให้สมตามความตั้งใจของซอจ้งกง แต่หลังจากเหตุการณ์ที่นางได้ทดสอบเครื่องเสวยนั้นซอจ้งกิมกล่าวกับฮันซังกงว่านางไม่สามารถช่วยได้เนื่องจากประสาทการรับรู้รสชาติของนางเสียไป ฮันซังกงไม่อาจทอดทิ้งศิษย์อย่างซอจ้งกิมได้จึงพากันออกไปหาหมอนอกวังหลวง แต่นึกไม่ถึงว่ากลับไม่มีหมอนอกคนใดสามารถรักษาให้ซอจ้งกิมได้ ฮันซังกงให้กำนัลใจซอจ้งกิมอย่าได้ท้อถอย ก่อนที่จะกลับเข้าวังหลวงฮันซังกงได้ไปตลาด จากนั้นได้ซื้อปลาจากพ่อค้าที่ดาบอดทั้งสองข้าง ฮันซังกงซื้อปลาจากพ่อค้าขายปลาซึ่งดาบอดทั้งสองข้าง นางสังเกตว่าพ่อค้าปลาใช้มือจับปลาอย่างชำนาญ สิ่งที่น่าเห็นทำให้นางนึกถึงซอจ้งกิมขึ้นมา โดยใช้วิธีการสอนแบบอื่นให้ซอจ้งกิมสามารถรับรู้รสชาติอาหารได้ อย่างน้อยเป็นการทดแทนประสาทการรับรู้รสชาติที่หายไป

ซอจ้งกงต้องการให้แซซังกงและฮันซังกงเลือกนางกำนัลต้นเครื่อง เพื่อคอยเป็นลูกมือของพวกนางในการแข่งขัน แซซังกงเลือกกิมของเป็นลูกมือ ฮันซังกงเลือกซอจ้งกิมเป็นลูกมือซอจ้งกิมเกลี้ยกล่อมให้ฮันซังกงเปลี่ยนความตั้งใจ แต่ฮันซังกงกลับตอบซอจ้งกิมไปว่านางสามารถทำให้ซอจ้งกิมกลับมารับรู้รสชาติได้ แต่ก็ต้องอาศัยซอจ้งกิม ฮันซังกงเริ่มต้นฝึกซอจ้งกิม โดยให้นาง

ทำหม้อไฟกึ่ง แต่ไม่อนุญาตให้นางชิมแต่อย่างใด ผลปรากฏว่ารสชาติที่ได้ออกมากลมกล่อม อันซัง กุงกล่าวชมเชยขอจ้งกิม แซ่ซังกุงนำตำราอาหารชั้นสูงให้กิมของโคยให้นางฝึกฝนให้ดีแซ่ซังกุงพบว่าของโนและซางยาพากันเล่นอย่างสนุกสนานอยู่ในห้องพัก ดังนั้นจึงสั่งของโนให้ไปพักอยู่ห้องเดียวกับเอนเซ็งและขอจ้งกิม โดยกำชับให้ของโนจับตาดูความเคลื่อนไหวของขอจ้งกิมให้ดีแล้วมารายงานให้นางรู้

ความเชื่อของชาวบ้านมีว่าถ้าชีอิ้วเสียแสดงว่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น นี่ก็ไม่ถึงว่ารสชาติของชีอิ้วในวังรสชาติเปลี่ยนไปหมด ของซังกุงสั่งให้แซ่ซังกุงและอันซังกุงสืบหาสาเหตุให้พบว่ามีสาเหตุเกิดมาจากอะไรพร้อมทั้งหาวิธีการแก้ปัญหา และนั่นก็กลายเป็นโจทย์ในการประลองการเลือกตำแหน่งสังกุงสูงสุดประจำห้องเครื่อง ในข้อแรก

“แดจ้งกิม” จอมนางแห่งวังหลวง
วันอาทิตย์ที่ 20 พฤศจิกายน 2548
ตอนที่ 12 “รอยยิ้ม”

แซ่ซังกุงพาเชกิมของไปที่บ้านแซ่ป็นซุกโดยสอบถามถึงเรื่องเกลือที่ใช้ในวังหลวง แซ่ป็นซุกเปิดเผยว่าตนรู้เรื่องที่โศคิมโฮทงจิดเรื่องเกลือของราชสำนัก อันซังกุงและขอจ้งกิมได้พบกับคังคักคูสองสามีภรรยา คังคักคูมอบเกลือซึ่งผสมด้วยดอกไม้บานาชนิดให้ขอจ้งกิมเพื่อแสดงความขอบคุณนาง อันซังกุงและขอจ้งกิมพบว่าเกลือและของต่างๆ ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ต่อมาทั้งสองเห็นชาวบ้านพากันนำไหชีอิ้วไปฝังใต้ต้นไม้ เมื่อสอบถามชาวบ้านแล้วพบว่าการทำเช่นนี้จะทำให้ชีอิ้วรสชาติดีขึ้น ในที่สุดขอจ้งกิมก็พบทางออกแซ่ซังกุงไม่รู้สาเหตุที่เป้งถั่วเหลืองเสียได้อย่างไร แต่ด้วยความกลัวว่าจะเสียหน้าจึงพูดออกไปว่านางรู้วิธีที่จะทำให้เป้งถั่วเหลืองมีรสชาติดีขึ้น

ของซังกุงไปตรวจครัวหลวง นางสอนเอนเซ็งให้รู้ว่าอย่างไรเรียกว่าเกลือชั้นดี ซางยากล่าวว่าเกลือในห้องครัวใดก็ไม่เหมือนเกลือในครัวหลวงที่ขาวสะอาด ของซังกุงได้ยินเช่นนั้นจึงไปตรวจสอบและพบว่าเกลือในห้องครัวอื่นเป็นเกลือชั้นแล้ว แซ่ซังกุงนำชีอิ้วที่ทำจากเป้งถั่วเหลืองของชาวบ้านมาปรุงน้ำแกงนำขึ้นถวายพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงรู้ว่าเป้งถั่วเหลืองก่อนๆมีรสชาติดีกว่านี้ ขอจ้งกิมพบว่าพบว่ามีสถานที่แห่งหนึ่งที่ชีอิ้วเป้งถั่วเหลืองมีรสชาติดีมาก ในที่สุดก็พบเหตุผลที่ทำให้ชีอิ้วเป้งถั่วเหลืองมีรสชาติดี ถ้าจะให้ชีอิ้วเป้งถั่วเหลืองมีรสชาติดีต้องนำไหไปฝังไว้ใต้ต้นไม้ จะช่วยให้หมักได้เร็วและมีรสชาติดี อันซัง-กุงสั่งให้ขอจ้งกิมใช้ชีอิ้วเป้งถั่วเหลืองปรุงน้ำแกงถวายพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงล่วงรู้เรื่องชีอิ้วเป้งถั่วเหลืองพระองค์ถึงกับทรงชมเชยว่าขอจ้งกิมมีความสามารถมากเลยทีเดียว ขอจ้งกิมไปหาของอุณแปด

ขณะนั้นของอุณเปิดกำลังค้นคว้าเรื่องการใช้เข็มฝึ่งนำมาฝึ่งเข็ม ขอจ้งกิมยินดีเป็นหนุทคตองให้ของอุณเปิด แต่กลับถูกปฏิเสธ มินจุงโฮล่่วงรู้เรื่องนี้เข้า จึงให้กำลังใจขอจ้งกิม กล้าเผชิญกับความจริง มินจุงโฮนำตำราแพทย์มาให้ขอจ้งกิมยืมอ่าน ขอจ้งกิมรู้ว่ามินจุงโฮเขียนกลอนให้กำลังใจนาง ทำให้นางปลาบปลื้มใจเป็นอันมากก็ยอมของรู้ว่าฮันซ้งกุงไม่อนุญาตให้ขอจ้งกิมชิมอาหารเมื่อปรุงเสร็จ แต่กลับสอนให้ขอจ้งกิมใช้ความชำนาญในการปรุงรสโดยไม่ต้องชิม แซซ้งกุงล่่วงรู้จากปากหมอลหวงว่าขอจ้งกิมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติอาหาร แซซ้งกุงกล่าวกับของซ้งกุงว่านางรู้สึกว่ขอจ้งกิมจะได้รับชัยชนะในการแข่งขัน ในเวลาเดียวกันนางก็เปิดเผยเรื่องว่ขอจ้งกิมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติอาหารให้ของซ้งกุงรู้ด้วย ของซ้งกุงทดสอบขอจ้งกิมว่าเป็นความจริงตามที่แซซ้งกุงบอกหรือไม่ เรื่องว่ขอจ้งกิมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติอาหารถูกเปิดเผย แซซ้งกุงออกกำลังไม่ให้ขอจ้งกิมมาทำงานในครัวหลวงอีกต่อไป ฮันซ้งกุงออกหน้าปกป้องขอจ้งกิมโดยเคิมพันกับแซซ้งกุงให้ขอจ้งกิมปรุงอาหารให้ทุกคนกินและให้ทุกคนลงความเห็นว่รสชาติดีหรือไม่ แซซ้งกุงพูดกับกิมของถึงเรื่องว่ขอจ้งกิมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติอาหาร ดังนั้นขอจ้งกิมจึงฝึกฝนการปรุงอาหารโดยไม่ต้องชิม แซซ้งกุงบอกกิมของว่อย่าได้เสียเวลาอีกต่อไป ขอจ้งกิมขอร้องของอุณแปให้ใช้เข็มฝึ่งทดสอบฝึ่งเข็มกับนาง หลังจากที่ฝึ่งเข็มไปแล้ว พบว่ที่ตัวขอจ้งกิมมีผื่นขึ้นเต็มไปหมด เพื่อผลของการรักษา ขอจ้งกิมตัดสินใจไม่กินยา

คั้งคักผู้นำดีหมีมาให้ขอจ้งกิมที่วังหลวง โดยบอกกับนางว่ดีหมีมีสรรพคุณในการรักษาเรื่องการรับรู้รส ขอจ้งกิมพบว่าดีหมีขมมาก จากนั้นนางก็ถามคั้งคักว่เนื้อปลาฉลามเป็นอย่างไร คั้งคักคุดอบนางว่เนื้อปลาฉลามมีลักษณะคล้ายกับเนื้อวัว แซป็นซุลนำวิธีการปรุงเนื้อปลาฉลามอบให้แซซ้งกุง จากนั้นก็กล่าวต่อไปว่โอสีม โฮเริ่มไม่พอใจของซ้งกุงขึ้นมาแล้ว ขอจ้งกิม, แซกิมของ, ของซ้งกุง และฮันซ้งกุง แยกกันปรุงเนื้อปลาฉลาม พระเจ้าจุงจงทรงโปรดรสชาติอาหารของขอจ้งกิม ขอจ้งกิมลองปรุงอาหารขึ้นมา จากนั้นนางก็ชิมคุดพบว่ประสาทการรับรู้รสของนางหายเป็นปกติแล้ว แซซ้งกุงไม่พอใจว่ขอจ้งกิมได้รับคำชมเชยจากพระเจ้าจุงจง แม้ว่แซซ้งกุงจะยอมรับว่พ่ายแพ้ก็ตาม แต่นางก็เปิดเผยเรื่องว่ขอจ้งกิมสูญเสียประสาทการรับรู้รสให้ของซ้งกุงรู้ ประสาทการรับรู้รสเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนทำอาหาร เมื่อขอจ้งกิมสูญเสียประสาทการรับรู้รส นางจึงไม่มีคุณสมบัติอยู่ในครัวหลวงอีกต่อไป สมควรจะไล่นางออกจากวังหลวง หากของซ้งกุงไม่เชื่อจะทดสอบขอจ้งกิมคักก็ได้ ของซ้งกุงได้ยืนยันนั้นจึงรับปากตามคำขอของแซซ้งกุง

“แฉงจี้ม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 26 พฤศจิกายน 2548

ตอนที่ 13 “รอยยิ้ม” (ต่อ)

แซงกงจงใจกลั่นแกล้งและทดสอบของจี้ม โดยให้นางชิมจีอีวี่ที่ทำจากกุ้งชนิดต่าง ๆ กัน นึกไม่ถึงว่าของจี้มสามารถตอบได้ถูกต้องทุกชนิดโดยไม่ผิดพลาด ของจี้มบอกกับทุกคนว่าประสาทการรับรู้รสของนางเป็นปกติแล้ว ของแซงกงชมเชยของจี้มที่ไม่กลัวตายถึงได้กล้าใช้ตัวเองทดสอบถึงสาเหตุของโรคที่หยวนจื่อ เป็นอันทำให้คนต้องสูญเสียประสาทสัมผัสไป ดังนั้นจึงไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะไล่ของจี้มออกจากวังหลวง แซงกงโกรธมากแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ของจี้มไปขอบคุณของอุ้นแป จากนั้นก็ขอบคุณมินจุงโฮที่คอยให้กำลังใจนางมาตลอด ของจี้มทำอาหารเลี้ยงขอบคุณคนทั้งสอง แซงกิมของกล่าวกับของจี้มว่านางจิตใจที่เห็นของจี้มหายเป็นปกติจากนั้นก็กล่าวต่อไปว่าของจี้มเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวที่สุด ของจี้มนำตำราแพทย์และอาหารไปให้มินจุงโฮเพื่อแสดงให้เห็นว่านางหายเป็นปกติแล้ว แซงกิมของกล่าวกับมินจุงโฮว่าระยะนี้นางรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ มินจุงโฮได้ยินเช่นนั้นจึงพลอบใจ นางกำนัลฝ่ายในได้เตรียมการทูลไทเฮาถึงเรื่องที่พระเจ้าจุงจงทรงก้าวผ่านการคัดเลือกแซงกงชั้นสูง พระเจ้าจุงจงทูลไทเฮาว่าการที่พระองค์ทรงเข้ามาข้องเกี่ยวกับนี้ เพราะต้องการได้คนที่มีความสามารถมากที่สุด ไทเฮาทรงมีรับสั่งให้จัดการแข่งขันคัดเลือกแซงกงชั้น โดยพระองค์จะทรงเป็นกรรมการคัดเลือกหลังจากที่แซงกงรู้ว่าไทเฮาทรงเป็นกรรมการคัดเลือกแล้ว ยิ่งทำให้นางมั่นใจว่านางจะได้ตำแหน่งครอบครองเพราะนางเชื่อว่าไทเฮาทรงเข้าข้างนางอย่างแน่นอน ของจี้มคิดว่าต้องหาวัตถุดิบใหม่ๆ มาปรุงอาหาร ดังนั้นจึงไปขอให้คังคี้คูช่วย นึกไม่ถึงว่าคังคี้คูได้รับคำสั่งจากพระเจ้าจุงจงไปที่อารามหลวงดูแลแซงกงที่เคยเป็นแม่นมพระองค์มาก่อน ส่วนมินจุงโฮได้รับคำสั่งให้ไปสืบหาที่ซ่อนโสม และให้มีน้ำที่พาหมอหลวงและคังคี้คูไปอารามหลวง ของแซงกงประกาศว่าการคัดเลือกแซงกงชั้นสูงครั้งนี้ที่ไทเฮาทรงออกข้อสอบหนึ่งข้อ โดยให้นำวัตถุดิบที่ชาวบ้านไม่กินกันนำมาทำเป็นวัตถุดิบที่ใช้ประกอบอาหารจะทำปรุงเป็นน้ำแกงหรืออาหารอื่นใดก็ได้ทั้งนั้น การที่ไทเฮาทรงออกข้อสอบเช่นนี้นั้นเพราะพระองค์ทรงอยากรู้ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน แซงกิมของใช้ครีปปลาองเป็นวัตถุดิบ ส่วนของจี้มใช้บ๊วยคองเป็นวัตถุดิบ แต่นึกไม่ถึงว่าทั้งสองคิดใช้กระดูกวัวคุ่นทำเป็นน้ำแกงด้วยกันทั้งคู่ แต่ตลาดกลับไม่มีกระดูกวัวขาย แซงกิมของต้องการได้กระดูกวัว และมีเวลาพอที่จะคุ่นน้ำแกงดังนั้นจึงไปที่ร้านชำและเนื้อวัว ของจี้มต้องการได้วัตถุดิบที่ดีดังนั้นจึงตัดสินใจรอจนถึงวันรุ่งขึ้นค่อยกลับไปวังหลวง

ซอจ้งก็มกลับไม่กังวลเรื่องเวลาในการตุนน้ำแกง เนื่องจากนางมีวิธีการที่สามารถลดระยะเวลาที่สูญเสียไป ดังนั้นจึงบอกให้ฮันซังกงไม่ต้องกังวลเรื่องนี้ไทเฮาทรงมีความเห็นว่าอาหารทั้งสองชนิดสุสีกันมาก หลังจากที่ไทเฮาทรงชิมน้ำแกงที่ตุนจากกระตุกวัวแล้วก็ตัดสินใจให้แซซังกงชนะเลิศในการแข่งขันรอบแรกนี้ ฮันซังกงยอมรับสั่งสอนซอจ้งก็มที่แท็บณะที่ตุนกระตุกวัวนั้นซอจ้งก็มได้ใส่มนอูลงไปด้วย ฮันซังกงกล่าวว่าเนื่องจากซอจ้งก็มต้องการชนะจึงฉิมกฏที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงสั่งให้ซอจ้งก็มไปปฏิบัติแม่นยำจนหลงซึ่งเคยเลี้ยงดูฮองเฮามาก่อน โดยไม่ให้นางเป็นผู้ช่วยอีกต่อไป

“แดจ้งก็ม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 3 ธันวาคม 2548

ตอนที่ 15 “ มัชย หรือ แพ้พ่าย ”

ไทเฮาทรงออกข้อสอบในรอบที่สอง โดยให้ทำอาหารทะเลที่สามารถกินได้ทุกฤดูนี้ไม่ถึงว่าหัวข้อในการสอบครั้งนี้กลับเป็นผลคือแซซังกง ในเวลาเดียวกันซังกงที่สูงอายุตัดสินใจออกจากวังหลวง ซอจ้งก็มและพวกพากันกลับวังหลวงของซังกงค้นพบตำราอาหารที่สืบทอดให้แต่เฉพาะซังกงสูงสุดในห้องของแซซังกงโดยบังเอิญ ของซังกง โกรธมากจึงตัดสินใจนำเรื่องนี้กราบทูลไทเฮา ฮันซังกงให้อภัยซอจ้งก็ม หวังว่าซอจ้งก็มจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของนางอย่างเคร่งครัด เรื่องตำราอาหารที่สืบทอดแต่เฉพาะซังกงสูงสุดนั้นของซังกงไม่ไขคดีว่าแซซังกงจะแก้ตัวกับนางอย่างไร ซอจ้งก็มตัดสินใจเอาเรื่องจนถึงที่สุด หมอหลวงประกาศว่าเวลานี้มีโรคระบาดระบอบอยู่ในวังหลวง ซังกงปกครองฉวยโอกาสนี้กราบทูลไทเฮาโดยใส่ร้ายของซังกงว่าเป็นโรคระบาด เพื่อให้ไทเฮาทรงมีรับสั่งให้ส่งของซังกงรักษาตัวนอกวังหลวง ซังกงปกครองฉวยโอกาสนี้กราบทูลไทเฮา ให้ทรงมีรับสั่งยกเลิกการแข่งขัน ระหว่างแซซังกงกับฮันซังกง

จากนั้นซังกงปกครองก็เสนอให้แซซังกงเป็นซังกงสูงสุด แม้ว่าได้เข้าคั้นเครื่องจะกราบทูลคัดค้านก็ตาม แต่ไทเฮาก็ทรงตัดสินใจพระทัยแล้ว โดยให้แซซังกงรักษาการตำแหน่งซังกงสูงสุดไปก่อน หลังจากที่แซซังกงได้รักษาการตำแหน่งซังกงสูงสุดแล้ว นางก็มีคำสั่งโยกย้ายฮันซังกงและซอจ้งก็มให้ไปทำงานที่ตำหนักไทผิง โดยให้คอยรับใช้คณะทูตจากต้าหมิง ฮันซังกงเป็นห่วงอาการป่วยของซังกงเป็นอันมาก ดังนั้นจึงไหว้วานตั้งคือคู่ช่วยไปเยี่ยมเยียนของซังกงแทนนาง ทุกฝ่ายต่างให้การเอาใจใส่ต่อคณะทูตของต้าหมิงเป็นอย่างดี ได้เข้าคั้นเครื่องกำชับฮันซังกงให้ตั้งใจทำงาน ฮันซังกงรู้ว่าสุขภาพของราชทูตต้าหมิงไม่ดีสักเท่าใดนัก ด้วยเหตุนี้จึงเตรียมอาหารรสไม่จัดให้แก่ราชทูตต้าหมิง ราชทูตต้าหมิงโกรธมาก ทำให้ฮันซังกงถูกตำหนิ ซอจ้งก็มแก้ตัวให้ฮัน

ชังกง จากนั้นนางก็ทำเค็มพันกับราชทูตคำหมิง โดยขอเวลาห้าวันนางรับรองว่าสุขภาพของราชทูตคำหมิงจะดีขึ้น ราชทูตคำหมิงต้องการให้ชองจิงก็มทำอาหารให้ตนลิ้มลองและทดสอบความสามารถของนางจากความโอหังในครั้งนี้

นี่ก็ไม่ถึงว่าเรื่องนี้ล่วงรู้ถึงพระกรรมโทเสาและทรงไม่พอพระทัยเป็นอย่างมาก ต่อมา โทเสาจึงทรงมีรับสั่งให้แซ่ชังกงรับผิดชอบอาหารสำหรับราชทูตคำหมิง ชองจิงก็มตั้งเครื่องผ่านไปห้าวันหัวหน้าทูตยังไม่มีท่าทีพอใจอาหารของนาง จากนั้นถึงเวลาของแซ่ชังกงที่ต้องเตรียมอาหารรับรองราชทูตคำหมิงแทนศิษย์อาจารย์ทั้งสอง เป็นเครื่องสำหรับนามว่าหมิ่นสำหรับได้หัดหรืออาหารอันครบสูตร ซึ่งมีแต่เพียงองค์ฮ่องเต้จีนเท่านั้นที่จะสามารถเสวยอาหารชุดนี้ได้ เนื่องจากเครื่องปรุงที่มีมากมายและอาหารกว่าสองร้อยชนิด เมื่อราชทูตคำหมิงได้ทานอาหารมากขึ้นในเวลานี้เองราชทูตคำหมิงพบว่า อาหารที่ชองจิงก็มทำให้คนนั้นทำให้สุขภาพแข็งแรงขึ้น เมื่อมองไปถึงผู้ปรุงอาหารที่ยังคิดถึงสุขภาพแทนคน จึงทำให้ตนจะหาของที่ทำร้ายตนเองได้อย่างไรจึงปฏิเสธที่จะทานอาหารเลิศรสของแซ่ชังกงต่อไป จากนั้นราชทูตคำหมิงไม่เพียงไม่คำนิฮันชังกงและชองจิงก็ม ข้ายังสั่งให้ทั้งสองรับผิดชอบเรื่องอาหารให้ตนระหว่างที่อยู่ที่ฮันหยางอีกด้วย

“แคชังก็ม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันอาทิตย์ที่ 11 ธันวาคม 2548

ตอนที่ 17 “มีชัยหรือ แพ้พ่าย” (ต่อ)

โทเสาทรงออกข้อสอบรอบสุดท้าย โดยให้ฮันชังกงและแซ่ชังกงทำอาหารอะไรก็ได้ตามที่ตนถนัด เพื่อให้ชังกงทั้งสองแสดงความสามารถได้เต็มที่ การแข่งขันในรอบนี้จะจัดขึ้นในวันคล้ายวันประสูติโทเสา ของโนเข้ามาวุ่นวายในครัวของฮันชังกง เอินเซ็งนำวัตถุดิบออกมาเตรียม แต่กลับถูกแมวและไก่ขโมยกินหมด ทำให้ห้องครัววุ่นวายโกลาหลขึ้นมา ฮันชังกงต้องลอบออกจากวังหลวงในเวลากลางคืนเพื่อออกไปซื้อของ เพื่อใช้แข่งขันในวันพรุ่งนี้ ฮันชังกงไปสั่งซื้อของทะเลจากพ่อค้าปลา จากนั้นได้ขอให้คังคี้คูช่วยนางหาสมุนไพรตรงงเขี่ยเฉ่าที่จะนำมาใช้ประกอบอาหารให้นางด้วย

ในที่สุด ฮันชังกงก็สามารถหาตรงงเขี่ยเฉ่าสมุนไพรที่นางต้องการได้ คังคี้คูรีบปากช่วยนางหาของทะเล โดยบอกให้นางนั่งเรือกลับวังหลวงไปก่อน นี่ก็ไม่ถึงว่าเมื่อคังคี้คูหันหลังกลับไปมองฮันชังกงซึ่งอยู่บนเรือ คังคี้คูเห็นฮันชังกงถูกคนในเรือจับตัว และเรือนั้นก็เปลี่ยนเส้นทางไป คังคี้คูกลับบ้าน ไปปรึกษาหารือกับภรรยาทั้งสอง ลงความเห็นมาให้ไปขอความช่วยเหลือจากมินจุงโสภาการแข่งขันใกล้เข้ามาทุกที ชองจิงก็มเฝ้าคอยฮันชังกง แต่นางก็ไม่กลับมาเสีย

ที่ ดังนั้นจึงได้แต่เตรียมการเท่าที่พอจะทำได้ ส่วนมินจุโศควบม้าเร็วไปช่วยฮันซังกุง จากนั้นของโนนำเรื่องที่ฮันซังกุงหายไปบอกให้แซซังกุงรู้ แซซังกุงกล่าวกับของโนว่าถ้าไม่เกิดเรื่องนี้ขึ้นนางก็เป็นฝ่ายชนะอยู่แล้ว นางกำนัลฝ่ายในถึเดียวซักซ้อมความเข้าใจ จากนั้นให้กำลังใจทุกคนให้แข่งขันกันสุดความสามารถ นางกำนัลฝ่ายในถึเดียว(ซังกุงฝ่ายปกครอง)พบว่าฮันซังกุงหายไป ในเมื่อฮันซังกุงไม่เข้าแข่งขันก็ถือว่านางชนะสิทธิ์ ขณะที่นางกำนัลฝ่ายในถึเดียวกำลังนำรายชื่อผู้ชนะการแข่งขันขึ้นถวายไทเสานั้นเอง ซอจังกึมได้ขอเป็นตัวแทนเข้าแข่งขันแทนฮันซังกุง แซซังกุงตำหนิที่ซอจังกึมไม่มีมารยาท ไม่รู้จักที่ค่าที่สูง คิดดีเสมอ ซอซังกุงได้ยินเช่นนั้นจึงแกล้งพูดเหน็บแซซังกุงว่าที่ไม่อยากให้ซอจังกึมแข่งแทนแซซังกุง เพราะกลัวพ่ายแพ้ให้แก่ซอจังกึมอย่างนั้นหรือ

ตั้งคักคูและภรรยาพบพ่อค้าขายปลา ภรรยาตั้งคักคูอาสาของทะเลไปให้ซอจังกึม แซซังกุงและแซกึมของตระกูลเตรียมวัดดูคิบที่จะใช้ในการแข่งขัน ส่วนมินซังกุง ซางยา และเยินเซ็ง ต่างพากันเตรียมของที่ใช้ในการแข่งขันให้ซอจังกึม จากนั้นซอจังกึมขอให้เยินเซ็งเป็นลูกมือให้นาง ทั้งแซกึมของและซอจังกึมต่างต้องทำของเสวยถวายในวันคล้ายวันประสูติของไทเฮา ทั้งสองต้องแสดงความสามารถอย่างเต็มที่เพื่อเป็นแม่ครัวอันดับหนึ่งของวังหลวง แซกึมของใช้เมล็ดผลไม้ทำชนิดคัมกับข้าวคัม ซึ่งสามารถเรียกน้ำย่อยได้เป็นอย่างดี ไทเฮาทรงตัดสินใจให้แซกึมของเป็นฝ่ายชนะในรอบแรก ของเสวยจานที่สอง แซซังกุงและซอจังกึมนำขึ้นถวายไทเฮาพร้อมกัน แซซังกุงนำหมิงปลามาฉวนทำเป็นของเสวยถวายไทเฮาซึ่งมีรสชาติกลมกล่อมเป็นอันมาก แซซังกุงเป็นฝ่ายชนะ ทำให้ซอจังกึมต้องพ่ายแพ้ในรอบหนึ่งซอจังกึมพ่ายแพ้ถึงสองรอบด้วยกัน ทำให้เยินเซ็งเกิดความกังวล ถึงแม้จะพ่ายแพ้ ซอจังกึมก็ต้องแข่งขันต่อไป ซอจังกึมปรุงเนื้อปลาผัดสด โดยมีกระเทียมโทนผสมกับซีอิ้วซึ่งผสมอย่างดีเป็นเครื่องเคียง ไทเฮาทรงโปรดปรานและครีตชมฝีมือซอจังกึม ทำให้การแข่งขันรอบนี้ ซอจังกึมเป็นฝ่ายชนะ แต่น่าเสียดายที่ไทเฮาทรงพบว่า ฮันซังกุงหายตัวไป ไทเฮาทรงตรัสออกมาว่าการแข่งขันรู้ผลแพ้ชนะแล้ว ไม่ต้องแข่งกันต่อไปอีก พระเจ้าจุงจงและสองเสาทรงเห็นว่าเป็นวันคล้ายวันประสูติของไทเฮาไม่ควรจะทำให้เสียงาน ทั้งสองพระองค์ต่างเห็นว่าการแข่งขันควรดำเนินต่อไป แต่น่าเสียดายที่การแข่งขันในรอบที่สี่ซอจังกึมกลับพ่ายแพ้ ฮันซังกุงถูกขังอยู่ใน โถดั่งแห่งหนึ่งนางพบว่าประตูไม่ได้ถูกปิดตาย ดังนั้นจึงสามารถออกมาจากโถดั่งได้บังเอิญมินจุโศผ่านมาพอดี มินจุโศสั่งให้คนส่งฮันซังกุงกลับเข้าวังหลวง เยินเซ็งตื่นเต้นมากจนไม่สามารถควบคุมสมาธิเอาไว้ได้ ซอจังกึมเห็นเช่นนั้นจึงขอแรงจากเยินเซ็ง ซอจังกึมนำของเสวยจานที่ห้าขึ้นถวาย ไทเฮาทรงตรัสชมซอจังกึมที่รู้จักนำหาวัตถุดิบมาใช้งาน ทันใดนั่นเอง ฮันซังกุงก็กลับเข้ามาถึงวังหลวง

ฮันซังกงเตรียมตัวลงแข่งขัน นึกไม่ถึงว่าฮันซังกงกลับกล่าวกับทุกคนว่าการแข่งขันครั้งนี้ปล่อยให้เป็นผู้มือซอจังกึม ให้นำนางแข่งขันต่อไปจนกว่าจะรู้ผลแพ้ชนะ ต่อมาซอจังกึมนำข้าวปั้นกับผัก ทุกคนต่างออกปากชมเป็นเสียงเดียวกันว่ารสชาติดีมากทำให้รอบนี้ซอจังกึมเป็นฝ่ายชนะ ทำให้นางมีคะแนนเสมอกับแซซังกง รอบสุดท้ายเป็นการแข่งขันท่าของหวาน ซอจังกึมนำผลบ๊วยที่ไต่บนภูเขาขึ้นถวาย จากนั้นนางก็กล่าวออกมาว่าอาหารจานนี้เป็นอาหารชั้นเลิศที่สุดของนาง ซอจังกึมเล่าเรื่องที่แม่ของนางกินผลบ๊วยก่อนที่จะสนใจให้ทุกคนฟัง พระเจ้าจุงจงทรงซาบซึ้งกับเรื่องราวที่ซอจังกึมเล่า พระองค์ทรงตรัสชมเชยซอจังกึมว่านางมีคุณสมบัติเป็นแม่ครัวหลวง ไทเฮาทรงล่งรู้ถึงเจตนาของพระเจ้าจุงจงแต่พระนางก็ไม่ว่าจะตัดสินอย่างไร ขณะที่ไทเฮาทรงกำลังลำบาก พระทัยอยู่นั่นเอง สองเฮาทรงเสนอให้เชิญฮันซังกงมาก่อนค่อยตัดสิน ไทเฮาทรงเคารพการตัดสินพระทัยของพระเจ้าจุงจง ผลการแข่งขันปรากฏว่าฮันซังกงเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ฮันซังกงทูลว่านางจะฝึกนางกำนัลคนเครื่องให้มีความสามารถทุกคน ซอจังกึมคิดใจถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่เมื่อฮันซังกงได้รับเลือกให้เป็นนางกำนัลฝ่ายในชั้นสูง แซซังกงไม่ยอมรับความพ่ายแพ้เห็นนางรู้สึกเคียดแค้นเป็นอันมาก ซอจังกึมขอบคุณเป็นเชิงที่ช่วยเหลือนางจนถึงที่สุด มินจุงโฮมาหาสีฉางจินจากนั้นได้กล่าวชมเชยและเลื่อมใสในความสามารถของนางเป็นอันมาก

“แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวง

วันเสาร์ที่ 7 มกราคม 2549

ตอนที่ 24 “อ้อดา”

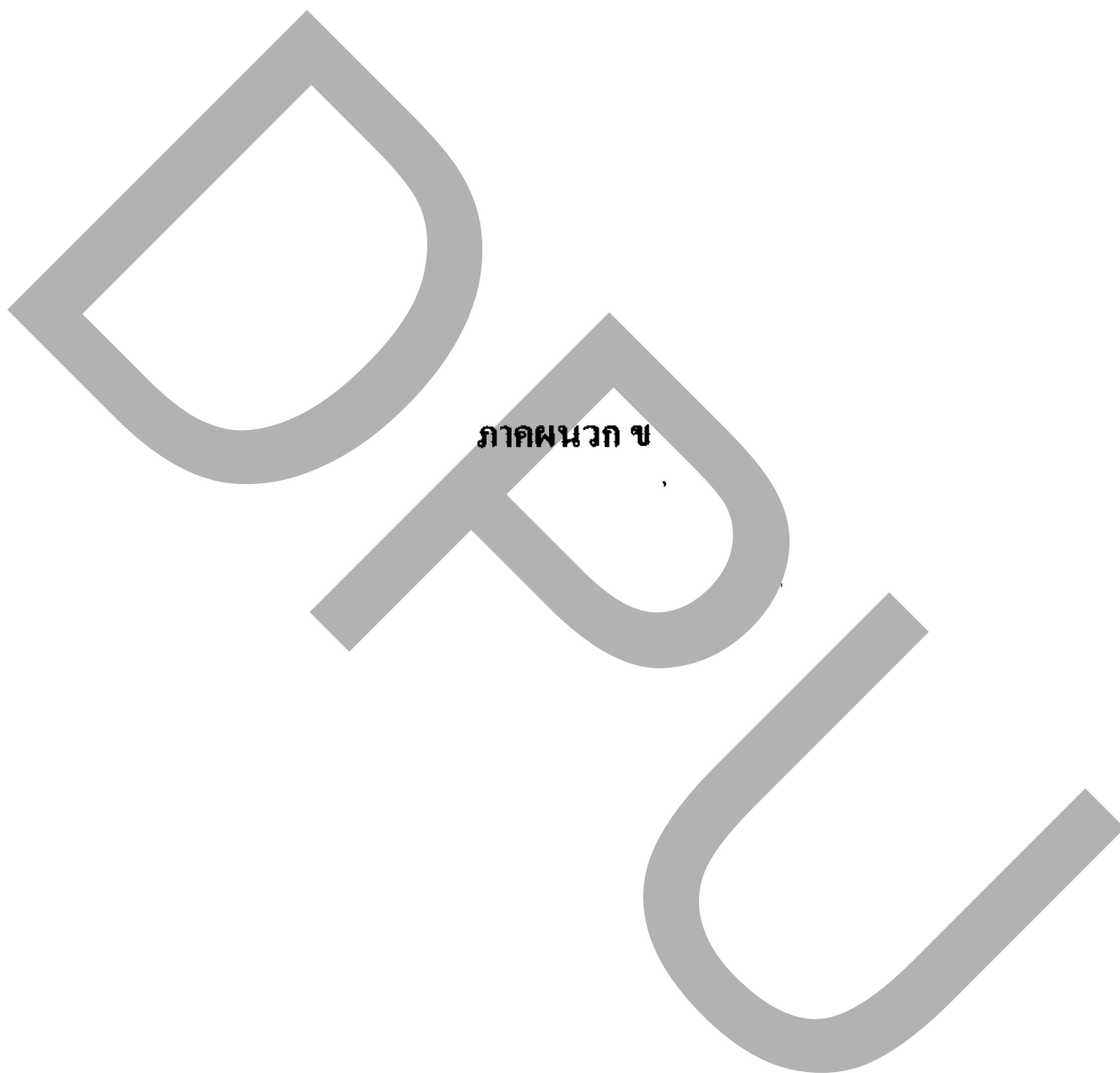
หลังจากที่ซอจังกึมถูกเนรเทศมาอยู่เกาะเชจู ซอจังกึมสอนให้นางกำนัลที่เป็นทาสหลวงทั้งหลายเรียนรู้ว่าสมุนไพรชนิดใดมีพิษ จึงคือกที่เป็นหมอบริเวณค่ายนั้นเห็นและชมซอจังกึมถึงความเฉลียวฉลาด คังนัมจึงถามซอจังกึมว่าสนใจจะเป็นหมอบ้างหรือไม่ นึกไม่ถึงว่าซอจังกึมกลับปฏิเสธ จึงคือกรู้ว่าชาวบ้านคนหนึ่งป่วยหนัก คังนัมจึงชวนซอจังกึมไปทำการรักษา จึงคือได้เห็นชาวบ้านยากจนไม่มีเงินซื้อยา จึงแสดงท่าที่ไม่สนใจ ซอจังกึมทนไม่ได้จึงออกไปสั่งยาให้เอง โดยยืมเงินมินจุงโฮจ่ายค่ายาให้จึงคือก ซอจังกึมกล่าวกับมินจุงโฮว่านางสงสัยว่าผู้พิพากษาจะต้องนำทหารมาสร้างบ้านอย่างแน่นนอน ซอจังกึมดัมยาให้ชาวบ้าน นางพบว่าน้ำที่นำมาดัมยามีรสชาติเค็ม และมีกลิ่นไม่สะอาดพอที่จะนำมาดัมยาได้ คังนัมจึงขึ้นเขาไปนำน้ำบริสุทธิ์บนเขามาดัมยาให้ชาวบ้าน แต่กลับถูกทหารขัดขวางไว้ ที่แท่น้ำกินในเมืองจีโจวมีราคาแพงมาก น้ำบริสุทธิ์บนเขามีเพียงเศรษฐีเท่านั้นที่สามารถหาซื้อมาใช้ได้

มินจุงโฮเห็นเฉียงเสี่ยวพาทหารไปขุดบ่อน้ำ หลังจากที่สอบถามดูแล้วพบว่าจึงคือเป็นคนออกเงินขุดบ่อน้ำขึ้นมา การขุดบ่อน้ำนี้ขึ้นมานั้นมีวัตถุประสงค์ทำน้ำฝนให้สะอาด เพื่อที่ชาวเมืองบนเกาะเชจูจะไม่ต้องใช้น้ำไม่สะอาดอีกต่อไป จึงคือช่วยรักษาอาการป่วยให้ชาวบ้าน นางกล่าวกับซอจังกึมว่าการที่นางเก็บเงินค่ารักษาจากชาวบ้านนั้นเพราะต้องการนำเงินมาขุดบ่อน้ำ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงคือเกิดความสนใจในตัวซอจังกึมและเกลี้ยกล่อมให้ซอจังกึมเรียนวิชาแพทย์กับนางอีกครั้ง จึงคือรักษาอาการป่วยให้นักโทษที่ถูกเนรเทศมายังเชจู ที่แท้การที่นักโทษเป็นโรคติดต่อกันนั้นเพราะไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกต้องนั่นเอง ทุกครั้งที่จึงคือช่วยรักษานักโทษเหล่านี้ก็จะถูกผู้คุมจับตัวไปจี้ ในเวลานี้เองซอจังกึมถึงรู้ว่านางเข้าใจคิดจึงคือมาโดยตลอด

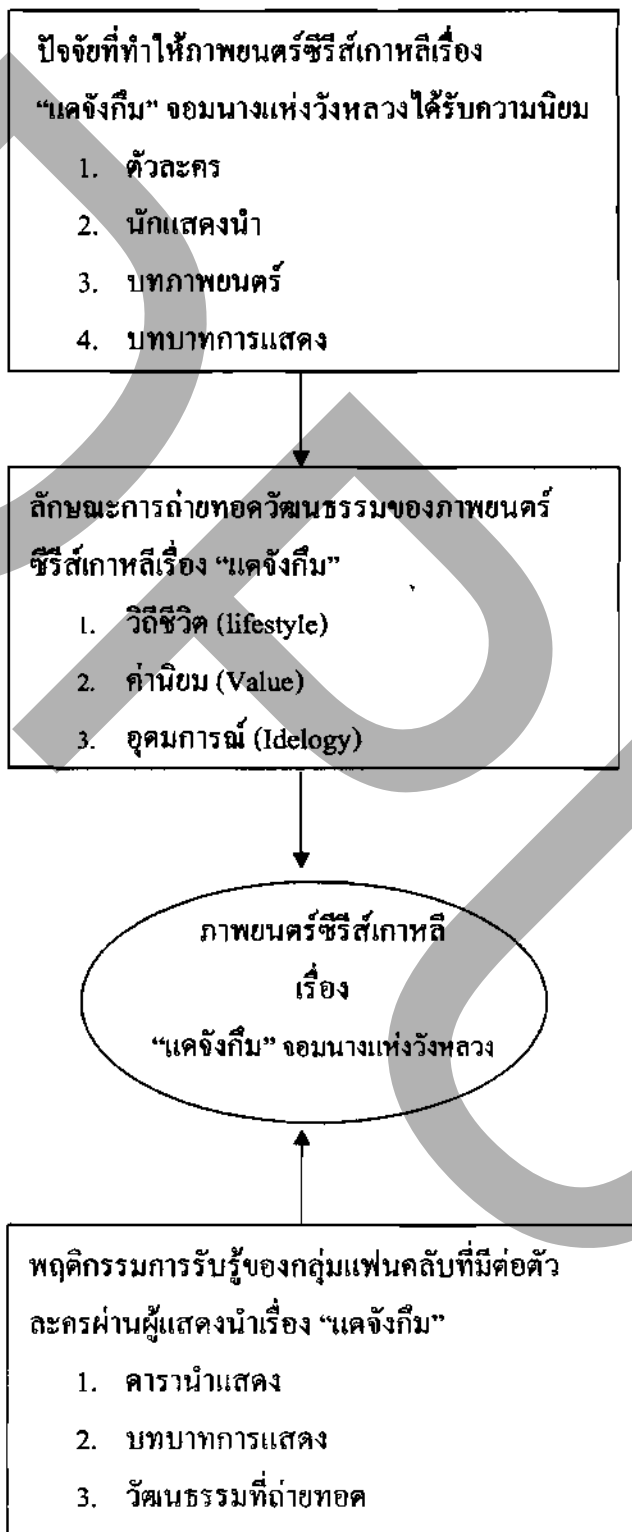
ความโศกเศร้าในการรักษาของหมอจึงคือจึงถูกราชสำนักเรียกตัวกลับวังหลวง เพื่อทำหน้าที่เป็นหมอหลวงแต่ นางกลับปฏิเสธ ในเวลานี้เองซอจังกึมถึงรู้ว่าวิชาแพทย์ของจึงคือคือกล้าที่สำคัญหากวิชาแพทย์ก็จะทำให้นางมีโอกาสกลับสู่วังหลวงอีกครั้ง ในที่สุดซอจังกึมก็ตัดสินใจเรียนวิชาแพทย์จากจึงคือ จากนั้นจึงคือจึงเริ่มต้นสอนวิชาแพทย์ให้แก่ซอจังกึมโดยช่วงแรกจึงคือสอนให้ซอจังกึมสังเกตสีหน้าของคนไข้ว่าผิดปกติหรือไม่ จากนั้นบอกให้นางอ่านตำราแพทย์ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ซอจังกึมต้องการทดสอบความรู้ที่ร่ำเรียนมา ดังนั้นจึงทดสอบกับคนที่เดินทางผ่านไปมาจนถูกตำหนิบ้างครั้งไม่ถ้วน หลังจากที่มีนจุงโฮรู้ว่าซอจังกึมกำลังศึกษาวิชาแพทย์ ดังนั้นจึงสั่งให้ทหารให้ซอจังกึมสังเกตสีหน้าเสียให้พอ ซอจังกึมซาบซึ่งใจมากที่มีนจุงโฮคอยช่วยเหลือนาง มินจุงโฮบอกซอจังกึมว่ารู้สึกไม่ค่อยสบาย ซอจังกึมตรวจดูอาการแล้วพบว่ามินจุงโฮมีไข้เล็กน้อย มินจุงโฮฉายโอกาสจับมือซอจังกึม ซอจังกึมจากไปด้วยความไม่พอใจ จึงคือก็นำตำราแพทย์จำนวนมากมาให้ซอจังกึมศึกษา นางกำชับให้ซอจังกึมท่องจำให้แม่นยำ หากว่าไม่เข้าใจก็ต้องท่อง นับแต่นี้เป็นต้นไปซอจังกึมต้องอ่านตำราแพทย์อยู่จนดึก กลางดึก เนื่องจากเย็นเซียงคิดถึงซอจังกึม ดังนั้นจึงนั่งร้องไห้อยู่ที่ตำหนักหลวง นึกไม่ถึงว่าพระเจ้าจุงจงเสด็จผ่านมา นางกำนัลฝ่ายในดีเดี้ยวและนางกำนัลคนอื่นต่างพากันคำทอเย็นเซียงเป็นการใหญ่ แต่พระเจ้าจุงจงกลับทรงรู้สึกว่าเป็นเซียงเป็นคนอ่อนโยน นางกำนัลฝ่ายในมี(ซังกุงคนสนิท) รับตัวเย็นเซียงไปในตำหนักหลวง ที่แท้พระเจ้าจุงจงทรงโปรดเย็นเซียง ต้องการให้นางถวายตัว ดังนั้นจึงต้องจับนางมาแต่งตัวเสียใหม่เพื่อถวายการรับใช้พระเจ้าจุงจง

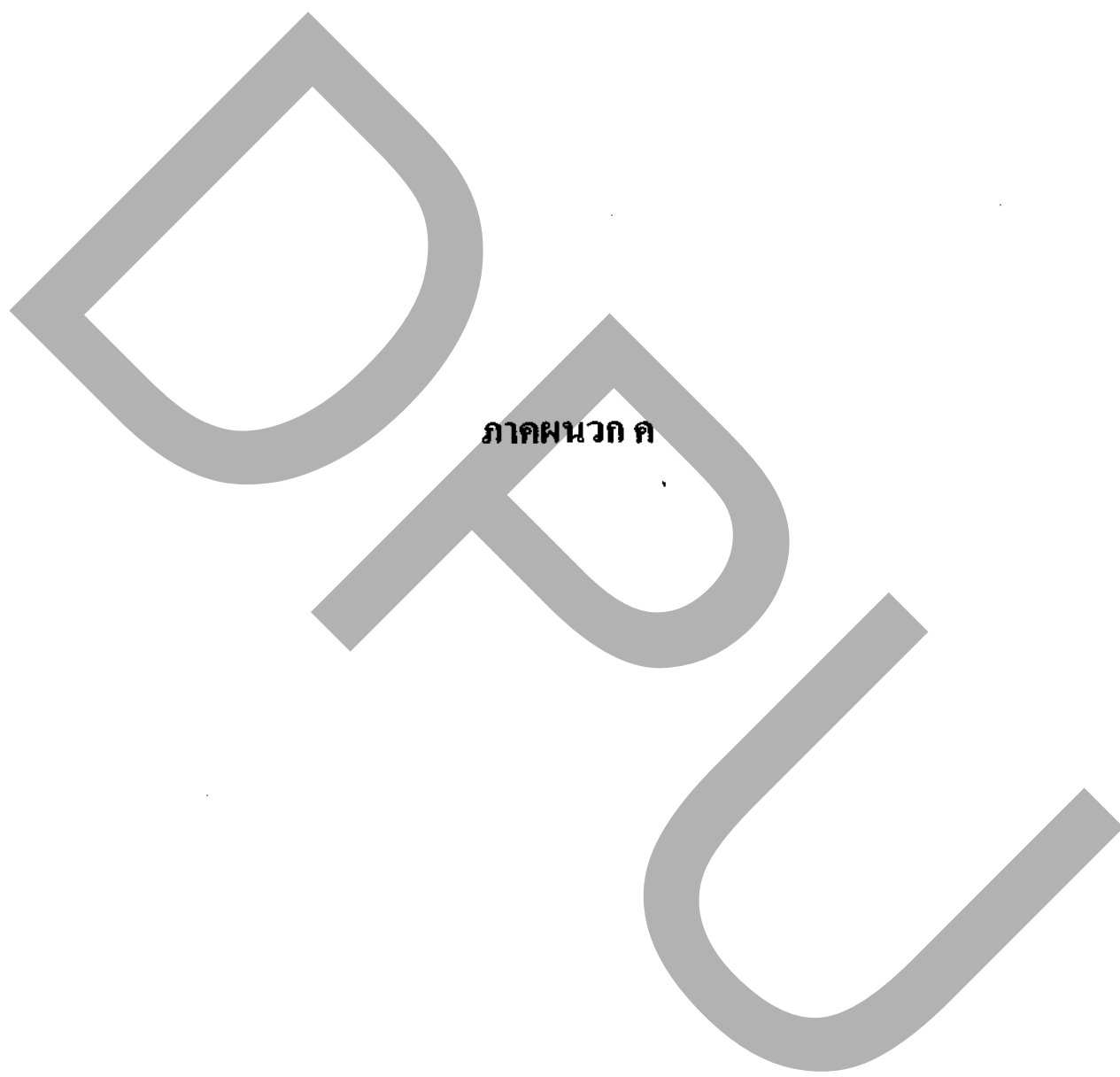
หมอจึงคือรักษาอาการป่วยให้คนไข้คนหนึ่ง นางพบว่าหมอที่เคยรักษาคนไข้รายนี้รักษาไม่ถูกวิธี ทำให้นางเชื่อว่าหมอรายนี้จะต้องเป็นพวกหลอกลวงดัดจริตอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงไปคิดบัญชีกับหมอที่วานี้ เมื่อไปถึงจึงพบว่าหมอที่วานี้ คือ ซองอุนแป จากนั้นซอจังกึมจึงรีบเข้าไปทักทายของอุนแป จึงคือไม่เข้าใจว่าเหตุใดของอุนแปจึงออกไปสั่งยาพิศๆ โดยไม่คำนึงถึงชีวิต

คนไข้ ของอุณแปลกล่าวว่าโสมเป็นยาวิเศษมีสรรพคุณล้ำเลิศ ไม่มีผลร้ายต่อร่างกายแต่อย่างใด หมอของอุณแปลเปิดเผยว่าเนื่องจากล้มป่วยลงครั้งนั้นจึงไม่ได้สนใจตัวเอง ต่อมาได้รับกำลังใจจากซอจิงก็ทำให้ของอุณแปลเป็นหัดขึ้นมาอีกครั้ง การที่ของอุณแปลเดินทางมาเชงนึ่งก็เพื่อมาขอรับการรักษาจากจิ้งค็อก หลังจากที่ของอุณแปลรู้ว่าซอจิงก็ศึกษาวิชาแพทย์เพราะต้องการมีโอกาสกลับเข้าวังหลวงอีกครั้ง ดังนั้นจึงคิดว่าซอจิงก็เป็นการใหญ่เมื่อจิตใจมีแต่การล้างแค้นก็ไม่สมควรเป็นหมอ จิ้งค็อกกลับไม่เห็นด้วยกับคำพูดของของอุณแปลนางกล่าวกับของอุณแปลว่านางเองก็มีความเห็นสมอยู่ในใจเหมือนกัน หลังจากทีนางพูดจบก็พาซอจิงก็ไปดูตรวจดูอาการนักโทษคนหนึ่ง จิ้งค็อกรู้ว่าอาการป่วยของนักโทษนั้นรุนแรงมาก ดังนั้นจึงชักชวนซอจิงก็ไปดูตรวจดูอาการระหว่างทางได้พบกับของอุณแปลดังนั้นจึงชักชวนของอุณแปลไปด้วย จิ้งค็อกและของอุณแปลแยกกันตรวจดูอาการนักโทษ จิ้งค็อกกล่าวกับของอุณแปลว่าอาการป่วยของนักโทษเหมือนกับอาการป่วยที่ของอุณแปลเป็นอยู่ไม่มีผิด แม้ว่าจะมีทางรักษาแต่นางก็จะไม่รักษาให้เนื่องจากนักโทษคนนี้ทำให้นางต้องบ้านแตกสาแหรกขาด หลังจากครุ่นคิดอยู่นานจิ้งค็อกก็ตัดสินใจรักษาอาการป่วยให้นักโทษทำให้ของอุณแปลแปลกใจ จิ้งค็อกบอกซอจิงก็เกี่ยวกับคำพูดของของอุณแปลนั้นมีเหตุผล ถ้าหากว่ามีความเห็นอยู่ก็ไม่ควรจะเป็นหมอ คนที่ศึกษาวิชาแพทย์นั้นเหมือนดาบสองคมจะใช้รักษาคนหรือจะใช้ฆ่าคนก็ได้ ซอจิงก็ได้อินเช่นนั้นทำให้นางได้สติขึ้นมา

กรอบแนวคิด

ภาคผนวก ค

ลักษณะการถ่ายทอดวัฒนธรรมของภาคชนชั้นวีรบุรุษ เกาหลีเรื่อง "แดจังกึม" ออมบางแห่งวังหลวง	รูปแบบวัฒนธรรมเกาหลี	ตอนที่ 3	ตอนที่ 4	ตอนที่ 5	ตอนที่ 8	ตอนที่ 9	ตอนที่ 10	ตอนที่ 11	ตอนที่ 12	ตอนที่ 13	ตอนที่ 15	ตอนที่ 17	ตอนที่ 24
1. วิถีชีวิต (Life style)	สภาพสังคมและความเป็นอยู่ 1.1) การแข่งขันในการปกครองระดับท้องถิ่น ได้แก่ - ขุนนาง - โพร - ยาส 1.2) การแข่งขันในการปกครองของนางกำนัลด้วยการ แข่งขันในการแข่งขันกันนางกำนัล ได้แก่ - นางกำนัลคู่อาบ - นางกำนัลที่ดูแลห้องเครื่อง - นางกำนัลชั้นเสีงา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2. ค่านิยม (Value)	2.1) ด้านการประกอบอาชีพ * การกินเนื้อสัตว์ในห้องเครื่อง - การฟู้อาหาร - ความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบและอาหาร * การเป็นแพทย์ - ความรู้เรื่องสมุนไพรโบราณ - การแพทย์และการรักษาแบบดั้งเดิม 2.2) ด้านขนบธรรมเนียมและประเพณี - วัฒนธรรมการบริโภค - วัฒนธรรมการรับประทานอาหาร	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3. จุฬทาวณ์ (Ideology)	3.1) แนวคิดและปรัชญาของชนชั้นภาคชนชั้นวีรบุรุษของภาคชนชั้นวีรบุรุษเรื่อง "แดจังกึม" ออมบางแห่งวังหลวง - ปรัชญาในการดำเนินชีวิต - แนวคิดและค่านิยมต่างๆ ที่ทำให้เห็นถึงความสำร็จ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ประวัติผู้เขียน**ชื่อ - สกุล**

นางสาว สวรริลา ป็องพิมพ์

ประวัติการศึกษา

มหาวิทยาลัยรังสิต พ.ศ. 2544

คณะนิเทศศาสตร์ สาขาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พ.ศ. 2550

นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต (นิเทศศาสตร์ธุรกิจ)

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

Product Designer ของ Six Sense Design พ.ศ. 2544

Product Design EXPORT-IMPORT พ.ศ. 2545-Present